

Huyết Thư

Contents

Huyết Thư	1
1. Vật Hiện Máu Rơi	2
2. Huỳnh Đệ Tương Tàn	15
3. Ngôi Lều Chết Chóc	32
4. Bạch Phát Tiên Bà	47
5. Thạch Động Kinh Hồn	62
6. Bạt Dao Giải Bất Bình	75
7. Tu La Ôm Hận	89
8. Huyết Nhuộm Hộp Sắt	96
9. Hồng Nhan Bạc Mệnh	115
10. Khổ Chủ Bệnh Cứu	133
11. Oan Gia Hẹp Lộ	142
12. Kỳ Duyên Thiên Định	162
13. Tổ Nữ Thảm Hồn	174
14. Tạo Hóa Trêu Ngươi	190
15. Một Kiếm Phục Thủ	200
16. Tình Lữ Giao Tranh	214
17. Thần Kiếm Giang Phong	238
18. Độc Vương Đền Tội	242
19. Đồng Tâm Truy Án	257
20. Trời Quang Mây Tạnh	268

Huyết Thư

Giới thiệu

Bước sang tháng bảy, vùng núi Tây Nam thường nổi lên những trận gió chướng, có khi kéo dài tới nửa tháng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-thu>

1. Vật Hiện Máu Rơi

Bước sang tháng bảy, vùng núi Tây Nam thường nổi lên những trận gió chướng, có khi kéo dài tới năm bảy ngày.

Trong thời gian đó bầu trời xám xịt chẳng mấy khi thấy mặt trời lộ dạng, ban ngày trời chỉ sáng nhờ nhờ, còn ban đêm bất kể là có trăng hay không, hễ ra đường là tối như bưng, ngựa tay không thấy ngón.

Gió réo gào cuốn theo những đám bụi mịn mù, cùng với mây đen bao trùm cảnh vật không khác gì trong thời hỗn mang.

Những lúc như thế người ta rất mong có một trận mưa. Cơn mưa sẽ làm đất dịu lại, trời trong ra, báo hiệu mùa thu tới...

Vào thời tiết này, chỉ những người có việc gì hết sức thiết yếu mới phải ra đường, nhất là ở vùng sơn cước, đi cả ngày chưa chắc đã tìm được một nơi ghé chân. Nếu đêm đến mà không tìm được chỗ trọ, phải ngủ lại dọc đường thì rất nguy hiểm.

Bấy giờ mới quá ngọ, trên quan đạo thuộc địa khu Phục Ngưu Sơn có một hành nhân đi ngược lên hướng núi.

Hành nhân là một thiếu niên chừng hai mươi, hăm một tuổi, khuôn mặt tuấn tú, mày kiếm mũi thẳng, mắt sáng như sao, nét môi cương nghị, mình bận lam bào, tay cầm trường kiếm, diện mạo thanh tao thoát tục, dáng vẻ như ngọc thụ lâm phong, thật là một trang tuấn kiệt trong võ lâm.

Bộ lam bào của thiếu niên nhuộm đầy bụi đất, đế giày vệt đi, trên khuôn mặt tuấn tú lộ nét phong sương, có lẽ chàng vừa vượt qua một quãng đường dài.

Đến mỗi ngã ba ngã tư, Lam y thiếu niên lấy trong túi ra một mảnh giấy vẽ sơ lược lộ trình, nhìn quanh để xác định phương hướng rồi mới đi tiếp. Chứng tỏ chàng còn chưa thông thuộc địa hình khu vực Phục Ngưu Sơn này lắm.

Vì phải đi ngược gió nên cứ vài khắc, thiếu niên dừng lại một lúc, nhổ ra từng búng nước bọt đỏ ngầu đặc quánh bụi đất, điều hòa lại khí tức rồi mới tiếp tục hành trình.

Càng đến gần chân núi, gió càng mạnh, thiếu niên phải cúi thấp xuống để giảm bớt trở lực, đồng thời mắt mới hé ra được một chút vì nếu đi thẳng thì cát bụi lọt vào không sao mở mắt ra được.

Thiếu niên cứ cắm cúi đi như thế chẳng biết qua bao lâu. Đột nhiên thấy trước mặt có một đôi chân đeo hài thêu hoa đâm sầm tới chỉ cách mình mấy bước.

Lam y thiếu niên kinh hãi vội tránh sang bên rồi đứng thẳng người lên nhìn lại, đột nhiên sững sốt ngẩn ra.

Một thiếu nữ đứng ngay trước mặt mình bận hồng y, bàn tay phải với những ngón thon hồng và bộ móng sơn đỏ cầm trường kiếm hơi chìa tới trước, mặt che một tấm mạng đen mỏng nên không thấy rõ dung mạo xấu đẹp thế nào, nhưng dáng người thì yếu điệu mê hồn !

Thiếu niên trấn tĩnh lại nghĩ thầm:

- Vào thời tiết này thiếu nữ này có việc gì khẩn cấp mà không ngại phong trần, phải lặn lội dặm trường như vậy ?

Nhưng chàng nghĩ lại, người ta có việc của người ta, mình có việc mình, chẳng hơi đâu mà quản đến chuyện của thiên hạ !

Nghĩ đoạn chàng bước chéo sang bên định vòng qua Hồng y thiếu nữ để tiếp tục hành trình.

Nào ngờ thiếu nữ cất tiếng, giọng như ra lệnh :

- Khoan đã ?

Thiếu niên đành dừng bước :

- Cô nương có gì chỉ giáo ?

- Chỉ giáo ư ? Vì sao đi đường không chịu nhìn, suýt đâm vào người ta là nghĩa lý gì vậy ?

Tuy giọng nói khá êm tai nhưng ngữ khí có vẻ không hảo cảm, làm cho thiếu niên cảm thấy khó chịu. Song chàng lại nghĩ rằng mình đi đường mà cúi sấp xuống không nhìn phía trước là bất hợp lệ, đành dịu giọng dần hòa :

- Xin lỗi ? Vì gió to quá nên tại hạ không chú ý.

Lẽ ra thái độ nhũn nhặn đó làm thiếu nữ dịu đi mới phải, đằng này cô ta lại tỏ ra cố chấp :

- Rõ ràng là người cố ý !

Thiếu niên bắt đầu thấy giận, giọng đã khác đi :

- Cô nương nói...

Mới được nửa câu, chàng bỗng dừng lại, để ngữ điệu bớt căng thẳng hơn, bởi dù sao mình cũng có lỗi một phần, hơn nữa đối với nữ nhân, tranh chấp vì một chuyện vặt vãnh là điều không hợp lẽ.

Hồng y thiếu nữ vẫn tỏ ra gay gắt :

- Ta nói thế nào ? Chẳng lẽ sai ư ?

Lam y thiếu niên vẫn cố nhũn nhặn :

- Tại hạ đã xin lỗi rồi, hơn nữa hoàn toàn không cố ý.

Hồng y thiếu nữ vẫn không chịu buông tha :

- Hừ ! Xin lỗi, người tưởng xin lỗi một câu là qua chuyện được sao ? Thật là quá quắt !

Người ta thường nói : Việc gì cũng không nên để quá tam ba bận !

Lam y thiếu niên đã nhịn đủ ba lần, vậy là quá kiên nhẫn.

Chàng lập tức nghiêm giọng hỏi :

- Cô nương còn muốn gì nữa ?

- Muốn người phải chính thức chịu tội.

Tưởng gì, hóa ra chỉ có thế mà cũng gây rắc rối ? Chẳng phải chàng đã xin lỗi rồi sao ?

Thiếu niên cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn còn bực, hỏi :

- Chịu tội thế nào ?

- Theo cách thông thường đập đầu ba cái, sau đó nói vài câu gì cho thật dễ nghe là được !

Lam y thiếu niên trong lòng đã giận thật sự, nhưng còn chưa phát tức, chỉ từ chối thẳng thừng :

- Không đời nào!

Ánh mắt Hồng y thiếu nữ lóe lên qua lớp mạng :

- Người thật muốn ném khổ đau ?

- Rất ý nghĩa ? Không ngờ trong thiên hạ lại có thứ cô nương chẳng hiểu gì phải trái hàm hồ như vậy !

Hồng y thiếu nữ trừng mắt, danh giọng hỏi :

- Người chửi ai ?

Thiếu niên không nhịn nữa, đáp lại :

- Chửi người !

- Được lắm ?

Thiếu nữ nói xong hoành ngang nửa bước, tay trái chụp vỏ kiếm rút ra một nửa, ánh kiếm màu Bích Ngọc đã phát ra rợp mắt.

Lam y thiếu niên trông thấy định thốt lên: “Tuyệt kiếm !”, nhưng chàng ghì ngay lại được.

Hồng y thiếu nữ hất hàm một cách trịch thượng bảo :

- Rút kiếm !

Thiếu niên lắc đầu lạnh lùng đáp :

- Tại hạ không tùy tiện rút kiếm trước nữ nhân.

Thiếu nữ gần giọng :

- Sĩ diện hảo ? Rồi sẽ hối không kịp...

Dứt lời xuất thủ ngay, chỉ thấy ánh kiếm lóe lên vạch một đường thẳng tới diện môn thiếu niên, không kịp nhận ra động tác, nhanh kinh hồn !

Lam y thiếu niên lòng thầm kinh hãi nhưng phản xạ hết sức thần tốc, chân chưa kịp dời vị trí, thậm chí trong đầu chưa nảy sinh ý niệm, bàn tay phải theo bản năng đưa thanh kiếm cả vỏ vung lên chặn đứng thế kiếm của đối phương.

Hồng y thiếu nữ lập tức biến chiêu, kiếm vừa ra nửa chừng đã đổi hướng quét xuống hạ bàn nhanh như ánh chớp !

Thiếu niên cũng nhanh chóng kềm, kiếm hoạch nửa vòng vừa đúng tạt vào sống kiếm đối thủ.

“Koong” một tiếng, trường kiếm thiếu nữ bị đánh bật lại, cô ta kinh hãi lùi về một bước, mở to mắt hỏi :

- Người có ngoại hiệu không ?

- Đương nhiên có !

- Xưng hô thế nào ?

Lam y thiếu niên cũng trả lời cộc lốc như thế :

- Họ Lương !

Lần này thì Hồng y thiếu nữ nhiều lời hơn :

- Trong thiên hạ thiếu gì người họ Lương ? Ai biết ngươi là Lương gì chứ ? Ta muốn hỏi danh hiệu, tức là cả tên họ và ngoại hiệu.

Thiếu niên cũng thực hiện đúng yêu cầu của đối phương, nhưng vẫn không thừa một chữ :

- “Tu La Kiếm” Lương Đình Khôi !

- À !

Hồng y thiếu nữ thét lên một tiếng có vẻ ngạc nhiên, nói :

- Hình như ta đã từng nghe nói

phương Bắc có một nhân vật mang ngoại hiệu như thế... Xem ra thân thủ ngươi cũng không kém.

Thiếu niên vì đang có việc, trong lòng lại đang bực, chẳng hứng thú gì tiếp chuyện đông dài với nữ nhân đa sự này, liền tránh sang bên bước đi.

Nhưng vừa mới cất nốt chân thứ hai thì chợt thấy mắt hoa lên, Hồng y thiếu nữ đã chắn ngang trước mặt, xẵng giọng nói :

- Ngươi khinh người thái quá !

Thiếu niên dừng bước hỏi :

- Tại hạ khinh người chỗ nào ?

Giọng thiếu nữ run run như muốn :

- Ta đã hỏi ngươi cẩn thận, vậy mà ngươi không thèm hỏi tên họ ta một tiếng là làm sao ?

Lam y thiếu niên lạnh lùng đáp :

- Việc đó không cần thiết !

Hồng y thiếu nữ nghiêng răng nói :

- Ta nhất định bắt ngươi phải rút kiếm để xem bản lĩnh bao nhiêu mà coi trời bằng nứa con mắt như vậy. Hừ ! Tưởng là mình ghê gớm lắm, quen thói tự phụ, ta phải chứng minh...

Cô nói tới đó rồi dừng lời không nói nữa.

Thiếu niên trầm tĩnh nói :

- Chúng ta chưa hề quen biết. Cô nương muốn chứng minh điều gì ?

- Chứng minh xem ngươi có xứng với danh hiệu “Tu La Kiếm” hay không ! Chỉ cần ngươi nói một tiếng “không dám”, ta sẽ tha cho ngươi đi !

Lúc này giọng thiếu nữ không còn tức giận nữa, có lẽ lâu nay cô ta định khích cho thiếu niên phải xuất kiếm nhưng ý tứ lại không được cao minh cho lắm.

Thiếu niên vốn không phải là người hiếu thắng nên không bị khích, nhưng nghĩ lại thiếu nữ nà quá ương bướng cố chấp, chắc được nuông chiều quá sinh hư, bởi thế cho cô ta một bài học cũng tốt.

Nghĩ thế, chàng từ từ rút kiếm ra.

Hồng y thiếu nữ, kiếm đã cầm sẵn trong tay, thi triển một thức thủ rất quái dị.

Đột nhiên không khí trở nên khấn trương một cách vô duyên vô cớ.

Căn cứ vào khởi thức kỳ ảo đó, thiếu niên đã nhận ra thân thủ đối phương không phải là hạng tầm thường.

Mặc dù thiếu niên không phải kẻ hiếu danh, nhưng nghĩ đến phải bại thủ dưới tay một thiếu nữ như vậy mà chuyện loang ra giang hồ, chẳng phải điều gì thú vị. Bởi thế chàng bỗng trở nên thận trọng.

Thiếu nữ mắt không rời đối thủ, nói :

- Chuẩn bị !

Thiếu niên bình thản đáp :

- Cô nương có thể tùy tiện xuất thủ !

Ánh bích ngọc lóe lên không kèm theo bất kỳ một âm hưởng nào. Hồng y thiếu nữ đã xuất thủ.

Đúng như thiếu niên đã đoán trước, kiếm pháp của cô ta rất tân kỳ ảo diệu, không tính trước kiếm nhọn đâm vào bộ vị nào, trái lại có cảm giác như tất cả mọi yếu huyết trên cơ thể đều bị uy hiếp !

Thiếu niên buộc phải dùng tuyệt chiêu để ứng phó. Chàng vùng trường kiếm quay nhanh hai vòng rồi thuận theo đường kiếm của đối phương mà phản công, trong công có thủ, trong phòng thủ lại ngầm chứa sự phản công, vô cùng linh hoạt và cơ mật.

Không tính được chiêu thức, và cũng không biết qua bao nhiêu thời gian. Có thể chỉ qua vài nháy mắt, cũng có thể đã vài khắc trôi qua.

Thiếu nữ thì không nói, ngay cả thiếu niên cũng bị cuốn hút toàn bộ tâm trí vào cuộc đấu.

Đang công kích, bỗng nhiên Lam y thiếu niên dừng kiếm lại giữa chừng.

Động tác dừng kiếm ẩn tàng công lực thượng thừa, kiếm đang ở thế tĩnh nhưng sẵn sàng động và công kích bất cứ phương hướng nào, thu phát tùy tâm.

Chàng dừng kiếm giữ thế phòng bị như vậy là do không muốn sát thương đối thủ, bởi vì biết rằng chiêu đó nếu thi triển hết nhất định mũi kiếm đã nhuốm máu.

Nhưng cũng chính do dừng kiếm mà bị Hồng y thiếu nữ lợi dụng, bởi vì cho dù thay đổi chiêu thức thần tốc đến đâu cũng có giai đoạn chuyển tiếp, dù hết sức ngắn ngủi, hơn nữa thiếu niên không phải dừng lại thuận chiêu mà vì sợ sẽ đả thương đối thủ.

Đã gọi là “sợ” tất có sự diễn biến tâm lý khác thường, nghĩa là có sơ hở.

Hai đối thủ tương đương, chỉ cần một sơ hở cũng dễ dàng bị lợi dụng.

Chính trong sát na chàng vừa dừng kiếm.

Hồng y thiếu nữ tuy cũng biết mình vừa gặp nguy hiểm nhưng trấn tĩnh rất nhanh, thừa cơ chỉ mũi kiếm vào ngay yết hầu đối phương !

Thậm chí Lam y thiếu niên không còn thời gian để kinh ngạc chứ đừng nói đến chuyện phản kháng !

Kiếm đã không thể biến thế, chàng chỉ còn cách nghiêng đầu sang bên phải vài tấc để thoát hiểm, đồng thời tay trái đang cầm vỏ kiếm đánh ngược lên.

Lưỡi kiếm đâm sượt qua cổ!

Mãi đến lúc này Lam y thiếu niên mới kịp dịch chuyển chân phải sang nửa bước để giữ thăng bằng.

Đột nhiên thiếu nữ kêu lên một tiếng kinh hãi thu ngay kiếm về.

Thiếu niên nhìn lên, bỗng sững sờ ngẩn mặt ra giống như người mới từ trong bóng tối bất ngờ bước ra giữa ánh thái dương !

Nguyên mới rồi chàng dùng vỏ kiếm đánh ngược lên giải nguy. Nhưng không trúng kiếm đối phương mà làm bay mất tấm mạng che mặt thiếu nữ, để lộ ra một khuôn mặt kiều diễm như thiên tiên giáng thế !

Cả hai cùng sững sờ.

Lam y thiếu niên bàng hoàng trước sắc đẹp mê hồn của thiếu nữ.

Còn thiếu nữ thì kinh hoảng vì tấm mạng che mặt bị bay mất. Vốn xưa nay không để ngoại nhân thấy dung mạo, nay bị lộ trần, hơn nữa hiện ra lồ lộ trước một thiếu niên. Cô ta cảm thấy như y phục mình bị tuột mất vậy !

Nhưng hiện tại thì đột biến chỉ xảy ra trong thoáng chốc.

Hồng y thiếu nữ đỏ bừng mặt vì xấu hổ rồi trấn tĩnh lại ngay, nhoẻn miệng cười nói :

- Vậy là chúng ta bình thủ !

Thiếu niên bất giác thốt lên :

- Bình thủ ?

Chàng nghĩ rằng nếu mình không kịp dừng kiếm lại đúng lúc thì đối phương đã bị thương rồi, đâu còn khả năng ứng chiến nữa !

Thiếu nữ gặng lại :

- Thế nào ? Người không chịu thừa nhận ư ? Người đang tấn công mà dừng lại nửa thức, như thế chẳng phải đang thắng thế chuyển thành bại, thế là gì ?

Lam y thiếu niên không thể phủ nhận, nhưng sự thực chàng đã vì lưu tình mà lâm vào thế hiểm, bởi thế trong lòng không phục.

Như đọc được ý nghĩ của chàng, thiếu nữ cười hỏi :

- Thế nào ? Người không phục ư ?

Lam y thiếu niên không đáp.

Thiếu nữ vẫn chưa chịu thôi :

- Im lặng là đồng ý, nghĩa là người cho rằng mình thắng ? Nhưng cho người biết chẳng phải riêng người lưu tình !

Thiếu niên ngơ ngác hỏi :

- Ý cô nương là...

- Xem đây !

Hồng y thiếu nữ nói xong xòe lòng bàn tay trái ra, trong đó có mấy mũi châm bằng vàng lóng lánh chỉ bằng chiếc lông trâu dài chưa tới ba tấc !

Trên giang hồ rất ít người có loại ám khí với kích thước nhỏ như vậy, bởi muốn sử dụng được nó phải có võ công thượng thừa và thủ pháp cực kỳ tinh diệu.

Hồng y thiếu nữ hỏi :

- Nếu lúc ta phát kiếm, đồng thời phóng luôn những mũi kim tinh này thì người có khả năng tránh nổi không ?

Hỏi xong lại nhoẻn miệng cười !

Lam y thiếu niên nghĩ thầm :

- Nếu trong cuộc quyết đấu thực sự, ta đã quyết lấy mạng người thì dù có mười loại kiện linh như vậy cũng vô ích, vì ta chẳng cho người có cơ hội thi triển đâu.

Tuy nghĩ vậy nhưng chàng không nói ra.

Hồng y thiếu nữ cho rằng đối phương đã khuất phục, nhưng ánh mắt không tỏ ra đắc thắng mà dăm dăm nhìn vào mặt chàng đầy tình ý.

Lam y thiếu niên cảm thấy mặt nóng bừng.

Hồng y thiếu nữ lại hỏi :

- Bây giờ thì người muốn biết ta là ai rồi chứ ?

Ngoài dung nhan kiều diễm của thiếu nữ, thái độ, tính cách và nhất là ngôn từ của cô ta làm thiếu niên phát ngán.

Nghe hỏi câu đó, chàng lạnh lùng đáp :

- Tại hạ đã nói, việc đó không cần thiết !

Thiếu nữ biến sắc, nghiêng răng nói :

- Được lắm ?

Nhưng lại không có cách nào để trút hận, cô ta chỉ hậm hực buông một câu :

- Ta có chuyện rất quan trọng định nói với người, nhưng bây giờ lại không muốn nói nữa ?

Song phương mới gặp nhau lần đầu, có chuyện gì để nói ? Mà chuyện rất quan trọng nữa ?

Trong lòng Lam y thiếu niên lập tức nảy ra câu hỏi, nhưng chàng không thể nói.

Xét cho công bằng, thái độ của chàng có phần ngiệt ngã.

Càng về sau, thái độ của Hồng y thiếu nữ đối với thiếu niên càng trở nên thân thích, có thể nói là hết sức nhún nhường, nhất là câu hỏi cuối cùng, giống như sự gợi ý làm thân.

Thế mà đối phương thẳng thừng cự tuyệt, điều đó làm tổn hại nghiêm trọng đến sự tự tôn của thiếu nữ.

Huống chi thiếu nữ này chưa bao giờ lộ diện trước bất cứ nam nhân nào, hơn nữa cô ta ý thức được sắc đẹp của mình, đâu thể để người khác khinh khi ?

Nhưng trong trường hợp này biết làm gì đối với con người có trái tim gỗ đá ấy ?

Những gì có thể sử dụng để cho hẳn một bài học, cô ta đã từng làm: trách móc, nhục mạ, thậm chí động thủ quá chiều... Hình thức nào cũng bị dồn vào thế hạ phong, còn có cách gì hơn nữa ?

Thiếu nữ vừa nói xong câu liền băng mình đi, phút chốc đã mất hút bóng trong gió cát.

Đại ngàn vẫn rít lên xào xạc như muốn nhanh chóng vùi lấp biến cố vừa rồi.

Và xét cho cùng, sự gặp gỡ tình cờ và ngăn ngừ giữa hai sinh vật nhỏ nhoi thì có ý nghĩa gì đâu so với đại ngàn vĩnh cửu ?

Lam y thiếu niên vẫn đứng tần ngần nhìn theo hướng thiếu nữ vừa đi khuất. Lẽ tự nhiên trong lòng chàng ít nhiều có giữ lại ấn tượng về cuộc gặp gỡ kỳ lạ vừa qua, nhất là dung mạo tuyệt trần của thiếu nữ.

Hồi lâu chàng trấn tĩnh lại, thu kiếm tiếp tục hành trình. Nhưng bên tai như vẫn còn dư âm câu nói :

- Ta có chuyện rất quan trọng định nói với ngươi, nhưng bây giờ lại không muốn nói nữa. Chẳng biết cô ta định nói chuyện gì ?

Chàng bỗng ân hận là vừa rồi mình đã không truy vấn việc này.

Lam y thiếu niên hít sâu vào một hơi rồi gia tăng thân pháp tiến lên.

Vào tới chân núi, gió đã dịu đi nhiều, nhưng bầu trời vẫn xám xịt như trước.

Đi thêm vài dặm nữa, Lam y thiếu niên theo lời chỉ dẫn, rời quan lộ theo sơn đạo đi ngược lên núi.

Lúc đầu, sơn đạo tương đối bằng phẳng, thỉnh thoảng còn gặp một vài nhóm dân sơn cước, hoặc đám ba kẻ tiểu phu.

Nhưng vượt qua vài sơn cốc, đường trở nên dốc đứng, hiểm trở và hoang vu hơn nhiều. Càng lên cao thế núi càng hiểm, có lẽ chỉ người giang hồ và số ít thợ săn mới lên tới được đây, vì thồ hàng gánh củi thì chỉ có thể đi từng bước một và rất nguy hiểm.

Cách quan lộ chừng hai canh giờ, sơn đạo chỉ còn là đường ruột dê, chỉ đủ đặt một bàn chân, một bên là vách đá dựng đứng cao vút tận tầng mây, bên kia là khe núi sâu thẳm, nhìn mà rợn gáy.

Đường đã hiểm, thời tiết lại xấu nên đi cả buổi, Lam y thiếu niên không gặp một hành nhân nào.

Vượt qua một dốc núi nữa, con đường lại tụt xuống khe núi.

Lòng khe khô cạn không có giọt nước nào, bướm trắng bướm vàng đậu thành từng đám chập chờn trông rất đẹp mắt. Những tảng đá giữa lòng khe đủ kích cỡ được dòng nước cần mẫn đeo gọt hàng vạn năm tạo thành các hình thù kỳ quái, có hình cá, có hình chim thú, lại có những tảng giống hình người ngồi chụm đầu bên nhau như đang tâm sự điều gì từ vạn kỷ.

Hai bên bờ khe là vách đá dựng đứng cao vút ngay cả khi vượn cũng khó leo, thỉnh thoảng lộ ra những thạch động.

Sơn đạo băng qua khe núi lại dẫn ngược lên sườn dốc bên kia.

Ở chốn sơn lâm thì khe suối sơn cốc là nơi chứa đựng nhiều cảnh quan huyền bí và ngoạn mục nhất.

Đã nói huyền bí tức trong nó tiềm ẩn những điều khó hiểu, những mối đe dọa khó lường, nói tóm lại đó là sức mạnh của tự nhiên kết hợp với siêu nhiên mà đứng trước mặt người ta thấy mình nhỏ bé và yếu đuối.

Lam y thiếu niên dừng lại giữa lòng ngấm nhìn cảnh tượng hùng vĩ của thiên nhiên, trong lòng cũng thấy nao nao.

Gió lại bắt đầu nổi lên, gió ngàn thổi xào xạc qua khe tạo nên cảm giác thê lương rờn rợn.

Lam y thiếu niên nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ trời sắp mưa ? Bây giờ đang lúc mùa khô hạn, thường cả tháng mới được một trận mưa, nhưng trong núi thời tiết bất thường khó mà nói trước !

Trời u ám, cả ngày không thấy vầng thái dương lộ ra lần nào, nhưng căn cứ vào thời gian hành trình và sắc trời đã bắt đầu thẫm lại, thiếu niên đoán rằng bảy giờ cách hoàng hôn chẳng còn lâu nữa.

Đi trong núi mà lở bước không tìm được chỗ nghỉ chân khi đêm xuống là một nỗi đe dọa, nhất là trên núi cao, có khi đi mất cả buổi vẫn không tìm được nước, vì thế thiếu niên quyết định tìm chỗ trú đêm.

Hiện khe núi này là nơi lý tưởng để kiếm một chỗ nương thân, sẵn thạch động và dễ tìm nước.

Lam y thiếu niên đã nói thật danh hiệu của mình với Hồng y thiếu nữ. Tên họ chàng là Lương Đình Khôi, ngoại hiệu “Tu La Kiếm”. Chàng phụng sứ mệnh từ quan ngoại vào Trung Nguyên để gặp một cao nhân tiền bối đã thoái xuất giang hồ từ lâu.

Vấn đề phức tạp là chính sư phụ chàng cũng không biết vị tiền bối đó ẩn cư ở đâu mà chỉ đưa cho chàng một địa chỉ của một quái thủ vô lâm, có thể giúp tìm được vị cao thủ tiền bối.

Có một chuyện ngẫu nhiên hết sức kỳ diệu là quái thủ trong địa chỉ mà Lương Đình Khôi phải tìm chính là sư phụ của thiếu nữ chàng đã quen biết.

Nói rằng chỉ quen biết thôi là quá ít.

Chàng không chút do dự khi thừa nhận đó là người trong mộng của mình.

Đối với Lương Đình Khôi, không một nữ nhân nào trên thế gian có thể sánh được với nàng, ngay cả thiếu nữ kiều diễm vừa mới gặp trong núi cũng không xinh đẹp bằng.

Hai người quen nhau trong hoàn cảnh vô cùng éo le, ngay chuyến đầu tiên chàng vào trung nguyên hai tháng trước đây, và từ đó tới nay hình bóng nàng vẫn in đậm trong tim chàng không hề phai nhạt.

Lần đó, Lương Đình Khôi chưa kịp bộc bạch nỗi lòng mình thì nàng bị sư phụ vội vàng đưa đi, nhưng qua ánh mắt và cử chỉ, chàng tin rằng nàng cũng có nỗi lòng như mình.

Như vậy, lần này tới Phục Ngưu Sơn, ngoài việc hoàn thành sứ mệnh, trong lòng Lương Đình Khôi tràn trề hy vọng gặp lại người xưa để giải bày nỗi niềm chất chứa từ lâu.

Tuy thế trong lòng chàng vẫn thấp thoáng một nỗi lo.

Trước lúc chia tay thiếu nữ còn kịp nói lại rằng, sau khi biết lai lịch thân thế của chàng, hình như sư phụ nàng tỏ ý không hài lòng !

Lương Đình Khôi chưa giáp mặt nhưng khi nghe thiếu nữ nói ra danh hiệu sư phụ mình là “Bạch Phát Tiên Bà” thì chàng lập tức thấy chấn động.

Bạch Phát Tiên Bà lừng danh trên giang hồ hồi hai mươi năm trước, theo truyền ngôn thì đó là nhân vật nửa tà nửa chính, thiện ác tùy tâm.

Người trên giang hồ còn gọi Bạch Phát Tiên Bà là “Đệ nhất quái thủ ngoại đạo”. Đã hơn chục năm ẩn tích, không ngờ hai tháng trước lại xuất hiện ở phụ cận Phục Ngưu Sơn.

Sau chuyến đó Lương Đình Khôi trở về quan ngoại có kể lại quan hệ của mình với truyền nhân của Bạch Phát Tiên Bà, sư phụ tỏ ra rất quan tâm và lập tức phái chàng trở lại trung nguyên.

Lương Đình Khôi nhận sứ mệnh với niềm hứng khởi nhưng trong lòng vẫn thầm ngạc nhiên không biết giữa sư phụ với vị quái thủ Bạch Phát Tiên Bà nửa tà nửa chính kia có mối quan hệ thế nào.

Phục Ngưu Sơn bao la nghìn dặm, căn cứ vào một tấm địa đồ sơ lược để tìm được một mái lều trong đó, chẳng khác gì đáy bể mò kim, nên có thể nói hành động của chàng là rất mạo hiểm, thậm chí viển vông .

Lương Đình Khôi không cần phải vội, thời gian được cho phép còn nhiều, hơn nữa nhìn thời tiết xấu thế ấy sợ rằng trời bất thần đổ mưa nên tạm nghỉ chân sớm một chút mà có được chỗ ngủ an toàn.

Chàng đi dọc khe núi một lúc, cuối cùng tìm thấy một thạch động cách đáy khe chừng năm thước, cao đúng tầm nhìn.

Động khẩu cao rộng mỗi bề chừng một trượng, bên trong khô ráo sạch sẽ và không sâu lắm, thật là chỗ nghỉ chân lý tưởng.

Lương Đình Khôi nhảy vào thạch động, ngồi xuống dựa lưng vào tường, duỗi chân tay cho thoải mái, thư giãn sau một ngày hành trình vất vả.

Trong núi, hoàng hôn buông xuống rất nhanh.

Nghỉ một lúc, Lương Đình Khôi gỡ lương khô ra ăn, vừa hình dung ra cuộc gặp gỡ sắp tới với người trong mộng.

Đột nhiên Lương Đình Khôi ngừng nhai, mắt nhìn ra động khẩu.

- Đứng lại ! Chạy đi đâu ?

Những tiếng quát hỗn độn từ ngoài khe núi vọng vào cùng tiếng bước chân chạy rầm rập cách thạch động không xa.

Lương Đình Khôi liền đứng lên đi bước tới cửa động đưa mắt quan sát.

Chỉ thấy giữa khe núi một đám đông hắc y nhân không dưới hai mươi tên, vây bọc một lão đạo sĩ vào giữa.

Làm sao xảy ra xung đột ở chốn hoang sơn này ?

Một tên trong bọn hắc y nhân rít lên :

- Trước hết cứ thật tên này đã hãy nói !

Đám đông nhao nhao hưởng ứng :

- Xông vào !

Mặc dù trời đã chập choạng nhưng Lương Đình Khôi đứng ở vị trí khá gần, từ trên nhìn xuống thuận tiện nên nhất cử nhất động xảy ra ở hiện trường chàng đều thấy rất rõ.

Lão đạo sĩ tuổi độ ngũ tuần, đạo y tươi tắn, đầu tóc tán loạn, khắp mình bê bết máu, rõ ràng vừa trải qua cuộc chiến tàn khốc và bị truy đuổi tại đây.

Bọn hắc y nhân tay lăm lăm binh khí, mặc dù khí thế rất hùng hổ nhưng chưa ai dám xông vào trước. Hiển nhiên chúng vẫn còn kiêng kỵ đối phương.

Lão đạo sĩ tay cầm trường kiếm đưa chếch trước ngực, tuy thân thể nhìn rất thảm hại nhưng vẻ mặt vẫn kiên nghị, đôi mắt sáng quắc thỉnh thoảng lóe lên rất linh hoạt cảnh giới bốn xung quanh.

- Aaaa !

Một tiếng thét nhất loạt vang lên như sấm dậy dội vào vách đá lan xa, bọn hắc y nhân cùng nhảy xổ vào đạo sĩ, trong cuộc ánh kiếm ánh đao loang loáng chém dục bổ ngang nhìn hoa cả mắt. Tiếng sắt thép chạm nhau chất chứa nghe đinh tai nhức óc hòa với tiếng người la hét tạo nên một thứ âm thanh hỗn độn nghe một rừng mình sởn gáy.

Bọn hắc y nhân tên nào cũng trắng kiện, hết tên này đến tên khác đổ vào đạo sĩ như bầy sói.

Nhưng lão đạo sĩ không phải hạng tầm thường, tuy đã bị thương sức lực hao tổn rất nhiều nhưng kiếm pháp vẫn còn rất lợi hại, mỗi kiếm đâm ra là có kẻ trúng thương, giữa hơn hai chục đối thủ vây bọc lấy mình vẫn không nao núng, tả xung hữu đột, chung quy vẫn tự bảo vệ được an toàn.

Trời đã tối, tuy không thấy máu đổ nhưng căn cứ vào những tiếng rú thảm khốc vang lên không ngớt cũng biết số hắc y nhân đã bị tổn thất không ít.

Nhân số mỗi lúc một thưa, nhưng mức độ ác liệt của cuộc chiến vẫn không hề thuyên giảm.

Qua thời gian chừng một tuần trà, số lượng người của bọn hắc y nhân chỉ còn lại một nửa. Trên người lão đạo sĩ cũng thêm vài vết thương.

Lương Đình Khôi không hiểu nguyên nhân nào đã dẫn đến xung đột nên chỉ biết đứng ngẩn mặt nhìn.

Chàng thấy không có lý do nào để can thiệp.

Công thế của bọn hắc y nhân càng lúc càng rời rạc, lại có thêm bốn tên nữa trụ kiếm ngã xuống.

Lão đạo sĩ tuy thương thế mỗi lúc nặng hơn nhưng do áp lực của đối phương giảm nhiều nên tinh thần càng phần chấn, hy vọng thoát thân càng tăng.

Chính trong lúc lão đạo sĩ đang thắng thế thì từ sơn đạo có hai lão nhân vận hắc y lao nhanh tới đấu trường.

Bọn hắc y nhân như có thêm viện binh nên gia tăng cường độ công kích, chứng tỏ hai tên hắc y lão nhân là người của chúng.

Nhưng lão đạo sĩ vẫn không nao núng, kiên trì giữ tăng thế trận, kiếm trong tay liên tục ra chiêu sát thủ.

Tiếng rú thảm của người bị tử thương lại vang lên.

Hai hắc y lão nhân đứng ngoài vòng đấu quan sát một lúc, sau khi thấy thêm hai đồng bọn bị giết, một trong hai người quát to :

- Lùi lại !

Mấy tên hắc y nhân được lệnh lập tức nhẩy ra khỏi vòng đấu.

Bấy giờ lão đạo sĩ cũng đã kiệt lực, lão đảo lùi về dựa lưng vào một khối quái thạch, đứng thở dốc.

Hai tên hắc y lão nhân, một tả một hữu song song tiến đến gần lão đạo sĩ, cách chừng tám thước thì dừng lại. Một trong hai lão nhân lên tiếng :

- Đưa vật đó ra đây ! Chúng ta sẽ giành cho ngươi một sinh lộ.

Lão đạo sĩ rít lên :

- Đừng nằm mộng !

Lão nhân vừa rồi nói :

- Nhất Thanh ? Vì sao ngươi u mê không chịu tỉnh ngộ như thế ? Hãy tỉnh trí mà suy nghĩ xem, nếu ngay cả tính mạng mà ngươi còn không giữ nổi thì cứ bo bo ôm lấy vật đó được tích sự gì chứ ?

Thì ra lão đạo sĩ có pháp hiệu là Nhất Thanh ? Cứ theo lời hắc y lão nhân thì cuộc xung đột nảy sinh là do song phương tranh chấp một đồ vật.

Nếu cả hai bên không tiếc tính mạng, hắc y nhân kiên trì bám sát, còn Nhất Thanh đạo nhân thà chết không bỏ, chứng tỏ vật đó không phải tầm thường.

Xưa nay trong giang hồ những cuộc tranh đoạt bảo vật như vậy diễn ra như cơm bữa, vô cùng khốc liệt, xương rơi máu đổ không sao tính hết và kết quả muôn đời là mạnh được nhược thua.

Bọn Hắc y nhân răm rắp tuân lệnh hai hắc y nhân vừa đến. Như vậy, chứng tỏ hai người này thân phận cao hơn, tất võ công cũng hơn hẳn bọn kia. Xem ra Nhất Thanh đạo nhân đang ở thế yếu chẳng nghi.

Nhất Thanh đạo nhân ngừng thở dốc, cười hắc hắc, đáp :

- Cho dù bốn đạo gia không giữ được thì các ngươi cũng đừng mong sờ tới ?

Hắc y lão nhân ánh mắt hiện sát quang, hỏi :

- Ngươi đã nhất tâm nhất ý như thế ?

- Bốn đạo gia đã quyết định từ lâu !

- Nếu vậy thì chúng ta đành phải thành toàn cho ngươi thôi !

Nói xong hai lão nhân đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thời rút kiếm công kích, vừa xuất chiêu đã thi triển sát thủ.

Nhất Thanh đạo nhân vừa nghĩ được chốc lát, công lực có khôi phục một phần, liền vùng kiếm chống trả.

Kiểm thuật của Nhất Thanh phải thừa nhận là tinh diệu, công thủ nhịp nhàng, tiến thoái đúng phép, chiêu thức phối hợp rất nhuần nhuyễn.

Nhưng trong trạng thái sức cùng lực tận vì phải chiến đấu nhiều lại còn bị thương nhiều chỗ, mất không ít máu nên tình cảnh giống như mũi tên đã sắp hết đà, phải duy trì cuộc chiến chỉ là việc gắng gượng mà thôi. Trong lúc đó cả kiếm thuật lẫn võ công của hai hắc y lão nhân cao hơn bọn thuộc hạ vừa tham chiến nhiều, cho dù Nhất Thanh đạo nhân đang sung sức còn khó mà dành được ưu thế, đừng nói bây giờ đã sức tàn lực tận.

Chỉ qua năm sáu chiêu, Nhất Thanh đạo nhân bị dồn vào hiểm cảnh, tay trái lão trúng thêm một kiếm nữa.

Hai lão nhân càng gia tăng công thế.

Nhất Thanh đạo nhân có lẽ đã nhận ra mình không còn cơ may nào nữa, nên thi triển đấu pháp liều mạng, chỉ công mà không thủ, chẳng để ý đến việc giữ kín môn hộ của mình nữa, xuất kiếm nhằm yếu huyệt đối phương đâm những chiêu chí mạng.

Hai lão nhân kinh hãi vội lùi về phòng thủ !

Chợt bọn hắc y nhân đứng ngoài cùng “ồ” lên một tiếng.

Một lão nhân bị một kiếm trúng vào ngực phải, rú lên nhảy khỏi vòng đấu, nhưng lão nhân thứ hai đã lợi dụng thời cơ đâm vào sườn đối phương, đồng thời quát to :

- Lý hương chủ ? Không được lùi !

Dứt lời chính lão ta xông vào trước.

Nhất Thanh đạo nhân nghiêng răng nói :

- Bỏ đạo gia liều mạng với các người !

Rồi xuất kiếm phản kích.

Lão nhân được gọi là Lý hương chủ tuy bị thương vào ngực nhưng vẫn còn chiến đấu được, thấy Nhất Thanh đã bị thương không nhẹ phần chân kêu lên :

- Triệu quân sự ! Thệt hấn !

Rồi hăm hở vung kiếm nhằm vai phải Nhất Thanh chém xuống.

Lúc đó Nhất Thanh đang đấu kịch liệt với Triệu quân sự, nghe kiếm khí biết rằng mình bị đánh tập hậu, liền xuất một kiếm hóa giải chiêu kiếm của Triệu quân sự, đồng thời hai ré sang trái để tránh một kiếm chém từ phía sau, rồi bất thần quay người lại !

Lý hương chủ thấy đối phương đang bận đối phó với Triệu quân sự thừa cơ đánh lén trông chừng sắp đắc thủ, đâu ngờ Nhất Thanh tránh được và quay lại cực nhanh, một kiếm nhằm thẳng ngực trái Lý Hương chủ đâm tới như ánh chớp !

Lý hương chủ kiếm vừa bị mất đà không thu về chống đỡ kịp đành nhảy tránh sang bên nhưng không kịp, bị trường kiếm đâm suốt qua vai ra tận sau lưng. Nhưng Nhất Thanh đạo nhân chưa kịp rút kiếm ra thì Triệu quân sự đã đủ thời gian đâm kiếm đúng vào hậu tâm lão !

Lý hương chủ buông rơi thanh kiếm ngã ngồi xuống đất, đồng thời Nhất Thanh đạo nhân tay vẫn cầm chặt chuôi kiếm ngã úp mặt xuống, táng mệnh tại đương trường !

Triệu quân sự cúi xuống lật ngửa thi thể Nhất Thanh lên, lôi từ ngực áo đạo nhân ra một cái hộp bằng sắt nhỏ màu đen ngăm ngúa một lúc, cười lên hắc hắc hai tiếng đầy đắc ý. Sau đó cất hộp vào người rồi mới bước đến trước mặt Lý hương chủ hỏi :

- Lý hương chủ, thương thế ra sao ?

Lão nhân này tay phải ôm lấy vết thương ở dưới vai máu vẫn tiếp tục tuôn ra, khó nhọc cất tiếng :

- Triệu quân sự đã đắc thủ rồi ư ?

Triệu quân sự gật đầu :

- Phải ! Đắc thủ rồi.

Lý hương chủ cúi xuống nhìn vết thương, thều thào nói:

- Xin hãy xem giúp... thương thế...
của...

Triệu quân sự hồ hững trả lời :

- Ta thấy không cần !

Lý hương chủ bỗng ngẩng lên mở to mắt hỏi :

- Vì sao ?

- Lý hương chủ, thương thế của người rất trầm trọng, cho dù có thần tiên ở đây cũng không cứu nổi !

Lão nhân họ Lý phẫn uất nói :

- Triệu Thiệu Lăng ! Người có ý gì ?

Vì quá tức giận, máu từ vết thương của lão ta lại trào ra.

Triệu quân sự thản nhiên đá Lý hương chủ :

- Nể tình người từng nhiều năm cùng ta tham gia vào sự vụ của bốn Bang vào sinh ra tử, số phận của người tới đây cũng vừa rồi. Bây giờ ta sẽ giúp người giải thoát để bớt đau khổ.

Lão nhân họ Lý mặt nhợt lại cố sức gào lên:

- Triệu Thiệu Lăng ! Người định tâm chiếm vật đó ?

- Đâu có ! Đừng nói bậy ! Người không sợ... chiếu theo bang quy... trị tội ?

Triệu quân sự cười hắc hắc, đáp:

- Việc đó khỏi cần người bận tâm !

Dứt lời cất một tràng cười man rợ rồi vùng trường kiếm đâm vào giữa ngực Lý hương chủ !

- Người... Người...

Lý hương chủ chỉ kịp thốt ra hai tiếng, thân thể nảy lên rồi gục xuống bất động.

Mấy tên hắc y nhân cùng kêu lên kinh hãi .

Lương Đình Khôi mắt đỏ ngầu, không ngờ tên quân sự họ Triệu kia chỉ vì chiếc hộp sắt mà không tiếc tàn sát đồng môn.

Hắn vùng kiếm ra lệnh cho thuộc hạ :

- Các người hãy lập tức thanh lý hiện trường !

Rồi nhìn thi thể tên Hương chủ nói thêm :

- Lý hương chủ từ lâu manh tâm phản trắc, bốn quân sự phụng mật lệnh của Bang chủ giải quyết hắn !

Bấy tên hắc y nhân còn sống sót không ai dám nói câu nào, cũng đứng ỳ ra không chấp hành mệnh lệnh.

Triệu quân sự gầm lên :

- Sao còn chưa động thủ ? Dám kháng lệnh phải không ?

Bấy giờ trời đã tối không thấy rõ mặt người nữa.

- Bẩm quân sự...

Một tên hắc y nhân rụt rè hỏi :

- Thanh lý bằng cách nào ? Ở đây toàn là đá phiến, mà chúng tôi lại không những theo công cụ đào bới nào cả.

Triệu quân sự ngắt lời :

- Ta nhớ rằng ở khe núi này thạch động rất nhiều. Trong số các người hai tên hãy theo ta, số còn lại khuôn xác chết. Chỉ cần một cái hang là đủ chỗ để an táng tất.

Lương Đình Khôi phát lo. Từ hiện trạng ngược lên thì động khẩu mà chàng đang ngồi là gần nhất, nếu chúng mang tử thi vào đây thì thể nào cũng phát hiện được chàng.

Thật tình Lương Đình Khôi không sợ mấy tên nhãi nhép này, nhưng một khi thấy có người chứng kiến hành vi của mình, tên Triệu quân sự nhất định không thể để chứng nhân sống sót tiết lộ tin tức ra giang hồ. Lúc đó chàng buộc lòng phải hạ sát thủ, điều mà chàng không muốn.

Lúc này tên Triệu quân sự đã dẫn theo hai tên thuộc hạ xuôi theo khe núi đi tìm thạch động.

Lương Đình Khôi thở phào nhẹ nhõm và cười thầm :

- Mình thật nghĩ vẩn vợ ! Xuôi hay ngược khe thì cũng có hang núi cả, nhưng theo lý thì mang xác tử thi xuôi xuống thuận tiện hơn. Hắn làm thế là phải !

Năm tên hắc y nhân còn lại tiến hành thanh lý hiện trường.

Cả thảy có đến mười sáu, mười bảy xác chết, với nhân lực đó phải bốn chuyến mới dời đi hết, tên nào cũng lộ vẻ bất mãn.

Lương Đình Khôi thấy hành vi tàn bạo bất lương của tên Quân sự đã định hiện thân trừng trị, nhưng khi nghe hắn nói là nhận mệnh lệnh của Bang chủ, chàng ngậm ngừng một hồi rồi từ bỏ ý định.

Theo quy củ trên giang hồ, không ai có quyền can thiệp vào công việc nội bộ của môn phái khác.

Chàng chỉ bắn khoản nghĩ thầm :

- Chiếc hộp sắt đó rốt cuộc đựng vật gì trong đó ? Cho dù là trân châu vàng ngọc thì với dung lượng nhỏ như vậy chẳng đáng bao nhiêu, làm sao lại nảy sinh ra tranh đoạt thảm khốc như thế ?

Dù biết rằng việc không liên quan gì đến mình, nhưng vì hiếu kỳ, hơn nữa vừa tận mắt chứng kiến cuộc đấu đẫm máu vừa qua, lại đang lúc ngồi nhàn không có việc gì làm nên chàng nghĩ vẩn vợ như vậy.

Định bỏ vào nằm ngủ một lúc, nhưng không biết có gì níu lại, Lương Đình Khôi vẫn ngồi bên động khẩu quan sát hành động của chúng.

Từ đầu nguồn vang lên tiếng hú gọi của Triệu quân sự.

Năm tên còn lại ở hiện trường bắt đầu động thủ xốc người chết lên khiêng đi, cứ mỗi người khuôn một tử thi.

Lương Đình Khôi quay vào động.

Bây giờ không có gì đáng xem nữa.

Chỉ có sự tò mò muốn biết trong hộp sắt rốt cuộc chứa đựng vật gì, nhưng cũng chỉ biết vậy thôi. Nhưng chàng vừa ngã lưng xuống thì chợt nghe vang lên một tiếng rú thảm khốc dưới khe truyền đến.

Đêm thanh vắng, âm thanh đó dội vào vách đá nghe thật rùng rợn !

Hiển nhiên lại có người bị giết ? Chẳng lẽ còn banh nhóm nào khác tiếp tục kéo đến tranh đoạt chiếc hộp cùng bọn hắc y nhân ?

Lương Đình Khôi lại chạy ra cửa động lắng tai nghe. Không có tiếng binh khí giao nhau, tiếng hô xung sát, chứng tỏ không có xảy ra giao chiến.

Tiếng rú vang lên thêm mấy lần nữa rồi mới tắt hẳn, hình như năm sáu lần cả thảy.

Như vậy đủ xác định rằng tên Triệu quân sự đã hạ độc thủ đối với bọn thủ hạ của mình để diệt khẩu. Lý lương chủ đã nói không sai, tên họ Triệu đã rắp tâm chiếm đoạt chiếc hộp sắt cho riêng mình.

Bây giờ thì Lương Đình Khôi không sợ bị ước thúc vì can thiệp vào sự vụ của bang phái khác nữa. Hành động sát hại huynh đệ đồng môn của tên họ Triệu là bất nhân bất nghĩa và bội phản sư môn đáng phải trừng trị. Vì trách nhiệm duy hộ võ đạo, chàng không thể khoanh tay bàng quan trước hành vi bất nhân và phản trắc này.

Lương Đình Khôi liền phi thân lướt xuống khe.

Mới được hai trượng, chưa tới chỗ xảy ra trận đấu lúc chập tối thì chàng trông thấy hai bóng đen một trước một sau bã ng lên sơn đạo.

Bỗng tên chạy trước vấp chân ngã, tên chạy sau liền sấn tới. Với khoảng cách chừng năm sáu trượng, Lương Đình Khôi căn cứ vào dáng người mà đoán ra tên chạy sau là quản sự Triệu Thiếu Lăng.

Tên hắc y nhân vừa vấp ngã gượng nhồm lên nói :

- Triệu Thiếu Lăng ! Người tâm trường thật độc ác ! Dám manh tâm phản trắc, tàn sát đồng môn.

Hắn nói một cách khó nhọc, có lẽ đã bị thương.

Triệu Thiếu Lăng cười độc địa nói :

- Tiểu tử ! Người nhìn mệnh đi ! Bọn họ đã thượng lộ cả rồi, còn chờ người ở Quỷ môn quan đó ! Hô hô hô hô.

Trong tiếng cười tàn khốc, hắn lao kiếm xuống. Lại một tiếng rú nữa rồi tất cả trở lại yên tĩnh.

Lương Đình Khôi vừa qua khỏi một tảng quái thạch thì chợt thấy Triệu Thiếu Lăng ngẩng lên quát to một tiếng :

- Ai ?

Theo bản năng, chàng lùi lại đưa mắt nhìn, thấy có mấy nhân ảnh từ sơn đạo đang tiến xuống khe.

Triệu Thiếu Lăng lùi dần ra giữa khe núi.

2. Huynh Đệ Tương Tàn

Lương Đình Khôi nấp sau mỏm đá cách đó chừng ba trượng nhìn kỹ lại, thấy bốn người vừa xuất hiện gồm năm người, trong đó có bốn tên võ sĩ mình bận khinh trang màu đen, trên ngực áo bên trái thêu một ngôi sao màu trắng bạc và một hán tử mặc trường bào, ngực áo cũng có thêu một vì sao nhưng màu vàng.

Theo cách trang phục và phù hiệu, chắc hán tử bận trường bào là cầm đầu.

Bốn tên hắc y võ sĩ lập tức đứng bốn góc vây lấy Triệu Thiếu Lăng. Tên hán tử bận trường bào thì từ từ bước tới đứng đối diện.

Triệu Thiếu Lăng buột miệng kêu lên :

- Thiên Tinh võ sĩ !

Lương Đình Khôi nghe nói chợt động tâm linh. Khi còn ở Quan Ngoại chàng từng nghe nói ở Trung Nguyên có Thiên Tinh Môn là một đại môn phái danh chấn giang hồ. Tổng đà đặt ở thành Tương Dương.

Hán tử bận trường bào lạnh giọng nói :

- Thì ra là Triệu quản sự của Hắc Hồ Bang ! Thật là hạnh ngộ, Triệu Thiếu Lăng đưa mắt nhón nhác nhìn quanh rồi dừng lại trên mặt hán tử bận trường bào hỏi :

- Các hạ xưng hô thế nào ?

Hán tử đáp :

- Triệu quản sự đoán rất đúng, chúng ta là thuộc hạ của Thiên Tinh Môn, còn bốn nhân họ Phùng tên Cương, phó lãnh đội của Thiên Tinh vệ đội.

Triệu Thiệu Lăng ôm quyền nói :

- Nguyên là Phùng phó lãnh đội ! Tại hạ thất kính.

Hắn tỏ ra lễ phép như vậy không biết vì sợ uy danh Thiên Tinh Môn hay vì biết mình đang lâm vào cảnh cô thế ?

Phùng Cương không thèm hoàn lễ, chỉ nhếch môi cười nhạt nói :

- Triệu quân sự thật là người đáng được gọi là tâm độc thủ辣 !

Triệu Thiệu Lăng run giọng hỏi :

- Phùng phó lãnh đội nói vậy có ý gì ?

Phùng Cương đáp :

- Thì mấy thi thể của quý đồng môn còn kia...

Rồi chợt hỏi sang chuyện khác :

- Nhưng đó là việc riêng của quý bang, bây giờ bốn nhân xin hỏi, Triệu quân sự chắc biết khu vực này thuộc địa bàn của bốn môn chứ ?

Triệu Thiệu Lăng ngập ngừng đáp :

- Cái đó đương nhiên ?

Phùng Cương hỏi tiếp :

- Triệu quân sự đưa thủ hạ từ Hà Bắc lên tận đây truy kích, sát nhân, cướp vật trong phạm vi quản lý của bốn môn mà không có ý kiến gì. Hành động đó nên nói thế nào ?

Triệu Thiệu Lăng khiêm giọng :

- À ! Tại hạ thừa nhận mình đã có phần đường đột thất lễ với quý môn. Xin mở lượng hải hà.

- Hải hà ! Triệu quân sự nói dễ nghe quá ? Quy củ trên giang hồ không thể vi phạm, thì bốn môn cũng không dễ cho người qua mặt mình, Triệu quân sự hiểu chứ ?

Triệu Thiệu Lăng ý thức được mình đang trong tình thế khó khăn. Hắn còn biết, tất cả võ sĩ trong Thiên Tinh vệ đội đều là cao thủ trăm người chọn một, lại còn thêm phó lãnh đội, một mình làm sao đối phó ! Bởi thế Triệu Thiệu Lăng chỉ còn cách nhún nhường mong thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm này.

Hắn trả lời rất nhã nhặn nhưng khôn khéo.

- Việc này để tại hạ trở về bang sẽ bẩm lại với bốn bang chủ chính thức đến tạ lỗi với quý môn...

Phùng Cương ngắt lời đối phương bằng một tràng cuồng tiếu :

- Hô hô hô hô...

Chờ cho Phùng Cương cười xong, Triệu Thiệu Lăng hấp háy mắt hỏi :

- Phùng Phó lãnh đội...

Phùng Cương bỗng đánh giọng :

- Triệu Thiệu Lăng ! Trước mặt Phật không ai dám đốt hương giả ! Bốn nhân chẳng phải hạng hài nhi ba tuổi mà dễ bị người dắt mũi ! Người giết người cướp vật, lại còn tàn sát đồng môn diệt khẩu mưu đoạt riêng báu vật. Hành động phản bang sờ sờ như vậy còn dám dẫn thân về Hắc Hổ Bang sao ? Thế mà còn dùng lời dối trá lừa người sao được ?

Triệu Thiệu Lăng kinh hãi lùi lại.

Hai võ sĩ liền ấn tay vào đốc kiếm. Sẵn sàng xuất thủ, buộc đối phương không dám lùi nữa.

Phùng Cương nói tiếp :

- Triệu Thiệu Lăng . Theo bốn nhân biết thì số cao thủ khác của Hắc Hổ bang truy theo vết người, chứng tỏ người trước sau gì cũng không quai khỏi mắt chúng, đừng mong khỏi bị chiếu theo bang quy mà trị tội !

Triệu Thiệu Lăng vốn không lo bị xử theo bang quy vì hắn đã có tính toán, cốt sao giải quyết tình hình trước mắt cho ổn thỏa là điều cấp thiết.

Hắn liền hỏi :

- Vậy theo ý của Phó lãnh đội...

- Bốn nhân chẳng cần quanh co nữa . Xin nói thẳng một câu. Đồ vật đó đã vào địa bàn của Thiên Tinh Môn tức nó là tài sản của bốn môn. Nếu các hạ biết điều thì hãy giao nó lại cho bốn nhân.

Nói rằng mọi thứ nằm trong địa bàn của môn phái nào thì thuộc quyền sở hữu của môn phái đó là lý luận hàm hồ vô lý, thực chất là hình thức lấy mạnh hiếp yếu thôi, ai mà chấp nhận được ?

Mặc dù biết mình đang ở thế yếu nhưng Triệu Thiệu Lăng vẫn từ chối phắt :

- Không có chuyện ấy đâu !

Phùng Cương mở to mắt hỏi :

- Cái gì ? Bốn nhân nghe nhầm chẳng ?

Hắn cười “hắc hắc” hai tiếng, giần giọng :

- Nhanh giao vật ra, người sẽ được bình an thượng lộ, nếu không...

Lại cười thêm hai tiếng nữa, ánh mắt đầy đe dọa :

- Nếu không hậu quả thế nào người cũng có thể đoán trước. Chẳng ai lại không muốn kéo dài mạng sống của mình thêm một chút, đúng không ?

Lương Đình Khôi nấp sau tảng đá xì một tiếng.

Chẳng qua chỉ là chuyện đàn sói tranh mồi mà thôi. Trong giang hồ những chuyện như vậy xảy ra như cơm bữa. Cái gọi là võ đạo đối với các nhân vật hắc đạo căn bản là không tồn tại. Ngay cả đối với bạch đạo, những người có thể tuân thủ hai chữ đó cũng không phải là nhiều. Ở miền Bắc này tuy có Võ Minh ít nhiều tạo nên ảnh hưởng nhưng những hành vi giữ gìn võ đạo cũng chỉ le lói như tia nắng mùa đông thôi !

Triệu Thiệu Lăng cầm chéck kiếm lên, chừng như muốn liều mạng.

Phùng Cương hát hàm ra hiệu, chỉ nghe “Soạt” một tiếng đồng loạt, cả năm thanh kiếm đều được tuốt khỏi vỏ...

Không khí lập tức trở nên vô cùng căng thẳng. Con người ta chung quy ai cũng sợ chết. Trong trường hợp mười phần không chắc thắng được một phần thì điều cốt yếu là tìm cách bảo toàn tính mạng. Bởi vì người ta chỉ chết có một lần, còn bất cứ vật gì dù quý giá bao nhiêu cũng có thể tìm lại, duy tính mạng thì không.

Dù hết sức đau lòng nhưng Triệu Thiệu Lăng cũng buộc phải chấp nhận giải pháp bỏ vật giữ mạng.

Hắn chậm rãi lấy từ ngực áo ra cái hộp sắt...

Hai mắt Phùng Cương liền sáng lên.

Lương Đình Khôi bất giác cũng thấy trong lòng khấn nguyện. Rốt cuộc trong hộp nhỏ đó chứa đựng vật gì mà làm dậy lên cơn phong ba đầy huyết tanh như thế ?

Phùng Cương trở ngón tay cái lên nói :

- Thúc thời vụ giả vi tuần kiệt !

Không biết ý tên Phó lãnh đội tán thưởng hay châm biếm ?

Triệu Thiệu Lăng không giao ngay hộp cho đối phương mà yêu cầu :

- Phùng Phó lãnh đội, xin cho người lùi lại tám thước !

Phùng Cương đáp :

- Bốn nhân đã nói trước rồi, cứ giao vật là sẽ được bình an thượng lộ !
- Đành rằng như thế, nhưng tại hạ xưa nay hành sự bao giờ cũng thận trọng.
- Thôi được !

Phùng Cương đành chấp nhận, khoát tay ra hiệu cho thuộc hạ lùi lại và chính mình cũng bước lui năm bước, nhưng năm cặp mắt vẫn dán chặt vào thân ảnh tên quân sự, theo dõi nhất cử nhất động của hắn.

Triệu Thiệu Lăng nhanh như chớp lao vút đi.

Phùng Cương quát lên :

- Đừng giở trò ma mãnh.

Đồng thời phi thân đuổi theo.

Nhưng Triệu Thiệu Lăng không dám giở trò, vừa lao lên không thì tay cũng vút chiếc hộp sang phía khác.

Phùng Cương đổi hướng lao theo cái hộp.

Bốn tên võ sĩ định truy đuổi nhưng thấy đối phương đã ném hộp lui nên thu thế lại đứng yên.

Người trong giang hồ phần đông đều hiểm trá, Triệu Thiệu Lăng hành động như thế là rất cao minh. Hắn biết rõ rằng khi đã giao xong hộp thì số phận mình cũng được định đoạt, vì thế nên dùng kế sách an toàn này.

Tin ai chẳng bằng tin mình, khi thấy hộp ném lại, đương nhiên Phùng Cương phải lao theo, cầm chắc trong tay mới yên tâm, khi hắn đoạt xong vật quay lại thì Triệu Thiệu Lăng đã mất hút vào bóng đêm.

Hắn hướng sang bốn tên thủ hạ, khoát tay ra lệnh :

- Các người truy tìm xung quanh xem còn dư đảng của Hắc Hồ Bang không. Tuyệt đối không để tên nào sống sót !

Bọn Thiên Tinh võ sĩ “Dạ” ran một tiếng rồi chia làm hai tốp truy tìm, một tốp xuôi khe, còn tốp kia ngược lên phía Lương Đình Khôi đang nấp.

Bây giờ chàng đã thay đổi ý định, không bàng quan như trước nữa mà quyết định truy xét xem trong hộp chứa vật gì.

Lương Đình Khôi thấy rõ Thiên Tinh Môn không phải là chủ sở hữu chủ cái hộp mà dùng bạo lực để cướp đoạt, vậy thì chàng có chọc tay vào cũng không mất đạo nghĩa giang hồ.

Nhưng mới quyết định thì chợt thấy có hai bóng đen từ sơn đạo lao về phía Phùng Cương.

Lương Đình Khôi thấy rõ trên ngực áo của chúng cũng thêu hình ngôi sao trắng bạc.

Tên chạy trước chưa kịp mở miệng thì bị Phùng Cương đâm một kiếm chết tươi, tiếng kêu vang lên được một nửa thì nghẹn lại trong cổ họng.

Tên thứ hai hoảng hốt dừng ngay lại.

Lương Đình Khôi chợt sững sốt. Theo phù hiệu thì rõ ràng hai tên hắc y nhân vừa tới cũng là Thiên Tinh võ sĩ, chẳng lẽ Phùng Cương vì quá kích động mà nhìn lầm ?

Tên hắc y võ sĩ thứ hai kêu lên :

- Phó lãnh đội ! Đệ tử là...

Phùng Cương hạ kiếm xuống hỏi :

- Sao các người không chịu nói ngay ?

Tên võ sĩ ấp úng trả lời :

- Cái đó...

Phùng Cương hỏi tiếp :

- Các người tới đây làm gì ?

- Bẩm... Phụng mệnh Lãnh đội tới chi viện.

- Lãnh đội hiện ở đâu ?

- Dạ bẩm... Lãnh đội đang truy tìm hướng khác.

Phùng Cương bước đến gần tên võ sĩ hỏi tiếp :

- Khi các người tới đây có phát hiện thấy nhân vật nào khả nghi không ?

Tên võ sĩ lắc đầu :

- Dạ không !

- Thôi được ! Bây giờ người hãy quay về báo với lãnh đội rằng tên thủ phạm đã tẩu thoát, yêu cầu Lãnh đội phái lực lượng chặn tất cả các yếu đạo để truy bắt.

- Tuân lệnh !

Tên võ sĩ nói xong cúi chào rồi quay người.

Phập !

Phùng Cương xuất kiếm như chớp đâm vào hậu tâm tên võ sĩ. Tên này chừng như vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy đến với mình, mắt mở to ngơ ngác quay lại nửa chừng thì ngã xuống.

Hai tên võ sĩ đang truy tìm ngược khe nghe tiếng quay lại trước tiên.

Một tên ngơ ngác nhìn hai tử thi hỏi :

- Phó lãnh đội, phát sinh chuyện gì vậy ?

Phùng Cương thản nhiên đáp :

- Định nhân đến định ám toán ! Các người kiểm tra xem trên người chúng có gì ?

Hai tên võ sĩ vừa cúi xuống, phát hiện thấy ngôi sao trắng bạc thêu trên ngực tử thi, còn chưa kịp ngạc nhiên thì Phùng Cương đã xuất kiếm.

Hai tên còn lại nghe tiếng la của đồng bọn vừa chạy tới chưa kịp biết rõ nguyên do thì cũng nhận được kết cục tương tự.

Phùng Cương tay cầm cái hộp ngựa mặt cười to một tràng dài. Bỗng nhiên tràng cười của tên Phó lãnh đội ngừng bật lại giữa chừng. Nói đúng hơn tiếng cười bị tắc nghẽn lại trong cổ, giống như đứa trẻ đang vui đùa bỗng thấy quỷ hiện ngay trước mặt.

Cùng lúc đó Lương Đình Khôi trông thấy một người toàn thân trắng toát không biết đến từ lúc nào đang đứng lù lù trước mặt Phùng Cương như bóng ma, chỉ cách có bảy tám thước !

Làm sao ở nơi hoang sơn này tụ tập nhiều nhân vật ngưi quý xà thần đến thế ? Có phải người này xuất hiện cũng với mục đích nhằm vào cái hộp sắt nhỏ trong tay Phùng Cương không ?

Phải một lúc khá lâu, tên Phó lãnh đội nói trấn tĩnh lại, nhìn người vừa đến, cất giọng run run hỏi :

- Các hạ... Là cao nhân từ đâu đến ?

Chẳng những giọng hấn run mà thái độ cũng rất nhũn nhặn, khác hẳn mới rồi đối với Triệu Thiếu Lăng.

Lương Đình Khôi không khỏi ngạc nhiên. Thế lực của Thiên Tinh Môn rất lớn, một tên Phó lãnh đội của Thiên Tinh vệ đội thân phận không nhỏ, nhưng tác oai tác quái trong thiên hạ. Làm sao trong địa phận của mình, bây giờ Phùng Cương lại tỏ ra khách khí với đối phương như vậy ?

Bạch y nhân không trả lời, chỉ giương lên vật gì xòe ra cũng trắng toát như toàn thân hắn rồi gấp lại. Hình như đó là một chiếc quạt xếp.

Không biết động tác đó để biểu thị ám hiệu gì, chỉ nghe Phùng Cương kêu lên bằng giọng kinh hoàng rằng :

- Bạch Y Truy Hồn !

Lương Đình Khôi nấp sau tảng đá, nghe câu đó cũng thấy toàn thân chấn động !

Chàng đã từng nghe nói đến danh hiệu này, theo truyền ngôn thì Bạch Y Truy Hồn thịnh danh từ ba mươi năm trước, như vậy là thuộc hàng tiền bối.

Người trên giang hồ lúc đó xem ông ta là nhân vật nửa chính nửa tà, võ công cao thâm khó lường, hành tích phiêu lãng bất định và đầy bí hiểm, giống như thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi.

Điều làm mọi người kinh hồn táng đờm là Bạch Y Truy Hồn xuất thủ vô cùng tàn độc, bất kể chính hay tà, ai dám dây vào ông ta là tuyệt đối không có cơ may nào sống sót thoát khỏi chiếc bạch thiết phiến.

Đó là lý do làm Phùng Cương kinh sợ đến thế . Ai ngờ nơi đây mà gặp phải nhân vật bí hiểm đó ?

Bạch Y Truy Hồn lên tiếng :

- Người gọi là “Hắc Tâm” Phùng Cương phải không ?

Giọng của ông ta hết sức lạnh lùng không mang chút sinh khí nào như phát ra từ dưới mộ địa, đồng thời mang âm hưởng rất kỳ dị, mỗi tiếng cứ chọc thẳng vào ai người ta làm buốt nhói như kim đâm !

Phùng Cương cúi thấp người, dáng vô cùng khúm núm hỏi lại :

- Các hạ cũng biết tiện danh của tại hạ ư ?

Bạch Y Truy Hồn ngạo nghễ đáp :

- Người nên lấy thế làm vinh hạnh. Trên giang hồ, người đáng được bốn nhân gọi danh hiệu không nhiều đâu !

Phùng Cương hơi bình tâm hơn, lại hỏi :

- Các hạ có gì chỉ giáo ?

Bạch Y Truy Hồn trả lời thẳng :

- Giao chiếc hộp lại cho bốn nhân !

Phùng Cương lúng túng :

- Các hạ.... Định.... Nói...

Lúc này tên hung tàn thâm độc có danh hiệu là “Hắc Tâm” bỗng biến thành kẻ nhún nhún như chó cụp đuôi trước chủ, trông thật thảm hại.

Thói đời vẫn thế, mỗi vật đều có khắc tinh, ác nhân có ác nhân trị và càng hành hung tác ác bao nhiêu khi gặp kẻ cao tay hơn lại càng hèn hạ thảm hại bấy nhiêu.

Bạch Y Truy Hồn đánh giọng :

- Đừng giả bộ nữa ! Bốn nhân nói một là một, không hai lời !

Phùng Cương ngập ngừng nói :

- Giao cho các hạ cũng được, nhưng...

Bạch Y Truy Hồn ngắt lời :

- Nhưng sao ?

- Tại hạ phụng mệnh hành sự, nếu vật đã lấy được mà không mang về thì biết ăn nói thế nào với tể Môn chủ ?

Bạch Y Truy Hồn cười nhạt nói :

- Đừng lừa bịp nữa ! Ta biết rằng ngươi đã sớm có ý định độc chiếm nên mới giết huynh đệ đồng môn để diệt khẩu. Chắc ngươi có cách ăn nói rất hay với Thiên Tinh Môn chủ về hành vi vừa tàn sát sáu tên thuộc hạ của ngươi trong Thiên Tinh vệ đội ?

Phùng Cường há hốc mồm, kinh hãi lùi lại một bước :

- Việc đó...

Bạch Y Truy Hồn bước sấn lên nói :

- Bỏn nhân nhắc lại lần nữa, giao hộp ra !

Giọng lão ta rất dứt khoát giống như đang ra lệnh, tỏ vẻ không muốn bàn cãi gì thêm.

Miếng thịt béo ngậy đã đưa vào tận miệng, ngửi thấy mùi thơm nức mà không được ăn, đó là cảm tưởng của Phùng Cường vào lúc này. Dù trong lòng trăm nghìn lần không muốn, nhưng sự tình đã như thế còn biết làm cách nào ? Trước một nhân vật đáng sợ như thế, dù có mười Hắc Tâm cũng đành thúc thủ, giao vật để giữ mạng là thượng sách !

Suy ta ra người, hắn còn buộc thêm một câu cho chắc chắn :

- Tại hạ có thể hai tay dâng phụng chiếc hộp, nhưng xin hỏi các hạ có chấp nhận để tại hạ đi khỏi đây không ?

Bạch Y Truy Hồn đồng ý ngay :

- Có thể ! Ta sẽ dành cho ngươi một ngoại lệ .

Tuy được một nhân vật có danh đầu như Bạch Y Truy Hồn bảo đảm, nhưng Phùng Cường vẫn rất cảnh giác, vừa vung tay ném chiếc hộp sang phía đối phương, đồng thời đôi chân cũng lao vút đi khuất vào đêm tối.

Bạch Y Truy Hồn nhìn theo lẩm bẩm :

- Nếu ta đã muốn lấy mạng ngươi thì dù mọc cánh cũng không thoát !

Nói chưa xong câu nhân ảnh đã loáng đi không thấy đâu nữa !

Rừng đêm lại chìm vào tĩnh, nếu không có mùi huyết tanh vẫn nồng nặc xông lên thì có lẽ không ai nghĩ rằng nơi đây vừa xảy ra những cuộc huyết sát thảm khốc chỉ để tranh đoạt một chiếc hộp nhỏ.

Lương Đình Khôi hít sâu vào một hơi, nghĩ thầm :

- Đồ vật đó đã bị Bạch Y Truy Hồn đoạt được. Xưa nay mọi vật chí bảo của võ lâm đều có quan hệ đến các môn phái. Nay đã có Triệu Thiếu Lăng của Hắc Hổ Bang và Phùng Cường của Thiên Tinh Môn chạy thoát. Chắc rằng những cuộc tranh chấp còn tiếp diễn khốc liệt hơn.

Gió núi trở nên lành lạnh, bầu trời tối sầm hắt xuống và một lúc sau mưa rơi lất phất.

Lương Đình Khôi trở vào thạch động tìm chỗ nằm xuống nhưng chưa ngủ được ngay. Không phải chàng bận tâm đến chiếc hộp sắt mà người ta không tiếc tính mạng để quyết tranh đoạt bởi vì việc đó chẳng liên quan gì đến mình.

Chàng chỉ nghĩ đến nhiệm vụ khó khăn trước mắt vì dung nhan tuyệt mỹ, hình dáng yêu kiều mà chàng hằng đêm mơ ngày tưởng.

Bất giác, chàng buột miệng thốt lên :

- Như Ngọc... Lê Như Ngọc...

Đó là tên người tình trong mộng của chàng. Cuối cùng những hình ảnh về Như Ngọc cũng nhòa nhạt dần và chẳng bao lâu chàng ngủ thiếp đi.

o0o

Một giấc tỉnh dậy thì bên ngoài trời đã sáng.

Lương Đình Khôi ra khỏi động.

Mấy tử thi vẫn còn nằm ở hiện trường, vì mưa nhỏ nên con suối chỉ xâm xấp. Nước lũ rửa sạch vết máu chứ không đủ sức cuốn trôi các thi thể. Chàng do dự một lát rồi bê tất cả tử thi bỏ vào thạch động mà tới qua mình ngủ lại, sau đó khuôn mấy tảng đá lớn chặn trước động khẩu.

Như thế là chàng vừa hoàn thành nghĩa cử cuối cùng đối với những kẻ xấu số, họ sẽ được an nghỉ mà không sợ thú rừng rĩa thịt.

Đến chỗ sơn đạo cắt ngang lòng khe, Lương Đình Khôi dừng lại một lúc ngược nhìn con đường dốc ngược lên núi. Khi vừa đặt chân đến địa khu Phục Ngưu Sơn lòng chàng phơi phới, nhưng bây giờ thì có một vấn đề phức tạp được đặt ra.

Trong tấm địa đồ do Như Ngọc vẽ lại sơ sài mà chàng mang theo, nàng chỉ hướng dẫn kỹ đường từ quan đạo rẽ vào núi và cự ly từ chỗ rẽ tới cốc khẩu mình ở, ước chừng hai mươi dặm theo hướng Tây Bắc mà không vẽ lộ trình, ngay cả sơn cốc đó cũng không có tên.

Theo ước lượng của Lương Đình Khôi thì từ quan lộ vào đây chừng bảy tám dặm, nghĩa là chỉ mới đi chưa được một nửa lộ trình kể từ chỗ rẽ.

Chàng rời khe núi theo sơn đạo tiếp tục tiến phát. Vượt qua bảy tám sườn dốc, chàng trèo lên một đỉnh núi cao thì thấy mặt trời đã quá Ngọ.

Lương Đình Khôi ngồi lên một phiến đá gỡ lương khô ra ăn, mắt nhìn núi rừng trùng điệp xung quanh.

Đột nhiên chàng sực nghĩ :

- Theo chỉ dẫn của Như Ngọc thì sơn cốc nàng ở cách quan lộ chừng hai mươi dặm. Lối rẽ ở quan lộ nàng vẽ rất kỹ, quyết không sai. Với quãng đường mình đã đi, chắc không còn xa nữa, nhiều lắm độ bốn năm dặm là cùng, thế nào cũng đến trước khi trời tối !

Thông thương dân vùng núi trước bữa ăn chiều bao giờ cũng nổi lửa, từ xa rất dễ nhìn thấy khói, chờ đến chiều thế nào cũng tìm ra.

Quả nhiên đó là biện pháp thông minh, còn hơn cứ cầm đầu mà sục sạo khắp các khe suối. Thế rồi chàng yên tâm tiếp tục ăn.

Chưa kịp giải quyết xong miếng bánh khô nguội ngắt. Chàng bỗng thấy hai nhân ảnh từ sườn dốc đang đi lên phía mình, nhảy như chơi chơi từ phiến đá này sang phiến khác, cứ xem thân pháp đủ biết hai người đó có thân thủ bất phàm.

Không muốn rắc rối vì những chuyện không liên quan đến mình, Lương Đình Khôi kiếm chỗ kín hơn ngồi ăn tiếp. Vị trí đó rất thuận tiện, ngay trên đầu có một tảng lá khá dày nhìn ra ngoài khá rõ nhưng nhìn vào rất khó phát hiện.

Chàng vừa ăn hết chỗ lương khô thì hai người kia cũng lên tới đỉnh, dừng lại cách đó không xa.

Một người lên tiếng :

- Đại ca ! Kúng ka kéo gên ỉnh ngúi ngày ngằm gì khế ?

Đó là giọng của nam nhân chưa già lắm, nhưng thanh âm the the rất khó nghe, giống như người ta gõ vào cái bình vỡ lại còn ngọng lú.

Lương Đình Khôi đoán câu vừa rồi có nghĩa là :

- Đại ca ! Chúng ta trèo lên đỉnh núi này làm gì thế ?

Người thứ hai trả lời, cũng chẳng dễ nghe hơn là mấy :

- Tìm một chỗ để ẩn thân.

Giọng người thứ nhất lại hỏi :

- Không ghề gai cổ cũ khao ?

Có lẽ hẳn định hỏi là “không về lại chỗ cũ sao ?”

- Tam đệ ! Làm sao người càng sống lâu lại càng lú lẫn đi thế ? Khi đại sự chưa thành thì làm sao có thể xuất hiện trước mọi người được chứ ?

Người được gọi là Tam đệ không phản đối, chỉ đề nghị :

- Ại ca ngồi khải. Ngưng cúng ca hãy nghỉ ngọt gúc đã !

Lương Đình Khôi đoán rằng hẳn định nói :

- Đại ca nói phải. Nhưng chúng ta hãy nghỉ một lúc đã.

Ừm !

Lương Đình Khôi nhẹ nhàng thay đổi vị trí vạch kẻ lá nhìn ra, bỗng thấy khắp người nổi da gà, sống lưng lạnh toát !

Cách chàng ba trượng có hai quái nhân ngồi trên một mỏm đá. Căn cứ vào màu tóc mà phán đoán thì hai quái nhân này tuổi độ ngũ tuần, hình thù hết sức quái đản khiến người ta chỉ gặp một lần là suốt đời không sao quên được.

Một người ngũ quan lệch hẳn về một phía giống như trẻ con nặn hình nhân bằng đất khi nặn xong bị vật gì ném trúng một bên mặt vậy ! Hai mắt hẳn, con cao con thấp, lại nhìn hai hướng khác nhau, mũi bẹt gần như không có sống, miệng méo xệch phô ra nửa hàm răng bên phải vàng khè và nhọn hoắt.

Quái nhân thứ hai nhìn còn đáng sợ hơn. Hai vành tai thiếu mất một nửa, sống mũi không có, thay vào đó là một cục thịt rủ lòng thòng xuống tận cằm ! Người này râu đã bạc một nửa, nhiều tuổi hơn chút ít, có lẽ được xưng là Đại ca.

Tên mũi bẹt nói :

- Ại ca, bây giờ nghỉ ếng ạch y quy hồng kiếu ệ gần còn ngát giá !

Câu đó nghĩa là :

- Đại ca, bây giờ nghỉ đến Bạch Y Truy Hồn tiểu đệ vẫn còn mất vía !

Lão nhân mũi thừa đáp :

- Cuối cùng thì mọi việc vẫn êm đẹp .

- Ngưng... Phải hi khinh mắc nghị ca !

Lương Đình Khôi đoán rằng, ý lão ta muốn nói “Nhưng phải hi sinh mất Nhị ca”.

Lão mũi thừa nói :

- Bạch Y Truy Hồn, tuy chạy thoát nhưng không giữ được mạng đâu. Coi như chúng ta đã trả thù cho Nhị đệ.

Đôi mắt lệch của tên mũi bẹt hấp háy, chừng như đang lo lắng điều gì, một lúc mới nhìn tên lão đại nói :

- Đại ca, cúng ca mắc khải khai lầm. (Đại ca, chúng ta mắc phải sai lầm...).

Lão mũi thừa hỏi :

- Sai lầm thế nào ?

- Giết người là khải cận gốc. Lẽ ra khi cúng a lấy kiếc cáp không khải uổi kheo giết đi...

Nguyên ý lão muốn nói giết người là phải tận gốc. Lẽ ra khi chúng ta lấy chiếc hộp xong phải đuổi theo giết đi.

Lão mũi thừa xua tay nói :

- Thôi dù sao việc cũng qua rồi, nói cũng vô ích. Hơn nữa hần đã trúng phải “Độc đại la kim”, dù thần tiên cũng không cứu được, rồi trước sau gì hần cũng bỏ xác giữa hoang sơn thối !

Lương Đình Khôi nghe nói bỗng thấy trong lòng chấn động !

Hai lão quái nhân này lai lịch thân thủ thế nào mà giết được Bạch Y Truy Hồn, mà đoạt mất chiếc hộp sắt ?

Lão mũi bẹt chợt đề nghị :

- Ại ca, cút ca mở hộp ga xem ?

Lương Đình Khôi đoán rằng, lão ta muốn mở chiếc hộp ra xem.

Lão mũi thừa đáp :

- Khoan đã. Việc đó cứ từ từ. Hộp được khóa chặt bằng ổ khóa rất kỳ lạ. Phải tìm cách mở mới được, nếu phá chỉ sợ làm hỏng mất vật bên trong.

- Ại ca nói khế cũng khải. Ngưng cứ đưa co kiểu đệ khem, có khi nghĩ ước cách ngờ cũng nên.

Ý lão định nói rằng “Đại ca nói thế cũng phải. Nhưng cứ đưa cho tiểu đệ xem, có khi nghĩ được cách mở cũng nên”.

Lão mũi thừa gật đầu :

- Thôi được !

Nói rồi đưa chiếc hộp sắt cho lão Tam.

Tên này vừa đưa hai tay đỡ lấy thì bất ngờ rú lên một tiếng ngã xuống lăn lộn trên mặt đất !

Lương Đình Khôi nhìn phát ngớ. Vì chiếc hộp sắt này mà đã chết không biết bao nhiêu người, chảy biết bao nhiêu máu, và sẽ còn bao nhân mạng tiếp tục bị mất nữa ?

Vật trong hộp quý giá đến mức nào mà biến người ta thành thú dữ ăn thịt đồng loại, tàn sát cả huynh đệ đồng môn của mình ?

Tên Tam đệ vừa lăn lộn vừa nói :

- Ại ca ! Người... Người...

Tên Đại ca giằng lại chiếc hộp nói :

- Lão Tam, đừng oán ta...

- Ta... Hiệng cại mới hiểu ga. Nghị ca kết cũng... Vì người...

Ý hần muốn nói rằng :

- Ta hiện tại mới hiểu ra. Nhị ca chết cũng vì người.

- Đó là việc bất đắc dĩ. Bởi vì trong thiên hạ chỉ được một người duy nhất trở thành đệ nhất cao thủ mà thôi ?

Lương Đình Khôi rung động trong lòng.

“Trong thiên hạ chỉ được một người duy nhất trở thành đệ nhất cao thủ”, câu đó có ý nghĩa gì ?

Chẳng lẽ trong hộp có ký tải võ công thượng thặng hoặc thứ binh khí cái thế nào, có thể làm cho người ta trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ ? Thật là chuyện bất khả tư nghị ?

Lão Tam thều thào nói :

- Trời... Sẽ không dung tha người !

Lão Đại ngửa mặt cười to:

- Hắc hắc hắc... Trời là cái chất gì chứ ?

Giọng lão Tam lại càng ngọng lú đi :

- Cúng ca... Kết nghĩa kim lan... Khề ông... Khinh cộng cử. Vậy mà ngươi...

Bây giờ Lương Đình Khôi đã quen với giọng nói của tên này, hiểu ý câu đó là, chúng ta kết nghĩa kim lan, thề đồng sinh cộng tử, vậy mà ngươi.

Lão Đại trầm giọng nói :

- Lão Tam, ngươi nói thế không sai. Chúng ta tình như thủ túc, thề cùng sống chết, phú quý cùng hưởng, hoạn nạn cùng chia. Nhưng võ học thì không thể chia xẻ được. Người thì ai cũng phải chết, ngươi và lão Nhị hãy đi trước một chút rồi đợi đa.

Lão Tam thở hắt ra, giọng đã yếu hẳn :

- Đồ... Lòng lang dạ sói.

- Hô hô hô hô... Lão Tam ! Chuột chù còn chê khỉ rằng hôi. Chúng ta như nhau cả, Thiên Nam Tam Ác có người nào lòng dạ tốt lành ? Dù sao thì chúng ta cũng đã uống chén rượu thề, bởi thế “Đại ca” ta không nỡ nhìn ngươi bị hành hạ thêm, cứ yên tâm mà thượng lộ !

Dứt lời xuất chỉ điểm vào tử huyệt của người huynh đệ.

- Ngươi...

Lão Tam chỉ kêu lên được một tiếng rồi đỡ mình ra, tuyệt khí.

Lương Đình Khôi nghiêng chặt răng vì căm hận. Huynh đệ đồng môn đã tàn sát nhau, nay lại tới báỉ huynh báỉ đệ, rồi không biết sẽ còn những mối quan hệ nào khác bị chà đạp do chiếc hộp sắt kia nữa.

Tuy chàng chưa nghe tới danh hiệu Thiên Nam Tam Ác nhưng hành vi tàn huynh sát đệ vô nhân tính này nếu không trừ diệt thì còn đâu là võ đạo nữa ?

Tên lão Đại trong Thiên Nam Tam Ác vừa tự xưng là “Đại ca”. Nói đến “trừ ác hành thiện”, trừng trị hẳn lúc này là quá thích đáng rồi !

Lão Đại cất kỹ chiếc hộp vào ngực áo rồi mang thi thể lão Tam đi tới sườn dốc.

Lương Đình Khôi vẫn chưa hiện thân.

Lão Đại dừng lại ở bờ dốc, đứng lăm lăm :

- Lão Tam, hãy chờ đại ca khi nào trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ, lúc đó chắc ngươi ở dưới cữu tuyền cũng sẽ được an ủi ! Nơi này xem ra phong thủy hữu tình, hãy ở đây bạn cùng trăng núi.

Dứt lời ném thi thể lão Tam xuống vực !

Lương Đình Khôi đã đứng ngay sau lưng hắn.

Vừa nhận ra có dị, còn chưa kịp phản ứng gì thì hắn đã nghe giọng nói lạnh lùng sát ngay bên :

- Các hạ thật không hổ danh “Đại Ác” !

Lão Đại nhanh như chớp nhảy sang trí hai bước mới quay ngoắt lại, phóng ánh mắt đầy sát khí nhìn Lương Đình Khôi.

Nhưng sau khi nhìn kỹ lại thấy đối phương chỉ là một thiếu niên chưa quá hai mươi tuổi, hắn trấn tĩnh lại cất tiếng hỏi :

- Ngươi là ai ?

Lương Đình Khôi bình thản đáp :

- Tu La Kiếm !

Đại Ác lộ vẻ ngạc nhiên :

- Tu La Kiếm ? Hừ ! Hình như ta chưa từng nghe ai nói tới danh hiệu đó. Ngươi muốn gì ?

Lương Đình Khôi giần từng tiếng :

- Đưa người thượng lộ sớm tới chỗ huynh đệ của người đang chờ.

Đại Ác mở tròn mắt hỏi :

- Cái gì ?

Rồi chợt cười to một tràng nói tiếp :

- Phải ! Người còn là một đứa trẻ ranh. Người ta vẫn nói bê con không sợ gì hổ ! Người biết ta là ai không ?

Lương Đình Khôi bình tĩnh đáp :

- Chính các hạ tự xưng là Đại Ác, đầu lỏ trong Thiên Nam Tam Ác, tại hạ nghe không sai chứ ?

Đại Ác gật đầu, mắt hấp háy hỏi :

- Không sai ! Chẳng lẽ người không sợ ?

Đến lượt Lương Đình Khôi ngửa mặt cười dài :

- Sợ ư ? Hô hô hô... Trong lòng tại hạ xưa nay không bao giờ biết sợ là gì.

Ánh mắt Đại Ác lại sung mãn sát cơ. Nghe được vậy ! Tiểu tử người đã trốn ở đây từ trước, đã nghe hết chuyện của chúng ta rồi phải không ?

Lương Đình Khôi thừa nhận :

- Không sai !

Đại Ác lại hỏi :

- Người tới đây là có ý đồ từ trước hay chỉ vì ngẫu nhiên ?

- Nói thế nào cũng được !

Đại Ác bỗng sấn lên một bước chỉ tay vào mặt Lương Đình Khôi, giọng vang lên đầy đe dọa :

- Thế thì tốt ? Vậy là người đã chán sống rồi, nhưng vì sao còn trẻ thế mà đã muốn chết ? Thất tình ư ? Thôi thì đành vậy ! Lão phu sẽ thành toàn cho người.

Hắn nhướng mắt nhìn Lương Đình Khôi, cục thịt thừa thay cho sống mũi chợt lắc lư nói tiếp :

- Lão phu giết người như cơm bữa. Nay thêm một mạng người cũng chẳng thấm vào đâu ! Tuy nhiên trước khi miệng người vĩnh viễn khép lại, hãy nói cho lão phu nghe người tới đây với mục đích gì ?

Lương Đình Khôi buông gọn hai tiếng :

- Trừ ác !

- Hắc hắc ! Nghe được đấy.

Lời chưa dứt, lão ma đã vung trảo Chop tới, bàn tay phải năm ngón cong lại như lưỡi câu với những móng đen sì sắc nhọn như vuốt hổ bổ xuống ngực đối phương nhanh đến xuất kỳ !

Lương Đình Khôi chân vẫn đứng nguyên, tay phải không kịp rút kiếm vội giương cả kiếm lẫn vỏ chặn đứng trảo thức của Đại Ác .

Người trong võ lâm, bất kể chính tà, đã thành danh tất phải có công lực tạo chỉ xuất chúng. Tên đứng đầu trong Thiên Nam Tam Ác chẳng phải nhân vật tầm thường, trảo Chop tới nhưng không trúng mục tiêu, binh khí của đối phương lại vô hại nên không chịu thu trảo về mà Chop cứng lấy cả kiếm lẫn vỏ chặn đứng trảo thức của Đại Ác .

Những hành động đó kể ra thì dài nhưng kỳ thực chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Kiếm đã bị giữ chặt không thể bỏ, Lương Đình Khôi không biết làm gì hơn đành lấy công làm thủ, vung cước đá vào tiểu phúc đối phương.

“Đại Ác” kinh hãi thu thế lùi về, nhưng tay phải vẫn không buông vỏ kiếm !

Chợt nghe “soạt” một tiếng, thanh trường kiếm đã được rút ra, Đại Ác chỉ cầm có chiếc vỏ không !

Lương Đình Khôi có lợi thế hơn lập tức phản công, trường kiếm liên phát chiêu liên hồi kỳ diệu trùm lấy nhân ảnh đối phương.

Đại Ác thất kinh lùi lại, bộ mặt quái đản đã đáng sợ nay trông càng khủng khiếp hơn, nghe bộ răng vàng khè hỏi :

- Tu La Kiếm ! Có phải mục đích ngươi là nhằm vào chiếc hộp sắt ?

Lương Đình Khôi trả lời :

- Là cái cầu mạng của ngươi !

- Thì đằng nào cũng thế ! Không lấy được mạng lão phu mà hồng đoạt được cái hộp hay sao ?

Nói vậy chừng tỏ Đại Ác thà liều chết chứ quyết không chịu bỏ chiếc hộp.

Lương Đình Khôi đã thấy hành vi của đối phương cũng như nhiều kẻ khác bất chấp mạng sống và đạo nghĩa thông thường chỉ vì chiếc hộp sắt này nên không hề ngạc nhiên, nhưng cũng không thanh minh, lặng lẽ áp tới.

Bất cứ ai trước khi định giết người đều lộ sát cơ lên ánh mắt.

Đại Ác dăm dăm nhìn vào mắt Lương Đình Khôi và hiểu rằng lời chàng nói không phải chỉ để đe dọa.

Chỉ qua vài chiêu kiếm, hắn đã nhận ra thân thủ đối phương chẳng tầm thường, nay lại thấy mặt Lương Đình Khôi hiện đầy sát cơ như thế vội xua tay nói :

- Khoan đã !

Lương Đình Khôi liền dừng lại :

- Các hạ còn gì muốn nói nữa ?

Chung quy thì tính mạng còn quý giá hơn báu vật, cho dù gộp tất cả tài sản trên thế gian này lại cũng thế !

Đại Ác vội móc chiếc hộp trong túi ra nói :

- Nếu ngươi đã kiên quyết muốn lấy cho bằng được chiếc hộp thì lão phu xin nhường lại vậy !

Dứt lời vứt chiếc hộp sắt ra nhưng không phải thẳng về hướng Lương Đình Khôi mà chệch sang bên cạnh.

Lương Đình Khôi liếc nhìn chiếc hộp nhưng không có ý định chạy theo nhặt lấy mà vẫn xuất kiếm nhằm thẳng lão ma !

Sau lưng Đại Ác đã là vực sâu, nếu rơi xuống đó chỉ e xương thịt chẳng còn nguyên vẹn, đừng nói bảo toàn tính mạng !

Bởi thế lão ta hoảng hốt nhảy sang trái một bước tránh kiếm.

Lương Đình Khôi mới xuất chiêu được nửa đường bất chợt thấy đau nhói ở khuỷu tay phải, giống như bị vật gì ném trúng phải dừng kiếm lại, chỉ chốc lát đã cảm thấy cả cánh tay phải tê dại đành chuyển kiếm sang tay trái.

Đại Ác biết rằng đối phương vừa gặp biến cố gì nhưng không dám thừa cơ phản kích, lập tức bỏ tới chiếc hộp trong khi nó mới chạm đất, chụp lấy lao đi.

Tất cả quá trình đó chỉ diễn ra trong nháy mắt !

Lương Đình Khôi muốn đuổi theo nhưng tay phải tê nhức không sao cử động được, biết có truy cũng vô ích nên đành ngẩn mặt nhìn theo.

Ngoài ra còn một việc khác làm chàng không khỏi lo lắng. Chẳng lẽ vô duyên vô cớ khuỷu tay lại tê đi, tất có kẻ đột kích.

Nhưng rõ ràng Thiên Nam Tam Ác đến đây chỉ có hai người, nay Tam đệ đã bị giết ném xuống vực, chẳng lẽ là hồn ma hắc ? Cho dù Tam đệ hiện thành quỷ cũng nên hướng vào Đại ca để phục thù mới phải chứ sao lại ám toán chàng ?

Những ý nghĩ đó loáng qua đầu Lương Đình Khôi rất nhanh. Nhưng chàng vẫn bình tĩnh, từ từ quay lại.

Hình như có bóng người lay động.

Lương Đình Khôi quát hỏi :

- Ai lén lút giở trò huyền hoặc đó ?

Từ sau lùm cây rậm, một nhân ảnh màu trắng hiện thân chậm rãi bước tới phía chàng cách chừng tám thước thì dừng lại sau một tảng đá.

Lương Đình Khôi thấy lòng chấn động, suýt nữa bật kêu thành tiếng.

Người vừa xuất hiện bận y phục trắng toát, mặt đeo một tấm mặt nạ cũng trắng bạch vô hồn như da mặt người chết, chính là Bạch Y Truy Hồn ! Giá như không phải giữa trưa, có lẽ người ta đều cho rằng đó là một hồn ma !

Nhưng tại sao nhân vật này xuất hiện ở đây ? Theo lời của Thiên Nam Tam Ác thì Bạch Y Truy Hồn đã bị trúng độc của chúng mà phải bỏ chiếc hộp sắt lại. Đa phần là tính mạng khó bảo toàn, ít ra còn tìm nơi trị độc, sao tự dưng dẫn xác tới đây ?

Mà dù như thế, lẽ ra y nên nhằm mục tiêu vào Đại Ác, để trả thù mới phải, làm sao lại ám toán chàng để đối phương tẩu thoát lại còn mang theo chiếc hộp nữa ?

Một vấn đề khác còn khó giải thích hơn là Bạch Y Truy Hồn thịnh danh từ ba chục năm trước, nghe nói đến tên là người trong giang hồ kể cả hắc bạch lưỡng đạo đều kinh hồn táng đởm, ngay cả một tên phó lãnh đội của Thiên Tinh Môn đầy uy danh còn cúi đầu khuất phục không dám động thủ quá chiêu, ngoan ngoãn nộp lại bảo mật mà hắc không ngần ngại phạm môn quy mới có được, đâu dễ dàng bại thủ dưới tay Thiên Nam Tam Ác như thế ?

Chàng vừa giao thủ với Đại Ác, thấy võ công hắc chẳng qua chỉ tầm tầm hạng nhị, tam lưu mà thôi. Trái lại, từ khoảng cách Bạch Y Truy Hồn ẩn nấp tới đầu trượng ít ra là hai trượng, lão ta lại dùng thứ ám khí gì rất nhỏ không thể nhận ra mà vẫn phóng đúng khúc trì huyết của chàng chứng tỏ thân thủ đã tới địa bộ thượng thừa, hiển nhiên Thiên Nam Tam Ác không phải là đối thủ.

Cho dù Bạch Y Truy Hồn bị đối phương dụng độc ám toán, nhưng lúc này thần thái xem ra đã bình thường, làm sao không truy kích đoạt lại chiếc hộp mà ung dung tự tại để đối phương mang đi như vậy ? Càng nghĩ càng thấy kỳ quái !

Đến lúc này Lương Đình Khôi mới trông rõ đối phương.

Bạch Y Truy Hồn không cao, thậm chí có thể coi là thấp bé, mặt chàng những mang mặt nạ mà còn bôi thêm lớp phấn trắng toát trông rất khó coi, hoàn toàn không phân biệt được tuổi tác, tay cầm một chiếc ngọc cốt thiết phiến cũng màu trắng.

Lương Đình Khôi cất tiếng hỏi :

- Mới rồi người tập kích tại hạ chính là các hạ ?

Bạch Y Truy Hồn thần nhiên thừa nhận :

- Không sai !

Lương Đình Khôi bắt giắc nhìn xuống khuỷu tay, lại hỏi :

- Các hạ làm thế có ý gì ?

Dứt lời bước lên.

Bạch Y Truy Hồn chợt quát lên, giọng the thé :

- Không được lại gần !

Lương Đình Khôi đành dừng lại, tiếp tục hỏi :

- Vì sao các hạ ngăn cản tại hạ giết tên quái vật kia ?

Bạch Y Truy Hồn điềm tĩnh đáp :

- Để cứu người !

Lương Đình Khôi ngậy mặt nhìn đối phương hỏi :

- Thế nào ? Để cứu tại hạ ?

- Hoàn toàn đúng !

- Các hạ nói nhằm nhĩ gì thế ? Tại hạ thấy mình chẳng có gì bị đe dọa cả, trái lại lão quái vật kia...

Bạch Y Truy Hồn ngắt lời :

- Người nghe đây. Thiên Nam Tam Ác đều là chuyên gia về dụng độc, nhất là Đại Ác. Hắn đã bôi độc chất lên chiếc hộp, chỉ cần chạm đến là coi như đặt chân vào cửa tử, không thuốc nào giải được.

Người cứ nghĩ mà xem, Đại Ác không từ việc sát hại báỉ đệ của mình chỉ với mục đích độc chiếm chiếc hộp đó, thế mà lúc này tính mạng còn chưa bị uy hiếp nặng lại cam tâm ném đi chẳng phải là vấn đề hay sao ?

Lương Đình Khôi nghe cũng phần nào có lý, vì mới rồi chàng chưa xuất chiêu sát thủ, đối phương chưa lâm vào hiểm cảnh.

Dù thế, chàng vẫn hỏi :

- Các hạ làm sao biết được hắn tẩm độc vào hộp ?

- Chính mắt bốn nhân trông thấy mà !

- Nghe nói chính các hạ cũng bị Thiên Nam Tam Ác ám toán ?

Bạch Y Truy Hồn gật đầu :

- Có chuyện đó thật. Nhưng nếu bốn nhân không lớn mạng thì đâu còn sống tới bây giờ ? Chỉ dựa vào thủ đoạn tam lưu đó của Thiên Nam Tam Ác mà muốn lấy được mạng bốn nhân thì chẳng dễ !

Tuy trả lời như thế cũng đúng tình thuận lý, nhưng Lương Đình Khôi nghe trong đó có vẻ như là xảo biện.

Chàng không tin lời Bạch Y Truy Hồn là do lão tới đây cũng nhân vì chiếc hộp. Chẳng ai tham lợi mà đi bợc bạch ý nghĩ thật của mình với người lạ.

Bởi thế chàng tiếp tục truy vấn :

- Vì sao các hạ không ngăn Đại Ác để lấy lại ?

Bạch Y Truy Hồn trả lời ngay :

- Hắn giúp ta bảo quản thì có lợi hơn .

Nói như vậy tức là Bạch Y Truy Hồn đã cố ý để cho Thiên Nam Tam Ác đoạt lấy chiếc hộp từ tay mình ? Thật vô lý !

Không biết bao nhiêu người đã đổ máu, giở mọi hành vi tàn bạo bất lương nhất để lấy bằng được chiếc hộp giắt vào lưng mình, thế mà đằng này có kẻ lại tự nguyện trao vào tay người khác !

Đại Ác tuy chẳng phải là cao nhân nhưng gầm trời vạn lý, hắn muốn thoát khỏi tầm khống chế của Bạch Y Truy Hồn đâu phải là việc quá khó khăn ?

Nghĩ thế, chàng nhếch môi cười nhạt nói :

- Lập luận của các hạ xem ra chẳng phải không có lý, tiếc rằng lỗ nhĩ của tại hạ nghe không vào !

Bạch Y Truy Hồn lãnh đạm trả lời :

- Nghe vào hay không là việc của Lương Đình Khôi người. Bốn nhân cứ sự thật mà nói là được.

Lương Đình Khôi mở to mắt ngạc nhiên nhìn Bạch Y Truy Hồn. Nhân vật này chàng chưa bao giờ gặp. Hơn nữa từ khi vào Trung Nguyên, đây là lần đầu tiên đặt chân đến Phục Ngưu Sơn, và chưa hề tiết lộ danh tánh với ai, trừ vị Hồng y cô nương mà chàng gặp đầu tiên khi mới rời quan lộ, làm sao Bạch Y Truy Hồn biết tên được ?

Không nén được, chàng liền hỏi :

- Làm sao các hạ biết được tên tại hạ ?

Bạch Y Truy Hồn gạt phắt :

- Cái đó người chẳng cần biết lý do !

Lương Đình Khôi chợt hững. Xem ra lão quái này đến là thô bạo, nói chuyện cứ tức anh ách.

Tuy vậy xem ra đối phương biết không ít chuyện, mà có một điều chàng tò mò muốn biết nên đành hỏi thêm :

- Trong hộp chứa vật gì mà ai cũng không tiếc máu xương và cả tính mạng để tranh đoạt, các hạ có biết không ?

Do không nén nổi tò mò mà chàng hỏi cầu may như vậy, nhưng trong lòng lại tin rằng nhất định đối phương không đời nào trả lời. Mà cho dù có trả lời cũng không đáng tin.

Thói đời thường vẫn thế. Người ta vẫn nói “ít người dài dũa”, càng thêm kẻ tranh đoạt, hy vọng đắc thủ của mình càng ít đi.

Nào ngờ bạch Y Truy Hồn đáp :

- Biết !

- Vật gì ?

- Trong đó chứa một pho “Huyết thư”.

Lương Đình Khôi ngạc nhiên hỏi :

- Huyết thư ?

Bạch Y Truy Hồn gạt đầu :

- Phải ! Một mảnh lụa nhỏ viết bằng máu.

Lương Đình Khôi lại càng nghi hoặc :

- Cứ theo lời Đại Ác vừa rồi thì người nào nắm chiếc hộp đó trong tay thì có thể trở thành đệ nhất thiên hạ. Chẳng lẽ chỉ một mảnh lụa mà có công năng thần diệu đến như vậy ?

- Không sai ! Sự thực pho “Huyết thư” đó ký tải bí quyết về một chiêu kiếm pháp vô địch thiên hạ !

Lương Đình Khôi lại càng khó hiểu :

- Chỉ một chiêu kiếm pháp thôi ?

Bạch Y Truy Hồn giải thích :

- Đúng vậy. Theo truyền ngôn thì chiêu kiếm đó xuất thần nhập hóa. Chỉ cần luyện thành chiêu kiếm đó là có thể ngạo thị toàn thiên hạ võ lâm rồi !

- Các hạ làm sao biết được ?

- Ta đã nói theo truyền ngôn rồi mà ! Hơn nữa không ít người biết tin đó đã lặn lội tới Phục Ngưu sơn này. Trên giang hồ dù lạnh gió vẫn nổi sóng cồn là sự thường. Chuyện ấy xem ra khó tin lắm.

- Bốn nhân có bắt buộc người phải tin đâu ?

Lương Đình Khôi ngẫm nghĩ một lúc rồi lại hỏi :

- Đại Ác chỉ vì chiếc hộp sắt đó mà mất hết đạo nghĩa, tàn sát cả huynh đệ kết nghĩa của mình. Nếu hần luyện thành chiêu kiếm đó để trở thành vô địch thiên hạ thì hậu quả sẽ nghiêm trọng đến thế nào ?

Bạch Y Truy Hồn nói giọng chắc nịch :

- Hần sẽ không luyện được !

- Vì sao ?

- Tôn Ngộ Không chẳng bao giờ vượt khỏi lòng bàn tay của Phật Tổ Như Lai.

Lão ta nói với ý quá lộ liễu là tự ví mình với Phật Tổ Như Lai không chế Đại Ác trong bàn tay, thật quá tự phụ !

Lương Đình Khôi không muốn hỏi nữa. Chẳng những chàng chán ngán thái độ của Bạch Y Truy Hồn mà còn chẳng hứng thú gì đến “Huyết thư”, cho dù nó có công năng thần diệu như đối phương vừa nói.

Trong quan niệm của chàng, những vật tranh đoạt mà có được là vật bất tường, dù có cướp được trong tay cũng không chính đáng.

Cứ xem chỉ trong vòng một ngày một đêm chưa tới mà đã có nhiều người bỏ mạng một cách thảm khốc như thế, kẻ tranh đoạt hiển nhiên đều là loài chẳng ra gì.

Chàng chú mục nhìn lên chiếc mặt nạ của Bạch Y Truy Hồn, đột nhiên trong đầu nghĩ ra một vấn đề, liền nói :

- Tại hạ đã đoán biết các hạ có dụng tâm gì rồi .

Bạch Y Truy Hồn hỏi :

- Thực ư ? Người nói thử xem ?

- Kẻ thất phu không có tội, chỉ vật trong người hần mới có tội. Dưới con mắt người giang hồ thì Huyết thư là vật chí bảo. Nhưng cũng là vật bất tường. Ai đắc thủ tất tự gây cho mình họa sát thân. Các hạ chỉ cần theo dõi cuộc tranh đoạt khi nào lắng dịu mới tìm cách đoạt lấy, như vậy là kế vạn toàn.

Bạch Y Truy Hồn gật đầu nói :

- Người rất thông minh ! Nói như vậy hoàn toàn chính xác.

Dứt lời lánh mình sau phiến đá rồi không thấy đâu nữa.

Lương Đình Khôi đứng trầm ngâm một lúc rồi gạt bỏ ý nghĩ về Huyết thư và chiếc hộp sắt, quay về với mục đích của mình.

Khuỷu tay không thấy đau nữa, Lương Đình Khôi xắn tay áo lên xem thấy không có vết tích gì, có lẽ Bạch Y Truy Hồn dùng ám khí chỉ là một viên sỏi nhỏ.

Lương Đình Khôi ngược lên nhìn trời. Vầng thái dương đã xuống tà tà trên rặng núi phía Tây, có lẽ đã sang giờ Thân.

Thông thường dân vùng núi ăn cơm rất sớm, giờ này phải là lúc nổi lửa nấu cơm chiều rồi.

Lương Đình Khôi lại leo lên mỏm núi cao đưa mắt nhìn quanh, hy vọng phát hiện được một làn khói nào, dù đó không phải là mục tiêu cần tìm thì cũng có nơi mà hỏi thăm đường.

Đột nhiên chàng phát hiện thấy ở mé Tây không xa lắm, từ một sơn cốc có một ngọn khói bốc lên.

Trong lòng khắp khối hy vọng, Lương Đình Khôi liền đi về phía ngọn khói.

3. Ngôi Lều Chết Chóc

Càng đi về phía Tây, rừng càng rậm chẳng đường sá gì, mây song ngút ngàn chẳng thấy ánh thái dương, thỉnh thoảng Lương Đình Khôi phải trèo lên ấy cao để xem phương hướng.

Cuối cùng chàng cũng tới được sơn cốc nơi có ngọn khói bốc lên.

Sơn cốc không rậm như bốn phía rừng bao quanh, khá bằng phẳng nhưng xung quanh toàn là vách đá dựng đứng hầu như không có lối vào.

Lương Đình Khôi tìm mãi mới thấy một nơi thoai thoải có lối mòn, chắc đó là cốc khẩu tuy cũng rất khó đi. Ở nơi này thường nhân chắc chẳng ai đặt chân đến, nếu chọn đây là nơi ẩn cư thì quá lý tưởng.

Lương Đình Khôi nhìn sang vách núi phía Đông, thấy bóng nắng đã hắt cao lên gần đỉnh vách đá, chàng đoán rằng chỉ còn độ một canh giờ nữa là trời tối.

Chàng xuống đáy sơn cốc, tới một con suối trong veo thì trông thấy bên kia có một ngôi lều tranh. Thấp thoáng trong khóm lá dựa lưng vào vách núi nấp dưới bóng mấy cây cổ tùng, từ mái lều, tia khói nhỏ vẫn tiếp tục bốc lên.

Lương Đình Khôi cảm thấy hứng khởi nhảy qua suối nhưng bỗng cúi xuống nhìn vì thấy trên mỏm đá nơi mình vừa đặt chân lên có rất nhiều vết chữ. Tìm chàng bỗng đập rợn lên khi nhận ra tên mình được nắn nét bằng nét chữ thanh tú không phải một mà hàng chục hàng trăm tên chi chít nhau viết bằng sơn đỏ hoặc mũi dao nhọn khắc lên những phiến đá phẳng bên bờ suối.

Hiển nhiên đó là nét chữ của nàng, giống hệt nét chữ chỉ dẫn trong tấm địa đồ mà chàng đã thuộc lòng ! Chỉ cần căn cứ vào đó cũng đủ biết lòng nàng luôn hoài vọng tới chàng. Như vậy là chàng đã tìm được đến nơi. Mái lều kia nhất định là nơi ẩn cư của sư đồ nàng ?

Lương Đình Khôi thấy lòng lâng lâng như mình vừa được chấp thêm cánh đi mỗi bước có năm sáu thước về phía ngôi lều.

Nhưng mới được vài bước, chàng dừng lại, lo lắng nghĩ thầm :

- Giả sử lúc này không có nàng ở nhà mà chỉ có sư phụ nàng thì sao ? Khi đó biết nói gì ? Mình chỉ biết danh hiệu của bà ấy là Bạch Phát Tiên Bà mà chưa từng kiến diện. Hơn nữa nàng còn nói hình như bà ta không có thiện cảm với mình.

Lương Đình Khôi còn đang do dự thì bỗng nghe từ phía mái lều có tiếng quát :

- Trong nhà có người không ?

Giọng nói là của nam nhân.

Lương Đình Khôi liền men theo dòng khe lợi dụng tầng lá thấp và những tảng quái thạch tiếp liền nhau tiếp cận ngôi lều.

Tới cách chừng ba trượng, chàng nấp sau một phiến đá quan sát.

Ngôi lều một gian hai chái, mái tranh vách nứa, cửa hé mở. Sau lều là vách đá, hai bên quái thạch lô nhô, chỉ có phía trước là bình địa tạo thành một khoảng sân ra tới bờ suối, quanh lều không có rào dậu gì.

Ngay giữa sân cách lều chừng hai trượng có hai cây cổ tùng rũ cành lá tỏa xuống tận mái lều.

Sau hai cây cổ tùng có bảy tám tên hắc y võ sĩ đứng nhìn chòng chọc vào cửa lều, tay cầm binh khí.

Lương Đình Khôi nhận ra trên ngực áo bọn người này thêu hình ngôi sao bạc, trừ một trung niên hán tử có ngôi sao màu vàng và một lão nhân trọc đầu có tới hai ngôi sao màu vàng. Lại là Thiên Tinh võ sĩ !

Cứ nhìn vào dáng vẻ hùng hổ và ngữ khí của bọn võ sĩ thì chúng đối với chủ nhân ngôi lều chẳng có thiện ý gì. Nhưng căn cứ vào những vết chữ chi chít trên các phiến đá bên bờ suối thì rất có khả năng chủ nhân của ngôi lều là sư đồ Lê Như Ngọc.

Bạch Phát Tiên Bà danh chấn giang hồ từ hai mươi năm trước nổi tiếng là “Đệ nhất quái thủ ngoại đạo”, không biết bao nhiêu cao thủ đã bỏ mạng dưới cây chùy đao chỉ dài bảy tấc của bà ta, bởi thế các nhân vật cả hắc đạo lẫn bạch đạo chẳng ai dám chọc giận vị nữ quái này.

Lão nhân đầu trọc kia có thân phận và bản lĩnh thế nào mà dám đưa mấy tên võ sĩ vô danh tiểu tốt tới đây hùng hổ dám vượt râu hùm như thế ?

Lương Đình Khôi nhớ rằng tên Phó lãnh đội Thiên Tinh vệ đội Phùng Cương trên ngực áo cũng chỉ thêu có một ngôi sao vàng. Như vậy lão nhân đầu trọc này thân phận không thấp, chí ít cũng là Đường chủ.

Chỉ nghe lão nhân đầu trọc hướng vào ngôi lều nói :

- Bằng hữu, người chẳng trốn mãi được đâu ! Hãy xuất diện ra đây cùng bốn nhân nói chuyện.

Trong lều lặng phắc, không nghe phản ứng gì.

Chẳng lẽ trong nhà không có người ?

Lão nhân “hừ” một tiếng, hỏi tiếp :

- Xem ra bốn nhân đành phải dùng biện pháp cứng rắn thôi !

Lương Đình Khôi lại càng hồ đồ không hiểu. Nếu chủ nhân của ngôi lều là sư đồ Bạch Phát Tiên Bà thì lão nhân đầu trọc đâu có xưng là bằng hữu ? Nhưng nếu không phải thì tại sao Lê Như Ngọc lại tới đây khắc tên chàng chỉ chít lên các phiến đá trước lều ?

Lão nhân đầu trọc chợt vung tay ra lệnh :

- Trương nhị hiệu, Tạ ngũ hiệu, tiến !

Hai tên Thiên Tinh võ sĩ lập tức giương kiếm bổ vào lều. Nhưng mới cách cửa chừng ba thước, cả hai cùng rú lên rồi ngã sấp mặt xuống sân, giật may cái rồi nằm bất động

Lương Đình Khôi thấy lòng chấn động. Nhân vật nào trong lều mà có thân thủ cao như vậy ?

Lão nhân đầu trọc biến sắc, bốn tên võ sĩ còn lại mặt cũng tái mét, hoảng sợ đưa mắt nhìn nhau.

Sau một lúc mới trấn tĩnh lại, lão nhân nhượng sang tên trung niên hán tử ngực thêu sao vàng ra lệnh :

- Văn hương chủ ! Vào nhà tóm cổ hắn !

Trung niên hán tử cúi mình “Dạ” một tiếng rồi xuất kiếm rồi nhún mình lao thẳng tới cửa lều.

Lần này tình hình cũng chẳng có gì khả quan hơn.

Tên Văn hương chủ chưa tới cửa lều cũng rú lên một tiếng rồi nằm úp mặt xuống phơi xác cạnh hai tên đồng bọn.

Lão nhân đầu trọc bước lui hai bước, trừng trừng nhìn vào cửa lều, vẻ mặt biến hẳn đi trông hết sức khó coi.

oOo

Chỉ chốc lát đã có ba tên Thiên Tinh võ sĩ táng mạng bất minh bất bạch. Hiển nhiên diễn biến vừa rồi nằm ngoài dự liệu của lão nhân đầu trọc và bốn tên thủ hạ còn lại.

Bốn tên này nhìn nhau bằng ánh mắt kinh hoàng.

Tên Văn hương chủ công lực đương nhiên cao hơn hẳn chúng, thế mà chết không kịp trở tay. Địch nhân không thấy lộ diện, thậm chí một tia ám khí cũng không thấy phát ra, thế mà người bỗng dưng bỏ mạng ? Quả là điều bất khả tư nghị !

Trong gian lều vẫn tĩnh lặng như tờ, đầy bí ẩn và chết chóc.

Cả bốn tên Thiên Tinh võ sĩ trong lòng thâm run, lo lắng không biết sẽ tới lượt ai nộp mạng cho tử thần ?

Xem ra lão nhân đầu trọc quyết chẳng chịu về không, nếu vậy thì dám đoán năm người còn lại kể cả hắc đầu phải nằm lại trước cửa lều thần bí đó !

- Kim Bát !

Tiếng gọi của lão nhân đầu trọc làm cho một tên võ sĩ giật nảy mình, chẳng khác gì tội nhân nghe tiếng rít lưỡi búa của đao phủ đang chém xuống đầu mình, nhưng hắn vẫn cúi mình đáp :

- Dạ !

Lão nhân hạ lệnh :

- Người hãy đến kiểm nghiệm xem Văn hương chủ và hai tên Trương, Tạ chết do nguyên nhân vì ?

Kim Bát run giọng trả lời :

- Tuân lệnh !

Rồi để kiểm trước ngực chậm chạp tiến lên. Hiển nhiên hắn sợ đến thôi tim lạt cốt, bộ mặt méo xệch đi trông hết sức thảm hại, chỉ là không dám kháng lệnh nên phải liều chết thi hành thôi !

Đến gần ba tử thi, Kim Bát liền cúi xuống lật ba cái xác lên xem xét một lúc rồi đứng lên quay lại nói :

- Bẩm Lãnh đội ! Không có thương tích.

Nhưng chưa kịp dứt câu, hắn lại rú lên một tiếng ngã chổng lên ba cái xác mà hắn mới vừa kiểm tra xong.

Lần này thì chẳng những bốn tên của Thiên Tinh Môn run gầy vớ mặt mà cả Lương Đình Khôi cũng thấy lòng chấn động, bởi vì nhìn chéch qua cửa lều, chàng đã chú ý quan sát kỹ xem người bên trong hạ thủ thế nào, nhưng tuyệt nhiên không phát hiện được gì, ngay cả ánh ám khí cũng không.

Chiếc đầu trọc của lão nhân càng bóng lên, đôi môi mỏng dính giật giật một lúc mới nói được một câu :

- Nếu bằng hữu tự cho mình là một trang nam tử hán thì ra khỏi lều nói chuyện, muốn động thủ thì cũng nên quang minh chính đại, chứ nấp ru rú trong xó nhà ám toán hại người thì gọi là thứ võ sĩ gì ?

“Nam tử hán” chứng tỏ người trong lều là nam nhân.

Lương Đình Khôi còn biết thêm một điều, lão nhân đầu trọc là Lãnh đội của Thiên Tinh vệ đội.

Trong lều vẫn không có phản ứng nào. Không khí nặng nề chết chóc bao trùm quanh ngôi lều. Bây giờ bất cứ thanh âm nào đối với ba tên Thiên Tinh võ sĩ cũng đều mang đe dọa của cái chết.

Lão nhân đầu trọc cũng chờ đợi nhìn vào lều vô kế khả thi !

Cả ba cặp mắt trắng dã của bọn võ sĩ nhìn lão ta không chớp, chờ vị Lãnh đội phát lệnh tử hình !

Chẳng lẽ rút lui ! Đừng nói hậu quả sẽ nghiêm trọng thế nào nếu dám nghịch mệnh mà chỉ cần nghĩ đến việc ngôi lều nhỏ bé bí ẩn kia đủ khả năng chặn đứng nổi một vị Lãnh đội đầy uy danh của Thiên Tinh vệ đội, lão không sao chịu nổi. Lão chột vung tay quát :

- Tản ra !

Ba tên võ sĩ mừng như chết đi sống lại vội vàng lùi lại ẩn sau những phiến đá đưa mắt nhìn vào lều chờ xem vị Lãnh đội hành động thế nào.

Chỉ thấy lão nhân đầu trọc lấy trong túi ra một cuộn dây nhỏ, một đầu có móc sắt, vung tay ném vút về phía bốn tử thi, đầu móc trúng ngay vào uỷên mạch tên Văn hương chủ.

Lão nhân liền kéo thi thể Văn hương chủ lại gần, cúi xuống xem xét một lúc, cuối cùng lấy hai móng tay cấp lấy vật gì trên mình tên họ Văn đưa lên gần mắt ngắm nghía, sắc mặt biến đi, run giọng nói :

- Trong lều không phải người chúng ta cần tìm. Rút nhanh !

Dứt lời phóng mình về phía cốc khẩu.

Ba tên Thiên Tinh võ sĩ chẳng mong gì hơn thế, lập tức ba chân bốn cẳng đuổi theo Lãnh đội của mình.

Lương Đình Khôi đưa mắt nhìn theo, bụng nghĩ thầm :

- Chẳng biết trong lều là nhân vật nào, nhưng rõ ràng tên Lãnh đội đã phát hiện được thứ ám khí đặc thù nào đó, sợ quá nên lùi đi. Không biết là ai, nhưng trong lều nhất định không phải sư đồ Bạch Phát Tiên Bà, bởi vì bà ta là chủ nhân ở đây thì cứ đường hoàng hiện thân chứ chẳng cần làm ra vẻ bí ẩn như thế. Nếu nói rằng vì sợ đối phương nên không dám xuất hiện thì lại càng vô lý, vì bản lĩnh của “Độc nhất quái thủ ngoạn đao”, ngay cả Môn chủ Thiên Tinh Môn chỉ sợ còn không làm gì nổi bà ta chứ nói gì một tên Lãnh đội.

Chợt Lương Đình Khôi tự hỏi :

- Hay đây không phải nơi ở của sư đồ họ? Như ngọc chỉ chú thích rằng sơn cốc cách quan lộ chừng hai mươi dặm theo hướng Tây Bắc mà không vẽ đường cụ thể, và sự thực trong núi hầu như không có đường. Mình chỉ đi mò nên xác định khoảng cách không chính xác, hơn nữa hôm qua không thấy mặt trời, xác định phương hướng chắc chắn có sai lệch, vì thế rất có thể đến sai mục tiêu năm bảy dặm là chuyện thường.

Nhưng một ý nghĩ khác lại bài trừ ý nghĩ vừa rồi :

- Nếu họ không ở đây thì tại sao Như Ngọc viết tên mình chi chít lên những phiến đá ? Rõ ràng là nét chữ của nàng, mà chỉ có nàng mới viết tên mình với lòng hoài niệm như thế.

Đã hồ nghi thì phải tra rõ, đó là điều tất yếu.

Lương Đình Khôi không do dự nữa, liền đi thẳng tới ngôi lều. Đến trước cửa, chàng dừng lại quét mắt nhìn mấy tử thi một lượt rồi hướng vào trong lều đồng dục nói :

- Tiên Bà, văn bói là Lương Đình Khôi xin cầu kiến !

Không có tiếng trả lời. Chàng nhắc lại :

- Văn bói cầu kiến Tiên Bà !

Lần này thì đã có phản ứng :

- Người họ Lương ?

Đó là âm thanh của nữ nhân, nghe lạnh như băng, hơn nữa Lương Đình Khôi nhận ra là đã lớn tuổi.

Chàng liền thấy hứng khởi thêm mấy phần. Như vậy người trong phòng không phải như tên Lãnh đội Thiên Tinh vệ đội gọi là bằng hữu hay “nam tử hán” gì mà là nữ nhân, rất có thể chính là Bạch Phát Tiên Bà.

- Văn bói là Lương Đình Khôi.

Trong lều lại im lặng.

Lương Đình Khôi nói thêm một câu :

- Nếu Tiên Bà bận, văn bói xin được gặp Lê cô nương một chút cũng được.

Tiếng trong lều hỏi ra :

- Lê cô nương nào ?

Lương Đình Khôi chợt sửng sốt, không biết vì sao đối phương lại hỏi câu đó ? Chẳng lẽ bà ta không phải là Bạch Phát Tiên Bà ?

Tuy vậy vẫn trả lời :

- Là lệnh cao túc Lê Như Ngọc.

Người trong phòng buông gọn hai tiếng :

- Vào đi !

Lương Đình Khôi bước đến bên cửa kéo rộng ra. Thoạt tiên chàng đưa mắt nhìn vào và bỗng sửng sốt. Tuy nhà tranh vách nửa nhưng bên trong khá rộng, bày biện tiện nghi. Trên chiếc ghế thái sư sao bộ bàn bằng gỗ tàn hương rất đẹp, một nữ nhân chừng năm mươi tuổi đang ngồi nhìn ra bằng ánh mắt sáng quắc.

Sư phụ của Như Ngọc xưng là Bạch Phát Tiên Bà, như vậy là tuổi tác phải rất cao mới đúng, còn nữ nhân này thì nên sửa là đại nương hoặc phu nhân chứ sao lại gọi là Tiên Bà ?

Phụ nhân nhìn chàng, đương nhiên chàng cũng nhìn lại. Khuôn mặt phụ nhân rất đẹp, da vẫn trắng mịn chưa có nếp nhăn nhưng rất lạnh lùng khiến người ta mới nhìn vào đã thấy phát ớn.

Lương Đình Khôi bước qua cửa ôm quyền thi lễ :

- Vãn bối Lương Đình Khôi diện kiến.

Chàng nói tới đó thì dừng lại, bởi vì đối phương tuy đẹp như tiên, nhưng nói thế nào cũng không thể gọi là Bà được !

Phụ nhân cất tiếng :

- Người tới đây làm gì ?

Giọng bà ta vừa lạnh vừa đanh, đập vào tai đối phương nghe rất khó chịu.

Lương Đình Khôi được sư phụ dặn rằng việc chàng tìm gặp vị tiền bối ngoài sư đồ Bạch Phát Tiên Bà ra không được tiết lộ cho bất cứ một ai. Xem ra người này không phải là Bạch Phát Tiên Bà, vì thế không thể nói rõ mục đích được, đành trả lời :

- Vãn bối muốn gặp Lê cô nương.

- Lê cô nương nào ?

Lương Đình Khôi thấy vô cùng quẫn bách. Đối phương trêu chọc mình chẳng ? Vừa rồi bà ta đã hỏi câu đó và chàng đã trả lời, sao bây giờ còn hỏi lại ?

Nhìn dáng vẻ, đối phương không có vẻ là người lẩn thẩn hoặc mất trí cả. Liền hỏi :

- Vãn bối xin thỉnh giáo. Phương giá có phải là...

Phụ nhân bỗng ngắt lời :

- À ta hiểu rồi ! Lê cô nương là truyền nhân của nữ tặc Bạch Phát Tiên Bà, người tới đây để tìm gặp nó, đúng không ?

Lương Đình Khôi mở to mắt.

Phụ nhân này gọi Bạch Phát Tiên Bà là nữ tặc, như vậy đủ khẳng định không phải Bạch Phát Tiên Bà, hơn nữa giữa song phương có mâu thuẫn gì đó, chẳng lẽ chàng tìm sai chỗ ? Nếu vậy thì nên giải thích những dòng chữ khắc ngoài kia thế nào đây ?

Thấy chàng cứ ngẩn người ra, phụ nhân liền hỏi :

- Làm sao người đứng phát ngớ ra thế ?

Lương Đình Khôi trấn tĩnh lại, hỏi :

- Tại hạ có thể thỉnh giáo phương giá xưng hô thế nào không ?

Phụ nhân xua tay :

- Khỏi !

Lương Đình Khôi thấy không chút hứng thú gì phải ở lại đây nữa, nhưng vẫn cố hỏi thăm dò:

- Tại hạ đến đây cốt tìm Lê cô nương. Nếu phương giá biết...

Phụ nhân ngắt lời :

- Ta không biết !

Thấy thái độ phụ nhân cố chấp như vậy, Lương Đình Khôi thấy có ở lại thêm cũng chẳng được tích sự gì nên ôm quyền thi lễ nói :

- Tại hạ cáo từ !

Dứt lời quay ra cửa.

Không ngờ phụ nhân gọi giật lại :

- Hãy khoan !

Lương Đình Khôi đành dừng bước quay người hỏi :

- Chẳng hay phương giá còn việc gì chỉ giáo ?

Phụ nhân hỏi :

- Người họ Lương ?

Lương Đình Khôi đã trả lời câu hỏi này hai ba lần nên chẳng khách khí nữa, chỉ đáp cụt lủn :

- Không sai !

Phụ nhân tiếp tục truy vấn :

- Sư môn sư thừa ?

Lương Đình Khôi thấy đối phương kiêu ngạo như vậy lòng càng ác cảm, nhưng nghĩ rằng đã là võ sĩ chính đạo, sống không dối danh, chết không cái họ, hơn nữa sư phụ không bao giờ bảo chàng phải giữ bí mật sư môn nên thành thực trả lời :

- Gia sư là Phi Long Kiếm.

Phụ nhân tỏ ra kích động, vội hỏi :

- Triệu Quảng Hàm, từng là Minh chủ Võ Minh ?

Danh hiệu “Phi Long Kiếm” Triệu Quảng Hàm trên giang hồ chẳng mấy người không biết. Vì thế Lương Đình Khôi thấy không có gì đáng ngạc nhiên, gật đầu đáp :

- Chính phải.

Phụ nhân lẩm bẩm :

- Hèn gì ta nghe ra hắn nói bằng ngữ âm miền Bắc... Thân thủ không kém thái độ cao ngạo.

Lương Đình Khôi nghe vậy thì trong lòng tỏ ra bất mãn. Từ khi tới đây chàng đã giữ đúng lễ số chẳng dám mạo phạm điều gì, thế mà đối phương lại bảo là “thái độ cao ngạo”, ai lại không tức ? Mặc dù vậy chàng vẫn yên lặng.

Phụ nhân phóng ánh mắt sắc lạnh thẳng vào mặt chàng hỏi :

- Người là truyền nhân của Triệu Quảng Hàm ?

Lương Đình Khôi vẫn nhã nhặn trả lời :

- Dạ ! Phương giá có quen biết gia sư ?

Bất ngờ phụ nhân nắm mạnh tay xuống mặt bàn quát lên :

- Cút !

Lương Đình Khôi vô cùng sửng sốt. Nhưng ngay lúc ấy chàng chợt trông thấy những mũi kim châm chỉ nhỏ bằng sợi lông trâu màu vàng chói trên bàn bị võ mạnh làm bật nảy lên, có cái rơi xuống đất, liền hiểu ngay mấy tên đệ tử của Thiên Tinh Môn đã táng mạng do những mũi kim châm nhỏ xíu này, trách nào mà trên người chúng không để lại thương tích.

Chỉ dùng một mũi ám khí nhỏ như thế mà đủ giết người ngay lập tức, chứng tỏ công lực phụ nhân vô cùng thâm hậu. Nhưng bà ta là ai ?

Phụ nhân thấy đối phương vẫn đứng nguyên đó liền rút lên :

- Tiểu tử ! Ta đã bảo người cút đi không nghe sao ?

Lúc này Lương Đình Khôi đã phát bực, ngạo khí nổi lên, đáp :

- Tại hạ sẽ đi khi nào mình muốn !

Chàng thấy rõ phụ nhân này không phải là Bạch Phát Tiên Bà, hơn nữa còn gọi bà ấy là “nữ tặc”.

Ngoài ra khi biết sư phụ, đối phương còn tỏ thái độ thù địch với chàng, đã như vậy thì chẳng cần gì phải khách khí !

Phụ nhân trừng mắt hỏi :

- Người không chịu đi ?

- Tại hạ đã nói sẽ đi khi nào thấy cần ?

- Người muốn chết ?

Lương Đình Khôi cười nhạt đáp :

- Cái đó thì chưa hẳn !

- Người có bao nhiêu bản lĩnh ?

- Bản lĩnh tại hạ không nhiều. Nhưng chẳng dễ bị người khi hiếp !

Giọng phụ nhân đầy đe dọa :

- Rất tốt ! Ta đã cảnh cáo trước, người lại ương bướng muốn chung số phận với bọn ngoài kia. Thế mới gọi là phúc họa vô môn, chỉ là con người tự chuốc lấy.

Dứt lời nhón tay cầm lên mấy chiếc ngân châm, ánh mắt lộ rõ sát cơ.

Lương Đình Khôi ấn tay vào chuôi kiếm, sắc diện vẫn tỏ ra bình tĩnh, mặc dù trong lòng rất khẩn trương. Chàng gặng hỏi :

- Đây có phải là nơi ở của Bạch Phát Tiên Bà không ?

Phụ nhân đáp :

- Không sai !

- Bà ấy đâu ?

- Chính ta đang đợi nữ tặc đó !

Lương Đình Khôi bình tĩnh hỏi tiếp, nhưng giọng nói và ngôn từ có phần khách khí hơn :

- Phương giá có biết Bạch Phát Tiên Bà đi đâu không ?

- Không biết !

Phụ nhân nói thêm, giọng đầy thù hận :

- Bất kể mục ta ở chân trời góc bể nào, ta nhất quyết phải tìm bằng được để thanh toán món nợ này.

Lương Đình Khôi chớp mày hỏi :

- Phương giá đến đây là nhằm mục đích tìm cừu thù ?

Phụ nhân không đáp, giương tay lên.

Lương Đình Khôi rút nhanh trường kiếm.

Đứng trước phụ nhân thần bí này, đương nhiên Lương Đình Khôi không dám tự hào khinh suất.

Kim châm nhỏ xíu, song phương lại ở khoảng cách quá gần, chàng lại vừa chứng kiến sự lợi hại của những mũi châm, trong khoảng cách xa hơn mà chỉ một mũi cũng đủ làm mấy tên Thiên Tinh võ sĩ mất mạng.

Lương Đình Khôi chưa từng gặp nhân vật nào có thủ thuật phóng ám khí lợi hại như thế nên có đối phó được hay không là một vấn đề.

Võ học có nói rằng tấn công là cách phòng thủ tốt nhất, nhưng hiện tại không thể áp dụng phương cách này, bởi vì khoảng cách tới đối phương quá xa, muốn xuất kiếm phải tiếp cận thêm ba thước nữa.

Nhưng Lương Đình Khôi thừa biết ngay cho dù lúc này có tiếp cận chỉ một thước cũng không thể thực hiện được vì chỉ cần động, phụ nhân sẽ phóng ám khí ngay, kiếm chưa tới mục tiêu thì chàng đã lãnh trọn mấy mũi kim châm vào người trước rồi.

Bởi thế chỉ còn biện pháp duy nhất là dùng kiếm phong kín môn hộ để ngăn không cho ám khí thâm nhập vào người.

Phụ nhân vẫn ngồi nguyên trên ghế, tay giương lên nhưng cũng chưa xuất thủ, cất giọng lạnh lùng nói :

- Lương Đình Khôi, với kim châm của lão nương, ngươi không có cơ hội nào đâu ?

Lương Đình Khôi nhếch môi cười đáp :

- Cái đó thì chưa nói trước được !

Phụ nhân lại hỏi :

- Ngươi thật muốn chết ?

- Vấn đề không phải là muốn hay không. Trước khi thực tế chứng minh, chưa thể khẳng định được điều gì.

- Rất tốt ! Thật không hổ là truyền nhân của Triệu Quảng Hàm ! Bây giờ ngươi có thể thử với tánh mạng mình.

Lương Đình Khôi đã có dự định sẵn, chúc mũi kiếm xuống thấp.

Đúng vào thời điểm nguy cấp đó, chợt có thanh âm của nữ nhân lạnh lạnh từ ngoài sân vang vào:

- Sư phụ ! Khoan đã !

Lời vừa dứt, một nhân ảnh lao nhanh vào lều.

Lương Đình Khôi vừa trông thấy người mới xuất hiện thì đứng ngẩn ra vì bất ngờ.

Đó chính là Hồng y thiếu nữ tính tình đồng bóng mà chàng đã gặp trên quan lộ chiều hôm qua.

Theo cách xưng hô thì quan hệ của họ là sư đồ, quả tình trong cuộc đời có quá nhiều chuyện tình cờ mà không ai lường trước.

Lương Đình Khôi cho rằng đó là một trong hàng trăm hàng ngàn cuộc gặp khác trên đường đời, sẽ nhanh chóng xóa nhòa khỏi ký ức không còn chút dấu vết, ai nghĩ rằng song phương còn có lần gặp lại ?

Chàng vẫn còn nhớ rõ trong lúc giao chiến, mình vô tình làm rơi tấm mạng che mặt của thiếu nữ và cả hai cùng sưng sốt như thế nào ? Bây giờ cô ta không còn che mạng nữa, khuôn mặt lộ mặt lo âu trông càng thêm diễm lệ.

Phụ nhân vẫn không hạ tay xuống, hỏi :

- Nha đầu. Có chuyện gì vậy ?

Hồng y thiếu nữ khẩn thiết nói :

- Lão nhân gia không được giết anh ấy !

Phụ nhân nhíu mày hỏi :

- Không được giết ? Vì sao vậy ?

Thiếu nữ ấp úng nói :

- Bởi vì... Bởi vì...

Đột nhiên cô ta vòng ra sau bàn ghé vào tai phụ nhân nói thầm thì một lúc.

Lương Đình Khôi không nghe họ nói với nhau những gì, chỉ thấy sau đó phụ nhân lắc đầu nói :

- Không thể được !

Hồng y thiếu nữ giẫm chân phụng phịu :

- Làm sao lại không được chứ ? Sư phụ xưa nay bao giờ cũng chịu đồ nhi mà, hơn nữa chuyện này đâu phải đồ nhi đặt ra ?

Phụ nhân chiếu ánh mắt đầy ác cảm nhìn Lương Đình Khôi, trầm giọng :

- Nhưng hần thì không được !

- Vì sao chứ ?

- Không sao cả ?

Phụ nhân nói xong giơ tay một chút, dáng chừng sắp xuất thủ.

Hồng y thiếu nữ sợ hãi nhảy lên đứng trước bàn chặn giữa sư phụ và Lương Đình Khôi nói :

- Lương đại ca ! Hãy tra kiếm vào ?

Giọng cô ta hết sức khẩn thiết và triều mến.

Nghe ba tiếng Lương đại ca trong lòng Lương Đình Khôi chợt trào lên một cảm giác ngọt ngào:

- Chẳng phải do thiếu nữ qua đẹp mà chinh là do lòng quan tâm đối với chàng, sự quan tâm của người mà chỉ mới cách đây một ngày lại tỏ ra hoàn toàn khác hẳn, có thể nói là thù địch, khi vô tình gần xô phải nhau trên quan lộ đầy gió bụi. Nhưng vì sao mà cô ta thay đổi hẳn thái độ như vậy ?

Lương Đình Khôi vẫn để chéch mũi kiếm xuống đất, nhưng không theo lời thiếu nữ tra vào bao.

- Lương đại ca !

Thiếu nữ ngược nhìn chàng với ánh mắt tha thiết, lại thốt lên ba tiếng làm say đắm lòng người.

Sau giây lát bàng hoàng, Lương Đình Khôi trấn tĩnh lại. Tiếng gọi tha thiết của Hồng y thiếu nữ tuy gọi lên trong lòng chàng cảm giác ngọt ngào nhưng không thể thay thế được những lời dịu dàng âu yếm của Như Ngọc đã in sâu vào tâm khảm của chàng không thể phai nhạt.

Phụ nhân lạnh giọng nói :

- Nha đầu ! Ta đã nói là không được !

Hồng y thiếu nữ quay lại hỏi :

- Sư phụ. Quy định này chính do lão nhân gia đặt ra làm sao bây giờ lại đổi ý như vậy ?

Lương Đình Khôi nghe mà không hiểu hai sư đồ đang nói với nhau về quy định gì mà liên quan đến mình ?

Phụ nhân vẫn kiên quyết :

- Nhưng đối với hần thì ngoại lệ !

- Sư phụ !

Thiếu nữ cắn môi, nước mắt đã sắp ứa ra, hỏi :

- Vì sao anh ấy là ngoại lệ ?

Phụ nhân không giải thích, nghiêm giọng nói :

- Tổ Tổ ! Người dám chống lại sư mệnh sao ?

Thì ra Hồng y thiếu nữ tên là Tổ Tổ.

Thiếu nữ chất vấn :

- Nhưng quy định này do sư phụ đặt ra từ trước, chàng lẽ đó không phải là sư mệnh hay sao ?

Câu đó xem ra rất có lý, nhưng phụ nhân vẫn kiên quyết theo đuổi lập trường của mình nên mắng át đi :

- Người dám đấu lý với sư phụ sao ?

Tổ Tổ không dám nói nữa, nhưng cứ xem về mặt thì hình như cô ta chưa cam tâm hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của sư phụ.

Lương Đình Khôi để chúc thanh kiếm xuống, nghĩ thầm :

- Như vậy phụ nhân kia đến đây để tìm cừu. Mục đích của mình cũng tìm Bạch Phát Tiên Bà và Như Ngọc, nay họ đã chờ ở đây, mình nên ra chờ bên ngoài thì hơn. Theo lời phụ nhân thì ngôi lều này đúng là chỗ ẩn cư của Bạch Phát Tiên Bà, nhất định họ sẽ trở lại.

Nghĩ đoạn chàng quay ra cửa.

Phụ nhân không ngăn lại.

Nhưng chàng mới ra khỏi cửa thì Tổ Tổ đuổi theo gọi :

- Lương đại ca !

Lương Đình Khôi dừng bước nhưng không quay đầu.

Tổ Tổ cắn môi hỏi :

- Thậm chí trả lời muội một tiếng đại ca cũng không muốn hay sao ?

Lương Đình Khôi tuy không hiểu nội tình nhưng cũng biết rằng thiếu nữ này muốn bảo vệ mình và chính vì chàng mà giữa hai sư đồ nảy sinh tranh chấp, nên nhẹ giọng nói :

- Cô nương việc gì phải trái lời lệnh sư như thế ?

Tổ Tổ không biết trả lời thế nào đành cúi mặt im lặng.

Lương Đình Khôi nói tiếp :

- Tại hạ có cấp sự phải làm. Xin cô nương thứ lỗi.

Nói xong tiếp tục bước đi.

Tổ Tổ do dự một lát rồi quả quyết đi theo nhưng mới được một bước, phụ nhân đã gọi giật lại :

- Tổ Tổ ! Nếu người dám theo hấn, ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ sư đồ !

Tổ Tổ đành đứng lại, mặt lộ vẻ sầu thảm, nước mắt vòng quanh trông thật tội nghiệp !

Lương Đình Khôi vẫn tiếp tục đi nhưng không nhanh lắm, trong lòng thầm nghĩ :

- Có chuyện gì mà nghiêm trọng đến nỗi phụ nhân kia đe dọa đoạn tuyệt quan hệ sư đồ ? Tại sao bà ta khi biết sư môn của mình lại tỏ ra thù địch như vậy ? Chẳng lẽ nhân vật bí ẩn đó có oán thù gì với sư phụ ?

Đương nhiên không thể giải đáp vấn đề này được.

Thi thể của bốn tên Thiên Tinh võ sĩ bị trúng kim châm hoành thây trước cửa lều vẫn nằm nguyên.

Lương Đình Khôi nhìn lại chúng một lần rồi đi qua, dừng một lát bên bờ suối xem những nét chữ khắc tên mình, trong lòng chợt thấy xốn xang. Sau đó chàng băng qua con suối men theo vách đá tìm một nơi kín đáo cách cốc khẩu không xa ẩn thân chờ đợi.

Nơi đây rất kín đáo, nếu sư đồ Bạch Phát Tiên Bà và Như Ngọc trở về thì chàng sẽ phát hiện được ngay. Tuy vậy trong lòng không khỏi thắc thỏm bất an.

Chẳng bao lâu nữa là trời tối, liệu họ có trở về lều không ? Và chàng có nên nói với họ rằng đang có người ẩn trong lều chờ đợi với ý định bất thiện ?

Không biết sắp tới tình hình sẽ diễn biến thế nào. Nhưng muốn gặp Như Ngọc và Bạch Phát Tiên Bà thì tốt nhất là nên ở đây mà ôm cây đợi thỏ thôi !

Không khí im ắng đến nặng nề. Lương Đình Khôi muốn gạt bỏ mọi ý nghĩ khỏi đầu mình nhưng không được. Chàng hết nghĩ về phụ nhân huyền bí lại đến vị Hồng y cô nương xinh đẹp có tên là Tổ Tổ đang biểu lộ lòng ưu ái đối với mình.

Sau đó ý nghĩ chàng quay lại với Như Ngọc. Sư đồ họ hiện đang ở đâu ? Theo lời Như Ngọc thì ngoài sư phụ, nàng còn có một vị sư muội có tên là Mỹ Linh mới mười bảy tuổi.

Họ có biết hiện nay trong nhà mình có cừu nhân đang đợi không ? Và sư đồ phụ nhân huyền bí đó bản lĩnh thế nào ? Có thắng nổi “Đệ nhất quái thủ ngoạn dao” không ?

Chàng đã lãnh giáo qua bản lĩnh của Tổ Tổ, thiếu nữ đó võ công chẳng tầm thường, ngoài ra thủ thuật ám khí, tuy chưa thi triển nhưng đã bộc lộ sự lợi hại trong lần giao thủ đó, nếu cô ta cứ thẳng tay có lẽ chàng đã bại thủ. Đương nhiên sư phụ cô ta bản lĩnh còn ghê gớm hơn, chỉ cần thấy mấy tên Thiên Tinh võ sĩ táng mạng một cách bất minh bất bạch cũng đủ biết.

Không thể dự đoán cuộc đối đầu sắp tới sẽ có kết cục thế nào, nhưng một người đã dám vào tận sào huyệt đối phương tầm cừu hiển nhiên đã có sự cầm chắc. Theo quy cũ, chàng không có quyền can thiệp vào ân oán giữa hai nhà, nhưng về mặt tình cảm, nếu Như Ngọc gặp nguy hiểm, chàng không thể khoanh tay đứng bàng quan.

Mặt trời gác núi, rồi chẳng bao lâu hoàng hôn lại phủ xuống sơn cốc.

Lương Đình Khôi vẫn tiếp tục ẩn mình, chàng không thể bỏ đi mà không gặp được Bạch Phát Tiên Bà và Như Ngọc.

Chợt có một nhân ảnh màu trắng xuất hiện ở cốc khẩu.

Lương Đình Khôi lập tức thấy trong lòng khẩn trương hẳn lên nhưng khi nhìn kỹ lại mới phát hiện ra người đó là Bạch Y Truy Hồn. Nhân vật bí ẩn này làm gì mà cứ lẩn quẩn xung quanh chàng như vậy ? Chẳng lẽ oan gia trối buộc ?

Cũng vẫn bộ y phục trắng toát và chiếc mặt nạ không chút sinh khí đó, nếu chưa gặp từ trước tất đã ngỡ rằng đó là một hồn ma !

- Lão quái đã tới sơn cốc này làm gì ? Chẳng lẽ Đại Ác mang theo chiếc hộp sắt chứa huyết thư cũng lảng vảng quanh đây ?

Lương Đình Khôi vẫn ẩn mình trong đám lá. Chàng không muốn hiện thân gặp Bạch Y Truy Hồn.

Giữa hai người không có mối quan hệ nào đáng kể, chẳng phải bạn, cũng không phải thù, nói là không liên quan gì với nhau thì đúng hơn.

Bạch Y Truy Hồn xuống đến đáy cốc là dừng lại, phóng ánh mắt nhìn về phía ngôi lều tranh.

Lương Đình Khôi nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ Bạch Y Truy Hồn là đồng bọn của phụ nhân đang nấp trong lều ? Nếu đúng thì lão tới đây cũng nhằm mục đích gặp Bạch Phát Tiên Bà để thanh toán cừu thù và tình thế của Bạch Phát Tiên Bà lại càng nguy hiểm.

Bạch Y Truy Hồn nhìn vào lều một lúc rồi quay người đi về phía Lương Đình Khôi cách chừng một trượng thì dừng lại, cất giọng the the nói :

- Ra đi ! Người có chờ suốt đời cũng không gặp đâu !

Lương Đình Khôi bỗng thấy lòng chấn động ! Lão quái đó nói với ai vậy ? Xung quanh đây còn có ai khác nữa đâu, hơn nữa lão ta đang nhìn thẳng về phía chàng. Cứ cho là lão phục sẵn đâu đó từ trước nên biết chàng tới ẩn thân ở đây, nhưng làm sao đoán biết đang chờ người ? Trong lòng đầy hồ nghi, nhưng Lương Đình Khôi im lặng không lên tiếng.

Bạch Y Truy Hồn “Hừ” một tiếng, hỏi :

- Tiểu tử, ngươi ngu hay sao thế ?

Lương Đình Khôi đành đứng lên bước ra khỏi chỗ nấp hỏi :

- Các hạ đang nói với tại hạ ?

- Đương nhiên ! Ở đây còn ma nào khác nữa ?

- Các hạ nói rằng... Tại hạ dù có ý chờ cả đời cũng không gặp... Câu đó có ý gì ?

Bạch Y Truy Hồn gật đầu, trả lời một cách bí ẩn :

- Chính là với ý đó !

Lương Đình Khôi càng quẫn bách, lại hỏi :

- Các hạ biết tại hạ chờ ai nào ?

Bạch Y Truy Hồn trả lời ngay :

- Là Như Ngọc, đại đệ tử của Bạch Phát Tiên Bà chứ còn ai nữa ? Người có dám phủ nhận không phải thế không nào ?

Lương Đình Khôi kinh dị đến nỗi mắt trợn tròn, hỏi :

- Làm sao các hạ biết ?

Nhưng chàng chợt nghĩ lại rằng có thể đối phương đã nghe cuộc đối thoại giữa mình với phụ nhân trong lều nên nín lặng.

Bạch Y Truy Hồn như đọc được tâm ý của chàng nói :

- Người đoán đúng. Ta nghe chính miệng ngươi nói với “Vong Hồn Nữ”.

Lương Đình Khôi lại càng kinh ngạc :

- Vong Hồn Nữ ?

Chàng từng nghe người trong giang hồ thường nhắc đến danh hiệu này. Theo truyền ngôn thì Vong Hồn Nữ là một nữ sát thủ khét tiếng khắp Trung Nguyên, không ngờ lại gặp nhân vật đáng sợ đó ở sơn cốc này,

Bạch Y Truy Hồn gật đầu xác nhận :

- Đúng thế. Nữ nhân mà ngươi vừa gặp trong lều của Bạch Phát Tiên Bà chính là Vong Hồn Nữ mà võ lâm Trung Nguyên ai nghe nói tới cũng kinh tâm vỡ mật. Xem ra thì ngươi không biết nhiều về các nhân vật lừng lẫy của võ lâm ở miền Nam này...

- Tại hạ thừa nhận !

Bạch Y Truy Hồn lại hỏi :

- Vậy ngươi có biết gì về Bạch Phát Tiên Bà không ?

- Tại hạ chỉ nghe danh mà chưa từng gặp.

Bạch Y Truy Hồn bỗng cười to một tràng :

- Hô hô hô... Ngươi yêu truyền nhân của người ta mà không biết gì về người ta cả, rồi sau này ai chịu gả nha đầu Như Ngọc cho ngươi chứ ?

Lương Đình Khôi muốn phản đối nhưng câu nói của Bạch Y Truy Hồn làm chàng thấy trong lòng mình lừng lừng phản khởi nên không nói gì.

Bạch Y Truy Hồn lại tiếp :

- Nhưng tiểu tử ngươi hay coi chừng, Như Ngọc chẳng phải người dễ có thể khi phụ đâu, đừng có nghĩ đến chuyện bắt cả hai tay...

Lương Đình Khôi liền cảm thấy khó chịu, nhú mồm hỏi :

- Các hạ nói vậy có ý gì ?

Bạch Y Truy Hồn thản nhiên hỏi lại :

- Chẳng phải nha đầu Tổ Tổ, truyền nhân của Vong Hồn Nữ cũng phải lòng người hay sao ?

- Tại hạ không biết.

Bạch Y Truy Hồn không chịu buông tha, tiếp tục truy vấn :

- Người không thừa nhận ?

- Phải lòng hay không thì đó là việc của cô ta.

- Chẳng lẽ người không thấy rằng Tổ Tổ rất đẹp ?

- Vấn đề không phải là đẹp hay không...

Bạch Y Truy Hồn hỏi tiếp :

- Trong lòng người không có chút tình ý gì với cô ta ư ?

Lương Đình Khôi lắc đầu :

- Chỉ là cuộc gặp tình cờ có gì mà nói đến tình và ý ?

- Gặp tình cờ thế nào ?

Lương Đình Khôi thấy khó chịu vì đối phương tỏ ra quá quan tâm đến chuyện riêng của mình, lòng đầy ngờ vực hỏi :

- Xin lỗi... Vì sao các hạ cần biết...

Bạch Y Truy Hồn vội xua tay, nói giọng dàn hòa :

- Thôi vậy ! Thôi vậy ! Nếu người không thích, bổn nhân sẽ không nói tới chuyện đó nữa.

Lương Đình Khôi càng thấy hoài nghi, nhìn thẳng vào chiếc mặt nạ không có chút sinh khí của đối phương hỏi :

- Các hạ là đồng bọn của vong Hồn Nữ ?

Bạch Y Truy Hồn trả lời ngay :

- Không phải !

Lương Đình Khôi hỏi sang chính đề :

- Các hạ sao biết rằng lại hạ dù có ý chờ Như Ngọc cô nương suốt cả đời cũng không gặp ?

- Vì sư đồ họ đã bỏ ngôi lều này rồi đi nơi khác rồi !

Lương Đình Khôi thất vọng hỏi :

- Thế ư ? Tại sao lại bỏ đi vậy chứ ?

Ánh mắt Bạch Y Truy Hồn nhìn chàng với vẻ tinh quái :

- Ai biết được ? Cái đó thì phải hỏi chính sư đồ của họ may chăng mới biết được thôi ?

- Các hạ có biết họ đi đâu không ?

Bạch Y Truy Hồn trả lời cộc lốc :

- Giang hồ !

Lương Đình Khôi không giấu được vẻ sốt ruột :

- Không ai biết được hành tích của họ hay sao ?

- Không có !

Bạch Y Truy Hồn dừng một lúc rồi chợt nói thêm :

- Tuy nhiên... Nếu người nhất định cần tìm cho được cô ta thì có lẽ chưa phải là đã hết cách...

Lương Đình Khi vội hỏi :

- Có cách gì tìm được họ ?

- Ở đâu có Huyết thư xuất hiện, thì trước sau gì cũng tìm được hành tích của sư đồ họ.

Lương Đình Khi ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào ? Sư đồ họ cũng có ý tranh đoạt Huyết thư sao ?

- Việc đó thì bốn nhân không thể phụng cáo !

Lương Đình Khi nghĩ ngợi khoảnh khắc rồi hỏi :

- Các hạ xuất hiện ở đây chỉ cốt để nói với tại hạ việc đó thôi sao ?

Bạch Y Truy Hồn lắc đầu :

- Đương nhiên còn có nguyên nhân khác.

- Có thể cho biết không ?

- Xin lỗi ! Đó chỉ là chuyện riêng của bốn nhân.

Lương Đình Khi không còn gì để hỏi nữa. Chàng quay nhìn về phía gian lều thấy vẫn im lìm, tối om, chắc rằng sư đồ Vong Hồn Nữ vẫn tiếp tục mai phục ở đó.

Lương Đình Khi chợt nhớ tới câu nói của Bạch Y Truy Hồn về chiếc hộp sắt ! Cứ để Đại Ác bảo quản thay ta thì có lợi hơn. Như vậy mục đích của lão ta là Huyết thư, nhưng lại không muốn tự mình giữ nó để tránh tai họa mà cố ý trút nó lên đầu Đại Ác, chờ đến khi có cơ hội thuận tiện nhất thì thò tay ra chớp lấy không để ai biết.

Chỉ riêng ý định này cũng đủ biết Bạch Y Truy Hồn có cách nào đó hết sức chắc chắn để khống chế Đại Ác !

Đối phương lại nói thầm rằng ở đâu có Huyết thư xuất hiện thì có hành tích của sư đồ Như Ngọc.

Bạch Phát Tiên Bà có ý tranh đoạt, Huyết thư cũng không phải là chuyện vô lý. Ai chẳng muốn trở thành đệ nhất cao thủ trong thiên hạ ? Nhưng lão ta cũng khai thừa nhận điều này, chẳng hóa ra chính lão đã đứng trên lập trường đối địch với Bạch Phát Tiên Bà ?

Nghĩ tới điều này, chàng chợt thấy có mâu thuẫn. Vì sao Bạch Y Truy Hồn lại đem điều bí mật vào loại bậc nhất đó nói cho chàng biết ?

Trong trường hợp này, người khác sẽ giữ kín không tiết lộ với bất kỳ ai khác bản thân mình, bởi vì nó rất dễ dẫn tới họa sát thân. Lão làm như vậy với ý đồ gì ?

Lương Đình Khi nghĩ ngợi miên man một lúc, khi quay nhìn lại thì đã không thấy bóng dáng Bạch Y Truy Hồn đâu nữa. Thật là một nhân vật đầy bí ẩn và nguy hiểm !

Trên thực tế, con người đó hoàn toàn xa lạ đối với chàng, nhưng làm sao biết được nhiều chuyện về chàng như vậy ?

Chỉ mới trong vòng một ngày đêm mà song phương đã gặp nhau tới ba lần giống như oan gia lộ hẹp vậy.

Lương Đình Khi nhớ lại lần mới đây nhất là chiều nay, chính khi chàng sắp giết “Đại ác” thì Bạch Y Truy Hồn bí mật xuất thủ ngăn lại và nói rằng làm thế để cứu chàng. Còn bây giờ cho chàng biết về bí mật của Bạch Phát Tiên Bà và lai lịch của Vong Hồn Nữ. Những lời của lão ta có đáng tin không ?

Lương Đình Khi nghĩ nát óc mà không sao giải thích được hành động và ý đồ của đối phương nhằm mục đích gì và tại sao lại tỏ ra quan tâm đến chàng như vậy ?

Tần ngần một lúc, đến khi ngẩng lên thì trời đã tối om. Lương Đình Khôi nhìn về phía ngôi lều, đã không còn thấy rõ hình thù mấy tử thi nằm giữa sân nữa, nhưng xem ra tình hình ở đó vẫn không có gì thay đổi, Chàng suy tính xem mình có nên rời khỏi sơn cốc không.

Nếu lời của Bạch Y Truy Hồn đáng tin thì chờ ở đây là điều vô ích. Nhưng nếu lời lão ta lừa dối thì sao ?

Ngôi lều là nơi cư trú của sư đồ Bạch Phát Tiên Bà, sớm muộn gì rồi họ cũng sẽ trở về. Hơn nữa dù họ có từ bỏ nơi ở của mình mà đi thì hiện tại “Huyết thư” đã xuất hiện trong khu vực này. Khi đã về quanh đây thế nào họ cũng ghé qua nơi mà đối với mình từng sống qua một quãng đời và nhất định phải có rất nhiều kỷ niệm chứ ?

Lương Đình Khôi nghĩ như vậy và cố bám lấy lập luận này. Chàng tới đây với sứ mệnh của sư phụ giao cho là tìm gặp vị tiền bối, và việc đó chỉ được thực hiện khi được Bạch Phát Tiên Bà cho biết địa chỉ của ông ta.

Điều này cũng có nghĩa là nếu không tìm gặp được Bạch Phát Tiên Bà thì không làm tròn sứ mệnh, ngoài ra còn một lý do khác hết sức quan trọng đối với bản thân chàng là gặp mặt Như Ngọc để bày giải nỗi lòng.

Suy xét mọi vấn đề, chàng quyết định cứ ở lại mai phục ở đây, ít nhất là qua hết đêm nay rồi sẽ tính.

Nghĩ rồi, Lương Đình Khôi tìm một nơi tương đối thoải mái hơn có thể ngã lưng để trú qua đêm.

Loay hoay một hồi chàng cũng tìm được một nơi ngã lưng, đó là một chỗ lõm vào vách đá sâu chừng năm thước và cao hơn đáy khe ba thước đủ chỗ cho một người nằm tương đối thoải mái. Bên tả là cốc khẩu cách đó chừng ba bốn trượng, còn phía bên phải là ngôi nhà tranh, thì độ xa hơn mười trượng nhưng nếu có phát sinh dị biến thì vẫn có thể nhận ra.

Ngay phía trước có một cành cây phủ xuống lòa xòa, ở ngoài nhìn vào khó phát hiện người nằm trong đó nhưng vạch lá nhìn ra lại thấy rõ.

Yên tâm ở nơi vừa chọn có thể phong tỏa lối ra vào cốc duy nhất, không sợ Bạch Phát Tiên Bà trở về hoặc Vong Hồn Nữ, rời khỏi ngôi lều mà lọt khỏi tầm nhìn, Lương Đình Khôi nằm xuống quay mặt ra ngoài quan sát.

Trăng thượng tuần đã chênh chếch trên đầu, Lương Đình Khôi gối đầu lên tay nhìn ra bên ngoài, hồi lâu vẫn chưa ngủ được.

Sơn cốc vô cùng tĩnh lặng, ngoài tiếng côn trùng rả rích hoàn toàn không còn âm thanh nào khác.

Chốc chốc đầu đó trên núi vắng xuống tiếng cú ăn đêm làm cảnh tượng trong cốc thêm phần thê lương nao núng !

Lương Đình Khôi bất giác nghĩ thầm :

- Con người so với thiên nhiên nhỏ nhoi và thậm hại làm sao, và cuộc đời cũng thật ngắn ngủi nếu so với vĩnh hằng ? Thế mà người ta không biết quý trọng nó, làm cho cuộc đời mình ngắn lại vì những cuộc tàn sát, những cuộc tranh đoạt đẫm máu không ngừng không nghỉ. Thật đáng buồn và đáng thương và cũng đáng trách ?

Chàng chợt nghiệm ra rằng ở những nơi cô tịch thế này người ta mới thấu hiểu điều thông huyền trong cuộc sống. Nhưng những vị chân tu trong thâm sơn cùng cốc, thấu triệt Phật lý, cuối cùng đạt tới mục đích gì ?

Phật lý vốn thông huyền, thường nhân không sao hiểu thấu, chẳng qua chỉ là tức cảnh sinh ý và cũng chỉ thoáng qua mà thôi. Như cơn gió thoảng, như áng mây trôi, từ tâm linh ngẫu hứng mà hiện thành rồi chợt mất đi.

Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên Lương Đình Khôi nghe có tiếng bước chân chạy rầm rập, liền gạt bỏ hết tạp niệm, ngồi thẳng lên vạch lá nhìn ra ngoài.

Chỉ chốc lát chợt phát hiện ra có mấy nhân ảnh từ phía ngôi lều chạy như ma đuổi về phía cốc khẩu ? Làm sao không thấy có người vào mà bây giờ lại có người ra ?

Lương Đình Khôi đã xác định kỹ, sơn cốc này chỉ có một lối vào ra duy nhất, hay Vong Hồn Nữ còn mang thêm thủ hạ ẩn trong lều này phải chứng ra ngoài có việc gì ?

Trong lòng đầy nghi hoặc, chàng liền chú ý quan sát.

Có bốn hắc y nhân chạy như bay từ lều thẳng tới cốc khẩu. Nhân ảnh đến gần, khi nhận ra chúng, khắp người Lương Đình Khôi bỗng nổi đầy gai ốc !

Rõ ràng bốn tên này đều là đệ tử của Thiên Tinh Môn trong đó ba tên là Thiên Tinh võ sĩ và tên được gọi là Văn hương chủ.

Chàng đã thấy tận mắt cả bốn tên bị táng mạng bởi kim châm của Vong Hồn Nữ nằm phơi thây trước cửa lều tranh, tại sao bây giờ còn chạy tới đây được ? Người đã chết rồi còn sống lại được sao ?

Bất giác trong lòng chàng dâng lên một nỗi nghi vấn, bên trong nội tình chẳng lẽ có vấn đề gì sao ?

4. Bạch Phát Tiên Bà

Lương Đình Khôi cứ chau mày suy nghĩ chưa ra vấn đề, chàng còn nhớ rõ một trong ba tên Thiên Tinh võ sĩ trước khi chết muốn kiểm tra kỹ ba tên đồng bọn đã chết nhưng không phát hiện được thương tích, sau đó chính lão trọc Lãnh đội Thiên Tinh vệ đội tự tay lấy từ thi thể tên Văn hương chủ ra một mũi kim châm đoạt mệnh và hoảng sợ chạy tháo thân...

Như vậy thì bốn tên này là người hay quỷ ?

Lương Đình Khôi đứng chết lặng không sao cắt nghĩa những gì mình đang chứng kiến là thật hay mơ ! Thậm chí chàng còn véo vào tay mình xem có cảm giác đau không.

Chuyện hoàn toàn thực chứ không phải ảo giác ! Người rõ ràng đã chết, thế mà bỗng dưng sống lại chạy đi, trong thiên hạ đã bao giờ có chuyện kỳ quái như vậy ?

Chẳng lẽ kim châm của Vong Hồn Nữ chỉ làm người ta tạm ngất đi thôi ? Nếu vậy thì tất còn hô hấp và lão lãnh đội phát hiện được chứ ?

Chính mắt chàng nhìn thấy lão ta dùng một sợi dây kéo thi thể Văn hương chủ lại gần kiểm tra và hấn cứng đờ ra như khúc gỗ.

Nhưng cho dù như thế thì hiện sư đồ Vong Hồn Nữ còn ở trong lều, bà ta đã giết chúng, sao còn tha cho chúng chạy đi ?

Cần phải tra rõ việc này ?

Lương Đình Khôi quyết định xong rồi khởi chỗ nấp bước ra định chặn lại để làm rõ trắng đen.

Tới gần cốc khẩu, cả bốn tên giảm dần tốc độ.

Một tên hắc y võ sĩ thở ra mấy hơi cho hoàn hồn rồi lên tiếng :

- Hương chủ ? Chúng ta chưa chết thật sao ?

Tên Văn hương chủ trả lời :

- Có lẽ chúng ta tạm thời bị mê đi mà thôi.

Tên thứ ba tiếp lời :

- Độc vật mà không giết người... Thật là quái sự !

Tên thứ nhất lại hỏi :

- Hương chủ ! Người trong lều là nhân vật nào vậy ?

Văn hương chủ lắc đầu đáp :

- Có trời mà biết được !

- Chúng ta truy nhằm đối tượng hay sao ?

- Cũng chẳng biết nữa !

Bây giờ thì Lương Đình Khôi mới hiểu ra, bọn người của Thiên Tinh Môn căn bản không phải tìm sư đồ Bạch Phát Tiên Bà, cũng không phải tìm Vong Hồn Nữ mà tới đây. Việc song phương đụng đầu nhau chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi

Hai tên Thiên Tinh võ sĩ hỏi :

- Giờ chúng ta nên hành động thế nào ?

Tên hương chủ đáp :

- Tìm cách liên lạc với Lãnh đội.

Lương Đình Khôi vừa rồi có ý lộ diện để tra rõ nguyên nhân vì sao bọn này đột nhiên sống lại chạy khỏi ngôi lều, nhưng nay thì chuyện đó chẳng cần thiết nữa bởi những gì chúng biết được đều đã nói ra.

Sự thật song phương không phải là cừu địch. Vong Hồn Nữ không muốn lấy mạng, và kim châm chỉ làm chúng tạm thời bị hôn mê chứ không chết.

Đột nhiên ngay lúc đó có một bóng đen nhỏ bé chẳng biết từ đâu xuất hiện ngay trước mặt bốn tên Thiên Tinh võ sĩ.

Văn hương chủ phát hiện trước tiên la lên hốt hoảng :

- Ai ?

Người vừa xuất hiện trả lời :

- Ta đây !

Thanh âm giống như của thiếu nữ hoặc nam hài tử mới lớn.

Văn hương chủ đã hoàn hồn lại một chút, hỏi tiếp :

- Người là ai ?

- Kim Đồng !

Mấy tên võ sĩ cùng thốt lên :

- Kim Đồng ?

Người kia khẳng định :

- Hoàn toàn đúng ?

Văn hương chủ nhìn quanh hỏi :

- Người... Chỉ tới có một mình ?

Người thấp bé tự xưng là Kim Đồng trả lời với giọng bí ẩn :

- Một mình thì cũng đủ !

Văn hương chủ đã hoàn toàn trấn tĩnh lại hung hăng nói :

- Bất kể người là kim đồng, ngân đồng gì, nhưng mau khai ra : người tới đây với mục đích gì ?

Với nhãn quan hần, một thiếu niên, nhỏ bé như vậy thì không cần gì phải nể nang khách khí gì cả !

Kim Đồng buông gọn hai tiếng :

- Giết người!

Giữa cảnh hoang rợn của chốn thâm sơn cùng cốc này, hai tiếng đáng sợ đó phát bằng âm thanh còn chưa vỡ giọng của một tiểu đồng khiến người ta cảm thấy có vẻ gì rất ma quái !

Văn hương chủ ngó người hỏi :

- Người... Muốn giết người ?

Tiểu đồng thân nhiên thừa nhận :

- Không sai !

- Rất tốt ! Người định giết ai ?

Kê tự xưng “Kim Đồng” lại buông ra hai tiếng nữa :

- Các người !

Văn hương chủ giận ói máu, nhưng có lẽ những sự kiện bí hiểm vừa rồi vẫn còn ám ảnh hấn, bởi thế cố nhẫn nại nói :

- Huynh đệ muốn giết chúng ta cũng được. Nhưng giết người thì phải có lý do gì mới được chứ ?

Kim Đồng đáp :

- Đương nhiên là có lý do.

- Lý do gì ?

Kim Đồng trả lời tỉnh queo :

- Vì ta thấy các người không thuận nhân !

Văn hương chủ ngửa mặt cười to một tràng dài rồi mới hỏi :

- Chỉ có thế mà tiểu tử ngươi muốn giết người ?

- Chừng đó là quá đủ !

Thật chẳng ra một cuộc nói chuyện nghiêm chỉnh chút nào, nghe cứ khơi khơi như trẻ nít giỡn chơi vậy !

Lương Đình Khôi càng chứng kiến càng thấy khó hiểu. Một người lúc đêm khuya xuất hiện ở nơi thâm u hiểm trở này hiển nhiên chẳng phải là nhân vật tầm thường, cho dù tiểu đồng kia có thân hình nhỏ bé và ăn nói cứ như là đùa giỡn vẫn không thể coi thường, nhất là hấn xuất hiện đột ngột vào thời điểm đáng ngờ thế này...

Nhưng đây là địa bàn của Thiên Tinh Môn. Hơn nữa đệ tử của môn phái này đều theo hình ngôi sao lên ngực áo thấy rất rõ, người trên giang hồ chẳng mấy ai không biết ký hiệu đặc biệt đó.

Thiên Tinh Môn lại là một đại môn phái, gần đây rất có uy danh trong võ lâm trung nguyên, chẳng mấy ai dám mạo phạm tới môn phái này vì thế môn nhân đệ tử của Thiên Tinh Môn ngày càng thả sức làm càn. Tiểu đồng chẳng lẽ không biết điều này ? Hấn là kẻ mất trí hoặc đồ vong mạng ?

Văn hương chủ vẫn cố giữ kiên nhẫn hỏi :

- Tiểu tử ? Người muốn giết muốn mổ gì cũng được. Nhưng trước hết cũng nên nói xem chúng ta không thuận nhân ở chỗ nào ?

Kim Đồng đáp :

- Thiên Tinh Môn các người như đàn chó sục sạo khắp núi để truy bắt người, như thế không đáng chết sao ?

Văn hương chủ càng sững sốt. Hấn vốn cho rằng tiểu tử này chỉ là kẻ mới xuất đạo chưa biết gì về Thiên Tinh Môn, thế nhưng câu vừa rồi đã chứng minh ngược lại, chẳng những đối phương biết rất rõ về bọn chúng, mà sự xuất hiện của tiểu tử này rõ ràng là có chủ định.

Xem ra việc này không thể coi thường. Đối phương đã nói rõ mục đích tới đây là để giết người, chẳng ai dám giỡn chơi với môn hạ của Thiên Tinh Môn theo kiểu đó !

Tên hương chủ lại hỏi :

- Tiểu tử ngươi cho rằng chúng ta truy ai ? Chẳng lẽ truy người ?

- Đương nhiên đúng !

Văn hương chủ nhíu mày hỏi tiếp :

- Vậy người lai lịch thế nào ?

Kim Đồng “hừ” một tiếng, nói :

- Ta đã nói các người chỉ như bầy chó, chỉ cần chủ “Xuýt” một tiếng là xổ ra đuổi cắn, cần gì biết lai lịch họ chứ ?

Văn hương chủ giận tím mặt, nhưng vẫn còn ghì lại được :

- Người nói thế là ý gì ?

- Đây, để ta giải thích cho mà nghe ! Chủ các người muốn truy bắt người lấy được chiếc hộp sắt, mà người đã lấy được hộp chính là chủ nhân của ta. Bây giờ thì người đã rõ rồi chứ ?

Lương Đình Khôi nghe câu đó chợt động tâm. Theo chàng biết thì người được chiếc hộp sắt là lão đại trong Thiên Nam Tam Ác.

Như vậy thì tiểu đồng này là đệ tử của Đại Ác rồi, chẳng trách nào mà hắn nói năng xác xược và lời lẽ đầy chết chóc như vậy. Mặt khác theo lời của Bạch Y Truy Hồn thì Đại Ác nằm trong sự khống chế của lão ta, như vậy chủ nhân thực sự của chiếc hộp nên coi là Bạch Y Truy Hồn mới đúng. Nếu thế, tiểu đồng này là đệ tử của ai ?

Thiên Tinh Môn cho người truy bắt kẻ lấy được chiếc hộp là chuyện không có gì đáng ngạc nhiên, chính chàng đã chứng kiến việc này. Nhưng hiện tại chúng đang truy đuổi ai ? Đại Ác hay Bạch Y Truy Hồn ?

Chỉ nghe Văn hương chủ hỏi, giọng lộ vẻ hốt hoảng :

- Người... Người... Là môn hạ của... Thiên Nam ?

Kim Đồng xác nhận :

- Không sai ! Nói như vậy là đủ rồi. Bây giờ ta muốn giết người đây.

Như vậy là rõ, Tiểu đồng là đệ tử của lão đại trong Thiên Nam Tam Ác và Lương Đình Khôi cũng hiểu thêm rằng, lão nhân trọc đầu, lãnh đội của Thiên Tinh môn dẫn bọn thủ hạ truy tìm Đại Ác mà tới đây, tình cờ gặp phải Vong Hồn Nữ trong ngôi lều mà song phương phát sinh chuyện hiểu lầm.

Bọn Thiên Tinh võ sĩ đã sớm chuẩn bị, nên khi Kim Đồng chưa kịp nói xong câu thì cả ba tên đồng thanh hét lớn :

- Giết tiểu tử này đi !

Đồng thời tay vùng trường kiếm lao vào.

Kim Đồng không chút bối rối, chẳng biết hắn dùng thủ thuật gì mà không thấy binh khí nào trong tay, chỉ hơi lách mình và lắc nhẹ tay.

Một tên hắc y võ sĩ đã rú lên một tiếng ngã giập mặt xuống đất !

Lương Đình Khôi chấn động trong lòng.

Bấy giờ trăng đã lên cao, trong sơn cốc có thể trông thấy cảnh vật rất rõ, thế mà chàng không kịp nhận ra Kim Đồng xuất thủ thế nào !

Nên biết bọn võ sĩ trong Thiên Tinh đội võ công đều có hạng, trăm tên thủ hạ mới chọn một tên, thế mà cả ba tên liên thủ tấn công, chỉ trong chớp mắt một tên bị hạ gục táng mạng đương trường !

Văn hương chủ “hừ” một tiếng, xuất kiếm công vào.

Thân pháp của Kim Đồng rất quái dị, chỉ thấy hắn lao thẳng vào vòng kiếm, giống như Văn hương chủ đã dành sẵn cho đối phương một không môn vậy, nếu không tận mắt chứng kiến thì không sao tin được.

Văn hương chủ hoảng hốt lùi lại.

Cùng lúc đó, hai tên võ sĩ còn lại tiếp tục múa kiếm trợ công.

Kim Đồng quay lại vờn quanh chúng nửa vòng rồi bất ngờ nhảy vào trong vòng kiếm ảnh !

Hai tiếng rú tiếp liền nhau và sau đó là hai thân người đổ xuống !

Cảnh tượng thật là ghê hồn, không biết đó là thứ võ công gì ?

Văn hương chủ biết gặp phải sát tinh, chẳng cần suy tính trước sau, cứ nhằm cốc khẩu mà cầm đầu chạy trốn !

Kim Đồng không đuổi theo.

Lương Đình Khôi nghĩ ngợi một lát rồi sức hiểu ra ý đồ đối phương liền bước thẳng ra hiện trường.

Kim Đồng không chút ngạc nhiên khi thấy có người xuất hiện, chỉ khẽ “à” một tiếng.

Bấy giờ mới thấy rõ đó là một thiếu niên chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, da trắng trẻo như thiếu nữ, cả khuôn mặt cũng bầu bĩnh, nên dùng hai chữ “diễm lệ” để mô tả thì đúng hơn là “tuần tú”.

Chẳng lẽ hán giả trang nữ nhân ? Không có lý, vì đã giả trang thì tại sao còn xưng mình là Kim Đồng ? Và sao không dùng vật gì độn thêm vào ngực cho giống ? Nhưng quả thật trên mặt hán có gì giống như là lớp hóa trang, nhưng rất khó nhận thấy.

Chàng cất tiếng hỏi :

- Bằng hữu gọi là Kim Đồng ?

Thiếu niên gật đầu :

- Không sai !

Lương Đình Khôi nói thẳng một câu :

- Ta dám đánh cược rằng bằng hữu không phải là môn hạ của Thiên Nam Tam Ác.

Thiếu niên không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ hỏi một câu :

- Sao biết được ?

Giọng nói nghe lạnh lạnh giống như là thanh âm của thiếu nữ nhiều hơn là của nam nhân.

Lương Đình Khôi đáp :

- Vì bằng hữu cố ý thả tên hương chủ họ Văn ra với mục đích để hán làm nhân chứng.

- Thiếu hiệp lập luận nghe được đấy !

- Chẳng có gì khó suy đoán cả ! Thiên Nam Tam Ác tàn bạo khét tiếng khắp giang hồ. Cứ nhìn cách người hạ sát ba tên võ sĩ thì muốn thanh toán cả tên họ Văn, hán cũng không sao chạy thoát. Hơn nữa ngay lần giao thủ đầu tiên, người đã cố ý không đả thương hán, cuối cùng lại để hán chạy đi.

Nếu xét về lý, khi đối phương đã biết ba tên Thiên Tinh võ sĩ chết dưới tay môn hạ của Thiên Nam Tam Ác, người quyết không thể lưu lại chứng nhân. Bởi thế dễ dàng nhận ra hành động có mục đích !

Thiếu niên gật đầu nói :

- Thiếu hiệp rất thông minh !

Lương Đình Khôi chột nhìn kỹ đối phương rồi cất tiếng cười nụ.

Thiếu niên nhú mày hỏi :

- Thiếu hiệp... Cười gì thế ?

- Vì sao người không hỏi ta là ai ?

- Việc đó thì chẳng cần, tôi đã theo dõi thiếu hiệp từ lâu nên đã biết là ai rồi !

- Ta cũng biết ngươi là ai ?

Kim Đồng, chỉ tay vào mặt mình hỏi :

- Vậy thì nói đi, tôi là ai nào ?

- Ngươi có thật muốn ta nói thẳng ra không ?

- Đương nhiên thật !

- Ngươi là môn hạ của Bạch Y Truy Hồn !

Thiếu niên nhíu mày hỏi :

- Nếu không phải vậy thì sao ?

- Ta dám khẳng định !

Thiếu niên gật đầu, nói :

- Tốt lắm. Thiếu hiệp đã tin chắc như thế, vậy chúng ta đánh cuộc một ván nhỏ...

Lương Đình Khôi cảm thấy hơi bất ngờ nhưng cũng buột miệng hỏi :

- Đánh cuộc thế nào ?

- Nếu sau này sự thật chứng minh tôi là môn hạ của Bạch Y Truy Hồn, thiếu hiệp có thể yêu cầu tôi làm bất cứ việc gì.

- Nếu ta cần cả tính mạng thì ngươi tính sao ?

Thiếu niên trả lời ngay :

- Rất vui lòng vì thiếu hiệp mà chết !

Rồi cười nói thêm :

- Tuy nhiên tôi biết rằng một người như Lương thiếu hiệp chẳng bao giờ vô cớ lấy mạng người ta !

Thấy đối phương hào sảng như vậy, Lương Đình Khôi chợt thấy trong lòng hứng thú, liền hỏi :

- Thôi được. Nếu trái lại thì sao ?

- Nếu sự thực chứng minh tôi không phải là môn hạ lão Bạch Y Truy Hồn, thiếu hiệp phải làm giúp tôi một việc không được từ chối.

Lương Đình Khôi ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu :

- Được, ta chấp nhận. Nhưng cách chứng minh thế nào ?

- Cái đó cực dễ. Lương thiếu hiệp cứ việc gặp thẳng lão ta mà hỏi !

Lương Đình Khôi bỗng cười to nói :

- Rất tuyệt ! Thì ra sư đồ ngươi có ý lừa ta !

Kim Đồng ngạc nhiên hỏi :

- Thiếu hiệp nói vậy nghĩa là sao ?

- Nếu ngươi và Bạch Y Truy Hồn đã thông đồng với nhau, đời nào lão ta chịu chấp nhận ngươi là môn hạ ?

- Như vậy có nghĩa là thiếu hiệp không tin cả tôi lẫn Bạch Y Truy Hồn ?

- Đương nhiên !

Kim Đồng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Nếu vậy biết làm thế nào bây giờ ?

Rồi chợt vỗ trán nói :

- À, có cách rồi !

Lương Đình Khôi tò mò hỏi :

- Cách gì thế ?

- Chúng ta sẽ cùng nhau đến gặp Bạch Y Truy Hồn, khi đó tôi sẽ chỉ mặt gọi lão ta là đồ thất phu ba lần, như thế được chứ ?

Lương Đình Khôi chợt ngẩn mặt ra.

Quả thật chàng chưa nghĩ đến biện pháp này. Cho dù hai người có thông đồng với nhau để lừa chàng đi nữa, nhưng không thể vượt quá giới hạn của quan hệ sư đồ.

Chỉ vì để thắng cuộc, dù vật được cuộc có giá trị bao nhiêu cũng không ai dám hủy danh dự mình đi như vậy. Nếu chuyện đó loang ra giang hồ thì một người có thân phận như Bạch Y Truy Hồn sẽ ăn nói với thiên hạ vô lâm thế nào ? Rốt cuộc thiếu niên bí ẩn này có cư tâm gì đây ?

Chỉ trong một ngày mà chàng gặp không biết bao nhiêu sự kiện quái đản và nhân vật kỳ quặc ! Nhưng đã lỡ nói ra, chẳng lẽ nuốt lời ?

- Không biết đối phương buộc mình làm gì đây ?

Thấy chàng tần ngần, Kim Đồng hỏi :

- Thế nào ? Thiếu hiệp định thay đổi ý định chẳng ?

Rõ ràng trong lời hấn có sự châm biếm.

Lương Đình Khôi sực tỉnh, vội lắc đầu :

- Đời nào ! Đại trượng phu một lời đã xuất, tứ mã nan truy !

- Nếu vậy biện pháp tôi vừa đề xuất có thể chấp nhận được không ?

- Có thể ? Nhưng...

Kim Đồng bước gần lại một chút hỏi :

- Nhưng sao ?

Lương Đình Khôi gơ thanh kiếm lên nói :

- Bỏn nhân trịnh trọng tuyên bố rằng thanh kiếm này không lưu huyết của người vô tội. Chỉ trong trường hợp trái với nguyên tắc đó bỏn nhân mới hủy bỏ điều kiện !

Thiếu niên gật đầu :

- Được tôi chấp nhận. Thậm chí bất cứ lúc nào thiếu hiệp thấy mình có việc cần không thể ở lại, tôi cũng không ép.

Lương Đình Khôi hỏi :

- Người không thể nói ra điều kiện đó ngay sao ?

- Để sau này thực tế chứng minh ai đúng ai sai thế nào đã, rồi sẽ nói cũng chưa muộn !

Lương Đình Khôi cảm thấy trong việc này có gì đó không được minh bạch, hơi hối hận vì mình đã chấp nhận điều kiện của đối phương, nhưng nói gì cũng đã muộn.

Chừng như hiểu tâm ý chàng, Kim Đồng hỏi :

- Thế nào ? Thiếu hiệp hối hận ư ?

- Bỏn nhân không bao giờ hối hận, nhưng không có nhiều thời gian để chờ thi hành điều kiện.

Kim Đồng lắc đầu nói :

- Tôi không cần thiếu hiệp phải theo nhưng lúc này thì bắt buộc...

Lương Đình Khôi lạnh giọng hỏi :

- Vì sao ?

- Vì thiếu hiệp còn chưa đạt được mục đích, vì thế chưa thể rời khỏi đây. Còn tôi cũng có việc cần làm. Bởi thế chúng ta nên hợp tác với nhau thì tốt hơn.

- Người biết mục đích của ta là gì ?

- Từ khi thiếu hiệp nhập sơn, tôi đã theo dõi, từ những lời thiếu hiệp nói với người khác tôi có thể đoán ra mục đích.

- Vậy ta hỏi người...

Kim Đồng xua tay nói :

- Khoan đã ! Ở đây không được an toàn, trước hết để tôi thanh lý mấy tử thi này rồi chúng ta tìm nơi khác kín đáo hơn nói chuyện, được chứ ?

Lương Đình Khôi nghe cũng có lý liền gật đầu :

- Được !

Kim Đồng nhanh chóng tìm được một thạch động, liền mang tử thi giấu vào đó.

Lương Đình Khôi cũng giúp hẩn một tay.

Việc hoàn tất thì trăng đã xế qua đầu.

Sau đó Kim Đồng chọn đúng ngay hôm đó mà trước đó Lương Đình Khôi đã chui vào nằm. Hai người bắt đầu ngồi đàm luận.

Kim Đồng lên tiếng trước :

- Thiếu hiệp lớn hơn tiểu đệ mấy tuổi. Để cho tiện, xin gọi một tiếng “Lương đại ca” được không ?

Lương Đình Khôi lãnh đạm trả lời :

- Cũng chẳng sao !

Nghe ba tiếng “Lương đại ca” từ miệng tên tiểu đồng lấm sự và bí ẩn này, chàng không được hứng thú lắm vì trong lòng vẫn còn dư âm ba tiếng ngọt ngào đó từ miệng Như Ngọc, nhưng không có lý do gì để cự tuyệt nên miễn cưỡng chấp nhận.

Kim Đồng không để ý đến thái độ của đối phương nói tiếp :

- Thế là tốt ! Nào, Lương đại ca vừa định hỏi chuyện gì ?

Lương Đình Khôi hy vọng từ đối phương mà biết được chút manh mối nào đó về sư đồ Bạch Phát Tiên Bà, bởi vì hiện tại chàng đã lâm vào tình cảnh khó khăn. Ngoài thiếu niên này và Bạch Y Truy Hồn ra không còn biết hỏi ai khác. Hơn nữa đối phương đã chủ động nói ra mục đích của mình, không nên bỏ lỡ mất cơ hội.

Nghĩ vậy liền hỏi :

- Người nói rằng đã biết mục đích của ta tới đây. Vậy có biết hành tích người mà ta muốn tìm không ?

Kim Đồng hơi do dự một lát mới trả lời :

- Địa điểm cụ thể thì tiểu đệ không biết. Nhưng chắc rằng sư đồ họ vẫn còn ở Phục Ngưu Sơn, hơn nữa chỉ trong vùng phụ cận đây thôi !

Lương Đình Khôi buộc thêm một câu :

- Nói như thế tất phải có căn cứ chứ ?

- Tiểu đệ chỉ suy đoán thôi mà, đã là đoán thì không có căn cứ xác thực, nhưng chắc không sai đâu !

Lương Đình Khôi cảm thấy đối phương có điều gì đó ẩn giấu, nhưng biết có tra vấn cũng vô ích, nên hỏi sang chuyện khác.

- Kim Đồng ! Người biết phụ nhân phục trong ngôi lều tranh chờ Bạch Phát Tiên Bà về để phục thù đó là ai không ?

- Biết !

- Bà ta là ai vậy ?

- Một nữ nhân thất thường, danh đầu không nhỏ và là nỗi kinh hoàng cho bất cứ ai trong giang hồ.

- Danh hiệu là gì ?

- Vong Hồn Nữ. Lương đại ca từng nghe danh hiệu đó rồi chứ ?

Lương Đình Khôi gật đầu :

- đương nhiên có nghe. Giữa bà ta với Bạch Phát Tiên Bà có cừu hận gì vậy ?

Kim Đồng lắc đầu, trả lời có vẻ chân thật :

- Cái đó thì tiểu đệ không biết.

Lương Đình Khôi trầm ngâm hỏi :

- Nếu Bạch Phát Tiên Bà trong núi này tất thế nào cũng biết có người đang chờ mình để phục cừu, bà ấy phải trở về lều để ứng phó mới đúng. Tại sao lại bất vô âm tín chẳng có phản ứng gì cả ?

Kim Đồng tỏ ý tán thành :

- Đáng lẽ phải như vậy !

Lương Đình Khôi nhìn đối phương và chợt nghĩ rằng Kim Đồng không biết nhiều như mình tưởng.

Chàng chợt nghĩ đến một nhân vật thần bí khác là Bạch Y Truy Hồn và cảm về nhân vật này có nhiều nét tương đồng, liền thử thăm dò :

- Kim Đồng, người không phủ nhận là có biết về Bạch Y Truy Hồn chứ ?

- Không phủ nhận ?

- Lão ta tới đây với mục đích gì ?

Hỏi xong chàng đưa mắt nhìn thẳng đối phương.

Kim Đồng thần nhiên đáp :

- Lương đại ca cũng biết rõ rồi mà ! Họ vì pho Huyết thư mà tới đây.

- Người cũng biết “Huyết thư” sao ?

- đương nhiên. Tin tức về Huyết thư xuất hiện đã lan truyền cả mấy trăm dặm xung quanh Phục Ngưu Sơn này rồi.

Lương Đình Khôi hỏi thêm một câu :

- Còn người thì sao ?

- Tiểu đệ ư ?

Kim Đồng cười hờn nhiên đáp :

- Tiểu đệ chỉ đến đây tìm người, đối với chuyện “Huyết thư” thì hoàn toàn không có hứng thú.

- Thế ư ? Tìm người nào vậy ?

- Một tên cường địch mà tiểu đệ không đủ khả năng đối phó. Bởi thế mới đánh bạc với đại ca một cú, thực chất chỉ nhờ đại ca giúp đỡ đối phó với hắn.

- Hẳn là ai vậy ? Không phải Bạch Phát Tiên Bà chứ ?
- đương nhiên không phải. Sau này đại ca sẽ thấy rõ hẳn rất đáng chết.

Lương Đình Khôi tự nhủ :

- Bắt đầu hở mùi ra rồi đây ! Thì ra ý đồ của hẳn là mượn tay ta giết người... Thật là phiền phức ! Cứ theo cách ăn nói thì chắc không phải là môn hạ là Bạch Y Truy Hồn, như vậy là mình đã mắc câu rồi còn gì...

Chàng cố truy vấn :

- Rất cuộc kẻ mà người muốn đối phó là ai ?
- Đại ca không biết hẳn đâu. Nếu may gặp được, tiểu đệ sẽ nói. Nhưng bây giờ còn chưa đến lúc.
- Người tin rằng ta có thể đối phó được với hẳn sao ?
- Tiểu đệ tin chắc như thế !
- Xem ra tiểu tử này còn nhỏ tuổi mà biết không ít !

Lương Đình Khôi không hỏi gì thêm. Hai người ngồi im lặng một lúc.

Kim Đồng chợt thay đổi đề tài :

- Lương đại ca ! Tiểu đệ đã có lần trông thấy Như Ngọc tỷ tỷ, thật là một bậc tài hoa hiếm có. Chị ấy với đại ca rất xứng. Ôi, thế nhưng...

Hắn bỗng dừng lại thở dài một tiếng.

Lương Đình Khôi vội hỏi :

- Nhưng sao ?

Kim Đồng trầm ngâm nói :

- Việc xảy ra trong thiên hạ chẳng ai có thể tiên liệu hết mọi tình huống. Thông thường nảy sinh những đột biến mà người ta không lường trước được. Nếu không đâu có những câu chuyện tình dang dở làm thế nhân nân lòng rơi lệ ?

Lương Đình Khôi hiểu ý đối phương định ám chỉ điều gì, lập tức thấy trong lòng nhói lên, vội hỏi :

- Người nói câu đó có ý gì ?

Kim Đồng tránh trở :

- Không có ý gì cả. Chỉ tiện miệng nói chơi vậy thôi.

Lương Đình Khôi truy bức :

- Không phải thế ! Rõ ràng người nói nguyên nhân. Ta nhất định bắt người phải nói rõ !

Kim Đồng trở mặt nhìn chàng nói :

- Lương đại ca ! Chúng ta chỉ ngồi đàm suông thôi mà !

Lương Đình Khôi đứng bật dậy, mặt sa sầm nhìn rất đáng sợ.

Kim Đồng thấy vậy cũng đứng lên, dịu giọng nói :

- Lương đại ca ! Chúng ta là sơ giao...
- Sơ giao ư ? Ai giao kết gì với người đâu chứ ? Chờ khi ta thực hiện điều kiện với người, ta là ta, người là người, ai đi đường nấy !
- Nhưng tiểu đệ đã gọi huynh là đại ca rồi mà ?

Lương Đình Khôi phát câu, quát :

- Đừng nói bậy ! Bàn chuyện cho nghiêm chỉnh đi !

Kim Đồng tỏ vẻ lo sợ nói :

- Lương đại ca không thấy rằng vừa rồi tiểu đệ chỉ nói chuyện một cách vô tâm thôi sao ?

Lương Đình Khôi vẫn cương quyết :

- Ta không cho là thế ! Hãy nói rõ nguyên nhân !

Kim Đồng chợt cắn môi hỏi :

- Nếu tiểu đệ không nói chẳng lẽ đại ca cần động kiếm ?

- Không loại trừ khả năng ấy !

- Đại ca quên mất lời ước rồi sao ?

Lương Đình Khôi đáp :

- Ta không quên, lời ước là ta sẽ thay người làm một việc chứ không quy định rằng ta không thể xuất thủ đối với người. Hơn nữa hiện tại còn chưa chứng minh ai là người thắng cuộc !

Kim Đồng giương mắt nhìn Lương Đình Khôi một hồi lâu, rồi không biết nghĩ thế nào, chợt hỏi :

- Đại ca nhất định buộc tiểu đệ phải nói bằng được ?

- Không sai ! Hơn nữa phải nói cho thật !

Kim Đồng thở dài nói :

- Thôi được ! Nhưng đại ca phải hứa rằng sau khi nói xong, đại ca không được đổ giận lên đầu tiểu đệ đấy !

- Được, ta hứa.

Tuy nói mạnh như vậy nhưng trong lòng Lương Đình Khôi bắt đầu lo lắng, dự cảm một điều không lành sắp xảy ra.

Chẳng lẽ Như Ngọc đã thay lòng đổi dạ ?

Mặc dù hai người chưa bày tỏ với nhau những điều thầm kín nhất chất chứa trong tim, nhưng về biểu hiện, họ đã hiểu rõ nỗi lòng nhau mà không cần nói. Những dòng chữ khắc tên chàng còn hằn rõ trên vách đá trước lầu đủ nói nên rằng lòng nàng không hề thay đổi.

Cái mà Kim Đồng nói rằng “đột biến nảy sinh” chỉ có thể phát xuất từ phía sư phụ nàng mà thôi.

Lương Đình Khôi chợt nhớ lại thái độ cố chấp của “Vong Hồn Nữ” đối với đệ tử là Tổ Tổ hồi chiều. Chẳng lẽ Bạch Phát Tiên Bà đối với Như Ngọc cũng thế ? Hay nàng đã có chuyện gì bất trắc rồi ?

Nghĩ tới đó, lòng chàng bỗng run lên.

Kim Đồng nhìn đăm đăm vào mặt Lương Đình Khôi hồi lâu rồi rụt rè nói :

- Chính Lương đại ca bắt buộc tôi phải nói. Nếu có điều gì không vừa ý thì đừng giận cá chém thớt, trút thịnh nộ lên đầu tiểu đệ nha ?

Lương Đình Khôi nghe đối phương rào đón lại càng sốt ruột, liền giục :

- Nói nhanh lên ! Như Ngọc đã gặp chuyện gì vậy ?

Như cổ tình trên người, Kim Đồng không chút vội vã mà vẫn điềm nhiên hỏi :

- Trước hết tiểu đệ muốn biết đại ca tìm Lê cô nương với mục đích gì đã !

Lương Đình Khôi gất gỏng :

- Việc đó chẳng liên quan gì !

- Nói thế sao được ! Lời là từ miệng tiểu đệ nói ra, thế mà đại ca lại chưa thành tâm, nếu lúc xảy ra chuyện phiền phức thế nào thì chỉ một mình tiểu đệ gơ lưng ra mà hững hờ người ta thôi !

Lương Đình Khôi trừng mắt hỏi :

- Người cho rằng kiếm của ta không sắc bằng dao người khác để bảo vệ cho người sao ?

Kim Đồng vội xua tay :

- Không phải thế ! Không phải thế ! Lương đại ca chớ hiểu lầm ! Bởi vì đại ca buộc nói ra điều mà người ta muốn giữ kín !

- Thôi đừng nói quanh nữa ! Ta bảo đảm sẽ không ai dám động đến một cọng lông chân của người đâu !

Kim Đồng nhún vai tỏ ý bất lực :

- Thôi thì nói vậy, Như Ngọc tỷ tỷ, phát thệ rằng suốt đời sẽ không lấy ai nữa !

- Vì sao vậy ?

Kim Đồng lắc đầu :

- Cái đó thì tiểu đệ không biết !

Lương Đình Khôi nhíu mày hỏi :

- Người làm sao mà biết được Như Ngọc đã phát thệ như thế ?

- Tiểu đệ tình cờ nghe lỏm được hai sư đồ họ nói chuyện với nhau.

Lương Đình Khôi nhìn ra khoảng không xa xăm. Trong lúc này chàng không thể giải thích được trong lòng mình đang xuất hiện những thứ tình cảm nào. Có cả đau khổ hờn giận, trách móc, nhưng có lẽ nhiều hơn cả là sự thất vọng.

Người ta đã quyết định gạt mình ra khỏi con tim, cho dù không để ai chiếm chỗ thì cũng thế cả ! Nhưng phải có lý do nào chứ ?

Một lúc sau, chàng bình tâm lại nói :

- Ta nhất định phải tìm nàng để hỏi tường tận !

Kim Đồng hỏi :

- Hai người yêu nhau sâu sắc đến thế sao ?

Lương Đình Khôi chợt ngẩn mặt ra.

Thực tình hai người chưa ai từng đề cập đến chữ yêu lấy một lần thì biết là yêu sâu hay cạn.

Nói cho cùng, hiện tại dù Như Ngọc lấy người khác, Lương Đình Khôi cũng không có lý do gì để trách. Bởi vì giữa hai người đã có gì ràng buộc với nhau đâu, ngay cả một lời hứa miêng cũng không ! Nhưng chẳng lẽ chàng tới đây chỉ để ném vị cay đắng chát của sự thật phũ phàng như vậy sao ? Cho dù thế thì cũng nên uống đến tận cùng ly rượu đắng, để sau này không phải dằn vặt, trách hận...

Kim Đồng nhẹ giọng hỏi :

- Lương đại ca ! Tiểu đệ nói sai gì sao ?

Lương Đình Khôi buồn bã lắc đầu :

- Người không sai, chỉ ta mới sai thôi !

- Vì sao vậy ?

Lương Đình Khôi thu hồi ánh mắt xa xăm, nhìn tiểu đồng nói :

- Thôi đừng nói đến chuyện này nữa !

Kim Đồng ngơ ngác nhìn Lương Đình Khôi, không biết vì sao vị đại ca này bỗng dưng thay đổi hẳn đi như vậy ?

Đột nhiên từ đâu đó vang lên một tiếng thở dài.

Giá như rừng đêm không tịch mịch đến mức độ đó thì không sao nghe được âm thanh quá nhỏ rất dễ lẫn vào tiếng lá rừng hoặc tiếng trùng rả rích.

Lương Đình Khôi ánh mắt chợt sáng lên, thì thào :

- Có người !

Kim Đồng vội hỏi :

- Lương đại ca phát hiện được gì thế ?

- Hình như có tiếng ai thở dài !

Kim Đồng ngạc nhiên hỏi :

- Có người thở dài thật ư ? Làm sao vào đêm khuya thế này còn có người tới đây mà thở vắn than dài chứ ? Hay đại ca nghe nhầm ?

Lương Đình Khôi không biết trả lời thế nào, cũng không thể tranh biện.

Tuy chàng tin mình nghe không nhầm, nhưng chẳng có chứng cứ, hơn nữa cũng không biết phát ra từ hướng nào.

Kim Đồng lẩm bẩm :

- Cũng có thể ! Trong rừng hiện không biết bao nhiêu nhân vật ngưu quỷ xà thân tập trung lại, biết đâu...

Dừng một lúc, lại nói thêm :

- Có khi người ta tức cảnh sinh tình, thở dài vì chạm đến nỗi niềm nào đó, nhưng cũng có thể chỉ là tiếng gió thổi qua chòm lá xạt xào...

Lương Đình Khôi chợt nghĩ thầm :

- Hay có thể chính Như Ngọc xuất hiện đâu đây và nghe cuộc nói chuyện vừa rồi đã thở dài ? Nếu đúng như lời Kim Đồng vừa nói, nàng phát thệ không lấy chồng tất phải có duyên cớ. Trên đời hầu hết những chuyện tương tự đều do bất đắc chí mà nên. Có phải sự phụ nàng ngăn cấm tình yêu đối với mình mà nàng đi đến quyết định tiêu cực đó !

Đột nhiên Kim Đồng dóng tai lên rồi bất ngờ phóng người lao vút đi, dáng vẻ vội vàng và có phần hoảng hốt.

Từ phía bên trái cốc khẩu, ngược hướng Kim Đồng vừa lao đi chợt vang lên một tiếng ho khan.

Lương Đình Khôi lòng đầy nghi hoặc, ngẫm vận công phòng bị, đồng thời tập trung mục lực nhìn về hướng vừa phát ra tiếng động.

Cách chàng khoảng hai trượng, giữa khoảng trống đầy ánh trăng có một nhân ảnh màu trắng đứng nguyên đó tự bao giờ !

Lương Đình Khôi xác định đó là một nữ nhân tóc bạc trắng, chàng thấy rõ diện mạo, hai luồng mắt sáng quắc như điện đang chiếu thẳng vào mặt chàng.

Chợt một ý niệm loé lên :

- Bạch Phát Tiên Bà !

Chàng trấn tĩnh lại, lên tiếng :

- Có phải là Bạch phát Tiên Bà tiền bối đó không ?

Đối phương lạnh lùng, đáp :

- Không sai !

Bất kể Bạch Phát Tiên Bà có thái độ như thế nào, chỉ cần gặp bà ta là nhiệm vụ coi như hoàn thành một nửa.

Chàng thấy tinh thần phấn chấn, liền bước lên.

Bạch Phát Tiên Bà chợt quát lớn :

- Đứng động !

Lương Đình Khôi sững sốt kêu lên :

- Tiên bối...

Nhưng cũng không dám bước lên chỉ dừng lại nguyên chỗ cũ.

Chàng có phần hoang mang, rõ ràng đối phương không có chút thiện ý, chẳng hiểu do nguyên nhân gì ?

Vận hết mực lực nhìn lên, thấy người được xưng là “Tiên Bà” này tuy tóc bạc trắng nhưng trên mặt không có nếp nhăn nào, giọng nói cũng trong trẻo như ở độ tuổi trung niên.

Bạch Phát Tiên Bà hỏi :

- Người là Lương Đình Khôi ?

- Dạ !

- Người là đệ tử của Triệu Quảng Hàm ?

Lương Đình Khôi nghĩ thầm :

- Ở đây không có ai. Nhân cơ hội này cứ đề xuất yêu cầu của sư phụ, có thể bà ta thay đổi thái độ cũng nên.

Nghĩ vậy liền nói :

- Gia sư có lời thỉnh an đến với Tiên bối và khẩn cầu một việc.

Nào ngờ vẻ mặt Bạch Phát Tiên Bà trông còn đáng sợ hơn, ánh mắt phóng thẳng vào Lương Đình Khôi như muốn thiêu đốt, rít lên :

- Người đừng bao giờ nhắc đến hần trước mặt ta và hãy nghe cho kỹ đây !

Lương Đình Khôi như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu. Chàng có bị xúc phạm bao nhiêu cũng được, nhưng dám vô lễ với sư phụ như thế, giá vào trường hợp khác chắc chắn chàng đã rút binh khí ra rồi.

Nhưng nghĩ đến Như Ngọc, chàng cố nhịn hỏi :

- Tiên bối có gì chỉ giáo ?

- Người không được tiếp xúc với Như Ngọc nữa !

Bạch Phát Tiên Bà sắc giọng nói nhấn mạnh từng chữ như đang ra lệnh, thái độ vô cùng cương quyết.

Lương Đình Khôi run lên, không biết vì tức giận hay tuyệt vọng, hồi lâu mới run giọng hỏi :

- Vì sao ?

- Không cần biết vì sao, người cứ nhớ kỹ điều đó là được !

Lương Đình Khôi lắp bắp :

- Nhưng... Tiên bối...

Chàng bỗng hoành tâm, nghiêng chắc rằng nói tiếp :

- Dù sao giết người cũng nên để người ta thức dậy, chẳng ai đâm dao khi người ta đang ngủ !

- Ta thấy không có gì đáng phải giải thích nhiều lời !

Lương Đình Khôi trở nên ương ngạnh :

- Nhưng vãn bối nhất định phải biết nguyên nhân !

Ánh mắt Bạch Phát Tiên Bà nhìn chàng lại càng đáng sợ hơn. Bà ta giằng giọng buông rõ từng tiếng :

- Nếu thế thì ta bảo rằng ngươi không xứng !

Lương Đình Khôi buột miệng thốt lên.

- Không xứng ?

Tuy không phải là người tự cao tự đại nhưng chàng vẫn ý thức rõ thân thế lai lịch mình cũng như giá trị của bản thân, nghĩ không ra mình có chỗ nào không xứng với Như Ngọc.

Một người biết tự trọng trước khi tính chuyện trăm năm, dù ít hay nhiều đều có sự cân nhắc đến vấn đề tế nhị này, nhất là nam nhân.

Chàng không cho rằng tình duyên giữa mình với Như Ngọc là lương duyên trời định nhưng chàng đồng tình với nhận xét của Kim Đồng là hai người rất xứng đôi.

Lương Đình Khôi chợt liên tưởng đến chuyện mới xảy ra ngay chiều nay trong ngôi lều, sau khi biết thân thế chàng, Vong Hồn Nữ cũng thay đổi thái độ ngăn cấm không cho đệ tử của mình là Tổ Tổ giao thiệp với chàng nữa. Nay sự việc xảy ra cũng hoàn toàn tương tự, vì sao lại như vậy chứ ?

Lúc này chàng không còn câu nệ nữa xằng giọng hỏi :

- Tiền bối cho biết văn bối không xứng ở chỗ nào ?

Ý chàng không phải để phân tách xứng hay không mà chỉ muốn bắt buộc đối phương giải thích lý do.

Bạch Phát Tiên Bà hần giọng :

- Ta đã bảo không xứng là không xứng !

- Văn bối chẳng phải là người muốn với cao, nếu như thế thì chẳng cần tiền bối cảnh cáo !

Người ta ai cũng có lòng tự tôn, đặc biệt là những người có lai lịch và thân thủ. Lương Đình Khôi, ngạo khí lại càng cao hơn người khác. Lúc này chàng không còn hy vọng đối phương thay đổi thái độ nữa mà quyết ý tìm sự công bằng, không cần nghĩ tới hậu quả.

Dừng một lúc, chàng nói tiếp :

- Văn bối cần gặp Lê cô nương một lần.

Bạch Phát Tiên Bà gạt phắt :

- Không cần thiết !

Lương Đình Khôi quyết tâm phản kháng :

- Văn bối lại cho rằng điều đó rất cần thiết !

- Lão thân không cho phép !

- Nhưng đó là việc riêng của văn bối, tiền bối không thể ước thúc được !

Bạch Phát Tiên Bà rít lên :

- Ngươi dám ư ?

Giọng Lương Đình Khôi đầy quả quyết :

- Văn bối đã nói qua, đó là việc riêng. Văn bối muốn làm gì là theo ý mình, người nào cũng không can thiệp được !

- Được lắm ! Ngươi cứ thử xem !

Bạch Phát Tiên Bà nói xong nhún mình bỏ đi mất.

5. Thạch Động Kinh Hồn

Lương Đình Khôi nghiêng chặt rằng, trong lòng đầy tê tái. Vì sao quái nhân đầu bạc này ngăn cấm chàng kết giao với Như Ngọc ?

Lúc này chàng càng quyết tâm phải tìm gặp Như Ngọc hơn lúc nào hết. Theo lời Kim Đồng nói thì Như Ngọc đã phát thệ suốt đời sẽ không lấy ai. Nhất định chỉ bị Bạch Phát Tiên Bà bức ép mà thôi !

Không biết qua bao lâu, chợt thấy Kim Đồng đã trở lại.

Lương Đình Khôi không nhìn Kim Đồng lấy một lần, lòng vẫn còn ngổn ngang trăm mối.

Cuối cùng chàng nghĩ đến quan hệ giữa Bạch Phát Tiên Bà và phụ nhân kỳ bí Vong Hồn Nữ đang chờ trong ngôi lều.

Bạch Phát Tiên Bà đã tới đây, đương nhiên chẳng thể không biết Vong Hồn Nữ đang chờ mình phục cừu. Giữa song phương nhất định sẽ xảy ra xung đột, và hậu quả sẽ thế nào ? Có ảnh hưởng gì tới Như Ngọc không ?

Mới rồi chàng đã nghe rõ tiếng thở dài, có phải đó là tiếng của Bạch Phát Tiên Bà không và tại sao bà ta lại thở dài ?

Như Ngọc chắc rằng đang ở đâu đây. Theo lời bạch Y Truy Hồn thì ở đâu thấy Huyết thư xuất hiện là có khả năng tìm được nàng ở đó.

Huyết thư đang ở trong tay Đại Ác và chính bọn Thiên Tinh võ sĩ truy theo Đại Ác mà tới sơn cốc này, chứng tỏ Huyết thư đang ở đâu đó rất gần đây, hẳn là Bạch Phát Tiên Bà và Như Ngọc cũng xuất hiện trên cơ sở đó.

Như vậy Bạch Y Truy Hồn đã nói không sai...

Kim Đồng thấy chàng mãi trầm ngâm không nói liền lên tiếng :

- Lương đại ca...

Lương Đình Khôi phủ phàng ngắt lời :

- Giữa chúng ta chẳng có mối quan hệ nào cả, từ nay đừng có xưng huynh gọi đệ nữa !

Kim Đồng không chút méch lòng, mở tròn mắt nói :

- Lương đại ca sao thế ? Quan hệ đã được kiến lập hẳn hoi, xét theo tuổi tác thì tiểu đệ gọi một tiếng “đại ca” có gì là không phải chứ ? Dù đại ca không muốn, tiểu đệ gọi thế cũng được mà ! Cũng như đại ca vừa nói với Bạch Phát Tiên Bà đó thôi, xưng hô thế nào là việc riêng của tiểu đệ, bất cứ ai cũng không có quyền ngăn cấm !

Hắn giả giọng Lương Đình Khôi nghe rất buồn cười nhưng trái lại điều đó làm chàng thêm điên ruột :

- Đừng nhiều lời nữa !

Kim Đồng chớp chớp mi hỏi :

- Đại ca thấy rằng tiểu đệ không xứng đáng được đại ca giao kết hay sao ?

- Không phải chỉ một mình ngươi mà ta không muốn kết giao bằng hữu với bất cứ người nào cả !

Kim đồng hiểu rằng đối phương đang tuyệt vọng nên đối với mọi người thường nảy sinh ác cảm bất thường, liền nhẹ giọng nói :

- Lương đại ca, như thế là không đúng đâu ! Đã là người trong giang hồ cần phải tăng bạn bớt thù, kết giao được với nhiều bằng hữu càng tốt chứ sao ! Chẳng ai dám nói suốt đời mình không nhờ đến ai...

Kim Đồng nói rất có lý nhưng bây giờ chẳng phải lúc Lương Đình Khôi có thể nghe ra lẽ phải, bởi vì trong lòng chàng đang rất kích động.

- Ta không muốn cầu ai giúp đỡ !

Kim Đồng nhún vai, miệng cười bí ẩn :

- Biết đâu được !

Lương Đình Khôi đưa mắt nhìn Kim Đồng, “hừ” một tiếng nặng nề nhưng không nói gì.

Kim Đồng ngồi lên một phiến đá, ngược nhìn trời lấm lấm :

- Sắp sáng rồi !

Ngừng một lúc, lại nói :

- Thực ra Như Ngọc tỷ tỷ cũng đau khổ chẳng kém...

Lương Đình Khôi quay phắt sang hỏi :

- Người nói gì ?

Kim Đồng hiểu tâm ý đối phương nhưng làm ra vẻ lãnh đạm trả lời :

- Không có gì cả. Tiểu đệ chỉ nói rằng Như Ngọc tỷ tỷ chắc cũng thống khổ chẳng kém gì đại ca đâu !

- Người làm sao biết được ?

Kim Đồng ngược mắt nhìn chàng hỏi lại :

- Thì sự thực chẳng phải như thế sao ? Bạch Phát Tiên Bà không muốn cho chị ấy quan hệ với đại ca, cứ xem tình cảnh vừa rồi cũng biết chị ấy hoàn toàn không muốn thế, mà do sự phụ cường bách, đương nhiên không thể nghịch sự mệnh. Đại ca thử nghĩ mà xem Như Ngọc tỷ tỷ đau khổ thế nào ? Không chừng giữ sự đồ còn nảy sinh xung đột nữa...

Nỗi đau dâng lên choán hết tâm trí Lương Đình Khôi.

Chẳng cần biết Kim Đồng nói đúng hay không nhưng lúc này chàng hoàn toàn không trách gì nàng nữa mà càng thêm yêu thương nàng bằng tình yêu vô bờ bến.

Đúng thế, nàng còn đau khổ hơn cả mình nữa, vì chính nàng bị sự phụ ngăn cấm, không thể phản kháng như chàng...

Cuối cùng Lương Đình Khôi giống như không còn sức lực, khổ sở nói :

- Nhưng... Vì sao cô ấy không muốn gặp ta ?

Kim Đồng đáp :

- Có thể Như Ngọc tỷ tỷ không biết đại ca đang ở đây. Có thể chị ấy không thể tự chủ hoàn cảnh được. Và cũng có thể chị ấy chỉ dám nhìn lên đại ca mà không muốn trực diện vì cho rằng làm thế chỉ gây nổi thống khổ cho cả hai người.

Kim Đồng chỉ nói một câu mà dùng ba lần “có thể”, giả thiết nào nghe ra đều có lý.

Bây giờ thì Lương Đình Khôi đã tỉnh trí lại. Mỗi lúc, chàng thêm ngờ vực thiếu niên bí ẩn này. Làm thế nào mà hắn biết nhiều chuyện về sự đồ Như Ngọc đến như vậy và giải thích một cách rành rọt giống như chính Như Ngọc đã kể hết chuyện mình cho hắn nghe ?

Lương Đình Khôi chợt nhớ lại rằng có lần Như Ngọc nói với chàng mình có một vị sư muội tên là Mỹ Linh.

Chẳng lẽ tiểu đồng này lại là...

- Rất có thể, vì khuôn mặt và giọng nói của Kim Đồng rất giống với nữ nhân, hắn lại xuất hiện trong khu vực này một cách bí ẩn và nhất là biết đến từng chi tiết những chuyện sâu kín nhất của Như Ngọc ? Tại sao một nam nhân lại có thể biết những nỗi tâm sự của nữ nhân nhiều như thế ?

Có nên tra hỏi điều bí ẩn này không và tra hỏi bằng cách nào ?

Đó là vấn đề nan giải, vì Lương Đình Khôi chưa biết gì về Mỹ Linh cả, trái lại đối phương biết rõ về Như Ngọc, cũng có nghĩa là chẳng lạ gì sư muội của nàng.

Chỉ còn một cách... Đó là phương pháp thông thường để người ta xác định đối phương là nam hay nữ, nhưng chàng lại không thể làm được.

Mới nghĩ tới đó, Lương Đình Khôi đã đỏ mặt lên.

Giọng Kim Đồng vẫn vang lên bên tai :

- Tiểu đệ biết rằng Lương đại ca nếu chưa tìm gặp được Như Ngọc tỷ tỷ quyết chưa chịu cam tâm...

Lương Đình Khôi không nói gì.

Kim Đồng lại tiếp :

- Thực ra muốn tìm Như Ngọc tỷ tỷ không phải là việc khó lắm !

Lúc này Lương Đình Khôi không né được nữa, đôi mắt chợt sáng lên, vội hỏi :

- Người nói thế nào ?

Kim Đồng cười tinh quái :

- Tiểu đệ nói rằng Như Ngọc cô nương hiện ở trong núi, thế nào đại ca cũng có lúc gặp được.

Lương Đình Khôi ngán ngẩm thở dài :

- Tưởng gì... Người nói thế cũng bằng không !

Kim Đồng cố nhịn để khỏi phì cười đến nỗi mặt đỏ bừng, nhưng thấy Lương đại ca trừng mắt nhìn mình thì sợ hãi im bặt.

oOo

Cuối cùng rồi đêm cũng tàn. Tiếng gà gáy xa xa báo hiệu trời sắp sáng.

Lương Đình Khôi đứng lên đuổi chân tay cho đỡ mỏi sau một đêm ngồi bó gối rồi nhắm hướng cốc khẩu bước đi.

Kim Đồng cũng đứng lên hỏi :

- Lương đại ca muốn đi đâu ?

Lương Đình Khôi dừng bước nhưng không quay lại.

- Ta muốn đi đâu là quyền của ta, việc gì đến người chứ ?

Kim Đồng lúng túng nói :

- Cái đó đương nhiên... Chỉ là...

Lương Đình Khôi ngắt lời :

- Dẹp đi ! Ta vẫn nhớ lời ước là được !

Nói xong đi thẳng lên cốc khẩu.

Kim Đồng cười nói với theo :

- Rồi sẽ có lúc tiểu đệ tìm tới đại ca !

Lương Đình Khôi bước đi một cách vô định, thực tế chàng còn chưa biết đi đâu, chỉ không muốn đấu võ miệng với Kim Đồng mà thôi.

Đến khi lên khỏi sơn cốc, chàng mới hối hận là mình đã không hỏi thẳng đối phương xem hắn có phải là Mỹ Linh không ? Nhưng xét cho cùng dù làm thế thì chàng thu được kết quả gì ?

Nếu đối phương muốn giúp đỡ hoặc

định cho chàng biết thêm chi tiết gì về Như Ngọc, đó chỉ hoàn toàn do tự nguyện chứ chàng không thể bắt buộc được. Trước mắt hãy tạm gác chuyện đó lại đã.

Có lẽ Kim Đồng nói không sai, Như Ngọc đang ở trong núi, sớm muộn gì rồi cũng gặp được thôi.

Chàng lo nhất là việc hoàn thành sứ mệnh. Xem ra không còn hy vọng ở Bạch Phát Tiên Bà nữa, bây giờ biết hỏi ai về địa chỉ của vị tiên bối đây ?

Chàng chợt nghĩ đến Bạch Y Truy Hồn, xem ra nhân vật thần bí này biết không ít bí mật trong núi, nhưng nếu hỏi lão địa chỉ của vị tiên bối thì sẽ rất mạo hiểm vì sư phụ dặn rằng việc chàng tìm vị tiên bối đó chỉ có thể tiết lộ cho Bạch Phát Tiên Bà biết mà thôi.

Chàng không hiểu vì sao nhân vật nữ quái này tỏ ra thù địch như vậy mà sư phụ lại tín nhiệm bà ta đến thế ?

Bây giờ mọi hi vọng chỉ còn trông cậy vào Như Ngọc, giả như được gặp nàng và nàng chịu giúp đỡ khai thác sư phụ mình...

Lương Đình Khôi vừa đi vừa nghĩ ngợi, chẳng xác định phương hướng gì. Vượt qua mấy sườn dốc, chàng trèo lên một đỉnh núi.

Bấy giờ vầng thái dương đã lên cao độ một con sào, đứng trên đỉnh cao nhìn ra núi non trùng điệp xa hút tầm mắt, trong lòng chàng chợt thấy thư thái hẳn ra.

Đưa mắt nhìn sang phải, chàng chợt trông thấy một ngọn núi nhô cao hẳn lên giống như ngọn tháp, dưới chân gồm nhiều ngọn núi khác thấp hơn quần tập theo hình yên ngựa, trên núi không có cây lớn, chỉ mọc đầy hoa ngàn cỏ nội chen giữa những tảng quái thạch nhấp nhô trông ngoạn mục như chốn bồng lai tiên cảnh !

Lúc này Lương Đình Khôi không có mục đích. Đôi chân bắt giác dẫn chàng đi về hướng đó.

Nhìn thì gần nhưng phải đi hết nửa canh giờ, vượt qua mấy sơn cốc mới tới chân núi hình ngọn tháp.

Đột nhiên một thạch động rất lớn đập vào mắt Lương Đình Khôi. Động khẩu nằm ngay ở chân núi hình tháp, rộng hơn trường cao chừng hai trượng.

Trên những ngọn núi đá thế này có rất nhiều thạch động, điều đó không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng cái làm Lương Đình Khôi chú ý là thạch động này được bàn tay người gia công bày khá đẹp, cửa động vuông vắn bằng phẳng không có rêu phong, lối vào mòn nhẵn, chứng tỏ ở đây có người cư trú.

Lương Đình Khôi dừng lại trước động khẩu.

Thông thường những kẻ ẩn cư ở chốn hoang sơn hầu hết là quái nhân, người trong giang hồ tối kỵ làm phiền đến họ.

Đương nhiên Lương Đình Khôi cũng hiểu quy củ này, và thực tế chàng không có lý do gì để làm phiền người khác.

Nhưng đôi chân chàng vẫn cứ đứng trơ ra như mọc rễ, mắt nhìn đắm đắm vào một chỗ đến phát ngơ.

Ở đó, trong đám cỏ cách cửa động chừng tám thước có một hình nhân nằm bất động, chắc rằng đã chết từ lâu.

Chỉ cần nhìn trang phục và bộ mặt quái dị, một cục thịt thừa từ dưới huyết nhân trung kéo dài đến tận cằm thay cho chiếc mũi, Lương Đình Khôi nhận ra ngay người đó là lão đại trong Thiên Nam Tam Ác.

Đại Ác giữ trong người chiếc hộp sắt Huyết thư. Người của Thiên Tinh môn biết điều này nên đã truy đuổi, như vậy việc lão ma này hoành hành ở đây tất nhiên có liên quan đến Huyết thư.

Đại Ác bị giết, không cần kiểm tra cũng biết chiếc hộp đã bị người khác lấy mất, nhưng người hạ sát lão ta là ai ? Người Thiên Tinh Môn hay một băng đảng nào khác ?

Từ khi xuất hiện chiếc hộp sắt, Lương Đình Khôi đã chứng kiến ít nhất là năm môn phái tranh đoạt nó.

Đầu tiên là Nhất Thanh đạo nhân, kế đến là người của Hắc Hồ Bang, Thiên Tinh môn rồi tới Bạch Y Truy Hồn, Thiên Nam Tam Ác.

Trước sau đã có tới hơn hai chục người chết vì chiếc hộp nhỏ này. Cuộc tranh đoạt đến bao giờ mới kết thúc và bao nhiêu người bị giết vì Huyết thư nữa ? Đại Ác chỉ vì chiếc hộp mà bất chấp đạo nghĩa, mất hết nhân tính, đành tâm giết cả huynh đệ kết nghĩa, nay chết thảm ở đây là đáng tội, ngay cả Lương Đình Khôi cũng đã từng ra tay định trừng trị hắn.

Nhưng vấn đề là bây giờ chiếc hộp đã rơi vào tay ai ? Ý đồ của Bạch Y Truy Hồn là mượn tay Đại Ác giữ giúp mình chiếc hộp đựng Huyết thư để hắn gánh lấy mọi tai họa, vậy bây giờ nhân vật kỳ bí đó có kịp cướp lại chiếc hộp trước khi rơi vào tay kẻ sát hại Đại Ác hay không ?

Lương Đình Khôi thở ra một hơi, rồi ngược lên nhìn vào thạch động.

Động vừa lớn vừa sâu nhìn vào không thấy đáy.

Đại Ác bị giết ngay trước động khẩu tắt bên trong có vấn đề, nhưng Lương Đình Khôi chưa vào vội mà bước đến lật đi lật lại thi thể Đại Ác, kiểm tra thật kỹ vẫn không tìm ra thương tích.

Thiên Nam Tam Ác thành danh trên giang hồ là do sở trường dụng độc, khó mà tin rằng Đại Ác vì trúng độc mà chết.

Cần phải xem xét bên trong thạch động là điều tất yếu.

Lương Đình Khôi thận trọng tiến tới động khẩu. Nhưng chàng mới đi được vài bước chợt cảm thấy có vật gì bay tới, theo bản năng vội tránh sang bên.

Vật đó rơi ngay trước mặt, Lương Đình Khôi nhìn xuống thì nhận ra chỉ là một viên đá to bằng ngón chân cái.

Xét về hình thù viên đá và tốc độ thì người ném không có ý thương nhân mà hình như muốn cảnh cáo mà thôi.

Lương Đình Khôi trầm giọng quát :

- Ai !

Không có tiếng trả lời.

Chàng liền đâm bổ về hướng người vừa ném đá, chỉ thấy sát chân núi quái thạch lô nhô, nếu có người len lỏi trong đó thì có khi tìm cả ngày cũng không thấy !

Lương Đình Khôi lại cất tiếng hỏi :

- Bằng hữu là cao nhân từ đâu tới ?

Vì cho rằng đối phương ném đá không có ác ý nên lời nói của chàng nghe khá khoan hòa.

Lần này thì có tiếng trả lời từ sau một tảng quái thạch :

- Tu La Kiếm ! Nếu ngươi muốn chết thì cứ vào động ?

Lương Đình Khôi chợt thấy chấn động. Đối phương cảnh báo là có mối hiểm họa chờ mình trong động, nhưng không biết là nhân vật nào và người cảnh báo có thực tâm không ?

- Bằng hữu là ai ?

Người sau tảng quái thạch đáp :

- Ngươi nên nhận ra mối phải chứ ?

Quả thật Lương Đình Khôi nghe giọng nói quen quen nhưng không tin tưởng lắm, ngập ngừng hỏi :

- Bằng hữu... Các hạ có phải là Bạch Y Truy Hồn không ?

Người kia chỉ “ừm” một tiếng.

- Các hạ...

Lương Đình Khôi vừa nói vừa bước tới.

Giọng Bạch Y Truy Hồn nói :

- Không được lại gần ta !

Lương Đình Khôi đành dừng lại hỏi :

- Trong thạch động có gì vậy ?

- Không cần hỏi ! Hãy mau lui lại và tìm chỗ ẩn thân cho kín, nếu không muốn hoành thây như Đại Ác ?

Lương Đình Khôi sững sốt hỏi :

- Các hạ...

Bạch Y Truy Hồn chặn lời :

- Nhanh lên ! Đừng để chúng phát hiện !

Lương Đình Khôi do dự một lát rồi quay người, nghĩ rằng chẳng phải vô cớ Bạch Y Truy Hồn cảnh cáo như vậy, trước tiên cứ tạm ẩn thân rồi tính sau. Chàng liền lẩn ra sau một đám quái thạch cách động không xa ẩn mình quan sát.

Vẫn chưa có động tĩnh gì.

Lương Đình Khôi nghĩ thầm :

- Bạch Y Truy Hồn vẫn ở đây, có nghĩa là Huyết thư đã vào tay người khác. Xem thái độ của lão ta vừa rồi thì chắc kẻ giết Đại Ác cướp huyết thư đang ở trong động và nhất định là nhân vật rất lợi hại.

Theo lời Bạch Y Truy Hồn thì chiếc hộp xuất hiện ở đâu thì trước sau Như Ngọc cũng sẽ tới đó. Nay nàng đã tới khu vực này chưa ?

Niềm hi vọng khiến chàng như ghen thở.

Nếu gặp Như Ngọc, chàng sẽ xử sự thế nào ? Giả sử nàng phục tùng sự phụ đoạn tuyệt quan hệ với chàng thì nên làm gì ?

Lương Đình Khôi rất sợ phải nghĩ đến điều này nhưng lại không thể không nghĩ đến bởi vì nếu đã là hiện thực thì dù muốn dù không cũng buộc phải chấp nhận.

Đột nhiên trong đầu chàng nảy ra ý nghĩ :

- Có thể trong thạch động là sư đồ Bạch Phát Tiên Bà thì sao ? Nếu Bạch Y Truy Hồn nói không sai, chỗ nào xuất hiện Huyết thư thì có nàng ở đó, nghĩa là sư đồ họ cũng có ý tranh đoạt Huyết thư. Tại sao lại không có khả năng Bạch Phát Tiên Bà đã giết Đại Ác cướp đi chiếc hộp sắt ?

Bạch Y Truy Hồn đã biết Đại Ác bị giết và hung thủ cướp mất Huyết thư, lão không đời nào chịu bỏ cuộc, bởi thế hung thủ nhất định vẫn còn trong thạch động.

Lúc này bất kỳ ai tranh chấp Huyết thư thì Bạch Y Truy Hồn đều coi là thù địch, vì thế nếu có Như Ngọc trong thạch động và chính sư phụ nàng đã cướp được Huyết thư thì lẽ tự nhiên Bạch Y Truy Hồn không nói thật với chàng.

Xung quanh rất tĩnh mịch, thi thể Đại Ác vẫn nằm trước thạch động càng làm tăng thêm vẻ bí hiểm rùng rợn.

Đột nhiên có hai nhân ảnh đến gần.

Lương Đình Khôi căng mắt theo dõi, thấy người đi trước là một lão nhân thấp bé, còn đi sau là một trung niên hán tử, cả hai trên ngực áo đều có thêu hình ngôi sao bằng chỉ vàng.

Lại là môn hạ của Thiên Tinh Môn !

Hơn nữa Lương Đình Khôi còn phán đoán rằng thân phận của chúng ngang hàng Hương chủ.

Hai người đến trước tử thi Đại Ác, thì dừng lại, quét mắt nhìn xung quanh rồi mới cúi xuống lật tử thi lên xem xét hồi lâu. Sau đó đứng lên lăm lét nhìn vào thạch động.

Trung niên hán tử cất tiếng hỏi :

- Ngô lão, đúng là thạch động này chứ ?

Lão nhân thấp bé gật đầu :

- Không sai !

Trung niên hán tử lại hỏi :

- Người thấy tận mắt lão độc vật này ra khỏi động mới đoạn khí ?

- Đúng vậy !

- Có đúng là người thấy hán chạy trong động ra ?

Lão nhân thấp bé tỏ ra bực mình, hơi xẵng giọng :

- Thích lão đệ ! Người cho rằng ta lừa người nữa sao ?

Trung niên hán tử vội phân bua :

- Không phải thế ? Chỉ là trên người hán chẳng thấy thương tích gì, vì sao lại chết một cách vô duyên vô cớ như vậy chứ ?

Lão nhân họ Ngô thấp giọng nói :

- Điều bí ẩn là ở trong thạch động đó !

Tên hán tử họ Thích ưỡn ngực tỏ vẻ ngang tàng :

- Có trời mà biết trong động có quái vật hay độc trùng rắn rết gì ! Tên Đại Ác giết người như ngóe, dụng độc thành tinh mà bây giờ bỏ mạng bất minh bất bạch như thế, thật khiến người ta mất vía !

Lão nhân họ Ngô nhìn dáng vẻ ngang tàng của đối phương, hỏi với giọng châm biếm :

- Thích lão đệ, chẳng phải người thường nói rằng không sợ trời, cũng không sợ đất kia mà !

- Không phải ta sợ, chỉ là...

Lão nhân tiếp lời :

- Chỉ là mất vía thôi chứ gì ? Ta nhớ mấy lần gặp chuyện gì người đều vỗ ngực nói rằng mình không tin tà môn... Thích lão đệ theo ta thì tình huống này nhất định có liên quan đến tà môn đấy ?

Trung niên hán tử mở to mắt hỏi :

- Thế nào ? Ngô lão tin thế ư ?

Lão nhân cười trấn an :

- Đừng sợ ! Do người cả thôi, chẳng phải ma quỷ gì đâu !

- Nếu vậy Ngô lão nói vì sao hán chết một cách bí ẩn như thế ?

- Chỉ vì chiếc hộp mà ra cả ? Nếu Đại Ác không nuôi vọng tưởng trở thành đệ nhất cao thủ thì có thể sống thêm được mấy năm...

Trung niên hán tử ngắt lời :

- Đây Ngô lão, có thật Huyết thư trong hộp sắt đó làm cho người ta trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ không ?

- Chắc lời đồn không sai đâu ! Nhưng cụ thể thế nào chứ ?

Lão nhân đáp :

- Mười mấy năm trước lão phu nghe giang hồ truyền ngôn rằng ở trong một cổ mộ ở Hào Sơn người ta tìm được nhiều bảo vật hiếm thế, trong đó có một chiếc hộp sắt nhỏ là vật mà bất cứ ai cũng ao ước.

- Có phải chiếc hộp đựng Huyết thư này không ?

Lão nhân gật đầu :

- Chính phải !

- Ngô lão có biết người được nó là ai không ?

- Thần Kiếm Giang Phong !

Lương Đình Khôi nghe thấy trong lòng rúng động !

Thần Kiếm Giang Phong chính là vị cao nhân tiền bối mà sư phụ sai chàng đến đây tìm, chẳng ngờ vị đó chính là người năm xưa từng là chủ nhân của Huyết thư. Tại sao sư phụ không bao giờ nói với chàng chuyện đó cả ?

Trung niên hán tử họ Thích hỏi :

- Có phải chính là vị Giang Phong từng một mình một kiếm giết chết bảy tên Phiến tăng ngày xưa không ?

Lão nhân họ Ngô gật đầu :

- Chính thế. Xem ra người cũng có chút ít kiến thức đấy !

Trung niên hán tử lại hỏi :

- Như vậy chắc là vị Giang Phong đó đã tìm được bí quyết trong chiếc hộp sắt để thành thiên hạ đệ nhất nhân ?

- Không phải thế ! Khi đó Giang Phong chưa phải là thiên hạ đệ nhất nhân, kể võ công còn kém vị Phi Long Kiếm Triệu Quảng Hàm một bậc.

- Có phải vị này từng là Minh chủ Võ Minh không ?

Lão nhân đáp :

- Không sai !

Tên hán tử họ Thích nêu nghi vấn :

- Vì sao Giang Phong không sử dụng Huyết thư để thành thiên hạ đệ nhất cao thủ ? Chẳng lẽ giang hồ truyền ngôn không đúng ?

Lão nhân lắc đầu :

- Không phải là không đúng, mà người ta nói rằng Giang Phong chưa kịp làm điều đó thì mất tích, và kể từ đó không nghe ai nói đến Huyết thư nữa, mãi bây giờ mới trùng hiện.

Tên họ Thích vẫn còn nghi hoặc :

- Chiếc hộp chỉ tới tay Giang Phong rồi biến mất, vậy thì ai mà biết được trong nó đựng vật gì ?

Lão nhân họ Ngô nói :

- Thích lão đệ, cái đó quyết không sai đâu. Đã có người tận tai nghe rõ chuyện về Huyết thư do chính miệng Giang Phong nói với người bằng hữu chí cốt nhất của mình là Phi Long Kiếm Triệu Quảng Hàm.

Hán tử họ Thích hỏi :

- Hai người đó là bằng hữu chí giao thì chẳng trách nào Giang Phong không dùng ngay Huyết thư để thắng lại Triệu Quảng Hàm...

Lương Đình Khôi lại càng mê hoặc. Chưa bao giờ chàng nghe sư phụ đề cập đến mối quan hệ giữa mình với Thần Kiếm Giang Phong.

Mãi tới khi giao nhiệm vụ cho chàng trở lại Trung nguyên tìm vị cao nhân tiền bối, sư phụ cũng chỉ đưa cho chàng một phong thư bảo trao nó tận tay Thần Kiếm Giang Phong mà thôi chứ chẳng nói rằng hai người trước đây từng là thân hữu.

Đã là bằng hữu chi giao, vì sao suốt mười mấy năm hai người không hề đi lại với nhau lần nào ?

Xét về mặt quan hệ, vị đó có thể coi là sư bá của chàng. Vì sao sư phụ không hề nói với chàng về vị Giang Phong đó ? Và nhất là không đá động gì tới chuyện Huyết thư cả ?

Có thể giả thiết rằng hai người đã đoạn giao và nguyên nhân chính là do Huyết thư này không ?

Chàng sờ tay vào phong thư của sư phụ gửi cho Thần Kiếm Giang Phong, trong túi chẳng biết trong đó viết những gì ?

Nay Huyết thư xuất hiện ở đây, nếu đúng sở hữu chủ là Thần Kiếm Giang Phong thì chàng phải có trách nhiệm tranh đoạt lại để trả lại cho Giang sư bá, nhưng chuyện của lão nhân họ Ngô này thật giả thế nào chưa biết được, và chàng cũng không thể trở về Quan ngoại để chứng minh sự việc này... Có nên can dự vào hay không ?

Lương Đình Khôi chợt nghĩ rằng chính là lúc này sư phụ mới phái chàng tới Phục Ngưu Sơn tìm Thần Kiếm Giang Phong ngay lúc Huyết thư xuất hiện, nhất định hai việc này có liên quan với nhau...

Trước cửa động, tên hán tử họ Thích nói :

- Ngô lão, ta muốn vào động thăm, coi sao.

Lão nhân họ Ngô hỏi :

- Thích lão đệ, người sao bỗng dưng can đảm thế ?

- Người cho rằng nhân vật trong động ghê gớm lắm hay sao ? Việc đó thì có gì phải hoài nghi ! Chỉ cần thấy Đại Ác chết bất minh bất bạch như thế đủ biết nhân vật bên trong lợi hại thế nào rồi !

Tên hán tử họ Thích bỗng trầm ngâm nói :

- Ta bỗng có một giả định khác...

- Thế ư ? Nói nghe xem ?

- Ngô lão có nghe Văn hương chủ báo lại tin gì không ?

Lão nhân họ Ngô đáp :

- Sao không ? Hẳn kể rằng mình đang chết đi bỗng tỉnh lại cùng ba tên võ sĩ ba chân bốn cẳng chạy xa ngôi nhà tranh quải quỷ đó, nào ngờ chưa ra khỏi sơn cốc thì bị một tên tiểu đồng...

Tên hán tử ngắt lời :

- Ấy ! Chính ta đang nói về tên tiểu đồng đó. Hẳn tự nhận mình là truyền nhân của Thiên Nam Tam Ác, xuất thủ vô cùng tàn độc. Chỉ vài chiêu đã giết cả ba tên võ sĩ trong Vệ đội. Ta phán đoán rằng...

Lão nhân họ Ngô tỏ ra quan tâm hỏi :

- Người phán đoán thế nào ?

- Thiên Nam Tam Ác có thể nói là một quỷ môn ma phái, sư phụ đã tà ác như thế thì đồ đệ tất chẳng phải là giống tốt lành, rỗng rần đầu thế nở ra gà con được ? Chưa biết chừng Đại Ác bị hủy dưới tay tên đồ đệ này...

Lão họ Thân nhú mày hỏi :

- Người nói rằng tên tiểu đồng đó dám sát sư ?

Tên họ Thích phản vấn :

- Đại Ác có thể giết bá đệ mình, tại sao đệ tử hán không thể giết sư phụ ? Huống hồ danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất cao thủ” có ma lực đáng sợ thế nào ? Để trở thành đệ nhứt cao thủ, người ta dám sát sư chỉ là chuyện nhỏ !

Bây giờ thì Lương Đình Khôi đã hiểu ra. Kim Đồng chắc chắn không phải là truyền nhân của Thiên Nam Tam Ác. Nhưng rất có khả năng mục đích của hán cũng nhằm vào chiếc hộp sắt chứa Huyết thư.

Lão nhân họ Ngô nói :

- Thích lão đệ suy đoán như vậy cũng có lý, nhưng ta chỉ sợ rằng...
- Ngô lão sợ gì chứ ?
- Lão đệ tự tin mình có đủ khả năng đối phó với tiểu tử đó không ?

Tên hán tử họ Thích trả lời không tự tin lắm :

- Cứ thử xem mới biết. Ta tin rằng mình có thể đối phó hữu hiệu hơn Văn hươu chủ.

Lão nhân cười thầm trong bụng, ý tên họ Thích là nếu lỡ thua thì hắn cũng chạy thoát thân chẳng kém gì Văn hươu chủ không đến nỗi mất mạng. Tuy nghĩ thế nhưng lão ta không nói ra chỉ hỏi :

- Giả sử ngươi phán đoán sai thì sao ?

Tên họ Thích trả lời rất khí khái :

- Trong giang hồ ai cũng có lúc đùa với tính mạng mình cả ! Chuyện mạo hiểm đối với chúng ta chỉ như cơm bữa !

Lão nhân họ Ngô gật đầu tán thưởng :

- Rất có dũng khí ! Nếu lão đệ ngươi thành công thì đây là công to với Môn chủ, ít nhất ngươi cũng có thêm hai ngôi sao trên ngực áo !

Ánh mắt tên hán tử sáng lên, chắc hắn đang nghĩ đến tiền đồ sáng lạn của mình trong Thiên Tinh Môn.

Cũng có thể hắn đang tính liệu xem mình sẽ làm gì nếu giết được tiểu tử truyền nhân của Thiên Nam Tam Ác đoạt lấy Huyết thư ?

Ai mà biết được ?

Lão nhân họ Ngô vẫn còn hoài nghi.

- Thích lão đệ thật quyết chí mạo hiểm vào động ?
- Đương nhiên !

Có lẽ viễn cảnh tiền thân làm tên hán tử có thêm nghị lực. Hắn trả lời bằng giọng kiên quyết rồi ưỡn ngực lên trông đầy khí phách !

Lão nhân gật đầu nói :

- Rất tốt ! Lão phu sẽ yểm hộ cho ngươi.

Tên hán tử họ Thích hoành ngang kiểm trước ngực, thở sâu vào một hơi rồi thận trọng từng bước một tiến tới động khẩu.

Lương Đình Khôi bất giác cũng thấy khẩn trương lên, nhìn sang phía đối diện nơi trước đó một lúc Bạch Y Truy Hồn ẩn nấp, nhưng không thấy động tĩnh gì liền quay lại chú mục theo dõi từng bước tiến của tên hán tử, chờ xem diễn biến.

Chàng tin chắc nhất định sẽ xảy ra biến cố, chỉ không biết tên họ Thích đó sẽ đối phó ra sao, nhưng mười phần thì đến chín là bất lợi.

Ngay cả gặp tình huống thuận lợi nhất như hắn phán đoán, trong động là Kim Đồng. Thì tên họ Thích cũng không phải là đối thủ.

Bởi vì chàng đã chứng kiến Kim Đồng xuất thủ thế nào, nếu hắn không cố tình để cho tên họ Văn chạy thoát thì đến mười phần cũng đừng mong thoát khỏi sơn cốc.

Hán tử họ Thích đã vào tới động khẩu.

Lão nhân họ Ngô cũng xuất kiểm đến cách cửa hang chừng hơn trượng thì đi chệch sang bên trong tư thế chuẩn bị yểm trợ cho đồng bọn.

Không khí hiện trường lập tức trở nên căng thẳng.

Tên hán tử chưa vào động ngay, đứng trước cửa nhìn vào một lúc, chừng như tin rằng không có gì đáng ngại, quay lại nhìn lão nhân gật gật đầu để biểu thị quyết tâm.

Lương Đình Khôi không rời mắt khỏi tên hán tử.

Tên hán tử cất bước đi vào. Vì bị ảnh hưởng bởi góc độ quan sát, từ đây Lương Đình Khôi không thấy hắn nữa.

Không nghe động tĩnh gì.

Đừng nói Lương Đình Khôi mà ngay cả lão nhân đứng chính diện hơn cũng không rõ tình hình bên trong thế nào.

Cả hai người ở bên ngoài như ngừng thở, tập trung toàn bộ tinh lực hướng vào thạch động.

Chợt thấy tên hán tử họ Thích bước giật lùi tới cửa hang rồi quay lưng chạy, nhưng mới được hai bước thì ngã nhào xuống.

Lão nhân họ Ngô kinh hãi kêu lên :

- Thích lão đệ ! Chuyện gì thế ?

Tên hán tử cố nhồm lên, mặt méo xệch đi trông rất khủng khiếp, há miệng định nói gì nhưng không ra tiếng rồi gục xuống bất động.

Aaa...

Lão nhân kêu lên, bước tới tên hán tử cúi xuống sờ thử mạch và ngực. Hắn còn đưa ngón tay lên mũi xem sau đó đứng thẳng lên, mặt tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt lộ rõ nỗi kinh hoàng.

Hiển nhiên tên hán tử họ Thích đã chết.

Ngay cả Lương Đình Khôi cũng không khỏi kinh dị.

Trong động là nhân vật thế nào mà không nghe tiếng giao thủ gì cả, tên hán tử lại bỗng dưng chết bất đắc kỳ tử như thế ?

Lão nhân đứng chết lặng, trần trần nhìn xác đồng bọn không biết nên hành động thế nào.

Quả thật trên giang hồ mạng người thật rẻ rúng. Người ta mới sống sờ sờ, bỗng chốc lát biến thành một cái xác không hồn, thậm chí không kịp kêu một tiếng !

Lão nhân họ Ngô bỗng ngẩng đầu lên.

Chợt vang lên tiếng bước chân dồn dập, chỉ lát sau một đoàn người có tới mười mấy tên từ dãy đồi hình yên ngựa tiến nhanh về phía thạch động.

Lương Đình Khôi nhận thấy trên ngực bọn người này đều thêu hình ngôi sao vàng hoặc bạc.

Lão nhân họ Ngô vội bước ra xa nghênh đón.

Thiên Tinh Môn hưng sư động chúng tới đây không ngoài mục đích là chiếc hộp sắt đủ biết Thiên Tinh Môn chủ quyết tâm tranh đoạt cho bằng được.

Lão nhân họ Ngô hoa tay múa chân nói gì đó với tên dẫn đầu bọn người vừa đến, vì xa quá nên Lương Đình Khôi không nghe rõ, có lẽ lão ta kể lại sự việc vừa diễn ra dẫn đến cái chết của hán tử họ Thích.

Lát sau đoàn người kéo tới thạch động. Dẫn đầu là một hán tử mới ngoài hai mươi tuổi, mình bảnh hắc bào, trên ngực thêu tới ba ngôi sao vàng, rõ ràng thân phận khá cao. Có mười mấy tên tùy hành đều là hắc y võ sĩ bảnh khỉnh trang, ngực áo chỉ có một ngôi sao nhỏ màu trắng bạc.

Lão nhân họ Ngô bước theo hán tử trẻ tuổi này, số võ sĩ còn lại lục tục bước theo sau hai người.

Tới hiện trường, bọn võ sĩ triển khai thành hình bán nguyệt vây lấy động khẩu. Động tác tổ ra rất thành thạo, hiển nhiên đây là lực lượng được huấn luyện công phu.

Hán tử trẻ tuổi cùng lão nhân họ Ngô đứng sánh vai nhau trước tử thi Đại Ác và tên họ Thích.

Hán tử lên tiếng hỏi :

- Ngô quân sự ! Người đã kiểm tra thi thể của Thích quân gia chưa ?

Lão nhân lúng túng trả lời :

- Dạ ti chức mới xem qua.

Căn cứ vào giọng nói và cách xưng hô của lão ta thì hán tử trẻ tuổi có thân phận cao hơn Quân sự nhiều, ít nhất là đàn chủ hoặc Tổng quân.

Tên này ra lệnh :

- Kiểm tra kỹ lại đi !

Lão nhân cúi đầu đáp :

- Tuân lệnh !

Rồi lão bước lên hai bước cúi xuống lật thi thể của tên Thích quân gia hồi lâu, sau đó quay lại nói :

- Bẩm Tổng quân ! Trên người Thích quân gia không có thương tích gì !

Lương Đình Khôi chú mục nhìn tên hán tử, thấy hắn không có gì nổi bật, cả về hình thức và dáng bộ. Nhưng có thể bên trong tên này ẩn chứa nội lực thâm hậu hoặc bản lĩnh kinh nhân nào đó, vì còn trẻ như thế mà đã làm tới tổng quân của một đại môn phái uy danh hiển hách giang hồ như Thiên Tinh môn thì chẳng phải là nhân vật tầm thường.

Tên được xưng là tổng quân nhíu mày nói :

- Quái lạ thật. Nếu vậy thì sao hắn chết ?

Ngô quân sự nói thêm :

- Trường hợp Đại Ác cũng hoàn toàn tương tự, trên mình không có một thương tích nào.

Tên tổng quân trầm ngâm nói :

- Nhưng chết thì phải do nguyên nhân nào chứ ! Có khả năng hắn bị trúng độc không ?

Ngô quân sự khẳng định :

- Không có triệu chứng trúng độc. Hơn nữa Đại Ác là cao thủ dụng độc, vì thế rất khó xảy ra khả năng này.

Tên tổng quân không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn vào thạch động với vẻ do dự, chưa biết nên xử trí thế nào.

Lát sau hắn bỗng ra hiệu cho Ngô quân sự đến gần khẽ nói vào tai lão ta mấy câu gì không rõ, chỉ thấy lão nhân họ Ngô gật gật đầu rồi vội vã chạy đi.

Bọn võ sĩ còn lại vẫn giữ nguyên tư thế, còn tên tổng quân thì tìm một phiến đá ngồi xuống.

Lương Đình Khôi nghĩ thầm :

- Xem cách thức của tên tổng quân thì chắc rằng tạm thời chúng chưa có hành động gì. Có thể lão quân sự được phái đi cầu cứu viện binh hoặc thông báo với thượng cấp chờ lệnh.

Lúc này chàng không có việc gì làm, cho dù có việc thì Huyết thư đã xuất hiện ở đây, chàng có nhiều lý do để ẩn phục chờ xem diễn biến.

Thế rồi chàng cũng chọn vị trí ngồi cho thoải mái chờ đợi.

Hiện tượng trở nên im phăng phắc. Không biết Bạch Y Truy Hồn vẫn nấp ở đó hay đi mất rồi ?

Đằng đằng một canh giờ trôi qua, lão quân sự họ Ngô mới quay lại nhưng không phải một mình mà còn có thêm một người bận hoàng bào bằng vải thô.

Lương Đình Khôi thấy Hoàng bào lão nhân tuổi tác ít nhất phải tới thất tuần, phong thái đường hoàng, chòm râu bạc trắng phất phơ xuống tận ngực :

- Thật là một vị tiên phong đạo cốt, mới nhìn đã khởi lòng kính phục.

Tên tổng quản trẻ tuổi vội bước ra nghênh đón, hướng tới Hoàng bào lão nhân chấp tay cung kính thi lễ, miệng cười rất nhũn nhặn nói :

- Phạm lão, thật áy náy phải làm kinh động đến lão nhân gia.

Hoàng bào lão nhân chỉ “ừm” một tiếng.

Tên tổng quản lại hỏi :

- Chắc rằng Ngô quân sự đã nói rõ mọi vấn đề với lão nhân gia rồi chứ ?

Hoàng bào lão nhân nhíu mày :

- Tình hình thì đã nói, nhưng không biết Từ tổng quản buộc lão phu tới đây nhằm mục đích gì ?

Mãi đến lúc đó Lương Đình Khôi mới biết tên tổng quản trẻ tuổi này họ Từ, nhưng chẳng hay hẩn tên là gì ?

Tên tổng quản họ Từ nói :

- Với năng lực của Phạm lão, đối phó với tình huống trong thạch động chỉ là việc trở bàn tay thôi !

Hoàng bào lão nhân lạnh lùng hỏi :

- Từ tổng quản muốn lão phu bồi thêm một nhân mạng nữa ?

- Phạm lão quá lời.

Theo cách đối đáp của hai người, Lương Đình Khôi đoán rằng Hoàng bào lão nhân không phải người của Thiên Tinh Môn mà có vẻ như là một cư sĩ vừa được Ngô quân sự mời đến nhằm giải quyết tình thế khó khăn trước mắt.

Chỉ mới biết lão ta họ Phạm, nhưng chẳng hay danh hiệu lai lịch thế nào, và vị này có bao nhiêu bản lĩnh mà có thể giúp hẩn đối phó với nhân vật bí ẩn đáng sợ trong thạch động ?

Tên tổng quản nói :

- Phạm lão, chỉ cần dựa vào danh hiệu “Thái Cực Lão Nhân” hiển hách của lão nhân gia thì chút việc mọn này khó gì mà không giải quyết được !

Nghe tới đây, Lương Đình Khôi bỗng thấy lòng chấn động. Chàng từng nghe nói tiến danh hiệu Thái Cực Lão Nhân nhiều lần, không ngờ hôm nay lại thấy vị cao nhân tiền bối danh chấn thiên hạ đó hôm nay lại có mặt ở đây. Theo truyền ngôn thì người này võ công đã đến mức xuất thần nhập hóa nhưng không màng danh lợi, sống thanh đạm với hạc nội mây ngàn rất được đồng đạo kính phục, làm sao lại tới đây tham gia tranh đoạt Huyết thư ?

Hoàng bào lão nhân “ừ” một tiếng hỏi :

- Danh hiệu mà có thể hàng yêu phục ma ư ?

- Phạm lão !

Tên tổng quản môi nở nụ cười thâm

độc nói :

- Việc này phiền lão nhân gia dốc đỉnh lực giúp cho một chuyến. Cơ duyên chỉ tới một lần không thể để mất !

- Lão phu xưa nay hành sự quang minh chính đại, quyết không...

Tên tổng quản họ Từ ngắt lời :

- Phạm lão ! Chỉ sợ việc này không thể không làm ! Hãy đừng quên rằng tôn phu nhân đang chờ lão nhân gia trở về !

Thái Cực Lão Nhân giương râu trợn mắt nói :

- Thủ đoạn các người thật quá ti tiện ! Ai ngờ một đại môn phái như Thiên Tinh môn...

Tên tổng quản bỗng cười hắc hắc nói :

- Phạm lão có công lực thông huyền, võ học uyên thâm và kiến thức bao la như biển, vào ra thạch động này chỉ là việc dễ dàng như trở bàn tay thôi mà !

Thái Cực Lão Nhân nói :

- Các người bức hiếp người ta bằng thủ đoạn ti tiện như vậy, quyết không thể đạt được mục đích đâu !

- Phạm lão ! Có đạt được mục đích hay không là phụ thuộc vào hành động trước mắt của lão nhân gia.

Thái Cực Lão Nhân bỗng đánh giọng :

- Các người bức hiếp ta ?

- Chỉ sợ nếu Phạm lão không chịu xuất đỉnh lực thì khó mà được đoàn tụ với tôn phu nhân !

Thái Cực Lão Nhân nhìn đối phương bằng ánh mắt nẩy lửa, nghiêng răng hỏi :

- Chẳng lẽ các người dám giết tiện thê hay sao ? Từ Huy ! Trời sẽ không dung tha cho các người đâu !

Lương Đình Khôi chợt thấy máu như sôi lên. Bây giờ chàng đã đoán ra mọi chuyện, người của Thiên Tinh Môn đã bắt thê tử của Thái Cực Lão Nhân làm con tin để bức bách lão bán mạng thay mình. Hành động đó thật ti tiện vô sỉ, tán tận lương tâm không thể dung thứ được.

6. Bạt Dao Giải Bất Bình

Tên Tổng quản Từ Huy đưa mắt thâm độc nhìn Thái Cực Lão Nhân, nhếch môi cười nói :

- Phạm lão ! Chúng ta nên bình tĩnh mà nói chuyện, tề môn tạm lưu tôn phu nhân lại làm khách chỉ là chuyện bất đắc dĩ. Bởi vì đây là việc tối hệ trọng của tề môn nên không thể không nhờ đến bản lĩnh thần thông của lão nhân gia. Tề môn chủ xưa nay đối với Phạm lão đều nhất mực cung kính.

Thái Cực Lão Nhân ngắt lời :

- Hừ ! Các người đối với lão phu thế này mà gọi là cung kính ư ?

Từ Huy xua tay :

- Không phải thế ! Tại hạ vừa nói chỉ là chuyện bất đắc dĩ thôi. Chỉ vì Phạm lão quá cố chấp mới buộc phải dùng hạ sách này, biết rằng có mạo phạm đến oai phong, xin được lão nhân gia lượng thứ !

- Trước đây nói thỉnh lão phu đến để giám định một bản mật thư, bây giờ lại hóa ra bức bách lão phu bán mạng ! Cái đó phải giải thích thế nào ?

Từ Huy cười điềm nhiên nói :

- Phạm lão ! Đó cũng là điều bất đắc dĩ, nói chệch đi một chút thì Phạm lão mới chịu đi cho. Trước đây chiếc hộp vẫn ở trong tay lão đại của Thiên Nam Tam Ác, tề môn đã có kế hoạch chu toàn để đối phó. Không ngờ sự việc lại xảy ra đột biến, Đại Ác bị giết, đồ vật bị người khác cướp mất và hiện tại hung thủ đang ở trong thạch động này, bởi thế mới phiền đến lão nhân gia...

Thái Cực Lão Nhân ngắt lời :

- Thôi đừng dài dòng vô ích !

Về mặt Từ Huy giãn ra, hần vội hỏi, lòng đầy hi vọng :

- Như thế là lão nhân gia chấp thuận ?

- Không đời nào !

- Nghĩa là Phạm lão đành lòng cự tuyệt ?

Thái Cực Lão Nhân gần giọng :

- Không sai ! Lão phu không đời nào làm chuyện chấp cánh cho hổ, thêm vuốt cho lang !

Tên tổng quản bỗng cười lớn một tràng hiểm độc :

- Hắc hắc hắc... Chẳng lẽ Phạm lão không đoái hoài gì đến số phận của tôn phu nhân ?

Thái Cực Lão Nhân nghiêng răng rít lên :

- Từ Huy ! Người cho rằng lão phu không đối phó nổi với chùng này tên có mặt ở đây sao ?

Từ Huy bất giác lui lại một bước, mặt biến sắc nói :

- Cái đó... Chẳng lẽ...

Nhưng thấy Thái Cực Lão Nhân vẫn bất động, hần lấy lại bình tĩnh, giọng nói cũng trở lại sự giả hoạt thâm độc trước đây :

- Đương nhiên Phạm lão với thân thủ của mình có thể đánh hạ tất cả chúng tôi đây, nhưng tại hạ tin rằng Phạm lão không đời nào làm thế !

Thái Cực Lão Nhân quắc mắt hỏi :

- Vì sao ?

Vì phu thê nghĩa nặng tình sâu, huống chi bây giờ đã tới buổi xế chiều, nếu lỡ xảy điều gì bất trắc với tôn phu nhân, Phạm lão hối sao còn kịp nữa ?

Nói tới đó hần lại cười dài một tràng đầy đắc chí.

Thái Cực Lão Nhân bỗng giơ chưởng lên.

Cả Từ Huy lẫn tên Ngô quản sự cùng hốt hoảng lui lại một bước đứng sát bên nhau vận công phòng bị.

Tất cả mười mấy tên võ sĩ trên hiện trường tên nào tên nấy mặt không còn chút huyết sắc, ngưng thần chờ đợi.

Với thân thủ Thái Cực Lão Nhân nếu ông ta nổi giận tấn công thì nhất định toàn thể chúng nhân đệ tử của Thiên Tinh Môn ở đây sẽ bị tận diệt chẳng nghi !

Lương Đình Khôi núp sau mỏm đá cũng thấy lòng khẩn trương lên.

Thái Cực Lão Nhân giơ chưởng lên nhưng không có biểu hiện gì tỏ ra sắp tấn công cả. Hiển nhiên ông ta chưa thể hạ quyết tâm.

Bởi vì dù có giết hết bọn lâu la của Thiên Tinh Môn ở đây cũng không thể cứu được thê tử mà hậu quả còn nghiêm trọng hơn.

Từ Huy đương nhiên hiểu rõ tâm ý đối phương liền trấn tĩnh lại nói :

- Phạm lão ! Hi vọng trước khi xuất thủ, xin hãy suy tính kỹ !

- Lão phu có gì mà phải suy tính ?

Thấy giọng nói của đối phương không đủ kiên quyết, Từ Huy liền nhân cơ hội tấn công :

- Tôn phu nhân niên kỷ đã cao, nên được sống yên vui trong cảnh già là, nếu xảy ra chuyện gì thì khó lòng mà nhắm mắt.

Thái Cực Lão Nhân nghiêng răng nói :

- Lão phu thà để ngọc vỡ ngói tan !

- Nếu Phạm lão đã tính trước hậu quả thì đương nhiên có thể xuất thủ !

Giọng Thái Cực Lão Nhân đầy đe dọa :

- Người thách thức lão phu sao ?

Từ Huy buộc lòng xuống giọng :

- Tại hạ đâu dám ! Chẳng qua chỉ muốn nói lời trung ngôn.

Thái Cực Lão Nhân “hừ” một tiếng :

- Hừ ! Trung ngôn ! Thứ chuột các ngươi mà cũng dùng đến chữ trung cho bản tai thiên hạ !

Từ Huy liền thay đổi chiến lược :

- Phạm lão muốn hạ nhục chúng tôi thế nào cũng được, nhưng tại hạ chỉ phụng mệnh hành sự thôi, không thể làm chủ.

Hình như câu này đã tác động đến Thái Cực Lão Nhân.

Thực tế nếu giết bọn chuột này chỉ bản tay thôi, không giải quyết được vấn đề. Thê tử ta ông là do bọn thượng cấp quản thúc và đã có âm mưu từ trước. Cuối cùng ông ta bất lực hạ tay xuống !

Một bậc đức cao vọng trọng trong võ lâm đã quy về tấc trần mà còn bị dồn đến nước bi thương như vậy thì thật là một bi kịch, chứng tỏ đã tới hồi đạo tiêu ma trường. Những thế lực như Thiên Tinh Môn được thế làm càn, còn đâu là quy củ trên giang hồ nữa ?

Thân đã là võ sĩ, thấy chuyện bất bình mà khoanh tay nhìn không can thiệp thì còn đâu là chánh khí, là bản sắc hào kiệt trừ ma hộ đạo ?

Lương Đình Khôi suy tính nhanh trong đầu. Xuất kiếm giết người không phải là thượng sách. Làm cách nào để giải quyết vấn đề một cách lưỡng toàn tránh hậu quả đau lòng xảy ra. Chỉ cần giữ chân bọn đệ tử của Thiên Tinh môn để Thái Cực Lão Nhân đi cứu thê tử ra, đó là giải pháp tốt nhất.

Nhưng biết thê tử của ông ta bị giam giữ ở đâu.

Còn một một vấn đề khác là Bạch Y Truy Hồn vẫn còn ẩn thân bên kia, ý đồ thế nào còn chưa rõ.

Nếu mục đích của lão ta là nhằm vào Huyết Thư thì đương nhiên lão đang mong muốn cho cuộc đấu nổ ra để trở thành ngư ông đắc lợi.

Chợt có tiếng người ho khê phía sau.

Lương Đình Khôi kinh hãi quay lại nhìn, bỗng thấy tâm thần rung động !

Chỉ thấy trong đám quái thạch có một đầu người nhấp nhô với bộ mặt đen nhẻm chỉ cách chàng chưa tới hai trượng !

Quái nhân đó là ai và làm sao đến gần như thế vẫn không bị chàng phát hiện ? Hay hắn đã ẩn thân từ trước ?

Quái nhân nhô đầu lên mở to đôi mắt sáng quắc nhìn chàng gọi khê :

- Lương đại ca !

Lương Đình Khôi liền nhận ra giọng của Kim Đồng.

Theo suy đoán của tên quản gia họ Thích thì Kim Đồng là người giết Đại Ác để cướp đi chiếc hộp và đang ở trong thạch động, làm sao hắn lại ở đây ? Chẳng lẽ ở thạch động có một thông đạo bí mật dẫn ra đây ? Nhưng như vậy cũng không có lý, bởi vì nếu Kim Đồng đã cướp được Huyết Thư thì còn dây dưa nán lại nơi nguy hiểm này làm gì ?

Dù sao thì bây giờ không còn thời gian để suy đoán. Chàng liền hỏi cũng bằng thanh âm nhỏ như thế :

- Kim Đồng phải không ?

Tiếng Kim Đồng trả lời :

- Chính phải !
- Có chuyện gì vậy ?
- Có phải đại ca định ra tay giúp Thái Cực Lão Nhân không ?
- Ừm !

Lương Đình Khôi buột miệng trả lời một tiếng, bụng nghĩ rằng tên tiểu đồng này không những hành động quái dị, hành tung bí ẩn mà đầu óc cũng rất thông minh tinh nhạy nữa, có thể đoán biết được tâm ý của mình.

Kim Đồng lại nói :

- Tiểu đệ sẽ giúp đại ca làm việc này !

Lương Đình Khôi ngạc nhiên hỏi :

- Người giúp ta ?
- Đúng ! Có thể nói như thế. Bởi vì muốn giúp Thái Cực Lão Nhân thì trước hết cần phải cứu thê tử của ông ta.

Lương Đình Khôi chính đang quan tâm đến vấn đề này, nghe nói thế vội vàng bật hỏi ngay :

- Bà ấy bị quân thúc ở đâu ?

Kim Đồng đáp :

- Ở trong một mật động gần quảng đường vòng dưới chân núi cách đây chừng hai dặm, lão thái bà bị nhốt trong động đá. Tiểu đệ đã tiêu diệt hết mấy tên canh giữ nhưng bà ấy bị chúng khống chế, chẳng biết bằng thủ pháp quỷ quái gì mà giải không ra.

Lương Đình Khôi gấp giọng nói :

- Vậy biết làm thế nào ?

Kim Đồng bình tĩnh đáp :

- Việc này không lo, Thái Cực Lão Nhân sẽ có biện pháp. Về các thủ thuật trong thiên hạ thì lão đầu đó tinh ranh lắm !

Lương Đình Khôi bất giác thốt hỏi :

- Thật không ?
- Cái gì thật !

Lương Đình Khôi chợt trở nên lúng túng. Chàng hỏi như vậy hoàn toàn không phải không tin đối phương mà vì chợt tìm ra giải pháp quá nhanh nên bị bất ngờ mà buột miệng ra thế thôi.

Chàng nói với vẻ ân hận :

- Kim đồng, ta...

Giọng Kim Đồng hờn dỗi :

- Nếu tiểu đệ mà lừa đại ca thì chỉ là đồ... Cốc thôi !

Lương Đình Khôi thấy buồn cười nhưng lúc này không còn lòng dạ nào mà cười nữa, gật đầu nói :

- Rất tốt !

Hình như vì quá phấn khích nên câu cuối cùng chàng hơi cao giọng hơn một chút, vì thế mà làm kinh động tới bọn Thiên Tinh võ sĩ đang vây quanh động khẩu.

Mấy tên đồng thanh quát hỏi :

- Kể nào ?

Tổng quản Từ Huy và lão quản sự họ Ngô cũng chú mục về phía chàng đầy cảnh giác. Nhưng lúc này Lương Đình Khôi cũng không cần phải ẩn nấp nữa, liền hiện thân thông thả bước ra hiện trường.

Tất cả những người có mặt trước động khẩu ngoại trừ hai tử thi đều hướng ánh mắt về phía chàng.

Lương Đình Khôi cứ đường hoàng đi thẳng tới trước ba người đứng giữa cách một trượng thì dừng lại, kiểm cầm tay, dáng vẻ hết sức bình thản.

Tổng quản Từ Huy đưa mắt nhìn chàng từ đầu đến chân rồi cất tiếng hỏi :

- Người là ai ?

- Tu La Kiếm Lương Đình Khôi !

Đương nhiên Thái Cực lão Nhân không biết ý định của Lương Đình Khôi, trên mặt không có phản ứng nào. Đối với ông ta, dù thiếu niên này không phải người của Thiên Tinh Môn chăng nữa cũng một giuộc tới đây để tranh đoạt Huyết Thư mà thôi.

Từ Huy nhún vai nói :

- Bồn nhân chưa nghe qua danh hiệu này ?

Lương Đình Khôi lạnh lùng nói :

- Chẳng cần người nghe qua hay chưa.

Từ Huy cười hắc hắc hai tiếng, chợt hần giọng hỏi :

- Người tới đây làm gì ?

- Không có gì nhiều lắm, đến thả người.

Từ Huy nhướng cao đôi mày lộ vẻ ngạc nhiên :

- Thả người ư ? Thả ai vậy ?

Lương Đình Khôi bình thản đáp :

- Phạm lão anh hùng !

Toàn trường cùng “ồ” lên một tiếng, hầu hết bọn Thiên Tinh võ sĩ đều lộ vẻ tức giận, có tên đặt tay vào chuôi kiếm.

Từ Huy hướng sang tên Ngô quản sự :

- Bồn tổng quản nghe nhầm chăng ?

Ngô quản sự gật đầu khẳng định :

- Từ tổng quản nghe không nhầm đâu !

- Hô hô hô hô...

Tổng quản Từ Huy ngửa mặt cười to một tràng rồi bỗng im bật phóng ánh mắt đe dọa nhìn Lương Đình Khôi hỏi :

- Họ Lương người có mắc chứng động kinh không vậy ?

- Tại hạ hết sức sáng suốt ?

Bấy giờ Thái Cực Lão Nhân mới chú ý tới Lương Đình Khôi. Thấy thiếu niên này hoàn toàn không quen biết, chẳng hiểu sao tự dưng xuất hiện ở đây dám công nhiên kết oán với Thiên Tinh Môn như vậy ?

Trên giang hồ hầu như chẳng mấy ai dám phạm vào môn phái này, thiếu niên có bao bản lĩnh mà dám vuốt râu hùm ?

Tổng quản Từ Huy đành giọng hỏi :

- Người nói thả người với ý gì ?

- Bỗng nhân không quen thấy hành vi bạo ngược của quân tà ác ?

Từ Huy lại cười to một tiếng :

- Hô hô hô... Khẩu khí lớn đấy ! Nhưng ngươi dựa vào cái gì vậy ?

Lương Đình Khôi bình thản đáp :

- Hai chữ chánh nghĩa !

- Nói nghe đáng mặt hảo hớn thật. Nhưng tên họ Lương ! Có lẽ người quên rằng mình chỉ có một mạng và chỉ chết một lần !

Bấy giờ Thái Cực Lão Nhân mới nhìn Lương Đình Khôi nói :

- Tiểu hữu ! Lão phu rất cảm kích hành động kiến nghĩa dám xả thân của người. Lão phu cũng đã hiểu ra tuy chỉ là hư danh nhưng cũng phải giữ võ đạo và sự tôn nghiêm của bản thân mình. Vì chút hư danh do lão phu cam nguyện định phụ tình với tiện thân. Tiểu hữu đừng xen vào nữa, lão phu đủ khả năng ứng phó với bọn bất lương này.

Lương Đình Khôi rất cảm động trước quyết định hy sinh của Thái Cực Lão Nhân, hiểu rõ ông đã đau khổ thế nào khi hạ quyết định đó.

Một cao thủ thành danh trên giang hồ nhiều khi vì danh đầu của mình mà Thái Cực Lão Nhân gọi là chút hư danh. Người ta bắt buộc phải trả giá đắt như thế, hy sinh cả người thân thiết nhất của mình.

Nhưng chàng hiểu rằng không phải vì hư danh như vị cao nhân tiền bối này vừa nói mà do chính là hành động duy hộ võ đạo, thà hấn hy sinh thân tử mà quyết không cúi đầu trước bọn tà ác.

Tổng quản Từ Huy và Ngô quản sự nghe Thái Cực Lão Nhân nói như vậy cùng biến sắc.

Nếu vị này đành hy sinh thân tử thì cả bọn mười mấy tên khó hi vọng giữ nổi một nửa mạng chứ đừng nói đến chuyện thắng thua !

Từ Huy là tên xảo hoạt, cố cứu vãn tình hình bằng cách chia mũi nhọn vào Lương Đình Khôi để giảm bớt áp lực từ phía địch thủ đáng sợ hơn nhiều là Thái Cực Lão Nhân.

- Tu La Kiếm ! Nghe khẩu khí thì hình như ngươi đã từng là một nhân vật có danh khí, dám bạt kiếm để phò trợ chính nghĩa. Để xem ngươi có đáng mặt là một trang nam tử hán dám nói dám làm, hay chỉ là loại non gan đầu voi đuôi chuột ?

Lương Đình Khôi cười nhạt đáp :

- Câu của ngươi không đáng trả lời !

- Như vậy là ngươi dám dùng thực tế chứng minh ?

- Chẳng cần phải chứng minh vì vốn việc đó đã là sự thực ?

- Tiểu hữu ?

Thái Cực Lão Nhân đột nhiên nói bằng giọng rất bình tĩnh, có lẽ cũng không còn đau đớn vì chuyện thân tử nữa, mà coi đó là chuyện đã rồi.

- Đây là chuyện riêng của lão phu, cứ để lão phu tự giải quyết. Tầm thịnh tình của tiểu hữu, ta xin tâm lĩnh !

Lương Đình Khôi nói rành rọt :

- Phạm lão anh hùng. Lão phu nhân đang chờ ở khu đường vòng dưới chân núi cách đây hai dặm. Xin lão anh hùng tới đó gấp !

- À !

Thái Cực Lão Nhân thốt lên một tiếng đầy kinh ngạc và hoài nghi.

Gã Từ Huy và lão quần sự cùng kinh hãi kêu lên rồi đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên rằng sự việc nghiêm trọng hơn lúc đầu chúng nghĩ rất nhiều.

Thiếu niên này xem ra có đồng bọn và rõ ràng ngang nhiên dám đối địch với Thiên Tinh Môn một cách có hệ thống chứ chẳng phải là kẻ cuồng ngạo hiếu danh dám đùa giỡn với cái chết.

Thiên Tinh Môn phái tới đây cả một tên tổng quản, kế hoạch xem ra đang tiến triển thuận lợi. Chỉ cần Thái Cực Lão Nhân chịu khuất phục là chiếc hộp coi như trong túi, thế mà tên tiểu tử này đã làm cho kế hoạch đó tan thành mây khói, rồi biết ăn nói với Môn chủ thế nào đây. Thậm chí có thể giữ được toàn mạng thoát khỏi nơi này hay không còn là một vấn đề !

Thái Cực Lão Nhân vẫn còn do dự, Lương Đình Khôi liền giục :

- Phạm lão anh hùng. Xin hãy lập tức đi ngay ! Lỡ để chậm xảy ra chuyện gì sẽ không kịp đâu !

Thái Cực Lão Nhân ngập ngừng nói :

- Tiểu hữu...

- Xin đừng nói gì thêm nữa, hãy tranh thủ thời gian !

Thái Cực Lão Nhân vẫn dừng dằng chưa đi ngay.

Tổng quản Từ Huy mất đồ ngẫu gào lên :

- Tu La Kiếm. Người ăn gan hùm hay sao dám đối địch với bốn môn ?

Lương Đình Khôi không thèm để mắt đến hắn, lên tiếng giục Thái Cực Lão Nhân lần nữa :

- Phạm lão anh hùng ! Nếu có dịp sau này chúng ta sẽ còn gặp lại. Đừng chần chừ nữa, lão phu nhân đang cần được giúp đỡ !

Thái Cực Lão Nhân liền nhún mình bay vút ra khỏi hiện trường.

Hai tên Thiên Tinh võ sĩ đứng gần nhất liền xuất kiếm ngăn trở. Đó là hành động theo bản năng không có sự suy tính, bởi nếu có lý trí can thiệp thì đời nào chúng dám hành động điên rồ tự sát như vậy.

Thái Cực Lão Nhân không cần quay người chỉ phát nhẹ tay. Hai tiếng rú thảm đồng thời vang lên và sau đó hai tiếng hai thân người đổ xuống.

Chỉ thấy một bóng màu vàng loáng đi như một vệt khói, chỉ chớp mắt Thái Cực Lão Nhân đã mất hút.

Cũng vừa lúc mười mấy tên Thiên Tinh võ sĩ ủa lại vây chặt lấy Lương Đình Khôi.

Từ Huy chỉ kiếm thẳng vào mặt chàng nghiêng răng nói :

- Tu La Kiếm ! Người sẽ phải chết rất thảm !

Lương Đình Khôi cười điềm nhiên đáp :

- Rất tốt ! Bốn nhân đang muốn xem các ngươi hạ thủ bằng cách nào ?

Ngô quần sự gầm lên :

- Thệt hắn đi !

Lời chưa dứt đã phát kiếm công vào một chiêu Mãnh Xà Xuất Động, kiếm hóa thành ba kiếm ảnh nhằm vào hai huyệt kiên tinh và diện môn đối phương đâm tới, khí thế thật kinh nhân !

Lương Đình Khôi dường như vẫn đứng bất động, chỉ thấy một ánh kiếm quang loé lên rồi tắt rất nhanh.

- Aaaa !

Lão quần sự họ Ngô rú lên một tiếng tay trái ôm chặt lấy vai phải đổ lồm, mặt xanh như tàu lá lão đảo lùi về hai bước thì ngã phịch xuống.

Nguyên cả cánh tay vẫn còn cầm chắc kiếm của lão ta bị tiện đứt ngọt rơi xuống ngay trước mặt Lương Đình Khôi

Cả mười mấy tên võ sĩ cùng kêu lên kinh hoàng. Không tên nào, kể cả Tổng quản Từ Huy kịp nhận ra chàng đã xuất thủ thế nào.

Từ Huy đứng ngậy ra như phỗng. Kiếm thuật thần tốc và kỳ ảo như vậy hắn mới trông thấy lần đầu.

Khá lâu, hắn mới trấn tĩnh lại cất tiếng hỏi.

- Tu La Kiếm ! Người thật rắp tâm đối địch với bốn môn ?

- Vì không còn biện pháp nào khác ?

- Người biết hậu quả sẽ thế nào không ?

Lương Đình Khôi điềm nhiên đáp :

- Đó là việc của sau này.

Từ Huy mặt xanh lại vì tức giận, răng nghiến chặt, cất giọng đe dọa :

- Hành vi của người, chỉ riêng mình người không trả đủ mà cả gia môn sư thừa người, kể cả huynh đệ thân bằng cố hữu của người đều sẽ bị xử trị vô cùng thâm hiểm !

Lương Đình Khôi không đáp, bất ngờ hỏi một câu :

- Thiên Tinh Môn không sợ bị trừ danh trong giang hồ sao ?

Giọng chàng hoàn toàn nghiêm túc.

Mắt Từ Huy vẫn lên những tia máu, hắn rít lên như thú dữ :

- Người sẽ bị băm thành muôn mảnh !

Rồi vung tay ra lệnh cho bọn thủ hạ :

- Xông vào ! Giết !

Bọn Thiên Tinh võ sĩ lăm lăm tay kiếm áp sát, nhưng vừa rồi chúng đã chứng kiến chỉ mới nửa chiêu tên quân sự bị chém đứt cả tay lẫn kiếm, mãi đến giờ vẫn còn chưa bò dậy được, nên không tên nào dám mạo hiểm xông vào trước.

Lương Đình Khôi bỗng quát to :

- Khoan đã !

Cả bọn lập tức dừng lại.

Từ Huy nhíu mày hỏi :

- Người muốn trấn trối gì chẳng ?

- Tên họ Từ ? Nếu người tự cho mình có bản lĩnh thì hãy xông vào trước đi ? Đừng bắt bọn chúng vì người mà bán mạng ?

- Người sợ ư ?

Lương Đình Khôi cười nhạt đáp :

- Ta chỉ không muốn tàn sát những kẻ vô hại !

- Tiểu tử người chớ coi thường Thiên Tinh võ sĩ ! Các người xông vào đi !

Mười mấy tên võ sĩ do dự nhìn nhau rồi nhất loạt xông vào, mỗi tên giữ vững phương vị giống như những quân cờ trận bàn cờ theo một trận thế rất quy cũ, chứng tỏ chúng được huấn luyện rất công phu.

Phút chốc ánh kiếm lóe lên rợp không gian trùm kín lấy người Lương Đình Khôi, tên này tiến tên kia lùi rất đúng phép.

Thấy kiếm trận của đối phương nghiêm mật như vậy, Lương Đình Khôi không dám khinh suất. Chàng biết rằng dù giết được một vài tên nhưng trong lúc xuất thủ rất dễ bị loạn kiếm đả thương từ phía sau, tuy trên

mặt vẫn giữ được vẻ bình tĩnh nhưng trong đầu suy tính tìm cách đối phó. Trong tiếng thét điên loạn và tiếng binh khí rít lên rợn người, vòng vây kiếm trận thắt chặt lại dần.

Lương Đình Khôi vùng kiếm.

Bọn võ sĩ không tiếp cận mà giữ khoảng cách cố định, kiếm khí lóe lên từng đợt như những lớp sóng, lớp này hạ xuống lớp kia lại trào lên, liên miên bất tuyệt, phương vị và góc độ luôn luôn thay đổi với tốc độ nhanh đến nỗi không nhận ra từng người một.

Lương Đình Khôi múa tít trường kiếm thành một bức tường xung quanh mình giữ cự li an toàn.

Hiện tại kiếm trận rất dày đặc, bốn phương tám hướng đều là kiếm ảnh với vòng luân chuyển giống như chiếc đèn kéo quân càng lúc càng nhanh nhìn đến chóng mặt.

Không tìm được đối tượng để phản kích, bất buộc chàng không ngừng vùng kiếm để tự vệ.

Thời gian nặng nề trôi qua.

Không thể đột phá kiếm trận, nếu cứ bị vây thế này và phải liên tục vùng kiếm để đối phó thì nội lực sẽ hao tổn, nếu thời gian kéo dài thì dù nội lực có thâm hậu bao nhiêu rồi cũng đến khi kiệt lực.

Ý đồ của tên Từ Huy đã rõ. Hẳn dùng phương thức làm tiêu hao sinh lực rồi chờ cơ hội công kích. Đó là chiến thuật thích hợp để đối phó với cường địch.

Lương Đình Khôi không có gì phải vội vàng. Mục đích của chàng đã đạt, hiện giờ Thái Cực Lão Nhân có lẽ đã đến chỗ thê tử của ông, chàng chỉ cần thu hút lực lượng địch về mình để vị tiên bối đó khỏi liên lụy và được rảnh tay giải cứu cho thê tử của mình.

Hiện tại đối địch, chàng không có ý định tàn sát bọn võ sĩ này vì chung quy chúng là người vô tội bị thượng cấp lừa đi làm vật hy sinh mà thôi, đáng giận là những kẻ sắp đặt những mưu mô xảo quyệt mà thôi.

Tên quân sự họ Ngô đã bị trừng trị, mục tiêu thứ hai chàng muốn nhằm vào là tên tổng quản họ Từ kia.

Nhưng làm thế nào để thoát ra ngoài kiếm trận để trừng trị hẳn là một vấn đề không đơn giản. Chàng biết rằng chỉ cần thi triển chiêu sát thủ thì vấn đề sẽ được giải quyết nhưng vẫn còn do dự.

Thời gian chừng một tuần trà trôi qua. Dần dần Lương Đình Khôi nắm được quy luật di chuyển của kiếm trận và từ đó tìm ra yếu điểm có thể lợi dụng.

Nguyên tắc của liên thủ là sự phối hợp, cho dù sự phối hợp đó chặt chẽ đến đâu thì cũng vẫn là từng cá thể riêng lẻ kết hợp nhau và có mất xích yếu hơn có thể công phá.

Lương Đình Khôi chọn đối tượng vùng kiếm...

Koong !

Koong !

Hai âm thanh chói chúa vang lên cùng tiếng la kinh hãi, hai thanh trường kiếm bị chấn bay lên trời, hai tên võ sĩ lão đảo lúi lắt.

Một tên bị chém đứt bàn tay phải còn tên thứ hai thấy hổ khẩu tê đi không nhấc tay lên nổi.

Lương Đình Khôi thừa cơ nhảy ra khỏi vòng kiếm trận.

Cả mười mấy tên võ sĩ còn lại kinh hoàng dạt cả ra.

Vừa lúc ấy chợt thấy một nhân ảnh lao vào rừng mắt hút. Đó chính là tổng quản Từ Huy. Thấy kiếm trận đã bị công phá, biết mình không phải là đối thủ nên đã bỏ lại đồng bọn chạy tháo thân !

Lương Đình Khôi đưa mắt nhìn theo nhưng không đuổi. Một kẻ nhu nhược đến mức đem bọn thủ hạ làm vật hy sinh như bây giờ thì có giết cũng chỉ là bắn kiếm !

Bọn Thiên Tinh võ sĩ lấm lét nhìn chàng. Bây giờ tên đầu sỏ đã tháo chạy, chúng chẳng khác gì rắn bị mất đầu, và thực tế tinh thần đã hoàn toàn suy sụp, chỉ mong cầu chút lòng trắc ẩn của đối phương để giữ lấy mạng sống mà thôi !

Lương Đình Khôi nhìn bọn võ sĩ mặt xanh lét, kiếm đều buông chúc xuống, khoát tay nói :

- Đừng sợ, ta không giết các người đâu. Đi đi !

Mười mấy tên mừng như vừa chết đi sống lại vội vàng tranh nhau rời khỏi hiện trường, nhưng bị chàng ngăn lại nói :

- Khoan đã !

Cả bọn hoảng hốt dừng lại, không biết vị sát tinh kia có ý gì ?

Bấy giờ tên Ngô quản sự đã tỉnh lại, cất tiếng rên rỉ cố ngẩng đầu lên.

Lương Đình Khôi bảo bọn võ sĩ :

- Các người đỡ giúp lão ta dậy !

Hai tên tuân lệnh bước tới đỡ hần lên. Lúc này vết thương trên bả vai lão họ Ngô máu không còn chảy nữa đã có thể gượng đứng được.

Lương Đình Khôi đánh giọng nói :

- Ngô quản sự, bổn nhân không phải vì mình mà tới đây. Hãy truyền báo lại với tôn chủ các người rằng hãy liệu mà giảm bớt những hành vi bạo ngược nghịch lại đạo nghĩa trên giang hồ, nếu không Thiên Tinh Môn chẳng gặp điều gì tốt lành đâu !

Ngô quản sự không nói gì, được hai tên võ sĩ dìu đi.

Lúc này trên hiện trường chỉ còn lại hai cái tử thi của Đại Ác và tên quản gia họ Thích.

Lương Đình Khôi nhìn vào thạch động. Chàng nghĩ đến câu chuyện của Ngô quản sự và tên họ Thích về lai lịch của chiếc hộp đựng Huyết Thư và mối quan hệ giữa sư phụ với vị Thần Kiếm Giang Phong.

Bây giờ chàng không thể trở về Quan ngoại để hỏi rõ sư phụ về chuyện này được mà cứ tạm tin như thế, tự nhiên chàng biến thành người có trách nhiệm đối với chiếc hộp sắt này bởi đó là vật sở hữu của Thần Kiếm Giang Phong, bằng hữu chí cốt của sư phụ mình.

Đương nhiên trách nhiệm này hoàn toàn không mang ý đồ cá nhân mà chàng thấy mình có bổn phận giành lấy chiếc hộp để hoàn lại cho Giang tiên bối. Giá như tìm gặp được vị đó thì chẳng cần gì phải nói, nhưng hiện tại Bạch Phát Tiên Bà đã trở mặt, chàng không có manh mối gì để tìm vị đó nữa, đó mới là điều rắc rối.

Trong con người ta phần lớn đều có tính hiếu thắng, nhất là người trong giang hồ, đó là đặc tính cố hữu của mỗi người và không thể coi đó là thói xấu, bởi vì tính hiếu thắng nhưng làm người ta có chí tiến thủ hơn. Đến một mức độ tu luyện nào đó, sự hiếu thắng giảm bớt đi rất nhiều nhưng vẫn không thể mất đi hoàn toàn được.

Lương Đình Khôi cũng thế, chàng bắt giắc đưa mắt nhìn sang chỗ trước đây Bạch Y Truy Hồn từng ẩn nấp, và câu nói của lão lại hiện lên trong tâm trí :

- Nơi nào chiếc hộp xuất hiện thì có Như Ngọc.

Chàng bỗng có ý định tìm gặp Bạch Y Truy Hồn để xác định lại giá trị thực tế của câu nói đó.

Đột nhiên Kim Đồng từ sau đồng quái thạch bước ra, nói :

- Lương đại ca !

Từ sau khi xảy ra sự cố của Thái Cực Lão Nhân và Kim Đồng phối hợp với chàng giúp đỡ phu thê vị tiên bối này, thái độ của Lương Đình Khôi đối với tiểu đồng có văn thân thiện hơn, không lãnh đạm như trước đây nữa.

Lương Đình Khôi nhẹ giọng hỏi :

- Kim Đồng, có gì không ?

Kim Đồng nhoèn miệng cười hỏi :

- Lương đại ca có nhớ cuộc đánh cá giữa chúng ta không ?
- Còn nhớ.
- Vậy thì bây giờ có lão Bạch Y Truy Hồn ở đây, chúng ta sẽ chứng thực chuyện này nhé !

Lương Đình Khôi không nói gì.

Chắc rằng Bạch Y Truy Hồn vẫn nấp ở chỗ cũ để theo dõi biến cố vừa rồi, nếu Kim Đồng là đệ tử của Bạch Y Truy Hồn thì cho dù thế nào, hắn cũng không dám trước mặt sư phụ lại buông lời hỗn láo như vậy.

Kim Đồng bỗng gào tướng lên :

- Lão tiểu tử Bạch Y Truy Hồn ! Sao không chịu hiện thân ra mà nấp trong xó như chuột thối ?

Lương Đình Khôi chợt nghe rõ từ chỗ nấp của Bạch Y Truy Hồn trước đây có người “hừ” một tiếng.

Hiển nhiên chính là lão ta.

Chàng kinh dị nghĩ thầm :

- Chẳng biết tên Kim Đồng này thân phận thế nào mà chính Bạch Y Truy Hồn cũng nể sợ hắn ? Với tính nết của lão quái này theo lời đồn đại thì chẳng bao giờ lão ta chịu bỏ qua những hành động hỗn xược như vậy đối với mình, và thông thường đối phương phải chịu kết cục rất bi thảm... Hay hai người này là đồng bọn ?

Dù sao thì chàng không thể phủ nhận rằng mình đã thua cuộc, liền xua tay nói :

- Kim đồng ! Thôi đủ rồi, ta thừa nhận ngươi thắng cuộc. Bây giờ ngươi cứ việc nêu điều kiện đi !

Kim Đồng cười nói :

- Điều kiện thì tiểu đệ đã nêu rồi nhưng bây giờ còn chưa đến lúc nói đích danh hắn.

Lương Đình Khôi nghĩ rằng tạm thời mình còn chưa thể rời khỏi đây nên chẳng nên bức ép hắn làm gì.

Kim Đồng chợt nói :

- Tiểu đệ thấy rằng hình như đại ca có ý muốn vào thạch động kiểm tra xem, đúng không ?

Lương Đình Khôi thừa nhận :

- Ừm ! Quả thật ta đang có ý như vậy.
- Tiểu đệ khuyên đừng vào.

Lương Đình Khôi nhíu mày hỏi :

- Vì sao thế ?
- Bởi vì đại ca từng nói rằng không có ý đồ tranh đoạt Huyết Thư vậy thì cần gì phải mạo hiểm ? Hơn nữa Thiên Tinh Môn quyết không bao giờ chịu bỏ qua chiếc hộp, nhất định chúng sẽ tăng cường lực lượng tới đây. Chúng ta nên đứng ngoài quan sát cuộc náo nhiệt thì hơn !

Lương Đình Khôi trầm ngâm nghĩ ngợi.

Kim Đồng nói vậy rất có lý. Thiên tinh Môn đã phái rất nhiều cao thủ tới đây và không ít tên đã bị giết, đương nhiên chúng quyết không từ bỏ mục đích.

Nay tên tổng quản đã thất bại bỏ chạy về, tất chúng sẽ phái những cao thủ khác còn cao cường hơn tới đối phó với nhân vật kỳ bí trong thạch động, nên tìm chỗ kín đáo quan sát cục diện là thượng sách.

Chàng bỗng nhìn thẳng vào mặt Kim Đồng hỏi :

- Kim đồng ! Ta muốn hỏi thẳng ngươi câu này.

Kim Đồng thản nhiên chịu đựng ánh mắt chàng, đáp :

- Lương đại ca cứ hỏi !

- Người ta nói có muốn ăn thì mới phải vào bếp. Người cũng có ý tranh đoạt Huyết Thư, đúng không ?

Kim Đồng lắc đầu nói :

- Tiểu đệ thật không có ý đó !

- Vậy người cứ lẩn quẩn trong núi làm gì ?

Kim Đồng cười đáp :

- Tiểu đệ chỉ vì thích xem trường náo nhiệt thôi.

Lương Đình Khôi hoài nghi hỏi :

- Thật vậy sao ?

Kim Đồng bỗng nghiêm giọng :

- Kim Đồng xưa nay nói một là một, hai là hai. Đối với người khác thì còn có thể ẩn giấu, nhưng với Lương đại ca thì đảm bảo hoàn toàn thành thật. Lương đại ca có muốn tiểu đệ thề độc.

Lương Đình Khôi vội ngắt lời :

- Khỏi cần. Nhưng vì sao người đối với ta đặc biệt hơn với người khác ?

- Vì tiểu đệ tôn trọng đại ca là một vị chân võ sĩ.

Không biết câu đó thực tâm được bao nhiêu, nhưng bản tính của con người thường thích những lời tốt đẹp nói về mình.

Lương Đình Khôi tuy trên mặt không có biểu hiện gì nhưng trong lòng lại thấy vui thích và bỗng nhiên chàng nhận thấy tên

tiểu đồng có nét gì đó nhí nhảnh đáng yêu.

- Kim Đồng, hình như người rất quen thuộc địa hình trong núi này ?

Kim Đồng ồ ồ đáp :

- Hi hi ! Nói chẳng phải khoe khoang đâu nha ! Mỗi góc cây bụi cỏ, mỗi tảng đá trong núi này tiểu đệ đều biết rõ. Đại ca hỏi làm gì vậy ?

Lương Đình Khôi trầm ngâm nói :

- Ta muốn tìm...

- Tìm ai ?

- Tìm Lê cô nương.

Nói xong chàng nhìn chăm chăm vào mặt Kim Đồng.

- Như Ngọc tỷ tỷ chứ gì ?

- Phải !

- Cái đó...

Kim Đồng chợt tỏ vẻ dăm chiêu :

- Tìm người thì chẳng liên quan gì đến chuyện có thông thuộc địa hình trong núi hay không...

Lương Đình Khôi phản đối, mắt vẫn không rời đối phương :

- Đương nhiên có liên quan chứ ! Nếu đã biết rõ đến từng gốc cây bụi cỏ thì có thể phán đoán nơi là người ta có thể ẩn nấp.

Kim Đồng bỗng trầm mặc hồi lâu.

Cuối cùng ngược lên hỏi :

- Chẳng phải Lương đại ca đã biết rõ nơi ẩn cư của sư đồ Như Ngọc tỷ tỷ là ngôi lều trong sơn cốc. Tội qua chúng ta gặp nhau đó rồi sao ?
- Nhưng Vong Hồn Nữ đã phục chờ trong lều để phục cừu. Bạch Phát Tiên Bà đã không chịu hiện thân, đương nhiên còn có chỗ ẩn thân khác.
- Nhưng Bạch Phát Tiên Bà đã cấm đại ca không được gặp gỡ với Như Ngọc tỷ tỷ rồi mà.
- Nhưng ta lại nhất quyết phải tìm gặp bằng được cô ấy !
- Tiểu đệ có cách này.

Lương Đình Khôi vội hỏi :

- Cách gì ?
- Chúng ta cứ tìm khắp trong núi, thế nào cũng gặp được !

Lương Đình Khôi bỗng cụt hứng, ngán ngẩm nói :

- Đa tạ người đã cho ta mưu lược thần diệu đó.

Kim Đồng bỗng nhẹ miệng hỏi :

- Lương đại ca giận tiểu đệ đấy ư ?
- Ta đâu dám !
- Nhưng tiểu đệ biết họ ở đâu mà nói cho đại ca biết được chứ ? Trong núi có hàng nghìn thạch động có thể dùng làm chỗ trú thân.

Lương Đình Khôi lạnh lùng nói :

- Vậy thì cứ coi như là ta không hỏi gì cả ?

Hai người im lặng một lúc. Không khí trở nên căng thẳng.

Kim Đồng phá tan cảnh nặng nề, nhẹ nhàng lên tiếng :

- Lương đại ca, chúng ta cứ đứng gần ra đây không hay đâu ! Chắc rằng người của Thiên Tinh Môn chẳng bao lâu nữa sẽ kéo đến.

Lương Đình Khôi hờ hững nói :

- Vậy thì người cứ tùy tiện !
- Nhưng... Đại ca cứ đứng đây sao được ? Tiểu đệ chỉ muốn xem náo nhiệt là giữa người của Thiên Tinh Môn với nhân vật bí ẩn trong thạch động chứ đâu muốn đại ca thành mục tiêu của chúng ?

Lương Đình Khôi lạnh lùng nhắc lại :

- Người cứ tùy tiện muốn đi đâu thì đi.

Kim Đồng nhún vai tỏ ý bất bình rồi bước khỏi hiện trường.

Lương Đình Khôi đứng nhìn vào thạch động, ý muốn vào trong đó tra xét thực hư thôi thúc chàng mỗi lúc một mãnh liệt hơn. Từ khi mới tới đây, thỉnh thoảng chàng lại tự hỏi rằng trong động có thể là Bạch Phát Tiên Bà không ? Và bây giờ cũng vậy, ý nghĩ đó càng ám ảnh chàng nhiều hơn.

Cuối cùng không còn ghìm được nữa, chàng liền chậm bước tới thẳng động khẩu.

Lương Đình Khôi dừng cách cửa động chừng tám thước ngay cạnh thi thể của tên quản gia họ Thích, đưa mắt nhìn vào.

Thạch động khá trống trải, vừa cao vừa rộng và rất sâu nhìn vào không thấy đáy. Hình như bên trong cũng được bàn tay người cải tạo. Nhân vật sát thủ kinh nhân nào đang ẩn bên trong ?

Bất giác chàng cúi xuống quan sát một lần nữa thật kỹ thi thể tên họ Thích, mong tìm ra nguyên nhân dẫn đến tử vong.

Hoàn toàn không phát hiện được thương tích hoặc dấu hiệu nào chứng tỏ từ đó mà dẫn đến cái chết của tên quân gia. Chẳng lẽ mình cũng sẽ dẫm theo bước chân hắn ?

Lương Đình Khôi không thể không nghĩ đến câu đó.

Chợt có âm thanh từ xa vọng tới :

- Tu La Kiếm ! Bỗng nhiên từng cảnh cáo một lần. Người thật muốn chết hay sao ?

Lương Đình Khôi nhận ra thanh âm của Bạch Y Truy Hồn, liền quay nhìn về hướng đó nhưng không nói gì.

Bạch Y Truy Hồn nói tiếp :

- Vì sao người không chịu làm một kẻ bàng quan đứng ngoài cuộc quan sát. Chính người đã tự nhận mình không có hứng thú đối với Huyết Thư rồi mà ?

Lương Đình Khôi phản vấn :

- Vì sao các hạ phải quan tâm đến vấn đề sống chết của tại hạ như vậy ?

- Tại vì ta tiếc một nhân tài như người mà phải chết oan uổng ?

- Các hạ dám chắc rằng nếu vào thạch động tại hạ hoàn toàn không có cơ may sống sót ?

Bạch Y Truy Hồn trả lời bằng giọng dứt khoát :

- Ta tin chắc tới chín phần !

Lương Đình Khôi lại hỏi :

- Các hạ có biết trong động là ai không ?

- Không. Nếu biết thì ta đã nghĩ ra cách đối phó.

- Nhưng tại hạ lại muốn tìm hiểu xem nhân vật bí hiểm đó là ai ?

- Người định lấy tính mạng mình ra mà đùa giỡn sao ?

- Trong giang hồ ai cũng có thể mọi lúc mọi nơi sẵn sàng đùa giỡn với tính mạng mình. Chuyện đó không có gì đặc biệt cả !

Nói xong cất bước đi vào.

Bạch Y Truy Hồn gọi giật giọng :

- Tu La Kiếm !

Lương Đình Khôi vẫn nghe rõ nhưng chàng đã hạ quyết tâm, quyết không thay đổi ý định.

Lúc này chàng đã lọt vào động, chỉ có tiến không lùi. Kiếm hoành ngang trước ngực, vận sẵn công lực lên toàn thân phòng bị, chàng thận trọng tiến từng bước một nghe rõ tiếng tim mình đập thành thịch.

Đứng trước đao kiếm, chàng chưa bao giờ thấy sợ hãi, nhưng đây là cái mà chàng chưa biết nó là gì, đương nhiên cảm giác hoàn toàn khác.

Một bước... Hai bước...

Tiếng chân nghe rất rõ, dội vào vách đá âm vang, có gì đó huyền hoặc và rùng rợn !

Năm bước... Sáu bước...

Đột nhiên.

Aaa...

Một âm thanh quái dị vang lên, không biết phát xuất từ hướng nào, nghe như sát ngay bên tai, lại như đâu đó xa hơn bên phải...

7. Tu La Ôm Hận

Lương Đình Khôi nín thở, thính giác tập trung cao độ, quét mắt nhìn khắp xung quanh, tay nắm chặt chuôi kiếm sẵn sàng xuất thủ.

Qua một lúc định thần lại, Lương Đình Khôi bắt đầu quan sát kỹ hơn. Cho tới lúc này chàng mới nhận ra trên vòm động thạch nhũ rủ xuống rườm rà đủ các thứ hình dạng giống vô số quái vật đang nhe nanh múa vuốt làm người ta có cảm giác như mình sắp bị nuốt chửng vào trong đó.

Mặt động khá bằng phẳng và rất sạch sẽ. Nhìn vào cuối động đã có thể thấy vách động thấp thoáng cách nơi chàng đứng chừng năm sáu trượng. Như vậy có thể xác định chiều sâu của thạch động ước bảy tám trượng, nhưng không biết sau đó còn ngách động nữa không.

Lương Đình Khôi cứ đứng dựa lưng vào vách ở tư thế sẵn sàng ứng phó nhưng hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì thêm, chàng lại thận trọng từng bước một tiến sâu vào, thính giác và thị giác tập trung cao độ, vận hết công lực vào tay kiếm.

Quả nhiên vách đá mà chàng vừa nhìn thấy đã là chỗ tận cùng, không còn ngách động nào khác. Điều quái lạ là không hề phát hiện được nhân ảnh nào, cũng không thấy sinh vật gì đáng đáng phải lưu tâm. Vậy thì tại sao Đại Ác và tên quản gia của Thiên Tinh môn bị giết ? Và âm thanh quái dị mà chàng vừa nghe thấy phát sinh từ đâu ? Chẳng lẽ trong động có cơ quan ? Không thấy người, không có âm thanh nào, nhưng Lương Đình Khôi vẫn có cảm giác rằng ở đây tiềm ẩn mối nguy cơ sẵn sàng ập xuống đầu mình bất cứ lúc nào, bởi thế tâm trí chàng luôn luôn căng thẳng, tay cầm chắc kiếm. Sự cảnh giác tập trung đến cực hạn.

Cuối cùng thì chàng cũng đi tới chỗ tận đầu. Đáy động phình to ra rộng có tới ba trượng nhưng bốn mặt đều là vách đá, chỉ trừ trên vòm động thạch nhũ lơ lửng, còn mặt động và ba phía vách phẳng lý, hoàn toàn không có lấy một động khẩu hay thông đạo nào.

Quái lạ thật !

Âm thanh mà chàng vừa nghe được không thể nhầm. Tên quản gia họ Thích từ trong động hoảng hốt chạy ra tới động khẩu thì gục xuống táng mạng, việc đó chàng cũng tận mắt chứng kiến. Ai đã gây ra những hành động đó ? Trong thạch động độc trùng, rắn rết cũng không, chẳng lẽ trong thiên hạ thật có chuyện quỷ hại người ? Mà cho dù là người hay quỷ thì cũng nên hiện hình mới phải, làm sao lại không thấy bóng dáng, cũng không nghe động tĩnh gì ?

Lương Đình Khôi không tin có tà ám, nhất định phải tra rõ căn do.

Chàng bắt đầu quan sát thật kỹ mặt động và hai bên vách, sẫm soi đến từng tấc đất, từng viên đá một, từ đây tới miệng hang luôn hai vòng, thậm chí chỗ nào hơi nghi ngờ chàng chọc cả mũi kiếm vào.

Vì động khẩu rất rộng nên ngay cả đáy động cũng đủ ánh sáng, thế mà Lương Đình Khôi vẫn không hề phát hiện ra có gì dị dạng.

Thật là chuyện quái gỡ chưa từng gặp bao giờ !

Hiển nhiên là có quỷ, nhưng không phải quỷ thật mà chính là có kẻ đang bày ra trò quỷ quái.

Đột nhiên có giọng nói của người nhưng nghe rất quái dị vang lên :

- Tu La Kiếm ! Người còn chưa chịu rút khỏi đây, chờ đến lúc táng mạng mới chịu cam tâm phải không ?

Giọng nói nghe như từ phía động khẩu, chính ở nơi mà khởi mối vào động đã nghe thấy âm thanh kỳ quái.

Lương Đình Khôi lập tức đâm bổ ra, cách động khẩu hai trượng thì dừng lại lắng tai nghe.

Giọng nói ngừng bật.

Tay cầm chắc kiếm, chàng vừa tập trung tinh lực quan sát vừa quát hỏi :

- Ai ?

Chỉ có giọng nói của chàng dội vào vách đá trả lời.

Lặng đi một lúc, thanh âm quái dị lại vang lên :

- Người còn chưa chịu rút khỏi đây ?

Bây giờ lại nghe giọng nói gần như từ cuối động !

Lương Đình Khôi thấy khắp người nổi gai, nhưng sự kỳ bí đó càng làm cho chàng nổi ngạo khí lên.

Dù sao thì đó là thanh âm phát ra từ miệng người, và đã có tiếng tất phải có người. Chỉ có điều chưa xác định được đối phương ẩn thân ở đâu mà thôi. Hiển nhiên đó là kẻ vô cùng nguy hiểm.

Nhưng dễ dàng khẳng định được rằng Lương Đình Khôi là mục tiêu hiển lộ, còn đối phương ẩn mình rất kín đáo có thể ám toán chàng giống như đã làm đối với tên quản gia họ Thích, vậy thật sao hắn không hạ thủ ?

Giọng nói lại vang lên :

- Tu La Kiếm ! Người cũng muốn tranh đoạt Huyết Thư sao ?

Lần này thì thanh âm phát ra từ bên vách.

Thêm một điều kỳ hoặc là chỉ nghe được giọng nói chứ không sao phân biệt được thanh âm là nam hay nữ.

Lương Đình Khôi trả lời :

- Tại hạ không quan tâm tới vật đó.

Dứt lời chàng vận hết thính tự lắng nghe.

Tiếng người bí ẩn hỏi tiếp :

- Vậy người vào động làm gì ?

Vẫn không xác định được phương hướng.

Lương Đình Khôi đáp :

- Do hiếu kỳ !

- Hô hô hô hô...

Một tràng cười dội vào vách đá nghe như cả lỗ nhĩ, lần này lại càng khó định vị hơn những lần trước.

Lương Đình Khôi không sao nhận ra âm thanh phát từ đâu, nghe như gần lại như xa, hư hư thực thực...

Chợt lúc đó chàng trông thấy có nhân ảnh thấp thoáng trước động khẩu. Vì trong tối ngoài sáng nên nhìn ra rất dễ phát hiện, Lương Đình Khôi thấy rõ có hai hắc y nhân đang tiến vào thạch động. Chàng liền đi sâu vào cuối động, dựa lưng vào vách đá chờ đợi.

Hai hắc y nhân dò dẫm từng bước, dáng hết sức thận trọng, cứ đi được hai bước thì dừng lại, mỗi tên quan sát một phía động.

Lương Đình Khôi nhận ra chúng là Thiên Tinh võ sĩ.

Phải mất một lúc, hai tên võ sĩ mới tiến vào được hai trượng, tại chỗ mà Lương Đình Khôi vừa đứng.

Đột nhiên hai tên võ sĩ rú lên, tay buông rơi trường kiếm, mặt biến dạng đi vì khiếp sợ quay đầu bỏ chạy, nhưng chỉ được ba bước thì gục xuống ngay trước cửa hang.

Bên ngoài động vang lên tiếng kêu kinh hãi, nghe như phát ra từ mấy chục miệng người, hiển nhiên là đồng bọn của hai tên Thiên Tinh võ sĩ.

Lương Đình Khôi trở mắt nhìn, toàn thân cứng đờ vì khiếp sợ, tóc gáy dựng ngược cả lên.

Rõ ràng quái sự lại trùng diễn, nhưng chàng đã chú ý theo dõi từ đầu đến cuối vẫn không thấy người nào đã hạ thủ, cũng hoàn toàn không phát hiện ra trong động có biểu hiện gì khác thường.

Ngoài tiếng bước chân của hai tên Thiên Tinh võ sĩ không hề có âm thanh nào khác, cả ánh binh khí cũng không. Nhưng người bị giết lại là sự thực !

Cho dù xảy ra chuyện đáng sợ nhất trên đời là ma quỷ giết người thì ít ra cũng có bóng ma xuất hiện chứ ?

Giá như không được tận mắt chứng kiến mà nghe người khác kể lại thì chắc rằng Lương Đình Khôi không bao giờ tin.

Thanh âm trước đó là của quỷ hay người ? Và làm sao đối phương không hạ thủ đối với chàng. Chẳng lẽ có lý do gì đó khiến chàng được đối xử đặc biệt hơn ? Và sau đó sẽ còn phát sinh sự kiện gì nữa ?

Lương Đình Khôi cũng mắt nhìn tới chỗ vụ huyết án vừa xảy ra nhưng tuyệt nhiên không phát hiện được tình tiết nào khác lạ.

Trước mặt là động khẩu, hiện đang có không ít người của Thiên Tinh Môn án ngữ, hai bên là vách động, phía trên là vòm đá với những từng thạch nhũ rủ xuống nhưng không có chỗ ẩn thân, còn sau lưng chàng đã là vách đá tận cùng, Lương Đình Khôi có thể khẳng định không có thông đạo nào khác thông ra ngoài. Chẳng lẽ thạch động toàn đá không mà lại giết được người ?

Ngoài ý nghĩ là vẫn còn hoạt động, toàn thân Lương Đình Khôi cứng đờ lại vì sợ hãi, mắt tròn tròn nhìn vào chỗ mà hai tên võ sĩ vừa đứng.

Không còn ai đi vào động nữa.

Chẳng biết qua bao lâu, Lương Đình Khôi mới khôi phục được ý thức, bắt đầu nhớ lại những tình huống xảy ra từ khi chàng đặt chân vào thạch động, trước tiên là thanh âm quái dị sau đó là tiếng người, tuy không phân biệt được nam hay nữ nhưng chắc chắn là âm thanh phát ra từ miệng người !

Như vậy đủ khẳng định trong động có người ẩn nấp vì bằng bản linh nào đó hết sức bí mật và thần diệu đã xuất thủ giết người.

Vấn đề là người đó ẩn thân ở đâu ?

Nơi mà hai tên Thiên Tinh võ sĩ bị giết cách động khẩu chừng hai trượng từ ngoài vào, nghĩa là một phần tư khoảng cách từ cửa vào đến đây.

Nếu tính cả Đại Ác thì trước sau đã có bốn người chết một cách bí ẩn ở trong thạch động, chỉ riêng chàng là thoát chết.

Kẻ sát tinh vì sao khách khí với chàng như vậy ?

Căn cứ vào những câu đối phương vừa nói với chàng thì hẳn đã lấy được Huyết Thư, và mục đích giết người chắc là để bảo vệ nó.

Âm thanh quái dị lúc trước lại vang lên :

- Tu La Kiếm ! Tha cho người khỏi chết, còn chưa đi hay sao ? Người còn muốn gì nữa ?

Vẫn không sao xác định được phương hướng.

Có một nguyên tắc là Vật Cực Tắc Phản, sợ quá hóa liều. Lương Đình Khôi hiện đang ở trong trạng thái đó, cơn sợ hãi đã lên tới đỉnh liền bỗng dưng biến đâu mất. Chàng rần giọng hỏi :

- Người là người hay quỷ ?

Tiếng trả lời :

- Người thì sao ? Mà quỷ thì sao nào ?

Lương Đình Khôi nói :

- Nếu là người hãy hiện thân nói chuyện. Còn nếu là quỷ thì nên đi tìm chỗ khác mà đầu thai.

- Người tin trên thế gian có quỷ không ?

- Không tin !

- Chỉ cần thế là được rồi !

Lương Đình Khôi bức thêm một câu :

- Vì sao người không chịu hiện thân ?

- Vì việc đó không cần thiết.

- Hay vì người không dám giáp mặt người khác ?

- Ha ha ha ha...

Người kia cất một tràng cười quái đản nghe vang rền cả thạch động giống như hàng trăm hàng nghìn cái miệng cùng phát ra một lúc, âm thanh dội vào tai nghe ong ong khiến Lương Đình Khôi cảm thấy rất khó chịu. Chàng muốn bịt tai lại nhưng cuối cùng cứ để yên.

Thanh âm cộng hưởng vào vách đá hồi lâu mới tắt, rồi thạch động trở nên yên tĩnh như trước.

Chờ hồi lâu không thấy quái nhân kia nói gì nữa Lương Đình Khôi lại lên tiếng hỏi :

- Câu tại hạ nói vừa rồi là đúng chứ ?

Không có tiếng trả lời.

Lương Đình Khôi vẫn chưa chịu cam tâm, tiếp :

- Tại hạ nhất định buộc người phải hiện thân !

Thạch động hoàn toàn lặng ngắt.

Tuy nói rằng “buộc người phải hiện thân”, nhưng chung thì chàng có phát hiện được gì đâu. Ngay cả giọng nói người kia phát ra từ hướng nào cũng chịu thì có cách gì buộc đối phương hiện thân được ?

Từ khi xuất đạo, Lương Đình Khôi từng chứng kiến không ít việc kỳ quái nhưng chưa bao giờ trải qua tình huống kỳ bí đến hoang đường thế này. Chàng đưa mắt nhìn quanh động với hoài vọng phát hiện được chút gì mới mẻ, nhưng bỗng trông thấy ngoài động khẩu có bóng người thấp thoáng.

Lại có kẻ sắp vào nộ mạng chăng ?

Không phải.

Lương Đình Khôi nhìn kỹ lại và nhận ra người của Thiên Tinh Môn đang chất củi, chàng lập tức liên tưởng đến hỏa công.

Quả nhiên có tới mấy chục tên võ sĩ mang củi chất thành đống cao to bên ngoài cửa động. Trong tình thế này thì hỏa công là biện pháp hiệu quả nhất để tiêu diệt người bên trong hoặc buộc đối phương chui ra khỏi động nếu không muốn thiêu cháy hoặc chết ngạt.

Thạch động trống trải không có ngách thông, động khẩu lại lớn, chỉ cần đốt tới đa một canh giờ thì người ẩn trong đó không sao sống nổi !

Lương Đình Khôi hiểu rằng chỉ cần châm lửa thì nạn nhân đầu tiên là chính bản thân chàng.

Đống củi chất cao dần.

Lương Đình Khôi kêu lên :

- Bên ngoài đang dùng hỏa công !

Đồng thời chàng đi nhanh ra cửa động đứng sang một bên nhìn vào.

Chàng suy tính rằng sau khi thông báo cho nhân vật bí hiểm biết mối đe dọa, chàng sẽ đổi vị trí quan sát để có thể phát hiện được phản ứng của đối phương, nhờ đó mà giải được điều bí ẩn.

Mặt khác trong thâm tâm chàng có ý báo cho người kia biết mối đe dọa mà tìm cách thoát hiểm vì dù sao hắn cũng có sự ưu ái đối với mình.

Một người chân võ sĩ hành động phải quang minh chính đại, ân oán phân minh.

Nào ngờ trong động chẳng có phản ứng.

Lương Đình Khôi đã tới động khẩu, thấy bên ngoài cửa được chất gần kín hết, chàng không nghĩ ngợi gì thêm liền nhằm khoảng trống lao ra.

Cùng lúc đó bên ngoài phát hỏa.

Đang mùa hanh, cành lá khô cong, chỉ phút chốc ngọn lửa trùn lên đồng củi cháy rần rật soi sáng cả thạch động.

Chỉ hai bước, Lương Đình Khôi đã vượt qua đồng lửa đáp xuống đất.

Có tiếng người reo lên :

- Hấn ra rồi !

oOo

Bóng người lay động, chỉ chớp mắt đã tạo thành thể bao vây.

Trước cửa động ngọn lửa bốc cao đến mấy trượng, khói xông vào động cuộn cuộn thành từng luồng đen nghịt tưởng chừng có thể sờ được.

Có mấy giọng nói thốt lên :

- Thì ra là hấn !

Một người nào đó quát to :

- Tu La Kiếm !

Lương Đình Khôi đưa mắt nhìn, thấy đối phương tạo thành thể bao vây ba mặt thành nhiều lớp, ít nhất cũng có tới trăm người, tất cả đều bận hắc y, trên ngực thêu hình ngôi sao, hiển nhiên là người của Thiên Tinh môn.

Đứng chính diện có ba người y phục hơi khác, phù hiệu cũng phân biệt, trong đó có tên Tổng quản Từ Huy mà Lương Đình Khôi đã biết và hai lão nhân lạ mặt.

Hai lão nhân này, một người mập một người gầy. Lão mập chẳng khác gì cái thùng đựng rượu, còn lão kia lại gầy đét, cao lồng ngồng như que củi, thật là một bức tranh tương phản nhìn rất hoạt kê.

Cả hai lão nhân trên ngực áo đều có tới ba ngôi sao màu vàng, chứng tỏ thân phận tương đương với Tổng quản Từ Huy.

Trước mặt và hai bên bị trăm người vây kín, có thể nói nước chảy không lọt, còn phía sau lưng lửa cháy bùng bùng, tình thế xem ra mười phần nghiêm trọng !

Lương Đình Khôi tiến thêm hai bước.

Từ Huy nhếch môi cười hiểm độc, mặt đầy sát khí, thái độ hung hăng khác hẳn trước đây chỉ một canh giờ.

- Tu La kiếm ! Không ngờ ngươi chính là kẻ giả ma mạo quỷ ở trong thạch động !

Lão nhân lùn mập cất tiếng hỏi, giọng vang rền nhức cả tai :

- Hấn là Tu La Kiếm ?

Từ Huy gật đầu :

- Không sai !

Lão nhân gầy đét phán một câu :

- Tiểu tử miệng còn hôi sữa !

Giọng lão ta cũng trái ngược với lão mập, nghe như tiếng chuột kêu.

Lương Đình Khôi hiểu ngay rằng mình đã bị hiểu lầm, bây giờ chỉ còn cách đem thân ra mà chịu trận.

Từ Huy nhìn lão gầy nói :

- Xem thế nhưng hần rất tàn độc, đã thịt mấy người của chúng ta rồi !

Lão mập nói :

- Trước hết cứ tóm lấy hần đã, điệu về Tổng đàn rồi sẽ tính !

Lão nhân gầy dết nhìn đối phương hướng với ánh mắt soi mói rồi cất giọng hoài nghi hỏi :

- Vì sao không có chiếc hộp sắt trên người hần ?

Từ Huy đáp :

- Rồi sẽ có biện pháp làm cho hần phun ra !

Lương Đình Khôi hoành kiếm trước ngực, vận công chuẩn bị cho cuộc kịch chiến mà chàng biết trước là sẽ khó khăn và không tránh khỏi.

Chàng không muốn giải thích bởi vì đối với bọn người này giải thích là thừa, nhất là thừa, nhất là thứ hèn hạ Từ Huy, không hiểu sao kẻ ti tiện như vậy mà làm tới Tổng quản ?

Chỉ tiếc rằng vừa rồi hần nhanh chân tẩu thoát, nếu không ít nhất cũng nhận được kết cục như tên quân sự họ Ngô.

Vả lại có muốn giải thích cũng không được vì nhân vật bí ẩn trong động là ai chàng cũng không biết, và sự thật hiện chỉ có một mình chàng từ thạch động thoát ra đây. Không biết người kia đi đâu chẳng lẽ thà chịu chết trong động ?

Từ Huy sấn lên một bước nói :

- Tu La Kiếm ! Biết điều thì hãy ngoan ngoãn đưa hộp ra đây !

Lương Đình Khôi hỏi :

- Người dựa vào đâu mà cho rằng tại hạ có chiếc hộp ?

Từ Huy “hừ” một tiếng :

- Người định chối ?

- Các người có giỏi thì cứ vào thạch động mà lấy !

Từ Huy nghiêng răng nói :

- Người còn dám khiêu khích chúng ta sao ?

Dứt lời tuốt kiếm tiến thêm một bước, khí thế trông thật hung hãn.

Đương nhiên trong thâm tâm hần thừa biết mình không phải là địch thủ của Tu La Kiếm, nhưng chó cầy đàn, có thêm hai lão nhân chắc là thân thủ không kém, ngoài ra còn cả trăm tên võ sĩ vây bọc mấy vòng đến con chim cũng khó lòng bay lốt, hần còn sợ gì không trả được mối nhục vừa qua ?

Xem chừng hần không nói gì với hai lão nhân kia về tình huống trước đó hần đã tháo thân thể nào. Thậm chí biết đâu hần đã thịt hết mấy thuộc hạ để khỏi tiết lộ mối nhục cũng chưa biết chừng, bởi thái độ của hai lão nhân lạ đối với chàng rất khinh mạn.

Cả ba người tiến vào vị trí xuất thủ.

Từ Huy hét to một tiếng, vung kiếm tấn công ngay.

Thế kiếm của hần lúc này hung mãnh và tàn độc, liên tiếp đâm vào ba bốn chỗ yếu huyệt của đối phương, toàn là những chiêu sát thủ.

Lương Đình Khôi vung kiếm phản kích, lấy công hoàn công.

Cùng lúc, lão nhân lùn mập cũng ra chiêu đồng thời đánh ra hai chưởng.

Hai thanh kiếm còn chưa giao nhau thì Lương Đình Khôi đã cảm thấy chưởng lực đến gần. Chàng không dám khinh suất liền thu kiếm tránh sang trái một bước.

Nhưng lão nhân gầy đét đã chờ sẵn, liền vung trảo Chop vào vai phải và sườn trái đối phương.

Lương Đình Khôi vội vung kiếm hoạch nửa vòng làm lão gầy phải rút tay về, trong lúc ấy thừa cơ hội đâm kiếm tới.

Ở bên phải lão mập tiếp tục xuất chưởng. Chỉ mới hai chiêu, Lương Đình Khôi buộc phải lui để tự vệ, lạc vào thế hạ phong bị động chống đỡ.

Nhưng sau lưng lửa cháy mỗi lúc một to, Lương Đình Khôi không thể tiếp tục lùi thêm nữa, định vận hết công lực vung kiếm che kín môn hộ, mắt không rời hành động của cả ba đối thủ, chờ cơ hội đột phá.

Tuy đồng lửa ngăn cản đường rút lui nhưng nó cũng giúp Lương Đình Khôi bớt được một mặt không phải đề phòng.

Với kiếm thuật của chàng, việc ngăn chặn công thế của ba người chẳng phải là việc khó. Điều sống còn là phải tìm cách đột phá thoát vây.

Nhưng cả ba đối thủ đều thuộc hàng nhất lưu, đối phó với từng người một không thành vấn đề, nhưng khi chúng liên thủ, muốn phản kích lại không đơn giản vì phải quán xuyên cả ba mặt không được để xảy ra bất cứ sơ suất nhỏ nào.

Mặt khác chàng không thể kéo dài thời gian bởi lực lượng hậu bị của đối phương vô cùng hùng hậu.

Bất ngờ Lương Đình Khôi hét to một tiếng xuất chiêu sát thủ đánh bật kiếm Từ Huy, nhưng không dám kết liễu hãn mà thừa cơ nhún mình nhảy ra khỏi vòng vây, cũng vừa lúc chưởng, trảo của hai lão nhân bổ tới.

Chàng đã có chuẩn bị từ trước liền quay người xuất liền hai kiếm chặn đứng công thế của hai lão nhân.

Nếu vừa rồi sau khi đánh bật kiếm của Từ Huy, chàng có thể thừa cơ kết liễu tính mạng hãn, nhưng sau đó ít phút chàng trúng chưởng lão mập hoặc trảo của lão gầy.

Trong khi đang ở giữa trùng vây, muốn bảo vệ mạng mình thì điều tối kỵ là ham đánh. Dù có giết được một vài tên mà mình trúng thương thì chỉ cần loạn kiếm cũng đủ bầm thành muôn mảnh.

Thấy Lương Đình Khôi nhảy được ra ngoài vòng chiến, bọn võ sĩ lập tức siết chặt vòng vây, chỉ chừa lại một khoảng hẹp chừng vài trượng.

Hai lão nhân bám theo Lương Đình Khôi như hình với bóng, còn Từ Huy tuy bị đánh giạt kiếm nhưng vẫn chưa bật khỏi tay. Hãn cố sức lấy lại thăng bằng rồi quay ngoắt lại, mắt đỏ ngầu như thú dữ, nghiêng rặng vung kiếm công kích.

Rốt cuộc Lương Đình Khôi vẫn tiếp tục bị vây giữa ba người, chỉ khác là sau lưng chàng còn lửa đe dọa nữa.

Hai lão nhân cùng với Từ Huy tạo thành hình chữ phẩm vây Lương Đình Khôi ba phía không ngừng công kích, trong đó hung hãn nhất là Từ Huy.

Hai lão nhân lúc này đã biết rõ bản lĩnh đối phương chẳng phải hạng tầm thường, thế xuất chiêu thận trọng hơn.

Cuộc đấu chẳng mấy chốc đã kéo dài nửa canh giờ. Chẳng riêng gì Lương Đình Khôi mà cả ba tên cao thủ của Thiên Tinh môn mồ hôi cũng ướt đầm cả người, một phần vì nội lực, phần do căng thẳng và thêm phần khác là vì tác dụng của ngọn lửa. Bọn võ sĩ đứng bên ngoài không tham gia, trán cũng đầm mồ hôi !

Ngọn lửa yếu dần. Có điều lạ là trong thạch động vẫn không nghe động tĩnh.

Quái nhân đã chết thiêu, chết ngạt trong đó hay đã thoát được ra ngoài ?

Nhưng thạch động chỉ có một cửa, thoát ra bằng lối nào ? Bạch Y Truy Hồn không hiện thân, cả Kim Đồng đầu cũng không thấy.

Lương Đình Khôi biết không thể cứ tiếp tục duy trì trận đấu như thế mãi được, chẳng bao lâu nữa sẽ kiệt lực mà rơi vào tay đối phương. Chàng liền hạ quyết tâm bất chấp phải lưu bao nhiêu huyết cũng phải hạ sát thủ để thoát ra ngoài. Nhưng chàng còn chưa kịp thực hiện ý đồ thì bỗng từ ngoài vòng vây có tiếng quát vang như sấm.

- Dừng tay !

Liền đó bọn võ sĩ giạt ra chừa một lối đi rộng, đồng thời cả ba tên cao thủ của Thiên Tinh môn nhảy lui một bước ngừng chiến.

Đương nhiên Lương Đình Khôi cũng dừng tay.

Nét mặt Từ Huy lộ sự vui mừng, còn hai lão nhân mở to mắt nhìn về phía vòng vây vừa được giãn ra.

Lương Đình Khôi nhìn theo ánh mắt chúng, chàng chấn động cả tâm thần !

Chỉ thấy một lão nhân bận cẩm bào, thân hình to lớn phi thường đang thông thả bước vào đấu trường qua lối rộng vừa được bọn võ sĩ giãn ra, trên ngực cẩm bào thêu đến bốn ngôi sao vàng thành hình chữ thập ! Hiển nhiên thân phận của người khổng lồ này còn cao hơn tên Tổng quản Từ Huy và hai lão nhân một bậc.

8. Huyết Nhuộm Hộp Sắt

Lương Đình Khôi lo lắng nghĩ thầm :

- Vừa rồi đối phó với ba tên kia đã khó khăn, nay lại thêm một lão nhân to lớn này thì tình hình lại càng nghiêm trọng đây. Lão ta chỉ ra lệnh một tiếng làm cả trường đấu rầm rập tuân theo, chẳng lẽ chính Thiên Tinh Môn chủ xuất trường ?

Cầm y lão nhân qua hết vòng vây của bọn Thiên Tinh võ sĩ thì dừng lại, chiếu ánh mắt như điện nhìn Lương Đình Khôi.

Tổng quản Từ Huy và hai lão nhân vội bước tới nghênh đón, cúi mình hành lễ với thái độ rất cung kính, đồng thanh nói :

- Thuộc hạ tham kiến Thái Thượng Hộ Pháp !

Cầm bào lão nhân xua tay :

- Miễn lễ !

Lão quét mắt nhìn khắp đấu trường rồi lại nhìn thẳng mặt Lương Đình Khôi như trước.

Chàng cũng nhìn lại đối phương, tuy vẻ mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng không khỏi lo lắng nghĩ thầm :

- Người này làm tới Thái Thượng Hộ Pháp, nhất định bản lĩnh không phải tầm thường. Thân phận hắn trong Thiên Tinh môn chỉ thấp hơn Môn chủ, chẳng trách nào bọn kia cung kính như vậy...

Cầm bào lão nhân cất tiếng sang sảng như chuông :

- Vị trẻ tuổi này là ai ?

Tổng quản Từ Huy vội bước lên một bước, cung kính trả lời :

- Bẩm Thái Thượng, hắn là Tu La Kiếm.

Cầm bào lão nhân hỏi tiếp :

- Vì sao xảy ra xung đột ?

Lão nhân lùn mập trả lời thay :

- Hắn ở trong động bị khói hun không chịu nổi nên phải chui ra.

Cầm bào lão nhân chỉ “à” một tiếng.

Đến lúc đó Lương Đình Khôi mới để ý thanh kiếm đeo bên sườn lão Thái Thượng Hộ Pháp này rất lớn, trong lòng lại càng kinh hãi.

So với người bình thường, lão ta cao hơn hẳn một cái đầu, nặng ít nhất là gấp rưỡi chàng, thanh kiếm so với kiếm thường cũng dài hơn một thước, chỉ nhìn qua bao kiếm cũng biết to dày hơn rất nhiều.

Cầm bào lão nhân vẫn nhìn thẳng vào mắt Lương Đình Khôi không chớp khiến chàng có cảm giác như cái nhìn của đối phương là vật hữu hình có thể sờ thấy được và hàm chứa cả sức nóng trong đó.

Bất giác chàng nảy ra ý nghĩ :

- Nếu lão ta xuất thủ thì không biết mình có thể tiếp được mấy chiêu ? Chỉ sợ với thanh kiếm nặng như vậy, nếu tiếp chiêu trực diện e rằng không chịu nổi một kiếm.

Bây giờ thì lão ta hỏi thẳng :

- Người là Tu La Kiếm ?

Lương Đình Khôi cầm thanh kiếm hơi chúc mũi xuống, trả lời :

- Không sai !

- Kiếm hiệu Tu La đương nhiên phải có chỗ bắt phàm. Bồn tọa muốn ẩn chứng với người một tí, hãy chuẩn bị tiếp bồn tọa một chiêu !

Lão ta nói bằng ngôn từ cuồng ngạo, tuy nhiên thái độ lại không có vẻ gì là khiêu khích.

Chỉ có những người uy danh hiển hách và rất hiếm khi gặp được đối thủ mới dám cuồng ngạo như thế trước một đối thủ còn chưa quen biết.

Dù Lương Đình Khôi cũng đầy ngạo tính nhưng trước thân hình đồ sộ, thanh kiếm quá khổ của lão nhân, nhất là ánh mắt thâm tàng nội lực kinh nhân, chàng không khỏi hoang mang.

Nhưng cho dù thế nào thì cung đã giương lên, không thể không phát.

Hiển nhiên chàng không thể từ chối.

Tuy biết rằng đứng trước cường địch, nhưng chàng vẫn quyết không cải biến nguyên tắc, nói :

- Các hạ cứ tự nhiên.

Đồng thời cầm kiếm giữ thủ thế.

Cầm bào lão nhân mở to mắt hỏi :

- Thế nào ? Người định nhường bồn tọa xuất thủ trước ?

Lương Đình Khôi gật đầu :

- Tại hạ xưa nay không bao giờ xuất kiếm trước. Xin các hạ hãy lượng kiếm đi !

Ánh mắt Cầm bào lão nhân lóe lên tia xanh lục.

- Hừ ! Thật cuồng hết sức ! Đúng là chó con không sợ gì hổ !

Nói xong từ từ phát kiếm.

Người đồ sộ, kiếm quá khổ, đúng là vị đại hộ pháp mà người ta thường gặp đứng trấn thủ trước những ngôi miếu lớn, đây chỉ khác là người thật bằng xương bằng thịt !

Lương Đình Khôi hoành kiếm trước ngực, công lực vận tới mười hai thành, chỉ kỳ vọng có thể tiếp đối phương được một chiêu.

Lão nhân đã nói là ẩn chứng tất không có ác ý lưu huyết, và xem ra vị Thái Thượng Hộ Pháp này tuy thân hình to lớn, ánh mắt đáng sợ, thái độ cao ngạo nhưng về mặt lại không hung ác độc địa như những tên cao thủ khác của Thiên Tinh Môn mà chàng đã gặp.

Lương Đình Khôi quyết định không dùng tuyệt chiêu sát thủ. Còn sau cuộc ẩn chứng, tình hình sẽ diễn biến thế nào, chàng chẳng quan tâm lo nghĩ trước làm gì.

Cầm bào lão nhân không thủ thế, nói :

- Người có thể xuất thủ ?

Lương Đình Khôi vẫn kiên trì quan điểm :

- Tại hạ đã nói không xuất thủ trước, nguyên tắc đó không thể thay đổi.

- Nếu bốn tọa xuất thủ trước thì người hoàn toàn không có cơ hội đâu !

- Cũng có thể như vậy. Nhưng dù thế nào, tại hạ cũng không phá bỏ nguyên tắc mà mình đã đặt ra.

Cầm bào lão nhân tán thưởng, hơi có phần châm biếm :

- Rất tốt ! Chí khí như vậy thật đáng khen ?

Từ Huy và hai lão nhân lùi ra tận đám võ sĩ.

Cả trăm ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào hai đối thủ .

Thanh cự kiếm của Cầm y lão nhân từ từ giương lên.

Biết rằng đây là cuộc đấu khó khăn nhất mà chưa bao giờ mình gặp phải nhưng Lương Đình Khôi vẫn trấn tĩnh, chút hoang mang lo lắng trước đây đã biến đâu mất.

Chàng tập trung cao độ tinh lực, khí lực và thần lực hợp nhất với kiếm, đó là trạng huống đầu tiên chàng áp dụng từ khi xuất đạo tới nay.

Ánh hàn quang lóe sáng, thanh cự kiếm đã phát chiêu !

Lương Đình Khôi nghiêng rắn dốc toàn lực vùng kiếm tiếp chiêu.

Keeeng !

Một âm thanh vang rền cùng quãng lửa bùng lên lóa mắt.

Lương Đình Khôi tuy vẫn đứng nguyên tại chỗ nhưng hai chân lão đảo một lúc mới giữ được trầm ổn, sắc mặt trắng bệch, mũi kiếm buông chúc xuống tay phải tê rần từ hổ khẩu lan lên tới tận bả vai, giống như nó không còn thuộc về mình nữa. Cơn đau thấm vào tận tâm phế, cổ lăm lăm mới giữ được thanh kiếm để khỏi thoát ra khỏi tay.

Giá thử lúc này mà đối phương xuất thêm một kiếm nữa thì Lương Đình Khôi chỉ biết vờn cổ ra chịu chém mà thôi !

Cầm bào lão nhân vừa tra kiếm vào bao vừa gật đầu nói :

- Rất tốt ! Công lực khả quan !

Lương Đình Khôi chợt thấy trong đầu mình ong ong.

Chàng choáng váng không phải vì thể lực giảm sút mà do lòng tự trọng bị tổn thương.

Trước nay chàng vẫn tự cho rằng kiếm thuật và hỏa hầu đã đạt tới hàng nhất lưu cao thủ, thế mà không chịu nổi một chiêu của đối phương !

Cầm bào lão nhân lại nói :

- Còn trẻ như người mà đủ khả năng tiếp nổi bốn tọa một kiếm không bị thương đã là chuyện hiếm thấy trên võ lâm rồi. Tin rằng tiền đồ của người đây triển vọng !

Lão ta nói bằng giọng trầm tĩnh, không ra vẻ tán dương người khác để tăng uy thế của mình.

Lương Đình Khôi không biết trả lời thế nào, trong lòng hậm hực nghĩ thầm :

- Rồi sẽ có ngày ta sẽ hoàn trả người chiêu kiếm đó !

Lão nhân thấy chàng trầm mặc liền hỏi :

- Thế nào ? Người thua nhưng chưa chịu phục chứ gì ?

Lương Đình Khôi bật ra :

- Không phục !

Nghe câu đó, bọn Từ Huy và hai lão nhân đều biến sắc.

Quả thật tiểu tử này hết sức ngông cuồng, không biết sống chết là gì.

Riêng cấm bào lão nhân là vẫn trấn tĩnh, cười hỏi :

- Hô hô ! Có ý chí đấy ! Nhưng vì sao người không phục ?

- Tại hạ sẽ còn tiếp tục khổ luyện !

Cấm bào lão nhân gật đầu :

- Khá lắm ! Bây giờ người có thể đi !

Câu đó làm Lương Đình Khôi hết sức bất ngờ. Vì sao đối phương không truy xét vì sao mình có mặt trong động ?

Và hơn nữa bọn người của Thiên Tinh Môn đang nhìn chàng với mắt hồ hồ đắm đắm, nhất là tên Tổng quản Từ Huy như muốn ăn tươi nuốt sống chàng...

Quả nhiên hần bước tới gần Cấm bào lão nhân cúi mình nói :

- Bẩm Thái Thượng...

Lão ta liền ngắt lời :

- Cứ để cho hần đi !

Từ Huy cố nài nỉ :

- Nhưng hần...

Cấm bào lão nhân gạt phắt :

- Ta biết rõ hơn người. Hần không liên quan gì đến chuyện xảy ra trong thạch động này cả !

Từ Huy mở to mắt vì kinh ngạc.

Không biết Thái Thượng Hộ Pháp căn cứ vào đâu mà nói câu đó ? Nếu không liên quan thì ai đã giết chết hai tên Thiên Tinh võ sĩ trong lúc chỉ có mình hần trong thạch động ?

Tuy vậy hần không dám nói gì.

Lương Đình Khôi thu kiếm nhập bao quay người hướng sang một bên vòng vây rời khỏi hiện trường.

Bọn Thiên Tinh võ sĩ giãn lối nhường đường.

Vừa đi, Lương Đình Khôi vừa trầm ngâm nghĩ ngợi :

- Vì sao lão Thái Thượng Hộ Pháp đó lại nhận định rằng mình không liên quan đến những vụ sát nhân trong thạch động ?

Sau lưng chợt vang lên tiếng sang sang của Cấm y lão nhân ra lệnh :

- Lập tức rút lui ! Bố trí truy lùng theo hướng khác. Hung thủ đã rời khỏi thạch động từ trước rồi !

Lương Đình Khôi chợt thấy trong lòng rung động.

Hung thủ là nhân vật nào ? Có phải chính là kẻ bí ẩn vừa nói chuyện với chàng trong thạch động không ?

Nhưng bên ngoài địch nhân bao vây trùng điệp như vậy, bên trong lại hoàn toàn không có thông đạo nào khác, thế thì người đó ra bằng lối nào. Và tại sao Cấm bào lão nhân biết được điều này ?

Lương Đình Khôi quay lại nhìn, thấy tên Tổng quản Từ Huy và hai lão nhân đang điều khiển bọn Thiên Tinh võ sĩ rút khỏi hiện trường. Chàng thở dài một tiếng náo nuột để cố trút bỏ nỗi buồn bực trong lòng rồi quay người đi tiếp.

Vừa đến chân dãy đồi yên ngựa chợt thấy Kim Đồng đứng ngay trước mặt.

Lúc này Lương Đình Khôi đã mất hết hào khí, chẳng nói lời nào cũng không nhìn đối phương mà vòng sang bên tiếp tục bước.

Kim Đồng chạy theo nói riu rít :

- Lương đại ca xông vào thạch động làm tiểu đệ lo chết đi được, nhưng không có cách nào cản trở nên đành chịu. May mà không đến nỗi xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

Lương Đình Khôi chỉ ậm ừ không đáp.

Kim Đồng chỉ tay sang bên kia sườn đồi nói :

- Chúng ta sang bên đó nói chuyện.

Lương Đình Khôi cau mày hỏi :

- Có chuyện gì đáng bàn đâu ?

- Đương nhiên có chứ ? Tiểu đệ định nói một chuyện mà nhất định Lương đại ca rất muốn biết !

Lương Đình Khôi ngẫm nghĩ một lát rồi miễn cưỡng gật đầu.

Hai người vượt qua một ngọn đồi sang phía bên tả đến ngồi lên tảng đá lớn dưới bóng cây.

Chỗ này bị khuất nên không nhìn thấy khu vực động khẩu vừa xảy ra trận chiến, đồng thời ở bên đó cũng không nhìn thấy họ.

Kim Đồng chợt chỉ tay sang một thạch động cách đó chừng ba trượng nói :

- Thạch động này chính là nơi thê tử của Thái Cực Lão Nhân bị người của Thiên Tinh Môn bắt cóc đem tới giam giữ.

Lương Đình Khôi bấy giờ mới để ý đến con đường dòng qua chân núi phía trước mặt, và quả thật ở đây cách hiện trường chỉ chừng một dặm.

Chàng liền hỏi :

- Thái Cực Lão Nhân cứu được thê tử bình an chứ ?

Kim Đồng đáp :

- Không có trở ngại gì.

- Họ bây giờ ở đâu ?

- Đi xa rồi !

Trầm mặc khoảnh khắc, Kim đồng lại lên tiếng :

- Lương đại ca có biết lão nhân to lớn dùng thanh cự kiếm vừa đấu với đại ca có lai lịch thể nào không ?

Lương Đình Khôi đáp :

- Chỉ nghe tên Tổng quản họ Từ xưng lão ta là Thái Thượng Hộ Pháp.

Kim Đồng gật đầu :

- Đúng là thân phận lão ta trong Thiên Tinh Môn thì như vậy, nhưng tiểu đệ muốn hỏi lai lịch xuất thân kia...

Lương Đình Khôi tỏ quan tâm hỏi :

- Lai lịch thể nào ?

- Lão chính là Cái Thế Kiếm Vương !

Lương Đình Khôi kêu lên :

- Thế nào ? Lão nhân đó là Cái Thế Kiếm Vương ? Nghe nói lão ta ở vùng duyên hải sao lại đến đây ?

Kim Đồng giải thích :

- Đại ca nói đúng. Lão ta trước đây ở miền duyên hải, chỉ nổi danh năm sáu năm gần đây nhưng danh tiếng đã lừng lẫy giang hồ, trở thành thủ lĩnh của vô lâm vùng Nam Cương và suốt một dãy Trường Giang tới tận miền duyên hải. Lão tự xưng là Cái Thế Kiếm Vương, chỉ cần nghe danh hiệu là đủ biết lão tự cao tự đại đến mức nào.

Hắn bủ môi tỏ ý chê bai, nói tiếp :

- Chẳng những thế, lão ta còn vỗ ngực nhận mình là thiên hạ vô địch, chưa từng gặp đối thủ nào vượt quá ba chiêu !

Lương Đình Khôi nghĩ thầm :

- Cái này thì có thể tin rằng lão đã không khoe khoang. Ngay cả sư phụ mình còn chưa đủ bản lĩnh đánh hạ mình chỉ trong một chiêu. Con người đó chẳng những công lực kinh nhân mà kiếm thuật cũng không nhược !

Nhưng chàng không nói ra điều đó, sợ đối phương đánh giá mình tự phụ. Thật tình từ khi vào Trung Nguyên, chàng đã gặp không ít nhân vật kiệt xuất nhưng người có bản lĩnh thượng thừa như Cái Thế Kiếm Vương thì chỉ gặp lần đầu.

Chàng chỉ hỏi :

- Đã là người cao ngạo như thế tại sao lão ta còn từ duyên hải đến đây đầu nhập Thiên Tinh môn ?

- Chuyện đó đầu đuôi thế này. Có một lần ở Nam Xương, lão dựng đài thách đấu, tuyên bố rằng chỉ cần có người đủ khả năng tiếp nổi mình ba chiêu, lão ta sẽ nhận thua.

Lương Đình Khôi bắt đầu bị cuốn hút chuyện. Vội hỏi :

- Rồi sau thế nào ?

Kim Đồng kể :

- Trong suốt mấy ngày liền, quần hùng khắp nơi tụ tập về Nam Xương thử tài. Nhưng trong số mấy trăm cao thủ thượng đài không ai tiếp nổi Cái Thế Kiếm Vương ba chiêu, thông thường chỉ một chiêu là bại thủ. Cuối cùng có một nhân vật thần bí tiếp được ba chiêu mà chưa ngã.

- Nhân vật đó là ai vậy ?

- Thiên Tinh Môn chủ.

- À... Ta hiểu rồi ! Vì thế nên Cái Thế Kiếm Vương đành nhận bại, đồng thời chấp nhận trở thành Thái Thượng Hộ Pháp của Thiên Tinh Môn chứ gì ?

Kim Đồng gật đầu :

- Lương đại ca nói hoàn toàn chính xác.

Lương Đình Khôi lại hỏi :

- Thiên Tinh Môn chủ là ai ?

- Không biết. Đó là một nhân vật hết sức thần bí. Lần đó thượng đài đấu với Cái Thế Kiếm Vương, hắn cũng trùm kín mặt chỉ chừa có đôi mắt. Chỉ sau khi trận đấu kết liễu hắn mới chịu tiết lộ thân phận.

Lương Đình Khôi ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ Thiên Tinh Môn là đại môn phái uy danh làm chấn động thiên hạ vô lâm như vậy mà cho đến bây giờ người ta vẫn không biết môn chủ là ai ?

- Chính thế ! Chỉ sợ ngoài một vài người hy hữu trong Thiên Tinh Môn, tất cả người trên giang hồ không ai biết rõ lai lịch hắn, thậm chí chưa nhìn rõ diện mục thực thế nào !

Lương Đình Khôi nghĩ thầm :

- Lão Cái Thế Kiếm Vương đó công lực quả là cái thế, đến Thiên Tinh môn chủ mà chỉ tiếp nổi ba chiêu, tính ra mình tiếp được một chiêu cũng chưa đến nỗi quá nhục !

Nghĩ thế hào khí trong người trỗi lên, chàng ngẩng đầu nói :

- Võ học như biển, thật không biết đâu là chỗ tận cùng !

Kim Đồng liền tán đồng :

- Đúng là như thế !

Lương Đình Khôi như chợt nhớ ra điều gì chợt hỏi :

- Này Kim Đồng. Người nói rất thông thuộc địa hình ở đây, biết rõ từng gốc cây ngọn cỏ, đúng không ?

Kim Đồng mở to mắt nhìn chàng hỏi :

- Đúng thế, nhưng sao ?

- Người từng vào thạch động mà chúng ta vừa ẩn phục rồi chứ ?

- Rồi.

- Trong đó có nơi nào bí ẩn không ?

Kim Đồng ngạc nhiên hỏi :

- Thạch động là thạch động, có gì mà bí ẩn ?

Lương Đình Khôi giải thích :

- Ta đã xem xét rất kỹ. Trong đó chẳng có nơi nào ẩn thân được cả, cũng không hề có mật đạo hay thông lộ nào khác để ra ngoài, thế mà bốn mạng người bị giết một cách hết sức kỳ bí. Chính ta đã tận mắt chứng kiến hai tên Thiên Tinh võ sĩ mới vào động được hai trượng thì kêu rú lên rồi hoảng hốt chạy lui, vừa tới động khẩu thì mất mạng. Thế nhưng vừa rồi Cái Thế Kiếm Vương lại nói rằng người trong động đã đi khỏi đó. Nếu trong thạch động không có gì bí ẩn thì tại sao nhân vật thần bí đó tìm được chỗ ẩn thân không bị phát hiện để giết người bằng thủ đoạn quái dị như thế ?

- Cái đó...

Kim Đồng lộ vẻ lúng túng gãi đầu, nói :

- Tiểu đệ cũng không biết.

Lương Đình Khôi nói một cách kiên quyết :

- Ta nhất định phải điều tra rõ việc này !

Kim Đồng hoảng hốt kêu lên :

- Đại ca muốn vào động lần nữa sao ?

- Đúng thế !

Kim Đồng lo lắng nói :

- Nếu nhân vật thần bí kia trở lại thì chẳng nguy hiểm lắm sao ?

Lương Đình Khôi vẫn khẳng khái :

- Ta muốn mạo hiểm thêm một lần nữa !

Lúc này hào khí của chàng lại khôi phục, đồng thời tính hiếu kỳ trỗi lên. Những lúc như thế, chẳng ai ngăn được chàng thực hiện ý định của mình.

Kim Đồng chợt đổi ý, nói :

- Tiểu đệ sẽ cùng đi với đại ca !

Lương Đình Khôi nhú mày hỏi :

- Người không sợ chết một cách bất minh bạch như Đại Ác và mấy tên thủ hạ của Thiên Tinh Môn ư ?

Kim Đồng lắc đầu cười đáp :

- Dù sao thì tiểu đệ còn có Lương đại ca ở bên cạnh, chẳng sợ gì cả !

Đối với thiếu niên bí ẩn này, Lương Đình Khôi càng ngày càng thấy khó hiểu. Dễ dàng nhận thấy hần lạnh lợi cơ trí, và có gì khiến người ta có cảm giác cao thâm khó lường, ngay cả mục đích hần tới đây làm gì và vì sao giữ mối quan hệ gần gũi như thế với mình, Lương Đình Khôi không sao dò ra được. Nhưng dù sao thì có hần bên cạnh mình vẫn hơn. Chàng liền đồng ý :

- Nếu vậy chúng ta hãy đi ngay thôi ! Nếu không trời tối mất, vào trong đó chẳng trông thấy gì đâu !

Kim Đồng gật đầu :

- Rất tốt. Nhưng để tiểu đệ đi kiểm tra xem bọn người của Thiên Tinh Môn đã rút khỏi đó hết chưa.

Dứt lời tất tả đi ngay, chẳng bao lâu quay trở lại nói :

- Lương đại ca ! Chúng cuốn xéo cả rồi không còn lấy một móng ! Chúng ta đi nhanh kéo tới !

Lương Đình Khôi lập tức đứng lên.

Hai người lợi dụng địa hình hướng tới thạch động, mặc dù biết không có gì nguy hiểm nữa nhưng họ vẫn thận trọng.

oOo

Tới hiện trường vừa xảy ra cuộc giao chiến, Lương Đình Khôi và Kim Đồng dừng lại một lúc nhìn vào thạch động.

Quang cảnh hoàn toàn vắng vẻ, bọn thủ hạ của Thiên Tinh Môn đã kéo đi hết, cả người chết cũng được khuân đi, luôn thi thể Đại Ác cũng không thấy đâu, chắc đã bị thiêu thành tro tàn trong đồng lửa.

Trước động trông hết sức bề bộn, tro bụi lẫn với củi gộc còn chưa cháy hết nằm ngổn ngang, tuy không cao bằng đồng củi trước đó nhưng lan rộng chiếm hết bề mặt vào động khẩu, bốc lên mùi oi nồng rất khó chịu.

Lương Đình Khôi lướt mắt bao quát cảnh vật xong mới hỏi :

- Kim Đồng ! Người có biết xung quanh hiện trường này, ngoài bọn thủ hạ của Thiên Tinh Môn còn có ai ẩn mình quanh đây nữa không ?

Kim Đồng đáp :

- Thì lúc chiều chúng ta đã nói chuyện với Bạch Y Truy Hồn, lão tiểu tử chứ còn gì nữa ? Đại ca bảo còn ai khác ?

- Người biết gì về Bạch Y Truy Hồn ?

Kim Đồng như được thể, liền thao thao bất tuyệt :

- Theo truyền ngôn thì lão ta nổi danh từ ba mươi năm trước, là nhân vật nửa tà nửa chính, thiện ác tùy tâm. Lão ta làm mưa làm gió ở miền Nam, không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm cả hắc đạo lẫn bạch đạo đã táng mạng dưới chiếc bạch chiết phiến của lão. Chắc lần này tới đây cũng không ngoài mục đích nhằm vào Huyết Thư.

Lương Đình Khôi nhìn sang chỗ trước đó Bạch Y Truy Hồn ẩn thân, nghĩ thầm :

- Không biết đối phương đã rời khỏi đó bỏ đi chưa ? Mục đích của Bạch Y Truy Hồn là Huyết Thư. Sau khi đắc thủ, lão cố tình cho Thiên Nam Tam Ác lấy được để bọn quái nhân đó giúp mình bảo quản. Xem

ra mưu đồ này đã hỏng bét, tuy lão tránh được tai họa nhưng bây giờ Huyết Thư đã mất chẳng biết về tay ai, Bạch Y Truy Hồn buộc phải làm lại từ đầu... Nhưng biết truy tìm ở đâu được ?

Theo sự kiện mà suy xét thì Bạch Y Truy Hồn vẫn còn bám sát đối tượng là nhân vật thần bí ở trong thạch động.

Bạch Y Truy Hồn chắc chắn có chứng kiến trận đấu của mình với ba tên cao thủ của Thiên Tinh Môn và nhất định nghe Cái Thế Kiếm Vương nói rằng hung thủ đã rời khỏi thạch động trước đó.

Bạch Y Truy Hồn ở ngoài quan sát có phát hiện được không ? Dù không phát hiện được nhưng nghe Cái Thế Kiếm Vương nói thế chắc lão ta cũng đã tiến hành truy tìm chỗ khác rồi...

Đột nhiên chàng cảm thấy trong lập luận trên có gì không đúng. Cách giải thích của Bạch Y Truy Hồn về ý đồ để Thiên Nam Tam Ác thay mình bảo quản chiếc hộp với mục đích phao truyền ra giang hồ nhằm tránh cho mình khỏi bị truy sát nghe ra thì có lý, nhưng nghĩ lại có vẻ như nguy hiểm.

Bởi vì vật chưa nằm trong tay mình thì không thể tính là của mình được. Hơn nữa vùng này thuộc địa bàn của Thiên Tinh Môn có thể lực rất mạnh, Bạch Y Truy Hồn chẳng thể không biết trong môn phái này có Cái Thế Kiếm Vương và nhiều nhân vật nguy hiểm khác, đặc biệt là Thiên Tinh môn chủ. Nếu muốn phao tin ra giang hồ thì tại sao không đến chỗ nào cách xa đây, an toàn hơn mà làm việc đó ?

Nay sự thực đã chứng minh Thiên Tinh Môn hưng sư động chúng truy theo dấu vết huyết thư, người khác khó lòng đắc thủ, thậm chí có lấy được nó cũng rất khó thoát khỏi sự truy sát của Thiên Tinh Môn.

Với một bảo vật làm người ta trở thành đệ nhất cao thủ có sức quyến rũ đến nỗi khiến người ta quên đi đạo nghĩa, mất hết nhân tính, ai lại khinh suất bên nỗi lấy được rồi còn cố tình trao vào tay người khác ? Hơn nữa với bản lĩnh xuất thần nhập hóa như Bạch Y Truy Hồn thì khó gì mà không viễn tẩu cao phi tìm một nơi thâm sơn cùng cốc nào đó tuyệt đối an toàn để tu luyện thành Thiên hạ đệ nhất nhân ? Theo lời lão ta thì trong Huyết Thư chỉ có một chiêu kiếm pháp, cùng lắm chỉ vài tháng tu tập là cùng, lúc đã thành tựu rồi thì còn sợ ai nữa ? Và một điều khó hiểu khác xem ra vô lý là người ta khi đã muốn tránh khỏi bị truy sát thì càng giữ bí mật bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu, vì sao Bạch Y Truy Hồn nói cho chàng biết điều bí mật đó ?

Càng nghĩ, Lương Đình Khôi càng thấy khả nghi.

Rất có thể người đó không phải là Bạch Y Truy Hồn. Ngoài ra mục đích của y hình như không phải là chiếc hộp. Giả thiết thứ hai không có cơ sở lắm. Xét về lý thì có vẻ như vậy, nhưng một vật chí bảo có công năng kỳ diệu như Huyết Thư người trong giang hồ ai lại không ham ?

Vậy rốt cuộc bên trong sự việc này có uẩn khúc gì ?

Thấy chàng trầm tư mặc tưởng như vậy, Kim Đồng liền hỏi :

- Lương đại ca đang nghĩ gì vậy ?

Lương Đình Khôi lúng túng trả lời :

- Không... Có gì... Ta chỉ nghĩ xem người bí ẩn trong động là nhân vật nào.

Kim Đồng không để ý đến thái độ bối rối của đối phương, hỏi :

- Chúng ta vào thôi chứ ?

Lương Đình Khôi gật đầu :

- Đi thôi !

Nói xong bước qua đồng tro.

Kim Đồng cũng sánh vai chàng song song tiến vào thạch động.

Mặc dù nghe Cái Thế Kiếm Vương nói rằng nhân vật bí ẩn đã rời khỏi động nhưng Lương Đình Khôi vẫn không dám khinh suất, vận nội lực lên tay kiếm đề phòng.

Qua khỏi động khẩu hai trượng, chính là nơi mà Lương Đình Khôi chứng kiến hai tên Thiên Tinh võ sĩ gặp phải độc thủ.

Đột nhiên vang lên những âm thanh quái dị.

Cạch cạch cạch...

Với phản ứng bản năng, Lương Đình Khôi liền chộp lấy cổ tay Kim Đồng lao sang một bên vách đá, giương kiếm phòng thủ.

Chỉ thấy mấy vật đen và nhỏ từ trần động rơi xuống nền đá nảy lên phát ra những tiếng lạch cạch.

Lương Đình Khôi thở phào nói :

- Hóa ra chỉ là mấy viên đá nhỏ !

Kim Đồng bấy giờ mới lên tiếng :

- Hình như... Có một viên trúng vào chân tiểu đệ !

Lương Đình Khôi kinh hãi thốt lên :

- Thế nào ? Chỉ là viên đá hay ám khí ?

Kim Đồng cúi xuống nhặt lên một viên đá nhỏ nói :

- Lương đại ca cứ yên tâm, chẳng có ám khí nào đâu !

Lương Đình Khôi định thần, cúi xuống quan sát dưới sàn động chỉ thấy mấy viên đá nhỏ cỡ ngón chân cái không có gì đặc biệt, liền đứng lên hỏi :

- Có chuyện kỳ quặc gì thế ?

Kim Đồng không nói gì, chỉ quan sát trong động một lúc, ngược mắt nhìn lên trần, sau đó cầm tay Lương Đình Khôi kéo chàng ra động khẩu.

Lương Đình Khôi cứ để Kim Đồng kéo đi, ra tới cửa động mới hỏi :

- Có chuyện gì vậy ?

Kim Đồng buông tay chàng ra nói :

- Lương đại ca, tiểu đệ tìm ra điều bí ẩn rồi !

Lương Đình Khôi mở to mắt hỏi :

- Kim Đồng ! Người tìm ra điều bí ẩn trong thạch động ?

Kim Đồng bình tĩnh đáp :

- Chính thế !

- Căn cứ vào đâu ?

- Căn cứ vào... Những viên đá từ trần động rơi xuống !

Lương Đình Khôi bấy giờ mới hiểu ra, vội hỏi :

- Có phải người cho rằng thạch động này có hai tầng, phía trên còn có tầng khác nữa ?

Kim Đồng gật đầu :

- Đúng là tiểu đệ nghĩ thế !

- À...

Lương Đình Khôi thốt lên một tiếng, đưa mắt chăm chú nhìn lên trần động, lúc đó mới khám phá ra bí ẩn mà trước đó mình đã không nghĩ ra, liền hỏi :

- Vậy là ngay trên nóc động này còn có một động khác ăn thông với nhau ?

Kim Đồng đáp :

- Chưa hẳn chúng đã ăn thông với nhau nhưng ít nhất là có lỗ quan sát để phía trên biết rõ mọi hành động ở đây và triển khai sát thủ. Đáy động phía trên cũng chính là trần động này, chẳng qua trên đầu chúng ta đầy thạch nhũ nên khó phát hiện ra lỗ quan sát.

Lương Đình Khôi nghĩ rằng lập luận của Kim Đồng là có cơ sở. Có đá từ trên trần lăn xuống, chứng tỏ phía trên còn có tầng thứ hai và ít ra phải có lỗ quan sát, chính những viên đá từ lỗ đó rơi xuống.

Đá có thể rơi xuống được tất người ở trên cũng có thể dùng ám khí để thương nhân, vì khoảng cách quá gần nên chàng lúc đó ở cuối động không thể phát hiện được.

Lương Đình Khôi chợt rung mình khi nghĩ rằng chàng từng đứng ngay bên dưới lỗ quan sát đó, liền buột miệng nói :

- Khi ta nói chuyện với nhân vật bí ẩn đó chính đứng ở ngay bên dưới lỗ quan sát mà mấy viên đá vừa rơi xuống, cũng là nơi mà hai tên Thiên Tinh võ sĩ bị tập kích. Hiển nhiên người kia có thể hạ sát ta, vì sao hẳn không làm thế ?

Kim Đồng trầm ngâm nói :

- Việc này... Có thể vì người trong động có nhãn quan khác đối với Lương đại ca nên không hạ thủ...

Hắn nói câu đó nửa đùa nửa thật, chẳng biết có thật hắn nghĩ như vậy không, sau đó còn thêm một câu :

- Nhưng dù sao đó là điều rất khó hiểu !

Lương Đình Khôi nói :

- Nhất định ta quyết truy rõ chuyện này !

Đột nhiên Kim Đồng kêu lên :

- Lương đại ca ! Xem kìa...

Lương Đình Khôi nhìn theo ánh mắt tên tiểu đồng, thì phía trước gần cuối động có một nhân ảnh bận y phục trắng toát, da mặt cũng trắng nhợt không chút sinh khí, tay cầm chiếc quạt xếp cũng màu trắng...

Toàn thân chàng nổi gai, phải sau một lúc mới trấn tĩnh lại, xác định rằng đó không phải là quỷ mà chính là Bạch Y Truy Hồn !

Cuối cùng thì nhân vật bí hiểm đó cũng hiện thân.

Lương Đình Khôi liền đi tới.

Bạch Y Truy Hồn bỗng quát lên :

- Không được đến gần !

Lương Đình Khôi đành dừng lại, chú mục nhìn đối phương.

Bạch Y Truy Hồn lại nói :

- Tu La Kiếm ! Người chẳng cần phải phí sức đoán mò ! Bốn nhân nói ngay để người khỏi nghi ngờ, người trong động đã bỏ đi lâu rồi.

Lương Đình Khôi buột miệng :

- Không đúng ! Mới rồi...

Chàng định nói tới những viên đá từ trên trần rơi xuống. Nhưng chưa hết câu thì Bạch Y Truy Hồn đã cướp lời :

- Nghe đây. Mới rồi người dùng đá giỡn người chỉ là bốn nhân chứ không phải nhân vật bí ẩn đã ở trong động từ trước.

Lương Đình Khôi trở mắt không sao giải thích được rốt cuộc sự việc là thế nào. Cuối cùng điều bí ẩn vẫn cứ là bí ẩn !

Bạch Y Truy Hồn chừng như hiểu thấu nỗi nghi ngờ của Lương Đình Khôi liền giải thích :

- Thạch động này có hai tầng thượng hạ. Tầng thượng có lối ra ở sườn núi nhưng động khẩu nằm trong đám quái thạch rất kín đáo, nếu không đến gần thì không thể phát hiện được. Giữa hai tầng động có chỗ thông nhau, người lên xuống được nhưng chỉ cần ở bên trên dùng một tảng đá chặn lại thì dưới này không sao tìm ra. Người trước đây ở trong động dùng ám khí sát nhân bằng phương thức giống như vừa rồi bốn nhân đã ném đá xuống.

Lương Đình Khôi hỏi :

- Nhưng tại hạ chưa hiểu người đó sát nhân bằng thủ pháp nào mà không để lại dấu vết ?

Bạch Y Truy Hồn đáp :

- Người đó dùng ám khí cực nhỏ, khoảng cách chỉ mấy thước, lại từ trên phóng xuống không bị ai phát hiện, cứ đường hoàng mà cắm ngập vào thiên linh cái. Một thứ ám khí chỉ bằng sợi lông trâu thì đến thánh thần cũng chẳng truy ra được !

Bây giờ thì Lương Đình Khôi đã hiểu ra, lòng thầm run lên vì kinh sợ nhưng vẻ mặt vẫn điềm nhiên hỏi :

- Các hạ nói... Người trong động đã đi mất rồi ư ?

Bạch Y Truy Hồn khẳng định :

- Hoàn toàn đúng ! Nếu bốn nhân không phát hiện được người đó rời khỏi thạch động thì sao biết được động khẩu bí mật đó ?

Lương Đình Khôi lại hỏi :

- Vì sao phát hiện được mà các hạ không truy theo ?

Bạch Y Truy Hồn đáp :

- Bốn nhân chỉ thấy một nhân ảnh từ đám quái thạch lao đi. Vừa kịp tới nơi thì đã mất hút không biết đường nào mà đuổi theo nữa, đành trở lại tìm xem thì phát hiện được động khẩu.

Lương Đình Khôi còn cố bức thêm một câu :

- Các hạ cam tâm để người đó thoát khỏi tay mình sao ?

- Biết làm thế nào được ! Hơn nữa hắn cũng không thoát...

Lương Đình Khôi mỉa mai hỏi :

- Các hạ hiện đang ở đây, trong lúc đó người kia có thể đang ở cách đây hàng chục dặm, nói thế không quá chủ quan sao ?

Bạch Y Truy Hồn trả lời bằng giọng tin tưởng :

- Người đó không thể thoát khỏi sự truy đuổi của Thiên Tinh Môn được.

Lương Đình Khôi vẫn chưa thỏa mãn với cách trả lời của đối phương nhưng chàng không hỏi nữa. Chàng chợt hiểu rằng có những trường hợp xảy ra ngoài sự liệu định của con người, chỉ biết chấp nhận sự kiện sau khi nó xảy ra mà thôi.

Hơn nữa khi đối phương đã muốn lấp liếm thì dù có tra hỏi cũng vô ích.

Nhưng dù sao bây giờ chàng cũng đã hiểu thêm điều bí mật mà mình muốn tìm hiểu.

Trong lòng còn hai mối băn khoăn, chàng thử thăm dò :

- Các hạ có cho rằng người trong động đã lấy được Huyết Thư.

Bạch Y Truy Hồn đáp :

- Cái đó thì có thể khẳng định, bởi vì Đại Ác chết vì một mũi ám khí bắn vào Thiên linh cái.
- Người trong động là nhân vật nào ?
- Cái đó thì tạm thời còn chưa biết. Bốn nhân chỉ thấy một nhân ảnh lao ra khỏi đám quái thạch mất hút, vì quá xa nên chẳng thể xác định được hình dạng.

Lương Đình Khôi không tin lắm về cách giải thích của người tự nhận là Bạch Y Truy Hồn.

Người này đã bộc lộ quyết tâm tranh đoạt Huyết Thư, khi đã phát hiện được người trong động chạy đi thì nên bằng mọi cách truy theo mới phải.

Nếu nói rằng chờ Thiên Tinh Môn truy tìm người kia rồi mình sẽ tìm cách hành động, tuy phần nào có lý nhưng vẫn chưa xác đáng. Hay chính người trong động là đồng bọn của Bạch Y Truy Hồn ?

Đã là mối ngờ vực thì tất phải bộc phát, chàng liền hỏi :

- Đúng là các hạ không biết người trong động là ai ?
- Đúng là bốn nhân không biết hần.

Lương Đình Khôi chất vấn :

- Trước đây các hạ từng mượn tay Thiên Nam Tam Ác bảo quản Huyết Thư, chẳng lẽ bây giờ đến lượt trao cho một người hoàn toàn không quen biết ?

Bạch Y Truy Hồn đáp :

- Không. Lần này thì khác.
- Hay các hạ không có ý tranh đoạt Huyết Thư nữa ?
- Đương nhiên có, nhưng vì biết không truy được hần nên ta đã có kế hoạch khác.

Lương Đình Khôi nhíu mày hỏi :

- Thế ư ? Chẳng lẽ kế hoạch đó là để Thiên Tinh Môn làm thay mình ?
- Người nói thế cũng gần đúng. Ít ra là Thiên Tinh Môn không để người kia chạy thoát khỏi sơn khu này. Hiện giờ chúng đã bịt chặt các lối ra vào núi, người trong động không đủ sức đột phá tuyến bao vây hùng hậu của Thiên Tinh Môn mà không bị bắt buộc hiện thân.
- Giả sử xảy ra biến cố bất ngờ ?
- Bốn nhân hoàn toàn không lo điều đó !

Bạch Y Truy Hồn nói bằng giọng tin tưởng, dừng một lúc chợt hỏi :

- Tu La Kiếm ! Có phải người cũng có ý đoạt Huyết Thư không ?

Lương Đình Khôi trả lời ngay :

- Tại hạ không có ý định.
- Nếu đã vô ý, vì sao người nhất định xông pha vào nơi nguy hiểm bất kể tính mạng mình như thế ?
- Chỉ để thỏa mãn sự hiếu kỳ.

Bạch Y Truy Hồn hỏi tiếp :

- Người đã bao giờ nghĩ rằng chỉ vì để làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ mà có thể người sẽ phải trả giá thế nào không ?
- Tại hạ không quan tâm đến vấn đề này !
- Vậy thì rất tốt ! Người thật có bản sắc của một chân võ sĩ. Bây giờ bốn nhân muốn hỏi câu cuối cùng.

Tới đó dừng lại một lúc.

Lương Đình Khôi chờ đợi nhưng không giục.

Bạch Y Truy Hồn tiếp giọng :

- Dưới con mắt của người, bốn nhân là người thế nào ?

- Tại hạ chưa thật hiểu câu hỏi.

Bạch Y Truy Hồn ngập ngừng giây lát rồi nói :

- Nói rõ hơn, người coi bốn nhân là địch hay bằng hữu ?

Lương Đình Khôi đáp :

- Cái đó còn chưa thể xác định. Là bạn hay thù thì còn phải chờ xem diễn biến sau này mới có thể kết luận được !

- Nếu vậy thì bốn nhân hy vọng được người coi là bằng hữu.

Dứt lời lánh mình mất hút.

Lương Đình Khôi đứng ngẩn người. Giọng nói của Bạch Y Truy Hồn vẫn còn văng vẳng bên tai chàng, “hy vọng được coi là bằng hữu”.

Vì sao cần phải như thế ? Có ẩn ý gì bên trong ? Hay chỉ đơn giản là đối phương không muốn có thêm địch nhân trong cuộc tranh đua khốc liệt và đẫm máu này ?

Nếu nghĩ kỹ lại thì hầu như không có lý.

Quả tình trong thời gian qua, Bạch Y Truy Hồn đối với chàng có sự quan tâm, nhưng chỉ căn cứ vào từng đó thật chưa đủ khẳng định là tình bằng hữu.

Kim Đồng bước lên trước mặt chàng. Trong quan niệm của Lương Đình Khôi thì ngay cả vị tiểu đồng này cũng là một nhân vật huyền bí và đáng sợ, lai lịch bất minh, động cơ cũng bí ẩn, chứng cứ rõ rệt nhất là nếu hẳn không có mục đích thì chẳng phải loanh quanh trong núi này.

Thế mà trước sau Kim Đồng chỉ nhận rằng mình có mặt ở đây là do hiếu kỳ và “thích xem sự náo nhiệt”

Kim Đồng nói :

- Lương đại ca, bây giờ thì điều bí ẩn đã được giải đáp một nửa.

Lương Đình Khôi chỉ “ừm” một tiếng.

Kim Đồng lại hỏi :

- Đại ca nói xem quan niệm thực của mình đối với Bạch Y Truy Hồn như thế nào ?

Lương Đình Khôi đáp :

- Đó là một nhân vật đáng sợ, làm người ta có cảm giác thần bí khó lường.

Kim Đồng liếc nhìn chàng nói :

- Theo tiểu đệ thấy thì lão ta đối với đại ca quả thật có thiện ý.

Lương Đình Khôi lắc đầu :

- Điều này rất khó nói. Muốn khẳng định nó phải chờ đến khi giữa song phương có sự tranh chấp trực tiếp về quyền lợi mới biểu lộ ra.

Chàng nghĩ một lúc rồi nhíu mày nói thêm :

- Kim Đồng ! Căn cứ vào truyền ngôn trên giang hồ như người nói thì Bạch Y Truy Hồn là nhân vật đã nổi danh từ ba mươi năm trước. Như vậy thì ít nhất đã năm sáu mươi tuổi. Nhưng giọng nói và cử chỉ của người này lại không giống với người đã có tuổi. Người có thấy như vậy không ?

Kim Đồng đáp :

- Tiểu đệ thấy không có gì đặc biệt. Bạch Y Truy Hồn là Bạch Y Truy Hồn. Những nhân vật quái dị như vậy đều có những nét không giống thường nhân.

- Nhưng ta thì lại hoài nghi...

- Lương đại ca ! Bây giờ chẳng nên phải nghỉ ngơi nhiều cho mệt óc. Mặc kệ lão tiểu tử đó là thật hay giả, rồi sẽ có một ngày hắn phải lộ chân tướng. Bây giờ trời sắp tối rồi, chúng ta nên tìm một nơi nào để trú đêm.

Lương Đình Khôi hỏi :

- Ngay trong thạch động này chẳng phải là nơi trú đêm rất tốt hay sao ?

Kim Đồng vỗ trán nói :

- Phải rồi ! Thế mà tiểu đệ không nghĩ ra. Bây giờ đại ca cứ ở đây, để tiểu đệ ra ngoài kiếm ít hoa quả về ăn kèm với lương khô mới nướng được !

Rồi không chờ chàng kịp phản ứng, hắn nhanh chóng chạy vút ra ngoài.

Lương Đình Khôi đứng lặng một mình trong hang đá đầu óc nghĩ ngợi miên man, cuối cùng những ý tưởng lại quay về Như Ngọc. Vì sao không thấy bóng dáng nàng đâu cả ?

Rõ ràng Bạch Phát Tiên Bà đã xuất hiện ngay trong sơn cốc gần ngôi lều của mình, đương nhiên bà ta cũng biết Vong Hồn Nữ đang ở đó chờ mình với mục đích tìm cừu, chẳng lẽ bà ta sợ Vong Hồn Nữ đến nổi im hơi lặng tiếng ở trong núi mà không dám lộ diện ?

Lý do gì mà Bạch Phát Tiên Bà trở mặt không cho chàng quan hệ với đồ đệ của mình nữa ! Có phải đơn giản như bà ta nói chàng không xứng hay có nguyên nhân bí ẩn nào khác mà không chịu nói ra ?

Chẳng lẽ đành chấp nhận khổ đau, từ bỏ mối tình với nàng ?

Không ! Chàng quyết không cam tâm chấp nhận đầu hàng một cách dễ dàng như vậy ! Ít nhất cũng phải gặp bằng được Như Ngọc để tra rõ ngọn ngành. Nếu không sẽ suốt đời ân hận, mãi mãi ôm nỗi thống khổ không thể nguôi ngoai. Nhìn ra cửa động mờ tối, lòng chàng cũng trở nên u ám nặng nề...

Một hồi lâu vẫn không thấy Kim Đồng trở lại, chàng chợt nhớ lại cuộc đối thoại với Bạch Y Truy Hồn vừa qua và tự nghĩ xem mình có nên tìm động khẩu phía trên để tìm hiểu kỹ một lần không ?

Hoàn toàn vô thức, đôi chân bỗng đưa chàng ra khỏi động.

Đưa mắt nhìn lên, thấy bên trên động khẩu là vách đá dựng đứng cao vút không có chỗ đặt chân, muốn lên đỉnh buộc phải tìm đường khác.

Thế rồi Lương Đình Khôi chẳng biết nghĩ sao vòng sang phía tả, lượng định thế núi rồi bắt đầu trèo lên. Tuy sườn núi bên này không dựng đứng như chính diện nhưng cũng vẫn là vách đá rất khó trèo.

Lúc này Lương Đình Khôi không nghĩ ngợi gì nữa, lợi dụng từng hõm đá leo lên cao dần.

Nếu lúc đó có người từ dưới nhìn lên sẽ thấy chàng đứng giữa tường đá cheo leo rất nguy hiểm, chỉ cần trượt chân là rơi xuống tan xác, nhưng bản thân Lương Đình Khôi lại hoàn toàn không có cảm giác đó, vẫn tiếp tục cần mẫn trèo lên.

Lên được nửa dốc thì vách đá thoải thoải dần, có thể đứng thẳng người men theo các kẽ đá mà đi.

Lương Đình Khôi dừng lại nghỉ giây lát, chợt nhận ra rằng vừa rồi mình đã mạo hiểm một cách vô lý vì nếu vòng sang trái chút nữa thì leo lên núi dễ hơn nhiều.

Đi thêm hơn chục trượng nữa thì sườn núi chỉ còn thoải thoải, lớp lớp quái thạch đứng nháp nhô đủ hình đủ vẻ.

Lương Đình Khôi xác định lại địa hình và phương hướng. Ở đây cao hơn động khẩu bên dưới chừng mười lăm trượng, nếu đúng như lời Bạch Y Truy Hồn nói, thạch động bí ẩn dưới kia là động kếp thì cộng cả tầng trên có thể cao đến năm sáu trượng, như vậy phải xuôi xuống nữa mới có thể tìm ra động khẩu.

Thạch động không rộng lắm, cho dù thông đạo có dài thì cũng chỉ tới vài chục trượng là cùng. Trong phạm vi vài ba chục trượng tìm một động khẩu là việc không khó lắm.

Lương Đình Khôi liền đi luồn giữa những tảng quái thạch bắt đầu tìm kiếm.

Lúc này trời đã mờ tối nhưng nhìn gần vẫn nhận rõ sự vật.

Chỉ sau thời gian chừng một tuần trà, Lương Đình Khôi phát hiện ra một động khẩu không lớn lắm, nhưng một người có thể thẳng người đi vào một cách thoải mái.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, điều hòa lại khí lực rồi bắt đầu tiến vào động.

Động khẩu dốc ngược xuống, không có thạch cấp nhưng không trơn, bốc lên mùi ẩm thấp, chứng tỏ rất ít khi có người vào ra.

Đi sâu vào mấy trượng, đường trở nên ít dốc hơn nhưng rất tối.

Lương Đình Khôi tiếp tục tiến sâu vào.

Mặc dù biết nhân vật bí ẩn đã rời khỏi thạch động nhưng lòng chàng không khỏi cảm thấy thấp thỏm lo lắng.

Tối như bưng, giữa tay không thấy ngón, nếu như có cơ quan ẩn phục thì biết đối phó thế nào ?

Lo thì cứ lo, nhưng chân vẫn tiếp tục bước tới. Nhiều khi chàng buộc phải dùng tay sờ soạn vào vách đá như người mù, chân lảo đảo từng bước một.

Đi như vậy không biết bao lâu, ngay cả đoạn đường đã qua mười trượng hay ba chục trượng, Lương Đình Khôi cũng không sao xác định được, chàng chỉ mừng tượng rằng không đến nỗi xa quá, cuối cùng vách đá mở rộng ra, trước mặt hơi sáng hơn.

Lương Đình Khôi cảm thấy tâm thần phấn chấn bước đi thoải mái hơn không ngờ bước hụt chân, tay không kịp bám vào vách đá giữ lại, cả người rơi thẳng xuống !

Toàn thân chàng nổi gai, một ý niệm lóe lên “Cạm bẫy” !

Bịch !

Tiếng thân người nặng nề rơi xuống đất, Lương Đình Khôi thấy mình mảy đau điếng. Nhưng còn may là bên dưới nền đất khá mềm, độ cao chỉ chừng hai trượng nên chưa đến nỗi bị thương !

Lương Đình Khôi nằm thừ ra một lúc mới chống tay ngồi nhồm lên, cử động xem chân tay có thương tích gì không. Chỉ có mấy chỗ đau ê ẩm nhưng không bị thương.

Lương Đình Khôi chợt nhận ra ở đây không đến nỗi tối bưng như trước, vận hết mục lực có thể thấy vách đá lở mờ xung quanh cách mấy thước, chàng hiểu rằng mình đã tới chính động.

Chàng đứng lên tập tễnh bước đi mấy bước. Mặc dù ở đây đỡ tối hơn thông đạo phía trên một chút nhưng vẫn không nhìn ra vật gì, chắc phải ngồi chờ đến sáng !

Nhưng chàng sức nghĩ ra một điều là thạch động này nằm trong lòng núi, động khẩu nhỏ và xa lại còn quanh co nữa, cho dù ban ngày cũng chẳng có tia sáng nào hắt vào đây được, biết làm gì bây giờ ?

Đi quẩn quanh một hồi, Lương Đình Khôi chẳng biết làm gì hơn lần tìm một chỗ phẳng phiu ngồi xuống dựa lưng vào vách đá lấy lương khô ra ăn.

Không có nước, khó khăn lắm mới nuốt hết chiếc bánh, hoàn toàn không có chút mùi vị gì, chẳng khác nhai cơm khô là mấy.

Ăn xong chàng nằm xuống nhắm mắt lại nhưng hồi lâu vẫn không sao ngủ được, lại mở mắt ra.

Đột nhiên chàng trông thấy có một tia sáng nhỏ !

Lương Đình Khôi ngạc nhiên tự hỏi :

- Chuyện gì vậy ? Ảo giác chăng ?

Chàng dụi mắt nhìn lại và lần này thì tin rằng mình đã nhìn không nhầm, có một luồng sáng từ dưới đáy động chiếu lên.

Lòng đầy phấn chấn, chàng rờ rẫm tiến về phía chỗ phát ra luồng sáng, vì sợ có cơ quan nên hành động hết sức cẩn thận.

Cuối cùng Lương Đình Khôi tìm được nguồn sáng từ dưới chiếu ngược lên phát xuất từ một tảng đá nổi cao hơn nền động.

Nhưng lúc này bên ngoài trời đã tối, làm sao có nguồn sáng kia được ?

Chàng ghé mắt nhìn vào chỗ phát sáng, bỗng nhiên ngẩn người ra. Bên dưới là một thạch động, chính Kim Đồng đang ngồi bên đồng lửa giữa động, vẽ mặt đầy ưu tư.

Lúc này Lương Đình Khôi mới hiểu ra mọi chuyện. Nguyên là chàng đang ở tầng trên của động kép, còn tảng đá là lối thông duy nhất giữa hai động mà nhân vật bí ẩn đã chặn lên để hờ một lỗ nhỏ như Bạch Y Truy Hồn đã nói.

Chàng định lên tiếng gọi Kim Đồng nhưng cuối cùng nén lại ngồi sang một bên bản thần suy nghĩ.

Trước hết cần phải lợi dụng ánh lửa để xem xét trong thạch động này có gì đặc biệt không.

Lương Đình Khôi vắn tảng đá nhích sang một bên để khe hở rộng thêm, quả nhiên thạch động sáng hơn nhiều, mắt có thể nhìn được sự vật.

Chàng vẫn chưa quyết định hành động, chỉ vận mục lực nhìn một lúc để quen dần với bóng tối.

Chợt Lương Đình Khôi phát hiện thấy cách mình vài thước có một vật gì nằm trên nền động.

Cho rằng đó cũng chỉ là một viên đá nhưng vẫn thò tay ra cầm thử, nhưng ngón tay vừa chạm phải, chàng giật mình rút lại ngay, suýt la lên vì bất ngờ.

Đó là chiếc hộp nhỏ vuông, lạnh ngắt, hiển nhiên là bằng sắt.

Một ý nghĩ lập tức loé lên trong đầu :

- Thiết hộp !

Tuy nhiên chàng chưa tin ngay đó chính là báu vật mà giang hồ đang ráo riết tranh đoạt không tiếc máu xương và sinh mệnh.

Một lúc định thần lại, chàng run run thò tay ra cầm lấy chiếc hộp đưa đến gần luồng sáng xem kỹ lại.

Đúng là chiếc hộp nhỏ bằng sắt mà chàng đã được mục kích mấy lần và rõ ràng nhất là trên tay lão đại của Thiên Nam Tam Ác.

Chẳng lẽ đây chính là chiếc hộp sắt đã làm cho tên Triệu Thiểu Lăng của Hắc Hồ bang giết huynh đệ đồng môn, khiến Đại Ác cũng vì nó mà tàn sát hai vị bá chủ và Thiên Tinh môn huy động hàng trăm đệ tử tận lực truy tìm ?

Người để lại chiếc hộp tất là nhân vật bí ẩn đã giết Đại Ác để cướp lấy, nhưng tại sao người ấy lại để ở đây ?

Chẳng lẽ nhân vật bí ẩn kia cho rằng thạch động này đủ bí mật để không ai phát hiện được ?

Không có lý !

Dù thạch động này bí mật chẳng nữa cũng nằm trong khu vực bị chú ý, hơn nữa ai lại để hờ hênh ngay giữa nền động như vậy. Nếu lỡ có người tình cờ lọt vào, chỉ cần trong tay có hỏa cụ là phát hiện được ngay. Hơn nữa Bạch Y Truy Hồn cũng là một trong những người quyết tâm tranh đoạt và lão ta cũng đã vào động này, làm sao lại không phát hiện ra ?

Cũng có thể giải thích rằng Bạch Y Truy Hồn không ngờ chiếc hộp bị bỏ lại đây, hoặc trong tay lúc đó không có vật đánh lửa, và quả thật do tình cờ mà chàng phát hiện ra, vì nếu Kim Đồng không đốt lửa lên thì chẳng bao giờ chàng phát hiện ra chiếc hộp...

Chỉ chiếc hộp nhỏ này mà có thể làm người ta trở nên thiên hạ đệ nhất cao thủ đây sao ?

Có đúng là chàng đang cầm trong tay vật mà hàng vạn người trong giang hồ bất cứ ai cũng đều mộng tưởng ?

Chàng bỗng nhớ lại những cuộc tranh đoạt đẫm máu, bắt đầu là mấy tên thủ hạ của Hắc Hổ bang bỏ mạng, tiếp đó là Nhất Thanh đạo nhân bị giết, rồi đến Triệu Thiệu Lăng giết tên quân sự và mấy tên thủ hạ của mình với ý đồ độc chiếm, tiếp đó tên Phó lãnh đội Phùng Cương của Thiên Tinh Môn trùng diễn hành vi của Triệu Thiệu Lăng đối với huynh đệ đồng môn. Cuối cùng là thủ đoạn táng tận lương tâm của tên lão đại trong Thiên Nam Tam Ác đối với tam đệ của mình. Chỉ vì chiếc hộp này mà đã có mấy chục người bị giết và còn bao nhiêu sinh mạng khác sẽ bị đe dọa nữa ?

Lương Đình Khôi chợt nghĩ rằng nếu bây giờ nhân vật thần bí kia quay trở vào thạch động này thì kết cục sẽ thế nào ?

Nghĩ tới đó, chàng bỗng thấy lạnh cả người !

Trước hết cần phải rời khỏi đây đã, mọi việc sẽ tính sau. Lương Đình Khôi lập tức quyết định.

Chàng liền cất chiếc hộp vào túi rồi hướng ra thông đạo. Tới chỗ trước đó lỗ chân rơi xuống, chàng thận trọng đưa tay sờ rầm một lúc thì tìm được mấy gò đá liền bám vào đó leo lên.

Chỗ đó là thạch động tiếp giáp với thông đạo, vách đá dựng đứng lên không có lối đi nhưng may là chỉ cao chưa tới hai trượng lại có mấy gò đá nhô ra nên leo lên không khó lắm.

Đi ra thì bao giờ cũng sáng hơn và dễ hơn chui vào, bởi thế chỉ một khắc sau chàng đã ra tới động khẩu.

Trăng thượng huyền đã lên cao, ở đây với trong thạch động đúng là một trời một vực Lương Đình Khôi cảm thấy như đang giữa ban ngày !

Chàng thở vào mấy hơi để bù lại thời gian ngột ngạt trong thạch động, sau đó vòng qua mấy tầng quái thạch rời xa động khẩu chừng bốn năm trượng để phòng đối phương quay trở lại, tìm một nơi thoáng đãng ngồi xuống.

Chàng bình tâm lại dần, duỗi chân tay cho thoải mái rồi thò tay vào túi lấy chiếc hộp ra xem.

Cầm chiếc hộp trong tay, bất giác chàng thấy trong lòng khẩn trương hẳn lên. Cảm nhận đầu tiên là hộp không khóa.

Một ý nghĩ lập tức nảy ra trong đầu :

- Hôm trước rõ ràng hộp bị khóa, lão Tam trong Thiên Nam Tam Ác muốn mở ra xem nhưng Đại Ác không cho, viện cớ rằng ổ khóa rất khác thường, nếu phá ra thì sợ hỏng mất vật trong hộp, tại sao bây giờ lại không có khóa ? Chẳng lẽ đây không phải là thiết hộp kia ?

Nhưng nghĩ gì thì nghĩ, việc trước nhất là phải mở ra xem.

Vừa mở hộp ra, Lương Đình Khôi bỗng giật mình.

Chiếc hộp trống không, chẳng thấy Huyết Thư đâu cả. Thật là cười cũng dở mà khóc cũng dở. Vậy mà chàng đã lo cuống lên, tưởng tượng đến bao nhiêu chuyện !

Còn may là Lương Đình Khôi không có ý chiếm đoạt Huyết Thư, chỉ hơi hụt hẫng chứ không cảm thấy thất vọng.

Người thần bí trong động thật giảo hoạt, mở hộp lấy Huyết Thư đi, còn chiếc hộp không thì bỏ lại để đánh lừa.

Lương Đình Khôi định vứt đi, nhưng chợt nhớ lại lời của tên quân sự họ Ngô nói rằng chủ nhân đích thực của chiếc hộp là vị Thần Kiếm Giang Phong, chàng nhét nó vào một kẽ đá sâu, nếu thoát nhìn qua thì rất khó thấy.

Bây giờ thì chẳng còn việc gì phải làm nữa. Chàng suy tính xem nên tìm nơi ngủ lại trên sườn núi hay xuống thạch động cùng ngủ với Kim Đồng.

Nhưng xét lại, chàng cho rằng mình có việc của mình, người ta có việc của người ta, can gì phải dính dáng với nhau cho thêm vướng bận ?

Thế rồi chàng quyết định ở lại đây tìm chỗ ngủ một mình. Bây giờ chàng không còn bận tâm đến chuyện Huyết Thư nữa. Bất kể người nào chiếm được nó cũng mặc, cứ để cho thế nhân tranh đoạt, chuyện trở thành Thiên hạ đệ nhất nhân chẳng phải là giấc mộng của chàng !

oOo

Lương Đình Khôi tỉnh dậy thì trời vừa hừng sáng. Chàng đứng lên co duỗi chân tay cho tỉnh hẳn rồi xuyên qua màn sương mai đang dày đặc lần xuống núi.

Có lẽ lúc này Kim Đồng đã rời khỏi thạch động rồi, hơn nữa chẳng còn việc gì ở đó nữa, chàng nghĩ ngợi một lúc rồi quyết định đến ngôi lều tranh của Bạch Phát Tiên Bà, hy vọng tìm được Như Ngọc ở đó.

Lương Đình Khôi không tin vị Đệ Nhất Quái Thủ Ngoạn Dao mà sợ Vong Hồn Nữ đến nỗi không dám trở về chỗ trú ngụ của mình.

Lúc này lòng chàng mới đúng là tơ vò trăm mối. Chuyến này vào Trung Nguyên với hai mục đích, chủ yếu là làm theo sư mệnh tìm gặp vị Thần Kiếm Giang Phong chuyển một phong thư, còn việc thứ yếu nhưng đối với chàng rất quan trọng là tìm gặp Như Ngọc để bày giải nỗi lòng. Thế mà nay cả hai mục đích đều trở thành vô vọng.

Theo lời sư phụ thì vị Thần Kiếm Giang Phong ẩn tích giang hồ chỉ một mình Bạch Phát Tiên Bà mới có thể chỉ cho biết ở đâu. Nhưng chẳng hiểu sao, khi nghe đến danh hiệu của sư phụ chàng, bà ta lại trở mặt tỏ ra thù địch với chàng như thế ? Chẳng lẽ giữa hai người có mối oán cừu gì ?

Nếu vậy thì sao sư phụ còn tín nhiệm bà ta, bảo chàng đến cầu kiến nhờ giúp đỡ, còn dặn rằng việc tìm gặp Thần Kiếm Giang Phong ngoài Bạch Phát Tiên Bà ra không được tiết lộ cho bất kỳ ai khác !

Quả là một điều kỳ quái không sao hiểu được ? Cũng chính vì biết những là truyền nhân của Phi Long Kiếm nên vị quái thủ này mới ngăn cấm quan hệ với đệ tử của bà ta.

Việc đó Như Ngọc đã nói lộ cho chàng từ trước là trong cuộc gặp gỡ vừa rồi cũng có thể khẳng định điều này.

Lần này nếu gặp Bạch Phát Tiên Bà cố tìm cách thuyết phục, liệu có thể cải thiện được tình hình không ?

Nghĩ đến Như Ngọc, chàng lại thấy xót xa.

Chẳng lẽ đành khoanh tay cam chịu phục tùng quái nhân đồng đánh đó ?

Người ta thường nói rằng vật gì tuột khỏi tay mình đều quý giá hơn, cũng như chẳng ai quên nỗi mối tình đầu, và người tình đầu tiên là hoàn hảo nhất, cho dù sau đó có lấy tiên làm vợ lòng cũng nuối tiếc người xưa.

Lương Đình Khôi không có ý định hạ mình cầu xin nhưng vẫn thầm hy vọng đối phương chuyển ý. Đó là lẽ thường tình của con người.

Bởi vì bên cạnh lòng tự trọng, chàng còn có trái tim khắc khoải yêu thương.

Vừa đi vừa nghĩ, chẳng bao lâu đã tới cốc khấu.

Những tia nắng đầu tiên chiếu xuống sơn cốc và vách đá phía Tây Bắc trông vô cùng mỹ lệ.

Lương Đình Khôi xuống hết dốc, dừng lại một lúc bên suối.

Những dòng chữ khắc tên chàng vẫn hằn rõ chỉ chít trên các phiến đá như bằng chứng tình yêu sâu đậm của nàng !

Nhìn những dòng chữ đó, lòng chàng vừa lâng lâng, vừa chua chát.

Nhưng vừa ngược lên nhìn vào ngôi lều Lương Đình Khôi bỗng sững sốt đứng ngây ra như phỗng !

Mãi hồi lâu, chàng mới trấn tĩnh tiến lại gần.

Ngôi lều khá lớn mái tranh vách nứa không còn nữa, chỉ thấy đồng tro tàn và những khúc cột cháy dở và một số vật dụng còn sót lại sau cơn hỏa hoạn chẳng được ai dọn dẹp nằm rải rác, nhìn thật thê lương !

Cỏ trước sân cháy sém, úa vàng, cả những cành thông rủ bóng xuống mái nhà trước đây bây giờ cũng tro ra mấy cành đen đúa giống như những cánh tay ma quái đang quờ quạng đòi hồn ?

Đó là kiệt tác của ai vậy ?

Nhiều khả năng nhất là Vong Hồn Nữ. Bởi vì bà ta đã công khai thừa nhận mình đến đây tìm Bạch Phát Tiên Bà để phục thù .

Có phải vì không chờ được chủ nhân nên Vong Hồn Nữ đã phóng hỏa đốt cháy cơ nghiệp của đối phương để phục thù ?

Làm sao Bạch Phát Tiên Bà có thể chịu được mối hận và nỗi nhục đó ?

Tự nhiên chàng nghĩ đến Hồng y thiếu nữ có tên là Tổ Tổ, một cô nương gàn bướng và đa tình.

Vong Hồn Nữ cũng ngăn cấm cô ta không được quan hệ với chàng mà chẳng biết vì lý do nào ?

Chẳng lẽ chàng là thứ ác ma hoặc tội đồ của vô lâm ? Hay lai lịch xuất thân không được bằng người ?

Những câu hỏi đó chàng không sao giải đáp được.

Đứng thẩn thờ một lúc, Lương Đình Khôi bần thần quay gót bước đi với nỗi lòng nặng trĩu.

Như vậy là lần này cũng không gặp được Như Ngọc.

Biết tìm nàng ở đâu ?

Đi chưa được bao xa, chợt nghe phía bên tả có tiếng người gọi :

- Tu La Kiếm. Xin lưu bước !

Lương Đình Khôi liền đứng ngất lại, hỏi :

- Ai đó ?

- Tôi đây, Tổ Tổ !

Lương Đình Khôi vội quay nhìn sang trái, thốt lên :

- Tổ Tổ cô nương ?

Trong đầu chàng lập tức hiện lên khuôn mặt diễm lệ và dáng người yêu kiều của Hồng y thiếu nữ, hỏi tiếp :

- Cô ở đâu thế ?

- Ở đây !

Thanh âm phát ra từ trong bụi mây song rậm rạp, giọng nói có vẻ run rẩy và yếu ớt khác hẳn bình thường.

9. Hồng Nhan Bạc Mệnh

Linh cảm đến điều chẳng lành, Lương Đình Khôi lập tức bước nhanh tới đưa tay vạch tàn lá rậm đầy gai góc.

Tổ Tổ bỗng kêu lên :

- Không được lại gần !

Lương Đình Khôi ngạc nhiên đứng thẳng lên, thấy một người thấp thoáng trong đám lá, hình như đang nằm, kinh dị hỏi :

- Tổ Tổ cô nương, có chuyện gì thế ?

Giọng thiếu nữ hơi thấp xuống :

- Tôi có việc muốn nói với huynh...

Lương Đình Khôi chợt nhớ lại lần gặp đầu tiên, cô ta từng bảo rằng “ta có một chuyện quan trọng định nói với người, nhưng bây giờ thì không muốn nói nữa...”

Chàng còn để ý rằng mới đây Tổ Tổ gọi mình là đại ca và xưng muội, còn bây giờ lại đổi cách xưng hô không còn thân mật như thế nữa.

Nói rằng bản tính của thiếu nữ là đồng đánh, tình cảm như nắng sớm mưa chiều thật chẳng sai !

Nhưng cô ta có gì còn nói với mình ? Có phải chuyện trước đây không ?

Nghĩ đoạn liền hỏi :

- Với tôi ư ?

- Phải. Huynh tới được đây là một kỳ tích. Tôi...

- Kỳ tích ư ? Sao lại thế ?

Tổ Tổ trả lời, giọng có vẻ yếu ớt :

- Tôi vốn đã tuyệt vọng, tưởng rằng... Không bao giờ còn gặp lại huynh nữa, đâu dám ngờ ông trời run rủi khiến huynh đến đây, quả là một kỳ tích !

Lặng đi một lúc, thiếu nữ lại nói tiếp, nhưng dịu dàng và bình tĩnh hơn rất nhiều, cả cách xưng hô cũng thay đổi :

- Lương đại ca ! Chàng tới đây để tìm người đứng vậy không ?

Lương Đình Khôi chỉ “ừm” một tiếng rồi vội hỏi :

- Tổ Tổ cô nương, ai đốt ngôi lều thế ?

- Một người vận bạch y đeo mặt nạ.

Lương Đình Khôi thốt lên :

- Bạch Y Truy Hồn !

Đồng thời trong đầu nghĩ nhanh : Vì sao lão ta đốt chỗ ẩn cư của Bạch Phát Tiên Bà ? Hay người ấy cũng có mối thù gì với vị Quái Thủ kia.

Lúc đầu mình từng hỏi Bạch Y Truy Hồn có phải đồng bọn với Vong Hồn Nữ không, nhưng lão ta phủ nhận, bây giờ lại hóa không sai ! Quan hệ giữa những quái kiệt này thật là phức tạp khó hiểu !

Tổ Tổ bật hỏi :

- Đại ca nói gì ? Người đó là Bạch Y Truy Hồn ư ?

Lương Đình Khôi gật đầu :

- Đúng thế ! Tại hạ không biết, nhưng nghe mấy vị cao thủ gọi danh người đó và chính hắn cũng thừa nhận.

- Thôi thì mặc hắn. Muội có chuyện này cần nói với đại ca.

Dừng một lúc cô ta chợt hỏi :

- Lương đại ca có nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau, đại ca đã đánh rơi tấm mạng che mặt của muội không ?

Lương Đình Khôi chợt thấy tim đập rộn lên, ngập ngừng nói :

- Còn nhớ...

- Lúc đó muội còn nói rằng có chuyện quan trọng muốn nói với đại ca nhưng hiện giờ không tiện...

Lương Đình Khôi gật đầu :

- Đúng thế.

- Bây giờ đại ca có muốn nghe không ?

- Nếu cô nương nguyện ý nói thì đương nhiên tại hạ muốn nghe.

Tổ Tổ chưa nói ngay, tiếp tục hỏi :

- Còn nữa. Hôm trước, muội trở về thấy đại ca và gia sư sắp động thủ trong lều, muội cố ngăn lại. Gia sư sau khi nghe muội trình bày tuy không xuất thủ nhưng vẫn đuổi đại ca đi sau đó hai sư đồ nảy sinh mâu thuẫn. Chắc lúc đó đại ca rất ngạc nhiên đúng không ?

Lương Đình Khôi thừa nhận :

- Quả thật là như thế.

Tổ Tổ đột nhiên ho lên một tiếng rồi nói :

- Lương đại ca ! Muội hỏi nhiều như thế chỉ để nói với đại ca một câu. Gia sư lúc đầu có quy định với muội rằng nếu ai gỡ được tấm mạng che mặt của muội thì sẽ...

Tới đó thiếu nữ bỗng ngừng lại.

Lương Đình Khôi hỏi :

- Thì sẽ thế nào ?

Giọng Tổ Tổ trầm hẳn xuống :

- Muội sẽ lấy người đó...

Lương Đình Khôi ngơ ngác thốt lên một tiếng.

Quy định thật kỳ quặc chàng chưa nghe ai nói tới bao giờ. Trong thiên hạ sao có chuyện đem hạnh phúc cả đời người thiếu nữ phó mặc cho sự rủi may như vậy ?

Nếu lỡ gặp phải người gỡ được tấm mạng là một lão nhân hoặc kẻ tàn phế thì sao ? Thiếu nữ hoa nhường nguyệt thẹn này cũng phải lấy kẻ đó ư ?

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng chàng lại không nói ra, tim đập rộn lên vì hoang mang và bối rối.

Phải trả lời thiếu nữ thế nào đây ?

Lượn về tài sắc, cô ta quyết không thua kém gì ai, nhưng chàng đã có Như Ngọc...

Tổ Tổ hỏi :

- Đại ca thấy quá bất ngờ và kỳ quặc đúng không ?

Lương Đình Khôi thừa nhận :

- Quả tình... Có thể thật...

Chàng trấn tĩnh lại, nói thêm :

- Tại hạ nhớ rằng lệnh sư cực lực phản đối.

- Không sai. Nhưng bây giờ... Chuyện đó không còn quan trọng nữa.

Lương Đình Khôi ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao ?

Tổ Tổ trả lời :

- Muội cũng không biết vì sao. Nhưng thôi chúng ta nói đến chuyện khác... Có phải chàng cũng muốn tranh đoạt thiết hộp đựng Huyết Thư không ?

Lương Đình Khôi khẳng khái đáp :

- Tại hạ không có ý đó !

Tổ Tổ truy vấn :

- Nếu vậy thì tại sao đại ca bất chấp nguy hiểm liều mình xông pha vào trong thạch động để làm gì ?
- Cô nương cũng biết chuyện đó ư ?
- Lúc đó muội cũng có mặt ở hiện trường sao không biết được ?

Lương Đình Khôi kinh dị nghĩ thầm : Cô ta cũng có ở hiện trường sao mình không biết ? Thì ra sư đồ Vong Hồn Nữ cũng có ý tranh đoạt Huyết Thư, có khi bày ra chuyện tìm cừu cũng nên ?

Nghĩ đoạn liền hỏi :

- Lúc đó cô nương ở đâu ?

Tổ Tổ đáp :

- Ngay trong thạch động !

Lương Đình Khôi trở mắt vì kinh ngạc :

- Ngay trong thạch động ? Cô nương không đùa chứ ?

Giọng Tổ Tổ hoàn toàn nghiêm chỉnh :

- Muội không đùa đâu. Nếu lúc đó không có nguội ngăn cản gia sư thì đại ca cũng chịu chung số phận với những người khác, bị một mũi kim châm cắm ngập vào thiên linh cái !
- Kim châm cắm vào thiên linh cái ?

Lương Đình Khôi chấn động trong lòng, chợt nhớ lại lời kể của Bạch Y Truy Hồn, kẻ bí ẩn phục ở tầng trên động chờ người vào ngang tầm cái lỗ thông thì phóng ám khí vào huyết thiên linh cái đối phương.

Với khoảng cách chỉ mấy thước, người vào động lo cảnh giới bốn phía động mà không ngờ mối đe dọa ngay trên đỉnh đầu mình, đương nhiên dễ dàng đắc thủ, hơn nữa không sao phát hiện được dấu vết...

Hơn nữa tầng trên ngăn cách tầng dưới chỉ thông nhau bằng một lỗ nhỏ, vì thế thanh âm không biết phát ra từ hướng nào.

Quả thật chàng quá mạo hiểm, nếu Vong Hồn Nữ xuất thủ thì không sao thoát chết, may mà có Tổ Tổ ngăn cản...

Giả sử trước đó chàng kiểm tra thì thể Đại Ác, và tên Quân gia họ Thích kỹ hơn thì có khả năng phát hiện được chiếc kim châm, có thể đã suy đoán ra kiệt tác của Vong Hồn Nữ...

Nay thì mọi chuyện đã rõ, chàng liền hỏi :

- Lúc bấy giờ cô nương cùng lệnh sư ở tầng trên thạch động ?
- Đúng thế !

Lương Đình Khôi nói bằng giọng cảm kích :

- Tổ Tổ cô nương, tại hạ nhận mối ân tình...

Tổ Tổ ngắt lời :

- Xin đừng nói đến chuyện ân huệ nữa. Nay hỏi thật đại ca, chàng thấy muội có đẹp không ?
- Cái đó...

Chàng thoáng đỏ mặt lên vì ngượng ngịu và lúng túng, nhưng sự thật thì không thể phủ nhận, nên sau đó liền trả lời :

- Cô rất đẹp !

Tổ Tổ hỏi tiếp :

- Chàng có yêu muội không ?

Đến đây thì Lương Đình Khôi hoàn toàn bí !

Trả lời vấn đề này chẳng phải dễ dàng.

Về phía đối phương, sự phụ cô ta đã đề ra quy định ai gỡ được tấm mạng thì phải lấy người đó.

Nếu thừa nhận yêu tức cũng chấp nhận quy định đó, tuy rằng bây giờ Vong Hồn Nữ đã phản mục không thừa nhận chàng, cho dù cả song phương tình nguyện đến với nhau cũng chưa chắc đạt nguyện vọng...

Trái lại nếu nói rằng không yêu thì sẽ thương tổn đến lòng tự tôn của cô ta, với một thiếu nữ kiêu diễm nhưng cũng bướng bỉnh như thế, xảy ra hậu quả gì khó mà lường trước.

Nhưng mặt khác, xét về tài sắc, khó tìm được thiếu nữ nào sánh được cô ta, giả như không có Như Ngọc thì có lẽ chàng đã yêu nàng ngay sau cái nhìn sét đánh, lần đầu khuôn mặt như thiên tiên lộ rõ khi rơi tấm mạng...

Mà cho dù trong lòng chàng luôn mang hình ảnh Như Ngọc thì sao chứ ?

Chàng là một nam nhân, gặp một nữ nhân xinh đẹp như vậy, lại chủ động bày tỏ tình yêu với mình, nếu nói không yêu là tự dối lòng...

Giọng Tổ Tổ vang lên khẩn thiết :

- Vì sao chàng không trả lời muội ?

- Vấn đề đó... Rất khó trả lời...

- Vì chàng đã có người yêu hay vì muội không xứng ?

Lương Đình Khôi càng quẩn bách, lúng túng trả lời :

- Không phải thế...

Nhưng phải tìm cách gì trả lời chứ ?

Chàng liền mượn cớ :

- Lệnh sư không cho phép chúng ta...

Tổ Tổ ngắt lời :

- Việc đó không quan trọng. Chàng cứ trả lời thật lòng mình ! Có yêu không ?

Lương Đình Khôi bật ra :

- Nói rằng có yêu thì không sai, nhưng vẫn cần phải có lời giải thích.

Chàng liền nói thêm :

- Thế nhưng...

- Đủ rồi chỉ cần chàng thừa nhận có yêu muội là đủ. Muội không cần nghe thêm điều gì khác nữa.

Tới đó nàng bỗng rên lên một tiếng !

Lương Đình Khôi chợt linh cảm rằng có chuyện gì đó khác thường. Lúc đầu giọng cô ta yếu đuối và lãnh đạm, sau trở nên tha thiết, cuối cùng là tiếng rên.

Còn một điều nữa là vì sao cô ta không cho phép mình tới gần ? Xem ra có nhiều biểu hiện bất hợp lý. Chẳng lẽ...

Nghĩ tới đó, chàng phát lo, lại đưa tay vạch lá tiến vào.

Tổ Tổ kêu thất thanh :

- Không được lại gần !

Lương Đình Khôi không dừng bước, chân giẫm qua đám gai góc lao qua khỏi bụi cây đưa mắt nhìn...

A!

Chàng kêu lên sững sốt, đứng thẩn người ra như chôn chân xuống đất.

Tơ Tố nằm co quắp trên mặt cỏ gần như trần truồng, xòe đôi bàn tay nhỏ nhắn cố che những bộ phận trần cảm nhất trên cơ thể nhưng nó vẫn lộ ra...

Theo bản năng, Lương Đình Khôi vội quay mặt đi.

Ha ha ha ha...

Tố Tố bỗng cất lên một tràng cười man dại.

- Tố Tố cô nương, đã xảy ra chuyện gì vậy ?

- Giọng chàng run lên vì kích động và thương cảm, đồng thời tim đập rộn lên như gõ trống.

Chuỗi cười chấm dứt, thay bằng tiếng rên rỉ.

Lương Đình Khôi cảm nhận rất rõ nỗi thống khổ trong chuỗi cười và tiếng rên đó.

Cô ta bị trọng thương ? Đó là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Lương Đình Khôi nghiêng rặng quay lại, mặt nóng ran, máu trong huyết quản chảy rần rật.

Tố Tố cố giấu mình vào bụi cây, nằm quắp, đôi chân khép chặt lại, hai tay không che hết bộ ngực trắng muốt, tóc tai tán loạn, mặt méo xệch đi vì thống khổ và căm hờn, y phục chỉ còn là những miếng giẻ rách nát, làn da trắng như tuyết hằn lên những vết xước tím bầm rướm máu...

Lương Đình Khôi cúi thấp đầu xuống, hỏi :

- Tố Tố cô nương, rốt cuộc... Đã phát sinh chuyện gì ?

Giọng Tố Tố đầy nước mắt :

- Lương đại ca ! Sao chàng... Đến gần muội làm gì ? Làm nhơ nhớp... Hình ảnh của muội trong lòng chàng...

Lúc này thì Lương Đình Khôi không còn câu chấp nữa, gấp giọng hỏi :

- Cô hãy nói đi ! Vừa xảy ra chuyện gì ?

Tố Tố cắn môi đến bật máu, nghẹn ngào :

- Thiếp đã thành... Liễu bại hoa tàn rồi !

Nàng vừa dứt lời đã nấc lên, tiếng nấc nghe đau xót như tiếng trái tim tan vỡ !

- Tố Tố cô nương !

Chàng lại ngẩng lên và ánh mắt gặp ngay cái nhìn đầy thù hận của thiếu nữ khiến lòng chàng bất giác run lên.

Đó là ánh mắt hận thù pha lẫn tuyệt vọng làm ai đã một lần nhìn thấy sẽ chẳng bao giờ quên.

Lương Đình Khôi thấy máu mình cũng đã sôi lên vì thù hận, nghiêng rặng hỏi :

- Ai đã làm chuyện đó ?

- Tổng quản Thiên Tinh Môn Từ Huy !

- Từ Huy ?

Lương Đình Khôi rít lên như âm thanh của loài sói :

- Loài ti tiện vô sỉ đó thật đáng chết nghìn lần ! Tôi nhất định sẽ băm nát hắn thành muôn mảnh !

Đến lúc đó nước mắt Tố Tố mới trào ra.

Nàng thốn thức hỏi :

- Lương đại ca ! Muội chết mà không nhắm được mắt !

- Hắn bây giờ ở đâu ?

- Đi lâu rồi, hơn một canh giờ trước.

Lương Đình Khôi chợt hỏi :

- Tổ Tổ cô nương, chẳng lẽ cô không phải là đối thủ của Từ Huy sao ?

- Lúc đầu muội đã bại dưới tay của tên Thái Thượng Hộ Pháp và bị khống chế huyết đạo.

Lương Đình Khôi vội hỏi :

- Cái Thế Kiếm Vương ư ?

Chàng nhớ lại lão nhân to lớn đó và chiêu kiếm của lão ta. Tổ Tổ bại dưới kiếm của Cái Thế Kiếm Vương là điều dễ hiểu.

- Sau đó thế nào ?

Tổ Tổ trả lời :

- Sau đó hắn giao muội cho tên súc sinh họ Từ canh giữ...

Lương Đình Khôi run giọng hỏi :

- Tên thú vật đó đã thừa cơ hạ nhục cô ?

Tổ Tổ cắn chặt răng đáp :

- Ừm...

- Thế lệnh sư đâu ?

- Chúng tôi chia tay từ tối qua, ngay sau khi ra khỏi thạch động. Không biết gia sư đi đâu.

Lương Đình Khôi muốn hỏi về Huyết Thư, nhưng trong tình huống này hoàn toàn không đúng lúc.

Chàng do dự một lát rồi cởi y phục ngoài ra đưa cho thiếu nữ nói :

- Tổ Tổ cô nương, hãy mặc tạm bộ này. Bây giờ lều đã bị đốt cháy, chắc không tìm ra y phục đâu.

Tổ Tổ vươn tay lấy bộ khoác ngoài của Lương Đình Khôi che tạm lên người mình, run giọng nói :

- Lương đại ca ! Chàng đi đi !

Lương Đình Khôi ngập ngừng :

- Còn cô nương thì sao ?

- Chàng không cần quan tâm đến muội nữa !

Lương Đình Khôi lắc đầu kiên quyết nói :

- Không được ! Tôi sẽ chăm sóc cô nương cho đến khi lệnh sư về !

- Đại ca muốn tự tay chôn muội hay sao ?

Nghe giọng nói của Tổ Tổ, Lương Đình Khôi thấy run lên. Trong trường hợp này, không thể bỏ mặc thiếu nữ đáng thương này, không riêng gì về tình cảm mà xét về đạo nghĩa trên giang hồ cũng bắt buộc phải như thế.

Nhưng mặt khác lại không thể quá gượng ép để làm đối phương phẫn chí. Với một thiếu nữ, sự thanh bạch còn quý hơn cả tính mạng, nay Tổ Tổ đang lúc tuyệt vọng còn tiếc gì sinh mệnh nữa ? Làm cách gì để ngăn chặn hậu quả bi đát nhất đây ?

Chàng cố tìm lời an ủi, mặc dù biết trước rằng sẽ chẳng có tác dụng bao nhiêu :

- Tổ Tổ cô nương, là nữ nhi giang hồ sao còn làm theo lối nữ nhi thường tình như vậy ?

Cô nên... Hiểu ra...

Tổ Tổ ngắt lời :

- Chàng còn muốn tiếp nhận tấm thân tàn tạ này nữa không ?

Lương Đình Khôi quần bách nói :

- Tôi...

Trong lòng chàng nảy ra cuộc giằng co quyết liệt. Có thể hy sinh tình yêu với Như Ngọc để chấp nhận Tổ Tổ hay không ?

Giá như không có Như Ngọc, chàng sẽ bắt chấp tất cả mà đáp ứng thiếu nữ khả ái nhưng bất hạnh này không chút do dự.

Ha ha ha ha...

Tổ Tổ bỗng phát ra một tràng cười thê lương.

Lương Đình Khôi khấn thiết nói :

- Tổ Tổ cô nương, đừng cười nữa...

Tổ Tổ thôi cười nói :

- Lương đại ca, muối không... Biết khóc !

Nói xong nàng dùng bộ áo ngoài của Lương Đình Khôi cuốn lại thân mình rồi gượng đứng lên.

- Tổ Tổ cô nương, tôi sẽ đưa cô đi tìm lệnh sư.

Thiếu nữ rầu rĩ lắc đầu :

- Chàng đi đi !

- Tôi không thể để cô nương ở lại đây một mình được ?

Tổ Tổ bỗng đổi cách xưng hô, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng, duy chỉ có ánh mắt tha thiết vẫn đắm nhìn chàng như muốn khắc sâu hình bóng vào tâm khảm.

- Những gì cần nói tôi đã nói hết. Giữa chúng ta bây giờ không tồn tại quan hệ nào nữa. Anh đi đi ! Và xin hãy quên tôi, coi như chưa từng gặp !

Từ đôi mắt nàng hai giọt lệ lăn ra, nhưng nàng ghìm ngay lại.

Bây giờ thì nước mắt còn biểu hiện gì nữa đâu ? Bởi vì chính lời nói của nàng còn đau đớn hơn cả những dòng nước mắt. Những lời đó xuất phát từ trái tim đang tan vỡ.

Lương Đình Khôi thấy tim mình đau nhói lên.

Chàng ấp úng :

- Tôi...

Tổ Tổ nghiêng răng đánh giọng nói :

- Đi đi !

Lương Đình Khôi bỗng nảy ra quyết tâm :

- Tổ Tổ cô nương ! Tôi chấp nhận...

Chàng nói câu đó không được tự nhiên lắm, nhưng hoàn toàn xuất phát từ nội tâm.

Hình ảnh Như Ngọc thoáng qua nhưng chàng lập tức xua đi. Có thể Như Ngọc sẽ đau khổ, nhưng rồi sẽ tha thứ cho chàng và sớm muộn cũng nguôi ngoai và tìm được niềm hạnh phúc khác. Trái lại bây giờ chỉ riêng chàng mới có thể cứu được tính mạng của Tổ Tổ mà thôi !

Người ta thường nói cứu được một mạng người còn hơn xây mười tòa đại lâu, thân là võ sĩ, cứu người là bổn phận.

Tổ Tổ đâm bổ vào lòng chàng, thốn thớt :

- Lương đại ca ! Thiếp cảm ơn chàng ! Chỉ cần như thế thiếp cũng đủ yên lòng mà nhắm mắt. Nhưng... Cầu xin chàng hãy đi đi !

Lương Đình Khôi đặt tay lên vai nàng hỏi :

- Vì sao thế ?

Thiếu nữ nghẹn ngào đáp :

- Vì chúng ta không thể chung sống với nhau được !

Nàng bỗng đẩy chàng ra, lùi lại một bước, ngược mắt nhìn chàng nói :

- Thiếp đoán chắc rằng trong tim chàng đã có người khác. Lương đại ca ! Thiếp hàm ân sự hy sinh cao cả đó của chàng, nhưng không nên như thế. Dù chúng ta được sống bên nhau, suốt đời thiếp sẽ ân hận, khổ đau... Chỉ một thoáng giây hạnh phúc thế này là quá đủ, quý giá hơn suốt đời ở bên chàng mà phải sống trong dằn vặt ! Bây giờ thì chàng hãy đi đi ! Thiếp đã quyết định, không có ai trên đời có thể làm thay đổi quyết định đó !

Lương Đình Khôi lo lắng nói :

- Tổ Tổ...

Thiếu nữ ngắt lời chàng :

- Lương đại ca ! Xin đừng lo ! Tạm thời thiếp chưa chết được đâu.

Lương Đình Khôi hiểu rằng lời của nàng là chí tình chí lý, với tính cách kiên cường như Tổ Tổ, có lẽ không ai thay đổi được quyết định.

Chàng nghiêng răng nói :

- Ta thề sẽ thay nàng đòi lại công đạo.

Mãi đến lúc đó, nước mắt nàng mới trào ra.

Lương Đình Khôi nặng nề quay gót rời đi.

oOo

Mặt trời lên cao, có lẽ sắp tới ngọ.

Lương Đình Khôi chạy náo khắp rừng, hy vọng có thể gặp được Vong Hồn Nữ để kể cho bà ta biết trạng huống thâm thương của Tổ Tổ vừa rồi.

Tình cảnh bi thảm của nàng cũng làm trái tim chàng ứa máu, khiến trong lòng chàng sục sôi nổi thù hận mà chưa bao giờ lên đến cao điểm như vậy.

Lúc này chàng có nỗi dục vọng khao khát trả thù, khát vọng nhìn thấy kẻ thù lưu huyết, chẳng riêng gì tên Từ Huy mà cả người của Thiên Tinh Môn.

Trước Tổ Tổ chàng đã phát thệ sẽ thay nàng đòi công lý, và nhất định phải thực hiện bằng được lời thề đó.

Chàng không dám nghĩ đến kết cục của nàng, chỉ hy vọng nàng làm như lời đã nói, tạm thời chưa chết, ít nhất chờ đến khi biết mối thâm thù đã trả xong.

Đang chạy chàng bỗng thu chân dừng bước. Dưới một cây tùng lớn cành lá xum xuê có hai người đứng đối diện.

Từ xa, Lương Đình Khôi thấy cả hai đều là nữ nhân, trong đó có một lão phụ nhân tóc bạc. Chàng nghĩ ngợi giây lát rồi tiến dần lại.

Tới gần hơn, chàng nhận ra hai người đó, một là Bạch Phát Tiên Bà, còn người kia là Vong Hồn Nữ.

Như vậy là cừu nhân cuối cùng đã gặp nhau. Hình như họ đang tranh luận điều gì rất gay gắt.

Lương Đình Khôi thấy chưa tiện hiện thân liền dừng lại sau một lùm cây cách chừng hai trượng quan sát.
Có vẻ hai người chưa phát hiện ra có người đến gần.

Bạch Phát Tiên Bà nói :

- Lão muội ? Mấy chục năm đã trôi qua, chúng ta đều già lão cả rồi, sao muội vẫn còn hận ta mãi ?

Giọng bà ta nghe thật bi thương, khác hẳn với biểu hiện lạnh lùng và có phần độc ác mà Lương Đình Khôi từng thấy.

Chàng nghĩ thầm :

- Nghe khẩu khí thì hai người là thư muội, và Bạch Phát Tiên Bà không muốn phát sinh xung đột. Trái lại, Vong Hồn Nữ từng gọi đối phương là “tặc nhân” và lặn lội tới đây nói rõ ý định tìm cừu chắc không dễ chịu hòa hoãn. Chẳng biết trước đây quan hệ của họ gắn bó tới mức nào và mâu thuẫn từ đâu đến ?

Vong Hồn Nữ trả lời, giọng uất hận :

- Ta đến chết vẫn còn hận ngươi !

Lương Đình Khôi nghe ra trong ngữ khí của Vong Hồn Nữ, uất hận thì có uất hận, nhưng chưa đến mức căm thù.

Bạch Phát Tiên Bà vẫn nhũn nhặn :

- Lão muội...

Vong Hồn Nữ ngắt lời :

- Đừng xưng hô với ta như thế !

- Nhưng ngày xưa ta sai chỗ nào chứ ?

- Vậy chẳng lẽ ta sai ?

- Thế lão muội bây giờ muốn gì ?

Vong Hồn Nữ nghiêng răng nói :

- Ta cần giết ngươi !

Bạch Phát Tiên Bà biến sắc, nhưng không thấy lộ sát cơ, vẫn giữ thái độ nhũn nhặn, thở dài nói :

- Lão muội, chuyện ngày xưa chỉ là sự hiểu lầm. Nếu như ta sớm biết thực trạng thì đã không...

Vong Hồn Nữ chặn lời, rít lên :

- Im miệng ! Nếu không có ngươi thì ta đâu có sa vào cảnh thân tàn ma dại, tứ cố vô thân như bây giờ ?

Bạch Phát Tiên Bà cũng đột nhiên cao giọng :

- Còn ta thì sao ?

Hình như bà ta không còn giữ được kiên nhẫn nữa, đôi mày bạc nhướng lên, khuôn mặt không một nếp nhăn hơi tái đi.

Vong Hồn Nữ đáp :

- Việc của ngươi ta không can dự, chỉ bàn đến chuyện của ta thôi !

- Vậy theo muội nên giải quyết thế nào ? Động thủ ư ?

Giọng Vong Hồn Nữ rên lên.

- Trong hai chúng ta chỉ nên có một người sống để vĩnh viễn không bao giờ phải trông thấy nhau nữa ?

Bạch Phát Tiên Bà vẫn tỏ ra nhũn nại :

- Có đáng phải làm như thế không ?

Lương Đình Khôi nhíu mày trầm nghĩ :

- Tính cách của Bạch Phát Tiên Bà nổi tiếng hung cuồng, sao hôm nay nhường nhịn đến thế ? Chẳng lẽ bà ta sợ ?

Vong Hồn Nữ trả lời như dao chém sắt :

- Đương nhiên !

Rồi bỗng nhiên quay sang phía Lương Đình Khôi nói :

- Tiểu tử ngươi đến thật đúng lúc ! Chúng ta đang cần một chứng nhân !

Lương Đình Khôi không khỏi giật mình. Thì ra Vong Hồn Nữ đã phát hiện ra chàng từ trước, chỉ là không muốn chỉ danh mà thôi.

Bạch Phát Tiên Bà phản đối :

- Để hấn cút đi. Chúng ta không cần có chứng nhân.

Rồi quét mắt nhìn Lương Đình Khôi, hần giọng :

- Tên họ Lương ! Cút khỏi đây ngay !

Đương nhiên Lương Đình Khôi không cút trái lại chàng trầm tĩnh bước ra hiện trường, trước hết đưa mắt nhìn Bạch Phát Tiên Bà rồi sau đó quay sang Vong Hồn Nữ nói :

- Tốt nhất phương giá hãy để cuộc đấu lại sau này.

Cả Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ lướt mắt nhìn Lương Đình Khôi hơi cau mày. Có lẽ cả hai cùng ngạc nhiên vì thấy chàng ăn vận khá kỳ quặc, chỉ mặc áo lót mà không mang áo ngoài, nhưng không ai nói gì.

Vong Hồn Nữ nhướn mi hỏi :

- Ngươi nói với ta sao ?

Lương Đình Khôi gật đầu :

- Không sai !

- Nói vậy là ý gì ?

- Tổ Tổ cô nương vừa phát sinh biến cố. Nếu phương giá có thể đến kịp thời thì may ra còn cứu được tính mạng cô ấy, nếu không...

Chỉ một bước, Vong Hồn Nữ đã sấn đến ngay trước mặt Lương Đình Khôi, sắc mặt biến đổi trông thật đáng sợ.

Bà ta trợn mắt hỏi :

- Nó đã gặp phải biến cố gì ?

Lương Đình Khôi bình tĩnh trả lời :

- Phương giá cứ gặp cô ta rồi sẽ biết.

- Nó bây giờ ở đâu ?

- Ở trong sơn cốc ngay trước ngôi lều của Bạch Phát tiên bối.

Về mặt của Bạch Phát Tiên Bà cũng lộ vẻ kinh dị.

Vong Hồn Nữ quay sang Bạch Phát Tiên Bà nghiêng răng hỏi :

- Có phải chính người...

Lương Đình Khôi vội ngắt lời :

- Không phải đâu. Tốt nhất thì phương giá hãy đến nhanh, nếu chậm một chút có thể sẽ hối hận suốt đời !
- Vong Hồn Nữ lại hướng sang Lương Đình Khôi, ánh mắt chứa đựng sự hoài nghi và đe dọa, danh giọng hỏi :
- Tiểu tử ngươi sao không nói rõ ra xem đáo để đã phát sinh chuyện gì ? Hay cố ý bày trò...

Lương Đình Khôi quần bách đáp :

- Nói ra không hay, và cũng không tiện.

Vong Hồn Nữ nghĩ ngợi một lát rồi nói, nhưng xem ra vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng :

- Ta tạm thời tin vào tiểu tử ngươi. Nhưng nếu sau này phát hiện được ngươi lừa dối lão thân thì nhất định ta sẽ băm vằm ngươi làm muôn mảnh !

Lương Đình Khôi chỉ cười không nói.

Vong Hồn Nữ lại quay sang Bạch Phát Tiên Bà :

- Chuyện giữa chúng ta chưa xong đâu. Ngươi cứ chờ đó, đến khi ta quay lại sẽ tính nốt !

Dứt lời phóng mình lao đi.

Hiện trường chỉ còn lại Bạch Phát Tiên Bà và Lương Đình Khôi. Chàng hết sức ngạc nhiên, chẳng hiểu sao đã hai lần gặp Bạch Phát Tiên Bà mà vẫn không thấy Như Ngọc xuất hiện.

Khi phát hiện ra Bạch Phát Tiên Bà, chàng đã quan sát xung quanh rất kỹ. Chẳng lẽ sư đồ đã chia tay, hoặc Bạch Phát Tiên Bà cấm tiệt không cho nàng ra ngoài để tránh gặp chàng.

Bạch Phát Tiên bà hần giọng hỏi :

- Tu La Kiếm ! Ngươi vẫn còn ở lại trong núi ?

Lương Đình Khôi thản nhiên đáp :

- Vâng.
- Ngươi còn nhớ lời cảnh cáo của ta lần trước chứ ?
- Còn nhớ, nhưng...

Chàng dừng một lúc rồi rần rỏi nói thêm :

- Tại hạ cũng đã nói với tiền bối nhất quyết phải gặp cho bằng được Như Ngọc cô nương mới cam tâm !

Bạch Phát Tiên Bà sầm mặt hỏi :

- Ngươi thật muốn chết ?

Lương Đình Khôi cương nghị đáp :

- Cái đó thì chưa biết được !
- Như vậy là ngươi đã quyết ý gặp cho được nó ?
- Không sai !

Bạch Phát Tiên Bà nghiêng răng nói :

- Tốt lắm ! Hãy nhớ cho kỹ đây ! Lúc ngươi gặp nó thì số phận của ngươi tới đó cũng chấm dứt.

Vừa nói, bà ta vừa phóng ánh mắt đầy sát cơ nhìn Lương Đình Khôi, không giấu vẻ đe dọa.

Lương Đình Khôi bình thản đáp :

- Văn bối sẽ nhớ kỹ !

Thái độ thản nhiên của chàng khiến Bạch Phát Tiên Bà điên tiết, bà ta the thé hét lên :

- Thế nào ! Ngươi còn muốn gặp Như Ngọc nữa không ?

- Lập trường của văn bối không thay đổi.

- Như vậy là người nhất định muốn chết ?

Lương Đình Khôi biết rằng bây giờ có trình bày yêu cầu của sư phụ đối với con người này cũng vô ích nên chẳng cần đề cập đến nữa. Bởi thế cũng không nhất thiết phải giữ lễ tiết, chỉ muốn tìm hiểu nguyên nhân thôi, chàng liền hỏi :

- Chết hay sống đối với văn bối chẳng đáng lưu tâm, nhưng tiền bối hành động như thế tất có nguyên nhân. Xin cho biết được không ?

Bạch Phát Tiên Bà lạnh lùng nói :

- Ta đã nói rằng người không xứng ?

- Văn bối không xứng ở chỗ nào ?

- Không nhiều lời ! Không xứng là không xứng !

Nói xong bỏ đi ngay.

Lương Đình Khôi đứng lặng giữa hiện trường, không biết phải làm gì. Truy theo dấu vết của Bạch Phát Tiên Bà để mong tìm gặp Như Ngọc ư ? Hoàn toàn vô ích vì bà ta đã cảnh giác, không bao giờ để cho chàng thực hiện ý định.

Chàng còn đứng tần ngần thì chợt thấy có người xuất hiện. Mới thoát nhìn, Lương Đình Khôi đã nhận ra đối phương là ai, lẩm bẩm :

- Đúng là oan hồn không tan !

Chính thế, người vừa tới là Kim Đồng. Hắn đến thẳng trước mặt chàng thì dừng lại, lên tiếng trách móc :

- Lương đại ca ! Chúng ta đã ước hẹn với nhau sẽ trú đêm trong thạch động kia mà ? Bỗng dưng đại ca lĩnh đi đâu thế ?

Lương Đình Khôi bịa chuyện :

- Ta đuổi theo một nhân vật khả nghi.

Chàng không muốn nói thật mình lên tầng động trên tra xét, cho rằng nếu để Kim Đồng biết việc mình chỉ tìm thấy chiếc hộp không thì chẳng về vang gì nên mới phải nói dối cho qua chuyện.

Bấy giờ Kim Đồng mới để ý đối phương không mặc áo ngoài liền kêu lên :

- Lương đại ca sao ăn vận kỳ cục vậy ? Y bào đâu ?

Lương Đình Khôi cúi xuống nhìn chiếc áo lót trên người, lúng túng trả lời :

- À... Ta lỡ chân rơi xuống một sơn cốc nên y bào vướng vào cành cây rách tan cả chưa kịp thay.

Kim Đồng chỉ mỉm miệng cười không tra vấn nữa, quay lại vấn đề cũ.

- Rồi sau thế nào ? Đại ca có bắt kịp được nhân vật khả nghi đó không ?

Lương Đình Khôi lắc đầu :

- Không. Hắn đã tẩu thoát mất.

Chẳng biết Kim Đồng có tin hay không, chỉ nhún vai hỏi sang việc khác :

- Sao đại ca vừa rồi không hỏi Bạch Phát Tiên Bà về hành tích của Như Ngọc tỷ ?

Lương Đình Khôi cười khổ đáp :

- Hỏi cũng vô ích thôi ? Vả lại, cứ theo lời người, chỉ cần cô ta còn ở trong núi thì trước sau gì cũng gặp được thôi mà ! Không năm này thì năm khác...

Kim Đồng không hiểu ý mỉa mai trong câu nói của chàng, trở mặt hỏi :

- Lương đại ca định ở lại đây lâu đến thế sao ?

Lương Đình Khôi rầu giọng đáp :

- Phải ! Tới khi nào gặp được Như Ngọc mới thôi !

Kim Đồng thán phục nói :

- Tình yêu của Lương đại ca đối với Như Ngọc tỷ tỷ thật sâu nặng !

Rồi chợt nhìn chàng hỏi :

- Vì sao đại ca không tỏ rõ quyết tâm như thế cho Bạch Phát Tiên Bà biết ?

Lương Đình Khôi lắc đầu :

- Bà ta đã quyết ý rồi, dù có tìm trăm phương ngàn kế cũng phí công.

- Phí công thì phải thử chứ sao ? Trong những chuyện như vậy có bao giờ người ta tính đến công lao phải bỏ ra đâu ?

Lương Đình Khôi chợt chú mục nhìn đối phương. Hắn cùng lắm mới mười lăm mười sáu tuổi còn chưa vỡ giọng mà sao tỏ ra lọc lõi chuyện đời đến thế ?

Chàng chợt nghĩ đến chi tiết hắn luôn luôn bám sát mình. Hắn theo sát như vậy với ý đồ gì chứ ? Khó có thể một tiểu đồng như hắn mà đủ sức đơn thương độc mã hành khứ giang hồ. Vậy đằng sau hắn là ai ? Hắn là một thiếu niên sắc sảo lanh lợi, căn cứ vào thủ pháp giết người mà Lương Đình Khôi đã từng chứng kiến thì võ công hắn không nhược, tâm địa cũng ác độc, chứng tỏ người đứng sau hậu trường điều khiển hắn chẳng phải là nhân vật tầm thường...

Lương Đình Khôi chợt phát lo khi nghĩ rằng lần đánh cuộc hôm trước biết đâu là một cái cớ để đối phương thao túng mình ? Cần phải tra rõ vấn đề này mới được ?

Chàng liền hỏi :

- Kim Đồng ! Người quanh quần mấy hôm trong núi, có phải mục đích là nhắm vào chiếc hộp đựng Huyết Thư không ?

Kim Đồng thần nhiên đáp :

- Không có đâu ! Lương đại Ca cũng thấy đấy ! Chỉ vì chiếc hộp sắt rỉ mà biết bao kẻ không tiếc máu xương giống như con thiêu thân lao vào lửa, chẳng qua đều vì ham danh thôi ! Danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất nhân” có ma lực lớn quá mà ! Tiểu đệ thì xin kiếu ! Chưa kịp sờ đến cái danh hiệu hảo huyền ấy thì đã bỏ mạng lâu rồi, ích gì đâu chứ ? Chẳng biết người ta nghĩ sao nữa !

Lương Đình Khôi nghe đối phương thao thao bất tuyệt thì càng sinh nghi, tiếp tục truy vấn :

- Vậy người cứ loanh quanh mãi ở đây làm gì ?

Kim Đồng trả lời rất khéo bằng một câu hỏi :

- Người ta ai cũng có việc riêng tư nào đó cần phải làm, Lương đại ca cho rằng có phải thế không ?

Đã nói đến “việc riêng tư” thì hết ý rồi. Còn nói vào đâu nữa ? Nghĩ một lát, chàng thay đổi đề tài :

- Kim Đồng, ta có cảm giác rằng tất cả mọi chuyện trên đời chẳng có việc gì người lại không biết ?

Kim Đồng nói với giọng khiêm tốn :

- Đâu có ! Lương đại ca quá lời !

Nhưng mắt hắn sáng lên vẻ tự đắc, nói :

- Đại ca nói như vậy có ý gì ?

- À... Là ta muốn hỏi người có biết giữa Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ có mối quan hệ thế nào không ?

- Nhưng tại sao đại ca muốn biết điều đó ?

- Không sao cả. Chỉ do hiếu kỳ thôi.

Kim Đồng nhướn miệng cười rồi hạ giọng về bí mật :

- Cái này... Lương đại ca ! Nếu tiểu đệ nói không biết thì sợ đại ca bảo là giấu giếm. Quả tình chuyện này tiểu đệ có biết một ít, nhưng xin đại ca hãy giữ miệng đừng để hở hơi ra với ai.

Lương Đình Khôi suýt bật cười nhưng ghìm lại nói :

- Giữ miệng thì tất nhiên rồi ! Nhưng nếu người thấy có điều gì kiêng kỵ thì thôi cũng được, ta không gượng ép !

Kim Đồng vội nói :

- Ấy ấy ! Sao lại thế ! Tiểu đệ đã chấp nhận với đại ca thì đương nhiên là phải nói chứ ! Bạch Phát Tiên Bà với Vong Hồn Nữ xưa kia là thừ muội kết nghĩa, thân thiết như chị em ruột vậy.

Lương Đình Khôi lắc đầu tỏ vẻ không tin :

- Có lẽ nào như vậy được ?

Kim Đồng ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao không chứ ? Xét về tuổi tác thì hoàn toàn không có thể. Vong Hồn Nữ chỉ mới chừng năm mươi tuổi. Trong lúc đó Bạch Phát Tiên Bà tóc bạc trắng, lại xưng là “Tiên Bà” nữa, chúng tỏ ít nhất cũng phải bảy mươi. Chênh lệch nhiều như vậy, chẳng lẽ giữa họ là tình mật hữu vong niên ?

Kim Đồng cười nói :

- Đại ca lầm rồi. Thực tế họ chỉ hơn kém nhau hai ba tuổi thôi !

Lương Đình Khôi mở to mắt kinh ngạc hỏi :

- Sao lại như thế được ?

- Đại ca không thấy có nhiều người còn trẻ mà tóc bạc trắng cả đầu hay sao ? Vì giống máu thôi mà ? Còn danh hiệu “Tiên Bà” là người ta theo tóc mà gọi. Đại ca không để ý thấy mặt bà ấy còn chưa có nếp nhăn nào hay sao ? Bảy tám mươi tuổi ai giữ được da mặt như thế ?

Lương Đình Khôi công nhận đối phương nói có lý. Quả thật thấy mặt bà ta tương phản với mái tóc, chàng đã nhận ra khác thường, nay hiểu ra đúng là như vậy.

Kim Đồng thấy chàng im lặng, tưởng không tin mình liền hỏi :

- Đại ca không tin sao ?

- Ta tin. Nhưng còn thắc một chuyện.

- Chuyện gì thế !

- Vì sao người biết nhiều chuyện như vậy ?

Kim Đồng bình thản đáp :

- Có gì đâu ? Chỉ chịu khó nghe là biết thôi mà ? Trên giang hồ thiếu gì chuyện, nhất là những nhân vật lừng danh như Bạch Phát Tiên Bà hoặc Vong Hồn Nữ thì có điều gì giấu được tai mắt thiên hạ ?

Lương Đình Khôi hỏi tiếp :

- Thôi được ! Vậy hai người đã là thân hữu như ruột thịt thì tại sao lại phát sinh xung đột ?

Kim Đồng ngập ngừng một lúc mới trả lời :

- Chẳng qua... Chỉ do hiểu lầm thôi mà !

- Hiểu lầm thế nào ?

Kim Đồng còn chưa kịp đáp lời thì chợt thấy có bóng người loang loáng và tiếng bước chân rầm rập. Cả hai vội ngoảnh lại nhìn.

Có tới mấy chục người đều bận hắc y xuyên rừng đi thẳng tới hiện trường, từ xa đã nhìn thấy sao bạc lấp lánh trên ngực áo.

Lại là người của Thiên Tinh Môn !

Bọn chúng vừa đến đã triển khai thế bao vây, dáng điệu rất hùng hổ.

Cầm đầu bọn người này gồm ba tên mà Lương Đình Khôi đã biết mặt là lão nhân trọc đầu Lãnh đội Thiên Tinh vệ đội và tên Phó lãnh đội Phùng Cương, còn tên thứ ba là Văn hương chủ, kẻ may mắn được Vong Hồn Nữ dùng kim châm làm chết đi rồi cứu sống lại, sau đó còn được Kim Đồng cố tình để chạy thoát. Còn lại khoảng hơn hai mươi tên đầu là Thiên Tinh võ sĩ. Cả bọn đưa mắt găm găm nhìn Lương Đình Khôi và Kim Đồng.

Hai người vẫn đứng nguyên chỗ cũ, chỉ quay lại đối diện với ba tên cầm đầu với ánh mắt đầy ác cảm.

Lão nhân đầu trọc Lãnh đội Thiên Tinh vệ đội đã lĩnh giáo kiếm pháp của Tu La Kiếm nên tỏ ra khó xử, mày nhíu chặt lại.

Tên Văn hương chủ chỉ tay vào Kim Đồng nói :

- Chính là tiểu tử này !

Thì ra chúng đến tìm Kim Đồng để phục thù việc đã giết ba tên Thiên Tinh võ sĩ hôm trước !

Tên Phó lãnh đội Phùng Cương vẫn chưa biết Lương Đình Khôi là ai, sấn sổ hướng tới Kim Đồng, tay ấn vào chuôi kiếm chực xuất thủ.

Lão nhân đầu trọc vội ngăn hấn lại nói :

- Phùng Phó lãnh đội hãy khoan !

Sau đó nhìn Lương Đình Khôi hỏi :

- Tu La Kiếm, hai người là đồng bọn phải không ?

Nghe danh Tu La Kiếm, Hắc Tâm Phùng Cương mặt biến sắc, cả tên Văn hương chủ cũng trở mắt nhìn chàng.

Bọn Thiên Tinh võ sĩ ngẩn mặt nhìn nhau, dáng vẻ hùng hổ lúc đầu biến đâu mất không còn chút dấu vết. Mấy ngày qua danh hiệu Tu La Kiếm hầu như đã lan khắp Thiên Tinh Môn. Bọn hạ cấp coi nhân vật đáng sợ đó như là một sát tinh của chúng.

Lương Đình Khôi trả lời :

- Hiện tại thì đúng là như thế !

Chàng không thể phủ nhận nhưng lại không muốn thừa nhận hai người là đồng bọn bởi vì hầu như chàng chưa biết gì về Kim Đồng cả.

Lão nhân trọc đầu hỏi lại :

- Chỉ là hiện tại thôi ?

Lương Đình Khôi khẳng định :

- Không sai !

- Nghĩa là trước đây hai người không phải là đồng bọn, đúng chứ ?

Hắn là tay lão luyện giang hồ nên rất biết cách khai thác điều có lợi cho mình, mục đích là tách Tu La Kiếm ra ngoài cuộc.

Lương Đình Khôi gật đầu :

- Đúng thế.

Lão đầu trọc cổ buộc chặt thêm :

- Cầu là cầu đường ra đường. Chúng ta chỉ tìm tên tiểu tử này, Tu La Kiếm người sẽ không can thiệp vào chứ ?

Lương Đình Khôi trả lời lấp lửng :

- Chưa biết được !

Hắc Tâm Phùng Cương chen lời hỏi :

- Người nói chưa biết được với ý gì ?

- Ý tại hạ muốn nói rằng còn chờ xem tình hình thế nào và bản thân tại hạ có cao hứng hay không.

Lão nhân đầu trọc hỏi thẳng :

- Tu La Kiếm ! Người hãy trả lời dứt khoát là có định chen vào chuyện ân oán giữa chúng ta và tên tiểu tử này không ?

- Vì thế tại hạ mới nói là chưa biết được !

Kim Đồng chợt bước lên hai bước nói bằng giọng tỉnh queo :

- Muốn tìm ta thì ta đến đây này ! Có gì mà phải ấp úng mặc cả mãi thế ? Vì danh đầu Tu La Kiếm lớn nên các người sợ chứ gì ?

Nói xong còn cười nhạo một tiếng !

Bọn Thiên Tinh Môn mặt đều biến sắc.

“Soạt” một tiếng, Hắc Tâm Phùng Cương rút phất trường kiếm bước lên hai bước đối diện với Kim Đồng trong tư thế chuẩn bị xuất thủ.

Kim Đồng trong tay không binh khí cũng chẳng thấy chuẩn bị gì, bình thản nhìn đôi phương không có vẻ như đang sắp bước vào một cuộc chiến sinh tử.

Không khí trong đấu trường lập tức trở nên khẩn trương. Mọi ánh mắt đều hướng vào hai đối thủ.

Lương Đình Khôi tuy tỏ ra bàng quan nhưng trong lòng đã có sẵn chủ trương. Chàng quyết định rằng nếu Kim Đồng không địch nổi thì mình buộc phải tham gia vào cuộc chiến.

Song phương tiếp cận cách nhau chừng bảy thước ngưng thần nhìn xoáy vào mắt nhau không chớp. Đó là điều kiện tiên quyết mỗi khi đối địch bởi vì trong tình hình căng thẳng như vậy nhất cử nhất động của mỗi người trước hết phải biểu thị qua ánh mắt, người ta căn cứ vào đó mà biết đối phương chuẩn bị xuất thủ hay chưa và ra chiêu hiểm độc tới mức độ nào.

Toàn trường gần như ngưng thở, dốc hết tâm trí theo dõi. Nhưng có một điều kỳ lạ là Kim Đồng hai tay vẫn buông lỏng không biết hấn ra chiêu đầu tiên thế nào, chỉ, chưởng hay quyền cước ?

Trong khi đó Phùng Cương đã đưa chéch kiếm lên sẵn sàng xuất thủ.

Lương Đình Khôi cũng không khỏi ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Tiểu tử này không mang kiếm hoặc thứ binh khí nào, chẳng biết hấn đối phó bằng cách gì ? Hôm trước hấn dùng thủ pháp kỳ dị xông vào giữa vòng kiếm ảnh giống như đối phương cố ý chừa cho hấn một khoảng trống rồi không biết dùng thủ pháp gì giết chết ba tên võ sĩ, vì trời tối nên mình cũng không kịp nhận ra nữa. Còn bây giờ thì giữa ban ngày, đối thủ đều thuộc hàng cao thủ thượng thừa đâu thể khinh suất mà sao chưa thấy hấn chuẩn bị gì cả ?

Đấu trường lặng phắc như ngưng kết lại.

Bổng Hắc Tâm Phùng Cương hét to một tiếng, kiếm phát chiêu Bàn Long Xuất Động, hoa nửa vòng rồi bắt thần lóe lên như ánh chớp đâm vào vai tả đối phương. Động tác thần tốc và chính xác, tỏ ra là một tay kiếm thượng thặng.

Chỉ thấy Kim Đồng chồm vờn nhưng tới khi Phùng Cương đâm tới bổng lách mình sang nhẹ như làn khói !

Chiêu kiếm đâm vào khoảng không.

Phùng Cương tức giận “Hừ” một tiếng rồi thu kiếm, biến thức, đổi vị, một chiêu Hàn Mai Thổ Nhụy, đâm thẳng vào diện môn.

Tất cả những động tác đó diễn ra chỉ trong chớp mắt !

Phùng Cương nhanh, nhưng Kim Đồng cũng không chậm, thân ảnh như con chạch trườn khỏi kiếm thế đối phương.

Tên hương chủ họ Văn đã chịu nhục một lần, nay cựa vào người đông thể mạnh rắp tâm trả mối thù đêm trước. Hắn cầm sẵn kiếm trong tay, dăm dăm nhìn hai đấu thủ chỉ chờ cơ hội thuận tiện là xuất chiêu sát thủ.

Khi Phùng Cương xuất kiếm, Kim Đồng vừa tránh đi, tên này thấy rõ hướng di chuyển của Kim Đồng liền đón đầu xuất chiêu Thần Ưng Tróc Thổ, nhằm vai tả đối phương chém tạt xuống !

Lương Đình Khôi thấy vậy thất kinh. Trong tình huống này, dù thân pháp của Kim Đồng có nhanh đến bao nhiêu cũng khó lòng tránh kịp.

Một tiếng hét vang lên.

Toàn trường đấu, mọi người đều nín thở. Ba nhân ảnh trong vòng chiến vẫn còn lách động không phân rõ địch ta, chẳng biết người vừa phát ra tiếng kêu đó là ai ?

Hầu hết đều tin rằng tiểu tử Kim Đồng đã trúng kiếm của Văn hương chủ.

Chỉ thấy...

Chiêu kiếm của Phùng Cương rơi vào khoảng không còn chưa kịp biến thế, kiếm của Văn hương chủ chưa xuất hết chiêu còn ngưng lại giữa chừng, còn Kim Đồng không biết dùng thân pháp gì đã áp sát sau lưng Văn hương chủ !

Hơn hai mươi cặp mắt giãn to ra vì sửng sốt ! Không ai ngờ chính Văn hương chủ đang bị địch nhân khổng chế và cũng không ai kịp nhận ra biến cố kỳ quặc đó diễn ra thế nào.

Sắc mặt Văn hương chủ đỏ lên rồi tái xám đi, cuối cùng biến thành màu gan lợn, méo mó nhìn đến khó coi !

Ở vị trí của Phùng Cương lúc đó không thể xuất kiếm chi viện cho tên Hương chủ họ Văn được, chỉ biết thu kiếm bắt lực đứng nhìn.

Lão nhân đầu trọc bước lên một bước.

Kim Đồng quát lên :

- Không được động !

Lão nhân đầu trọc biết rằng chỉ cần mình tiến thêm một bước nữa là Văn hương chủ sẽ hết kiếp, vì thế đành dừng lại.

Tên họ Văn buông rơi thanh kiếm xuống đất.

Bọn Thiên Tinh võ sĩ cùng “ồ” lên một tiếng, tay lăm lăm binh khí, thái độ hung hăng chực xông vào.

Bây giờ thì Lương Đình Khôi đã quan sát kỹ thân pháp và động tác của Kim Đồng, tuy chàng không biết hẳn thi triển loại thân pháp gì nhưng động tác khổng chế đối phương thì chàng nhận ra, hơn nữa còn trông thấy trên tay phải Kim Đồng lấp lánh một con dao nhỏ sắc ngọt đang chỉ mũi đúng ngay giữa hậu tâm tên Văn hương chủ.

Nhưng mặc dù không chế được đối phương nhưng Kim Đồng đang ở trong tình thế rất nguy hiểm. Y bị kẹp vào giữa hai tên Lãnh đội và Phó lãnh đội của Thiên Tinh vệ đội, võ công đều không phải tầm thường. Nếu chúng không quan đến tính mạng của tên hương chủ mà nhất loạt tấn công thì Kim Đồng khó tìm được cơ hội tránh thoát.

Nên biết không chế đối phương có thể mạnh nhưng trái lại cũng là điểm yếu.

Mặc dù uy hiếp được tính mạng kẻ bị mình không chế nhưng lại không được rảnh tay đối phó khi bị ngoại nhân tấn công.

Lương Đình Khôi đã tính liệu trước mọi tình huống, tay tỳ lên đốc kiếm, chỉ cần hai tên Lãnh đội và Phó lãnh đội vọng động là chàng lập tức ra chiêu sát thủ !

Giữa lúc ấy chợt một người lao nhanh vào đấu trường, mình bận hắc y, trên ngực áo thêu ba ngôi sao màu vàng.

Lương Đình Khôi vừa nhìn thấy người vừa đến, đột nhiên mặt hiện sát cơ, máu như sôi lên trong huyết quản, ánh mắt chiếu thẳng vào hắn như muốn thiêu đốt đối phương trong con cuồng nộ !

Người vừa xuất hiện chính là Từ Huy, Tổng quản Thiên Tinh Môn !

10. Khổ Chủ Bệnh Cứu

Lương Đình Khôi chính đang muốn tìm Từ Huy thì vừa lúc hắn đã dẫn xác đến, chàng chỉ nhảy hai bước đã đứng chặn trước mặt.

Phía sau chàng, lão nhân đầu trọc và Hắc Tâm Phùng Cương ép Kim Đồng từ hai phía, kiếm cầm tay đang ở tư thế sẵn sàng xuất thủ.

Kim Đồng vẫn áp sát sau lưng Văn hương chủ, dí dao vào hậu tâm hắn.

Tên này hình như đã bị thương, Kim Đồng lợi dụng hắn như tấm khiên che đỡ cho mình nếu xảy ra chiến sự, bởi thế Phùng Cương và lão nhân Lãnh đội còn do dự chưa dám vọng động.

Lương Đình Khôi phóng ánh mắt đầy sát khí nhìn Từ Huy. Hình ảnh bị thương của Tổ Tổ hiện lên rõ mồn một trong tâm trí làm chàng tưởng chừng như không kiềm chế nổi dù chỉ trong khoảnh khắc. Chàng đã thề với nàng sục tìm bằng được Từ Huy để đòi công lý, và đây chính là lúc để thực hiện lời thề đó.

Tổng quản Từ Huy phát run khi bắt gặp ánh mắt chứa đựng sự chết chóc của Lương Đình Khôi, bất giác lùi lại một bước, rụt rè nói :

- Tu La Kiếm ! Người sao cứ nhất quyết đối địch với bốn môn ?

Lương Đình Khôi không đáp, đôi mắt đầy tia máu vẫn chiếu thẳng vào mặt đối phương khiến hắn lạnh sống lưng.

Lúc này bọn Thiên Tinh võ sĩ không chú ý vào Kim Đồng và hai tên Chánh, Phó lãnh đội nữa mà chuyển ánh mắt sang lai đối thủ mới.

Chỉ riêng cái nhìn của Lương Đình Khôi cũng đủ nói lên sự chết chóc của trận chiến không sao tránh khỏi.

Bọn Thiên Tinh võ sĩ hiểu rằng vị sát tinh kia đã sẵn sàng xuất trận, không chỉ đe dọa tính mạng của vị Tổng quản mà thôi.

Lần này tới đây, chúng chỉ nhằm mục đích đối phó với Kim Đồng, mà theo lời Văn hương chủ kể lại thì chỉ riêng tên tiểu tử này đã đáng sợ rồi, vì thế nên mới cần đến cả hai vị Chánh, Phó lãnh đội suất lĩnh hơn hai mươi võ sĩ rầm rộ xuất chiến.

Và mới đây thực tế đã chứng minh sự lợi hại của tiểu tử tự xưng là Kim Đồng này. Chưa cần dùng binh khí, chỉ dùng thân pháp dị kỳ và ảo diệu. Mà Phó lãnh đội Phùng Cương vẫn không làm gì được. Trái lại Văn hương chủ còn bị hắn không chế, số phận hoàn toàn phụ thuộc vào mũi chủy dao, chỉ cần tiểu tử kia đẩy nhẹ tay là mất mạng !

Tuy vậy nếu chỉ một mình Kim Đồng thì mọi việc có thể giải quyết không mấy khó khăn bởi còn một cao thủ thượng thặng là lãnh đội còn chưa xuất thủ, ngoài ra hơn hai mươi võ sĩ đều thuộc loại tinh luyện nhất trong số những đệ tử của Thiên Tinh Môn. Trong tình hình đó, Kim Đồng dù có giết chết Văn hương chủ cũng hoàn toàn không có khả năng thoát hiểm.

Lão nhân Lãnh đội và Phùng Cương đã biểu thị quyết tâm sẵn sàng hy sinh tên Hương chủ để tiêu diệt bằng được đối phương. Nào ngờ Tu La Kiếm lại chọc tay vào !

Đệ tử của Thiên Tinh Môn đều biết rằng Tu La Kiếm, một mình đối địch với Tổng quản Từ Huy và hai vị Đàn chủ, ba cao thủ thượng thặng này liên thủ kịch đấu suốt một canh giờ, bên ngoài còn có hàng trăm võ sĩ tiền hô hậu ủng mà vẫn không thương được, trái lại còn lâm vào thế hạ phong, may có thêm Thái Thượng Hộ Pháp mới giải quyết được cục diện. Nay chỉ với lực lượng này thì thấm vào đâu ?

Tuy có thêm Tổng quản Từ Huy nhưng trong số bọn Thiên Tinh võ sĩ tại trường có vài tên đã chứng kiến cuộc đấu trước thạch động tối qua, Từ Huy chưa xuất thủ đã chạy tháo thân hèn hạ như thế nào.

Lão nhân đầu trọc Lãnh đội Thiên Tinh vệ đội từng giao thủ với Lương Đình Khôi nên hiểu hơn ai hết Tu La Kiếm lợi hại thế nào. Hắn đã cố sức tách Tu La Kiếm ra khỏi Kim Đồng và tưởng rằng đã thành công, nào ngờ sự xuất hiện của Tổng quản Từ Huy làm cho tình thế đảo ngược, chẳng hay Từ Huy với Tu La Kiếm có ân oán gì mà thái độ hằn giận dữ đến thế.

Không ai bảo ai, cả lão nhân đầu trọc lẫn Phùng Cương cùng dừng tay nhìn sững Lương Đình Khôi và Tổng quản Từ Huy.

Chợt Từ Huy cười to một tràng nói :

- Hô hô hô... Tu La Kiếm ! Làm sao cả y bào người cũng không mặc ? Bị kẻ trộm lấy mất ư ?

Không ai tán thưởng câu nói đùa này, ngay cả tiếng cười của Từ Huy cũng gượng gạo, có lẽ hắn làm thế cho đỡ sợ mà thôi.

Lương Đình Khôi không đáp, sát cơ trên mặt hiện rõ đến nỗi ai cũng thấy khát vọng tẩy huyết trong ánh mắt đáng sợ đó.

Từ Huy không cười nữa, khắp người nổi gai. Một lúc hắn cố trấn tĩnh nói :

- Tu La Kiếm ? Người dám đối địch với bốn môn, hậu quả thế nào chắc người biết quá rõ ?

Mãi đến lúc đó, Lương Đình Khôi mới mở miệng :

- Ta muốn nhìn thấy người chết như một con chó ?

Lời chàng lạnh đanh như đao kiếm chặt vào sắt chẳng khác gì lời phán quyết của Diêm Vương lão ngũ dưới địa ngục, khiến ai cũng có cảm giác một cơn lạnh chạy dọc thân người !

Từ Huy lùi thêm một bước, ấn tay vào chuôi kiếm.

Đột nhiên Kim Đồng lách mình lao vút qua giữa hai mũi kiếm của lão nhân đầu trọc và Phùng Cương, chỉ chớp mắt đã tới dựa lưng vào Lương Đình Khôi.

Cả hai tên Chánh, Phó lãnh đội hoàn toàn không kịp trở tay, khi nhìn lại đã thấy tên Văn hương chủ rũ người xuống, mắt trợn ngược. Hiển nhiên hắn đã đoạn khí !

Toàn trường cùng “ồ” lên một tiếng nhưng không ai dám nhúc nhích, kể cả lão nhân đầu trọc và Phùng Cương.

Lương Đình Khôi không để ý đến biến cố vừa rồi, hần giọng nói :

- Tên họ Từ ! Chuẩn bị nộp mạng !

Rồi từ từ nâng kiếm lên, tay trái cầm giữa ba kiếm, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, mắt vẫn dán chặt vào đối phương.

Soạt !

Từ Huy rút kiếm khỏi bao, triển khai thế thủ.

Hắc Tâm Phùng Cương cùng lão nhân đầu trọc bước lại gần, hai mươi mấy tên Thiên Tinh võ sĩ cũng thu hẹp vòng vây.

Lương Đình Khôi nghiêng răng nói :

- Từ Huy ! Xuất kiếm tự vệ đi, nếu không ngươi sẽ không còn cơ hội nào đâu !

Lời chàng nhỏ và đánh, càng tăng thêm sự uy hiếp.

Lão nhân đầu trọc và Phùng Cương cùng vung kiếm, một tả một hữu tấn công vào Kim Đồng nhưng chỉ giới hạn lượng một nửa vòng tròn vì phía đối diện đã có Lương Đình Khôi và Từ Huy đang sẵn sàng giao thủ.

Nhờ thế mà Kim Đồng dễ dàng đối phó, chỉ dùng thân pháp bước sang hai bên tả hữu tránh chiêu.

Vút !

Vút !

Cả hai thanh kiếm đâm vào nhưng không trúng đích.

Kim Đồng nghiêng người sang trái thật thấp, gần như gần sát đất, chờ đến khi cả hai thanh kiếm của đối phương đâm sượt qua liền bất ngờ bật lên lách giữa hai địch nhân lao vút ra ngoài.

Lập tức có bốn tên võ sĩ giương kiếm chặn lại. Phía sau, Từ Huy hét lên một tràng, trường kiếm phát một chiêu Độc Xà Thổ Tín, đâm tới tiểu phúc đối phương nhanh như ánh chớp.

Choang !

Tiếng thép chạm nhau chói tai bùng lên một quãng lửa và từ đó một vật bay tít lên không.

Vật đó là thanh kiếm của Từ Huy.

Lão nhân đầu trọc và Phùng Cương thấy vậy đành bỏ Kim Đồng xuất kiếm chỉ viện cho tên Tổng quản.

Trong vòng vây công kích của bốn tên võ sĩ, Kim Đồng triển khai thân pháp đến độ ảo diệu tuyệt luân, thân ảnh như cánh bướm lượn qua lượn lại giữa vòng kiếm ảnh, trông hết sức ngoạn mục.

Phía bên kia, hai thanh kiếm của Phùng Cương và lão nhân đầu trọc cùng đâm vào hậu sườn Lương Đình Khôi.

Chàng bước chéo lên nửa bước rồi quay ngoắt lại, trường kiếm từ hạ bàn chéo ngược lên, sát cơ lại khởi, lập tức thì triển tuyệt chiêu sát thủ.

Ánh kiếm hóa cầu vồng, hai tiếng khô khốc của binh khí giao nhau và một tràng la thảm, tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Đấu trường bỗng lặng phắc cả bốn nhân ảnh đứng bất động !

Lão nhân đầu trọc lùi khỏi vị trí tấn công vừa rồi đến bốn năm bước, thanh trường kiếm vẫn giữ trong tay nhưng run lên không ngớt.

Hắc Tâm Phùng Cương vẫn đứng nguyên chỗ cũ, thanh kiếm cầm chúc xuống, còn Lương Đình Khôi đứng trước mặt hắn, hai đầu gối hơi cong lại.

Chiêu kiếm diễn ra quá nhanh, đến nỗi Từ Huy vẫn đứng ngẩn ra như khúc gỗ, chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Ô !

Tiếng kêu kinh hoàng đồng loạt phát ra từ mấy chục cái miệng. Hắc Tâm Phùng Cương từ từ đổ xuống, trường kiếm cắm mũi xuống đất. Sau đó thân thể hắn tựa vào thanh kiếm, buông tay lặn đi nửa vòng nằm ngửa ra, bấy giờ mọi người mới thấy rõ bụng hắn bị rạch một đường dài, ruột lòi cả ra ngoài !

Lão nhân trọc đầu mặt không còn chút huyết sắc, đưa mắt đờ đẫn nhìn thi thể tên Phó lãnh đội của mình.

Bốn tên võ sĩ tấn công Kim Đồng liền thu kiếm dừng tay, Kim Đồng cũng không lợi dụng công kích.

Lương Đình Khôi từ từ quay lại đối diện với Từ Huy.

Tên Tổng quản vội cúi mặt thanh trường kiếm vung tay quát :

- Xông vào ! Thi triển đấu pháp Nghịch Lãng Thiên Vân !

Hai mươi mấy tên Thiên Tinh võ sĩ lập tức giương kiếm ủa vào.

Lương Đình Khôi chỉ kiếm vào mặt Từ Huy nói :

- Tên dê tiện vô sỉ kia ! Ta có thể dùng một kiếm giết người như con chó, nhưng làm thế thì tiện cho người quá, muốn để người phải chết một cách thống khổ nhất.

Bọn võ sĩ bấy giờ đã dàn thành thế trận, cứ ba người làm thành một tổ đứng theo hình tam giác, tổ này với tổ kia cũng tạo thành hình tam giác như vậy, thành hai vòng vây lấy Lương Đình Khôi, lão nhân đầu trọc và Từ Huy vào giữa.

Từ Huy và lão nhân đầu trọc đứng trước khoảng hở giữa hình tam giác, tạo thành vòng vây khép kín hết sức nghiêm mật.

Lương Đình Khôi đoán rằng đối phương dùng thế trận này cốt làm rối mắt để tạo cơ hội cho Từ Huy tẩu thoát nên quyết không chịu buông tha tên vô sỉ này.

Chàng “hừ” một tiếng, vung trường kiếm chỉ thẳng vào Từ Huy.

Lập tức ba tên đứng đầu hình tam giác trong cùng cộng thêm Từ Huy và lão nhân đầu trọc biến thành hình ngũ giác nhất loạt xuất chiêu đối địch.

Lương Đình Khôi vung kiếm

Choang choang choang choang...

Mấy thanh âm vang lên tiếp liền nhau gần như cùng lúc, cả năm thanh trường kiếm cùng bị đánh bật ra.

Nhưng ngay lúc đó ba tên kẻ tục lại thế chỗ ba tên trước, cùng Từ Huy và lão Lãnh đội biến chiêu tiếp tục tấn công.

Lương Đình Khôi lại xoay đứng một vòng. Trường kiếm phát hào quang lóa mắt, một lần nữa đánh bật năm thanh kiếm đối phương.

Đợt thứ hai tạm lui, đợt thứ ba lại công vào !

Nghịch Lãng Thiên Vân, trận thức đúng như tên gọi cứ từng đợt công ra năm kiếm như từng lớp sóng, đợt trước bị đẩy lui thì đợt sau lại dồn lên, mỗi người chỉ xuất một kiếm rồi lập tức rút về, đã có người khác tiến vào thay chỗ.

Đấu pháp này đủ khả năng duy trì lâu bao nhiêu tùy ý, đồng thời mỗi người chỉ cần thi triển một chiêu kiếm lại phối hợp nhịp nhàng, vì thế có thể dụng lực tối đa nên uy lực phát huy tới đỉnh điểm.

Người trong vòng vây chỉ cần không đẩy lùi được một kiếm thì lập tức bị năm kiếm khác tới thân, tử thương là điều chắc chắn. Không có cơ hội để tránh kiếm mà bắt buộc phải dùng kiếm đẩy lui tất cả mọi đợt công kích.

Thế trận diễn giải thì dài, nhưng thực tế đợt sóng kiếm này tiếp đợt kia chỉ trong nháy mắt.

Tiếng binh khí tiếp nhau vang lên như tiếng sấm rền. Ánh kiếm loang loáng chẳng kém gì một tấm lưới sắt úp chụp lấy Lương Đình Khôi giữa trận.

Lương Đình Khôi không ngừng không nghỉ xuất kiếm phản công, chiêu thức thi triển liên miên hòe điệp.

Trận đấu xem chẳng ra một cuộc huyết chiến mà giống như màn diễn. Nhưng đó không phải là ý muốn của Lương Đình Khôi. Chàng hiểu rằng muốn thắng thì buộc phải phá tan trận thế thoát ra ngoài, nếu cứ duy trì mãi thế này thì sớm muộn rồi sẽ kiệt sức hoặc phạm phải sai lầm, khi đó hậu quả thế nào thì dễ dàng thấy trước.

Vừa phát hiện thấy một tên võ sĩ chiếm vị trí sớm hơn một chút Lương Đình Khôi lập tức chớp cơ hội vung kiếm nhằm phía đó ra một chiêu quyết định.

Chỉ nghe một tiếng rú vang lên, nhưng khác với tính liệu của Lương Đình Khôi, một tên khác đã chuẩn bị sẵn, giẫm lên thi thể đồng bọn lao vào ứng chiến, đồng thời ba hướng khác áp sát lại vây công.

Lương Đình Khôi buộc phải dốc toàn lực phát kiếm luôn hai vòng mới đẩy lùi được công thế đối phương. Thật là một cuộc đấu kinh tâm động phách !

Lương Đình Khôi lâm vào bị động, ứng phó càng lúc càng khó khăn hơn. Chỉ còn cách thoát hiểm duy nhất là đột phá.

Hiện trường là một khoảng trống dưới tàn lá cây tùng cổ thụ. Cành lá dần dần bị kiếm phong làm cho rơi tả.

Lương Đình Khôi vừa đánh vừa quan sát địa thế. Đột nhiên chàng nghĩ ra một cách. Chàng di chuyển vị trí buộc đối phương phải bám sát mình, cuối cùng lùi đến bên gần gốc cây.

Bất cứ kiếm trận nào hễ dùng đông người thì buộc phải lợi dụng thế mạnh, di chuyển linh hoạt. Nay Lương Đình Khôi lùi gần sát gốc cây, đương nhiên buộc đội hình đối phương bị cắt rời. Vì một tổ tam giác phải giạt ra ngoài gốc cây mới nằm ngoài tầm sát thương.

Đến lúc đó thì Từ Huy đã nhận ra ý đồ của đối phương liền thét lớn :

- Cánh tả bức vào !

Nhưng đã chậm mất một bước ! Tổ tam giác ở ngoài gốc cây đã mất khả năng ứng viện.

Lương Đình Khôi không bỏ lỡ thời cơ, nhằm tổ bên phải xuất tuyệt chiêu sát thủ.

Ánh kiếm lóe lên sáng rực như thần long uốn mình phát xạ hào quang nhằm đúng mục tiêu, chuẩn xác và thần tốc.

Coong ! Coong !

Phập ! Phập !

Giữa âm thanh hỗn độn của tiếng binh khí giao hòa và tiếng kiếm cắm vào thân người.

Ba tên võ sĩ rú lên hoành thây tại chỗ. Trận thế lập tức rối loạn.

Một tổ tam giác thứ hai theo lão nhân trọc đầu ào tới chi viện.

Lương Đình Khôi bình tĩnh quay lại, kiếm chỉ vung nửa vòng đã đánh giạt trường kiếm của lão trọc đầu, thuận thế vung kiếm đánh tràn, lại thêm nguyên một tổ tam giác ba tên bỏ mạng đương trường !

Từ Huy đương nhiên quá hiểu chính mình mới là mục tiêu truy sát, thấy tình thế nguy ngập, lực lượng chỉ còn hơn một nửa không đủ khả năng đối phó với Tu La Kiếm đang trong cơn say máu, loạn sát chẳng khác gì mãnh hổ.

Nhưng hiện trường có tới mười mấy tên võ sĩ và nhất là có mặt cả tên Lãnh đội Thiên Tinh võ sĩ, đâu thể đánh bài chuồn để giữ mạng sống như hôm trước ?

Lại thêm hai tên võ sĩ bị tử thương và Lương Đình Khôi đang tiến về phía hấn không gì ngăn cản nổi !

Bản chất hèn nhát thì bao giờ cũng vẫn là hèn nhát, Từ Huy không còn hồn vía nào nữa vội thét lên :

- Rút lui !

Rồi chẳng cần biết mệnh lệnh của mình định thực hiện thế nào, hấn quay lưng cầm đầu chạy trước !

Lương Đình Khôi đời nào chịu để sống mất đối tượng ! Chàng quát to một tiếng, chỉ nhún mình thực hiện ba cú nhảy đã xuất hiện trước mặt Từ Huy !

Tên Tổng quản hồn vía lên mây, nhưng biết là không thể chạy thoát, buộc lòng phải giương kiếm thủ thế.

Lương Đình Khôi đã quyết chí trong lòng phải trừ diệt đối phương cho thật thích đáng.

Chỉ thấy ánh kiếm lóe lên, trường kiếm Từ Huy đã bật khỏi tay bay mất, miệng kêu lên đau đớn, cánh tay phải rủ xuống, máu tươi chảy nhòe nhoẹt.

Hắn kinh hoàng cúi xuống nhìn, thấy bàn tay bị tiện đứt ba nửa ngón bằng phắc, chỉ ngón cái và ngón út là còn nguyên vẹn !

Lão nhân đầu trọc và hơn mười tên võ sĩ vội chạy đến.

Mũi kiếm của Lương Đình Khôi đã dí vào yết hầu Từ Huy !

Thực tình lão Lãnh đội thừa biết với số tàn binh bại tướng còn lại không đủ đối phó với Lương Đình Khôi mà dù có thêm gấp đôi từng đó cũng chẳng làm gì được đối phương. Hắn dẫn tàn quân chạy đến để tỏ ra hoàn thành chức trách của mình chứ không hy vọng giải cứu được vị Tổng quản.

Còn bọn võ sĩ thì khỏi nói, chỉ một sát na đã gần mười tên bỏ mình dưới kiếm của vị sát tinh, cho dù mũi kiếm của Lương Đình Khôi không dí vào cổ họng Từ Huy chẳng nữa cũng vị tất có tên nào dám xuất thủ.

Tên Tổng quản mặt xám lại như tro, toàn thân run rẩy.

Giọng Tu La Kiếm như vang lên từ địa ngục :

- Tên họ Từ ! Bọn nhân đã nói để ngươi chết dần từng tí một !

Từ Huy run giọng hỏi :

- Tu La Kiếm ! Xem hành động của ngươi giống như giữa chúng ta có thâm cừ đại hận gì hay sao ?

Hắn đã cố hết sức trấn định để giọng nói khỏi run, vì dầu sao cũng đứng trước mắt bọn thuộc hạ, nhưng không trấn định nổi, lưỡi cứ ngọng lú đi, thanh âm phát ra nghe khác hẳn.

Lương Đình Khôi hần giọng đáp :

- Giữa ta và ngươi chẳng có gì đáng phải nói đến cừ hận.

Từ Huy chợt thấy lóe lên tia hy vọng, vội hỏi :

- Vậy thì tại sao ngươi nhất định cứ phải nhằm mục tiêu vào bọn nhân ?

- Vì ngươi là giống súc sinh một nghìn lần đáng chết !

Tổng quản Từ Huy vẫn không rời mắt khỏi mũi kiếm đối phương.

- Bọn nhân đáng chết ở chỗ nào ?

Lương Đình Khôi nghiêng răng nói :

- Đáng chết ở chỗ ngươi vừa có hành vi thú vật tại một sơn cốc cách đây hai dặm !

Từ Huy hiểu ngay đối phương nói đến chuyện gì, sợ đến nỗi thấy máu mình đông lại, nhưng vẫn cố làm ra vẻ lạc nhiên :

- Người nói gì... Ta nghe không hiểu !

Lương Đình Khôi gầm lên :

- Ngươi quên được sao ? Hành động bạo dâm đối với đồ đệ của Vong Hồn Nữ, việc đó chưa đáng chết một nghìn lần ?

Tất cả bọn thuộc hạ của Thiên Tinh Môn nghe nói đều biến sắc.

Vong Hồn Nữ là nhân vật đáng sợ thế nào mọi người đều biết, chẳng mấy ai dám trêu vào bà ta. Hôm trước cũng chính lão nhân đầu trọc này truy nhâm đối tượng, bị Vong Hồn Nữ dùng kim châm đánh gục ba tên võ sĩ. Y và một tên Hương chủ mà cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt, đến nỗi bỏ lại bốn tên đồng bọn trước lều mà chạy tháo thân.

Về sau chính Vong Hồn Nữ tự giải cấm chế cho chúng về, giữa đường mới bị Kim Đồng chặn sát giết mất ba tên, chỉ riêng một mình Văn hương chủ chạy thoát.

Như vậy giữa Thiên Tinh Môn và Vong Hồn Nữ là không có oán thù, nay sao Tổng quản Từ Huy dám mạo phạm đến bà ta ? Hơn nữa hành động cưỡng dâm là tội ác không thể nào tha thứ, phạm vào đại kỵ của võ lâm !

Từ Huy làm ra vẻ tức giận nói :

- Tu La Kiếm. Người chó hồ ngôn bát đạo ! Người có chứng cứ gì mà dám vu cáo bốn nhân ?

Hắn biết nếu thừa nhận thì chẳng còn cơ may thoát chết, bởi thế cố giảo biện chứ không cam cúi đầu chịu tội.

Từ Huy giảo biện cũng vô ích. Trình tiết của một thiếu nữ chẳng khác gì tính mệnh. Họ thà chết chứ chẳng ai chịu hé răng tiết lộ nỗi nhục của mình đâu !

Tên Tổng quản càng được sức làm già :

- Nếu không có chứng cứ, người chỉ là kẻ ngậm máu phun người !

Lương Đình Khôi nghiêng răng chọc sâu kiếm vào một chút rồi cố hết sức ghìim nổi cảm giận nói :

- Chỉ cần được cô ta tận miệng nói tên người và tận mắt bốn nhân chứng kiến thảm trạng của cô ta là đủ, đừng tưởng già miệng là có thể cứu được cái cầu mạng của người. Có thừa nhận hay không cũng chẳng có gì quan trọng !

Máu từ cổ ứa ra, Từ Huy rên lên một tiếng, thều thào hỏi :

- Người định làm gì bốn nhân ?

Lương Đình Khôi nhấn từng chữ :

- Ta nhắc lại một lần cuối cùng, muốn người chết dần từng tí một, ném quả đặng của hành vi thú vật mình gieo ra.

Lúc này Từ Huy không chối nữa, chột hỏi :

- Cô ta là nữ nhân của người ?

- Không liên quan gì đến việc đó. Ta chỉ thực hiện nghĩa vụ của một võ sĩ.

Chàng nói xong lại đâm kiếm sâu thêm một chút.

Từ Huy hơi ngửa người, trán đầm đìa mồ hôi, miệng lại rên lên một tiếng, máu tiếp tục ứa ra. Nhưng hắn biết rằng tấn trò chỉ mới bắt đầu, đối phương không lấy mạng hắn ngay, và hắn cũng chưa cam tâm chịu chết ?

Tên thú vật này còn trông mong vào vị cứu tinh nào ? Hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện cứu mạng hắn hay sao ?

Lão nhân đầu trọc và bọn Thiên Tinh võ sĩ trán cũng đầm mồ hôi, chỉ biết giương mắt nhìn mà không dám vọng động.

Lão Lãnh đội kiếm vẫn giương lên nhưng không dám đến gần, càng không dám xuất thủ. Hắn biết mình không đủ sức cứu mạng vị Tổng quản, trái lại còn làm Từ Huy chết nhanh hơn, đồng thời bồi thêm nhân mạng của mình vô ích.

Từ Huy nghiêng răng hỏi :

- Tu La Kiếm ! Người không nghĩ đến hậu quả thế nào khi hạ sát bốn nhân hay sao ?

Lương Đình Khôi gầm lên :

- Giết người cũng như giết một con chó ! Ta chỉ hơi áy náy là vì người mà bồi thêm mấy nhân mạng của bọn võ sĩ. Đối với bốn nhân, mạng của chúng còn đáng quý hơn thứ ti tiện và hèn nhất như người gấp trăm lần ! Hơn nữa, bốn nhân đã muốn lấy mạng thì chẳng cần quan tâm đến hậu quả !

Bọn Thiên Tinh võ sĩ hiểu hai chữ “hèn nhát” của Lương Đình Khôi. Vừa rồi chúng đã thấy vị Tổng quản đã bỏ thủ hạ chạy thực mạng như thế nào, quả nhiên những lời chúng nghe kể hôm trước, Tổng quản Từ Huy bán mạng đồng môn để thoát thân, là không sai.

Giọng Từ Huy vẫn thều thào phát ra :

- Người sẽ phải chết thảm khốc hơn bốn nhân nhiều lần ! Và chẳng riêng một mình người, cả người thân thích...

Hắn chưa kịp dứt lời thì rú lên một tiếng.

Lương Đình Khôi quát lên :

- Câm miệng !

Đồng thời kéo mũi kiếm sang trái. Lập tức cổ Từ Huy bị kiếm rạch một đường rộng hoặc sang tận vai nhưng chỉ sâu một phân không đủ làm hắn táng mạng.

Tuy vậy máu từ tĩnh mạch chảy ra ướt đầm cả ngực áo bên trái chảy dài xuống nhìn mà phát ớn !

Nghe cổ mình bị nhói lên lạnh toát, Từ Huy tưởng chết đến nơi liền rú lên và nhắm mắt lại, nhưng ngay sau đó biết mình vẫn còn sống liền mở mắt ra, bấy giờ mới thấu hiểu ý đồ của đối phương ác độc đến chừng nào. Quả là lúc này được chết ngay còn thanh thoát hơn là phải chịu tội sống đầy đọa linh hồn như thế !

Hắn rên lên :

- Tu La Kiếm ! Giết ta đi !

- Người sẽ được toại nguyện, nhưng chưa phải lúc này đâu !

Bọn Thiên Tinh võ sĩ, tên nào tên nấy mặt không còn giọt máu, nhưng vẫn không dám xuất thủ giải cứu chủ nhân.

Đột nhiên chính lúc đó nghe vang lên tiếng nói :

- Khổ chủ đến !

Tất cả đều nhận ra thanh âm lạnh lẽo đó là của Kim Đồng, đối tượng của cuộc truy sát hôm nay mà hầu như đã bị mọi người đã quên mất.

Giọng nói của Kim Đồng phát ra từ trên một tàn lá rậm gần đó. Nhưng lúc này mọi người không quan tâm đến người nói mà chỉ quan tâm đến ba tiếng vừa được phát ra :

- Khổ chủ đến !

Khổ chủ chỉ có thể là Vong Hồn Nữ.

Quả nhiên một nhân ảnh lướt tới hiện trường. Chính là Vong Hồn Nữ.

Bọn Thiên Tinh võ sĩ giãn ra một lối.

Vong Hồn Nữ đi thẳng tới trước mặt Từ Huy.

Lương Đình Khôi tránh sang phải một bước, nhưng trường kiếm vẫn hướng vào đối phương.

“Kim châm đoạt mệnh” chẳng ai không sợ, huống chi lão Lãnh đội đã có lần lãnh giáo ? Cả bọn Thiên Tinh Môn lúm lét nhìn vị tiên bối quái kiệt, không ai dám thốt ra một tiếng nào.

Bà ta trừng mắt nhìn Từ Huy, mặt biến sắc vì giận dữ.

Mặt mũi của tên Tổng quản co rúm lại vì khiếp sợ, thật là một điển hình của nỗi kinh hoàng, chỉ cần trông thấy một lần, người ta sẽ không bao giờ quên được. Hắn biết rằng sự trả thù của Vong Hồn Nữ còn đáng sợ hơn những lời của Tu La Kiếm vừa đe dọa.

Vong Hồn Nữ vung tay.

Bốp ! Bốp !

Từ Huy chịu hai cái tát như trời giáng, máu mồm máu mũi ộc ra bắn vào người Vong Hồn Nữ đỏ lôm, đồng thời cả người hắn cũng lạng đi.

Vong Hồn Nữ hạ tay xuống, gầm lên :

- Súc sinh ! Người nên chết bằng cách nào ?

Lão nhân đầu trọc và bọn võ sĩ im thin thít không tên nào dám thở mạnh. Chúng biết rằng số phận của Tổng quản Từ Huy đã được định đoạt, dù lúc này có thần linh giáng hạ cũng không cứu nổi. Một mình Tu La Kiếm đã thành định cục hướng hồ bây giờ còn thêm vị quái kiệt khét tiếng võ lâm này ?

Chẳng những thế, nếu lỡ ra vị nữ sát tinh này nổi giận thì chỉ e mười mấy nhân mạng có mặt ở đây đều sẽ vĩnh viễn táng thân ở chốn rừng hoang này.

Từ Huy nhổ ra một búng máu lẫn mấy chiếc răng, sau đó đưa tay áo lên quét ngang miệng lau sạch máu. Hắn hướng đôi mắt thiếu não nhìn Vong Hồn Nữ, mấp máy. Cặp môi một lúc rồi mới phát ra âm thanh thều thào, phải cố lắm mới nghe rõ :

- Vãn bối... Đúng là đáng chết... Nhưng...

Vong Hồn Nữ lạnh giọng hỏi :

- Người còn gì muốn nói gì nữa ?

- Vãn bối... Tình nguyện lấy...

Vong Hồn Nữ quát :

- Câm miệng ! Người...

Từ Huy vẫn cố nài xin :

- Vãn bối... Vì quá yêu...

Bỗng nhiên nét mặt Vong Hồn Nữ bắt đầu biến đổi, sự biến đổi rất kỳ quặc, không ra giận dữ, cũng không phải căm thù khiến người ta không hiểu trong lòng bà ta đang tính toán điều gì. Nhưng có một điều chắc chắn là trên mặt bà ta không còn sát cơ như trước nữa.

Ngay cả Lương Đình Khôi cũng thấy mê hoặc. Chẳng lẽ vị nữ sát tinh này định nhượng bộ, chấp nhận lời khẩn cầu vô lý của tên súc sinh kia ? Từ hành vi ti tiện bậc nhất đẩy cuộc đời Tổ Tổ vào cảnh bất hạnh tột cùng lẽ nào được giải quyết giản đơn và bất công như thế. Từ Huy chết cũng chưa xứng tội, thế mà đổi phạt thành thưởng thì còn đâu là sự công bằng. Rồi đây ai chẳng muốn phạm tội như thế ?

Từ Huy đương nhiên thấy rõ sự thay đổi trên nét mặt Vong Hồn Nữ, lòng đầy hy vọng, hai đầu gối bỗng khuỵu xuống nói :

- Tiền bối ! Vãn bối đúng là đáng chết một trăm lần, nhưng cầu xin tiền bối khai ân, vãn bối sẽ đem cuộc đời còn lại của mình chuộc tội với tiền bối và Tổ Tổ cô nương !

Giọng hắn không còn thều thào như trước nữa.

Vong Hồn Nữ không nói gì, trầm ngâm suy nghĩ.

Lương Đình Khôi quay sang Vong Hồn Nữ hỏi :

- Tiền bối, tình hình Tổ Tổ cô nương bây giờ thế nào ?

Vong Hồn Nữ bỗng xằng giọng :

- Việc đó không cần người quan tâm. Hãy thu kiếm lại đi !

Lương Đình Khôi sửng sốt mở to mắt nhìn Vong Hồn Nữ hầu như không tin được những gì mình vừa nghe.

Chàng thốt lên :

- Phương giá có ý gì ?

Vong Hồn Nữ nhắc lại :

- Lão thân khắc có cách xử lý. Người thu kiếm lại đi.

Lương Đình Khôi chợt hiểu rằng sự suy đoán của mình vừa rồi là không sai, phụ nhân này rất có thể nhượng bộ yêu cầu vô lý và bất công của tên Tổng quản thú vật và ti tiện này.

11. Oan Gia Hạp Lộ

Lương Đình Khôi đưa mắt khinh miệt nhìn Từ Huy quỳ trước mặt Vong Hồn Nữ, chàng vẫn giữ mũi trường kiếm cách yết hầu hắt một thước, hừ một tiếng rồi mới nhìn sang Vong Hồn Nữ sắc giọng nói :

- Tại hạ trước tiên cần biết phương giá sẽ xử trí tên súc sinh này theo phương thức gì ?

- Xử trí thế nào là tùy ý muốn của lão thân. Người không việc gì phải cật vấn.

Lương Đình Khôi kiên nhẫn hỏi :

- Có phải phương giá định thả hần ?

Vong Hồn Nữ bỗng quét mắt nhìn chàng đầy ác ý, bà ta “hừ” một tiếng, cất giọng lạnh như băng :

- Ta muốn thả hần hay không là quyền ta ! Liên quan gì đến người mà dám can thiệp vào chứ ?

Thái độ bạo hành độc đoán hết sức vô lý của Vong Hồn Nữ làm ngạo tính trong người Lương Đình Khôi trỗi dậy.

Chàng đành giọng nói :

- Tại hạ nhất định phải can thiệp !

Vong Hồn Nữ nhú chặc mi, ánh mắt trông càng đáng sợ :

- Người dựa vào đâu ?

- Tại hạ đã phát thệ trước Tổ Tổ cô nương rằng sẽ vì cô ta mà băm vằm tên súc sinh này thành muôn mảnh !

- Đừng quên rằng lão thân là sư phụ của nó. Việc xử trí thế nào hoàn toàn do lão thân làm chủ.

Lương Đình Khôi chất vấn :

- Liệu Tổ Tổ cô nương có đồng ý với quyết định của phương giá hay không ?

Vong Hồn Nữ xua tay :

- Cái đó không cần người phải quan tâm.

Tình hình bây giờ đã rõ.

Vong Hồn Nữ đã có ý biến nộ thành hỉ, đem Tổ Tổ gả cho Từ Huy coi như chuyện đã rồi.

Về tính nết của nữ quái kiệt này theo như truyền ngôn trên giang hồ thì không ai nghĩ rằng bà ta sẽ giải quyết theo cách đó.

Trong con mắt mọi người, hình ảnh của Vong Hồn Nữ là sát nhân lưu huyết hạ thủ bao giờ cũng tàn độc, chỉ cần hơi phạm đến bà ta là đủ chết không còn chỗ táng thân, huống chi đối với ái đồ của bà ta mà có hành vi bạo nghịch như vậy thì chỉ còn nước tan xương nát thịt, đâu hy vọng được khoan dung ?

Vậy mà bây giờ Vong Hồn Nữ lại giải quyết một cách nhân từ đến vô lý, thật làm người ta khó hiểu.

Lương Đình Khôi như lạc vào trong đám vân vụ. Chàng nhớ lại lần đầu gặp Vong Hồn Nữ. Sau khi biết chàng là truyền nhân của Phi Long Kiếm Triệu Quảng Hàm, bà ta liền thay đổi thái độ, cảm đồ đệ của bà quan hệ với chàng. Thái độ đó rất giống với Bạch Phát Tiên Bà.

Tổ Tổ đối với chàng trước sau vẫn giữ mối tình si, bất chấp sự phụ ngăn cấm. Trong thạch động nàng đã tìm mọi cách ngăn cản không cho sự phụ dùng “Kim châm đoạt mệnh” giết chàng.

Sau khi bị hại, nàng đã biểu lộ tận tâm can mình, mặc dù chàng chấp nhận hy sinh tình yêu với Như Ngọc để cứu mạng nàng nhưng Tổ Tổ nhất mực cự tuyệt.

Đối với người khác, vừa được cứu mạng, vừa được sống bên người tình trong mộng, ai lại khước từ ? Thế mà Tổ Tổ kiên quyết cự tuyệt, dù biết rằng đó chính là hy vọng duy nhất của cuộc sống, tình yêu của mình.

Lương Đình Khôi thấu hiểu rằng với nghĩa cử đó, chàng lại nợ thêm nàng một mối ân tình nữa.

Vì những lẽ đó, chàng đâu thể không vì nàng mà can dự vào cuộc ân oán này ?

Chàng nói với giọng kiên quyết :

- Tại hạ không thể không quan tâm và nhất quyết can dự vào, chỉ trừ trường hợp...

Vong Hồn Nữ hỏi :

- Trường hợp nào ?

- Trừ trường hợp Tổ Tổ cô nương tới đây tận miệng nói ra mình nguyện ý tuân theo sự mệnh !

Trên mặt Vong Hồn Nữ bỗng hiện sát cơ.

- Tu La Kiếm ! Người dám chống lại ta ?

Lương Đình Khôi không trả lời lại phản vấn :

- Hừ ! Phương giá hành động như thế có nghĩ rằng đồng đạo võ lâm sẽ nghĩ thế nào về mình không ?

- Lão thân xưa nay chỉ biết làm theo ý mình, mặc kệ ai nghĩ thế nào về lão thân cũng mặc họ !

- Nếu như Tổ Tổ cô nương không tiếp thụ ?

- Việc đó không liên quan gì đến người.

Lương Đình Khôi lúc này đã tới mức sẵn sàng chấp nhận mọi sự thách thức, không cần nhân nhượng nữa.

- Tại hạ đã có lời thề với Tổ Tổ cô nương tất phải thực hiện lời thề đó. Bởi thế tự thấy rằng mình có liên quan !

Cuối cùng chàng kết luận một cách đanh thép :

- Hủy danh tiết của người khác, tội không thể dung tha !

Những thớ thịt thêm mặt Vong Hồn Nữ giật giật. Không biết bà ta đang tức giận hay suy ngẫm.

Lão nhân đầu trọc chột chặn lời :

- Tu La Kiếm ! Người đừng lải nhải nhiều. Việc của người khác có người khác lo, còn chu tất hơn người nhiều.

Lương Đình Khôi ngắt lời :

- Câm miệng ! Tốt nhất người nên cảm tạ tổ tông vì đã hộ trì người chưa hoành thái dưới kiếm. Thật là đồ không biết lượng sức ! Nếu Thiên Tinh môn tất cả đều như người và tên Tổng quản thối tha này thì ta thề còn một hơi thở cũng quyết diệt trừ !

Lão nhân đầu trọc kêu lên :

- Người...

Lương Đình Khôi nghiêng răng nói :

- Nếu người không phục thì cứ chờ đó !

Lão ta không dám nói tiếng nào nữa, lăm lét nhìn Lương Đình Khôi rồi bỗng quay sang Vong Hồn Nữ, cười xu nịnh :

- Phương giá quyết định rất sáng suốt !

Vong Hồn Nữ nhú mày hỏi :

- Người là người nào ?

Lão nhân đầu trọc vội chấp tay cất giọng cung kính trả lời :

- Tại hạ là Lãnh đội Thiên Tinh vệ đội Khâu Tử Cửu.

Vong Hồn Nữ xua tay nói :

- Đứng xa ra !

Lão nhân đầu trọc vừa tự xưng là Khâu Tử Cửu tu ngưu lùi về hai bước, thái độ hết sức nhẫn nhục.

Lương Đình Khôi thấy mà phát ón.

Thiên Tinh môn uy danh hiển hách đâu không biết, nhưng trước mặt chàng chỉ là một lũ ti tiện vô sỉ.

Đường đường một tên Tổng quản lại bỏ thuộc hạ chạy tháo thân, và bây giờ hèn hạ quỳ trước mặt người khác mong bảo toàn cái mạng thừa, còn một tên khác có thân phận tới Lãnh đội trước mặt Vong Hồn Nữ lại cúp đuôi ngoan ngoãn như chó bị chủ mắng !

Mười một, mười hai tên võ sĩ đứng ngoài im phắc, không ai thốt lên tiếng nào, thậm chí ngựa cũng không dám gãi !

Lương Đình Khôi nghiêng răng phát kiếm.

Vong Hồn Nữ chỉ lật nhẹ bàn tay thậm chí không thấy giương lên.

Lương Đình Khôi bỗng thấy cánh tay phải đang cầm kiếm của mình tê đi, bất giác thoái lui một bước.

Từ Huy nhìn thấy ánh kiếm lóe lên, với khoảng cách chưa tới một gang tay biết có tránh cũng không kịp đành nhắm mắt chờ chết, nhưng không thấy kiếm đâm vào liền mở mắt ra, mãi đến lúc đó mới hoàn hồn vì biết mình thoát hiểm và đoán chắc cứu tinh không ai khác hơn là Vong Hồn Nữ.

Hắn vội vàng giập đầu nói :

- Đa tạ tiền bối...

Vong Hồn Nữ mắng át lời hắn :

- Súc sinh đứng lên !

Từ Huy làm theo như cái máy.

Lương Đình Khôi mắt vẫn tia máu, giận đến run người, muốn phát kiếm nhưng cánh tay phải hầu như không cử động nổi.

Đến nằm mộng, chàng cũng không ngờ rằng Vong Hồn Nữ lại bảo vệ tên dâm tặc đã cưỡng hiếp ái đồ mình một cách quyết liệt đến thế ! Vì sao bà ta bỗng nhiên hành động trái ngược với bản tính của mình như thế ? Chàng còn chưa hết sững sờ thì Vong Hồn Nữ đã vung tay quát :

- Các người cút hết đi !

Hiển nhiên mệnh lệnh đó là đối với Từ Huy và bọn Thiên Tinh võ sĩ.

Từ Huy như vừa tỉnh khỏi giấc mơ, vội đưa tay áo quệt máu miệng vẫn còn chảy ra rồi chấp tay vái dài nói :

- Tiền bối... Vãn bối... Vĩnh viễn khắc ghi đại ân đại đức ! Sau khi hồi môn sẽ bẩm với Môn chủ...

Vong Hồn Nữ lạnh giọng :

- Cút ngay !

Từ Huy vội vã gập đầu :

- Dạ Dạ !

Rồi quay lại ra lệnh cho bọn thủ hạ :

- Rút !

Phút chốc, người của Thiên Tinh Môn đi sạch quang, trên hiện trường chỉ còn Vong Hồn Nữ, Lương Đình Khôi và gần chục xác chết.

Lương Đình Khôi giận sôi lên nhưng tay đã bị khống chế, bất lực nhìn theo bóng Từ Huy, tự nhủ thầm :

- Nhất định có ngày ta băm vằm ngươi làm muôn mảnh !

Vong Hồn Nữ thở phào ra một hơi, lẩm bẩm :

- Oan nghiệt !

Sau đó hướng sang Lương Đình Khôi nói :

- Việc đã xong. Ngươi có thể đi !

Lương Đình Khôi khinh bỉ nói :

- Hừ ! Đẹp mặt !

Trong lòng đầy phẫn nộ, nhưng chàng còn biết nói gì nhiều hơn nữa ?

Nhưng chừng ấy cũng đủ bày tỏ sự phản kháng kịch liệt rồi.

Giá như lúc khác, có lẽ Vong Hồn Nữ chẳng ngần ngại gì mà không bỏ cho chàng một chưởng tan thân, nhưng không hiểu sao bà ta lại thở dài, bước đến bên Lương Đình Khôi rút từ khuỷu tay phải vẫn bất động của chàng ra một chiếc ngân châm rồi quay người bỏ đi.

Lương Đình Khôi đứng chết lặng giữa đấu trường, đầu óc bấn loạn.

Chỉ chớp mắt, bóng Vong Hồn Nữ khuất vào rừng cây.

Lúc đó mới thấy Kim Đồng nhảy từ một cành cây xuống, nhẹ bước đến bên Lương Đình Khôi.

Chàng vẫn bàng hoàng nhìn theo hướng Vong Hồn Nữ vừa đi khuất, như thể không hay biết gì có người vừa xuất hiện

Kim Đồng nhẹ giọng, như thể nói một mình :

- Thật không hiểu ý tứ bà chằn tinh kia ra sao nữa ?

Lương Đình Khôi không đáp.

Kim Đồng tiếp :

- Lương đại ca, thôi quên đi ! Chính người ta bị hại mà cũng muốn thế thì mình rồi hơi phẫn hận làm chi ? Chẳng đáng đâu !

Lương Đình Khôi liền phản đối :

- Không phải rồi hơi phẫn hận mà đó là vấn đề nguyên tắc ! Thân là võ sĩ, có những việc không thể buông xuôi.

- Vậy đại ca còn định làm gì nữa ?

Lương Đình Khôi kiên quyết nói :

- Sớm muộn gì ta cũng phải thịt bằng được tên thú vật đó mới cam lòng !

Rồi chợt nhìn Kim Đồng hỏi :

- Ta nghe người ta nói rằng Vong Hồn Nữ là người tàn độc, không sợ giết người lưu huyết. Sao bây giờ bà ta lại thánh thiện đến thế, chẳng lẽ truyền ngôn trên giang hồ không đúng hay sao ?

Kim Đồng trầm ngâm nói :

- Truyền ngôn thì không sai. Bà ta chẳng bao giờ bỏ qua cho ai mạo phạm đến mình. Chính đại ca vừa thấy đấy, chỉ do sự hiểu lầm mà đối với vị nghĩa thư bà ta cũng không tha...

- Nếu thế thì tại sao bà ta đối với tên ác tặc Từ Huy lại tỏ ra khoan dung đến thế ?

- Có lẽ bên trong có nguyên do gì đó...

Lương Đình Khôi phản bác :

- Từ Huy chẳng qua chỉ là một tên Tổng quản của Thiên Tinh Môn, hơn nữa chính hắn đã thú nhận tội lỗi, dù có giết cả trăm tên như vậy cũng xứng đáng. Chẳng lẽ Vong Hồn Nữ lại sợ Thiên Tinh môn đến nỗi không màng tới cả ái đồ ?

Kim Đồng lơ đãng đáp :

- Cái đó ai mà biết được ?

Lương Đình Khôi hỏi :

- Thiên Tinh môn vẫn còn giữ lại đông người trong núi không ?

- Tiểu đệ nghĩ rằng khi chưa đắc thủ Huyết Thư, chúng nhất định chưa chịu rút về đâu !

Lương Đình Khôi nghĩ thầm :

- Việc Huyết Thư rơi vào tay Vong Hồn Nữ có lẽ cho đến bây giờ ngoài mình ra, khả năng Bạch Y Truy Hồn cũng biết. Lão ta đốt ngôi lều chỉ vì mục đích tìm chiếc hộp sắt đó mà thôi.

Đương nhiên Vong Hồn Nữ cũng thừa biết Thiên Tinh môn người đông thế mạnh và hiện thời chúng phong tỏa vùng núi này, bịt kín lối vào ra, có thể chính vì thế mà bà ta nuốt giận làm lành, cam chịu đem ái đồ gả cho Từ Huy để mua lấy hai chữ “bình an” ?

Phải rồi, rất có khả năng ấy. Chỉ vì bà ta tự nhận thấy mình không ở đủ khả năng đối phó với lão Thái Thượng Hộ Pháp Cái Thế Kiếm Vương, nên mới phải dùng đến hạ sách này.

Người ta không tiếc tính mạng, sát huynh diệt đệ cũng chỉ vì Huyết Thư. Thì Vong Hồn Nữ vì nó mà chịu hy sinh hạnh phúc của ái đồ, chịu mang tiếng nhẫn nhục cũng chẳng đáng trách lắm. Nhưng cho dù vì lý do nào thì Tổ Tổ cũng là một thiếu nữ vô cùng đáng

thương, cũng là một nạn nhân nữa của Huyết Thư.

Thấy Lương Đình Khôi im lặng, Kim Đồng cũng không nói gì.

Vàng thái dương chếch dần về phía Tây, bóng nắng xuyên qua kẽ lá rắc lên mặt đất như đồng tiền vàng.

Lương Đình Khôi thở ra một hơi sâu muộn.

Kim Đồng liền hỏi :

- Lương đại ca, có phải đại ca vẫn còn uất ức vì cách giải quyết của Vong Hồn Nữ đối với Từ Huy không ?

Lương Đình Khôi nhìn Kim Đồng hỏi lại :

- Chẳng lẽ ngươi đồng tình với bà ta ?

- Có đồng tình hay không thì biết làm gì được !

Lương Đình Khôi hậm hực nói :

- Ta thấy uất ức thay cho Tổ Tổ cô nương !

- Nhưng biết đâu người ta cam tâm tình nguyện, can gì đại ca phải uất ức thay làm gì chứ ?

Lương Đình Khôi bỗng xằng giọng :

- Làm sao người biết được cô ta tâm cam tình nguyện ?

- Nếu không như thế, chẳng lẽ sư phụ cô ta bán rẻ đồ đệ mình ?

Lương Đình Khôi trầm ngâm nói :

- Ta tin rằng Tổ Tổ không đời nào cam chịu làm theo ý sư phụ mình đâu. Sáng nay tình trạng cô ta hết sức bi thảm, chỉ muốn quyên sinh. Như thế làm sao mà cam tâm tình nguyện được ?

Kim Đồng thở dài nói :

- Ái... Nếu thế thì đáng thương thật ! Chẳng biết Vong Hồn Nữ toan tính điều gì mà xử sự hạ sách như thế ?

Lương Đình Khôi nhớ lại hình ảnh bi thảm của Tổ Tổ, những lời nàng đều chứa chất hờn căm, nói rằng mình chết mà không nhắm được mắt. Làm sao nàng cần răng chịu nhục được ?

Hoàn toàn không có khả năng.

Chàng lại nói :

- Biết đâu cô ta đã tự quyết rồi. Như vậy chỉ có ta là người duy nhất có thể đòi lại công lý cho cô ta mà thôi.

Kim Đồng hỏi :

- Nếu đúng như đại ca nói, Tổ Tổ vì mang nhục mà tự quyết thì sư phụ cô ta sẽ thế nào ?

Lương Đình Khôi trả lời :

- Ta phán đoán rằng Vong Hồn Nữ vì để bảo toàn Huyết Thư mà hành động như thế để trước mắt thỏa hiệp với cường địch.

Kim Đồng vội hỏi :

- Thế nào ? Đại ca vừa nói gì ?

Lương Đình Khôi biết mình vừa lỡ lời tiết lộ cho nhân vật bí ẩn này tin tức quan trọng đó, nhưng đã lỡ nói ra, còn nuốt lại sao được ?

Đành nói :

- Ta nói rằng Vong Hồn Nữ chịu nín nhịn với Thiên Tinh môn vì thấy mình không phải là địch thủ của Cái Thế Kiếm Vương.

Kim Đồng nhíu mày hỏi :

- Đại ca còn nói rằng bà ta làm thế vì để bảo toàn Huyết Thư, đúng không ?

Lương Đình Khôi gật đầu :

- Phải, ta phán đoán như thế.

- Như vậy là Vong Hồn Nữ đã lấy được Huyết Thư rồi ?

- Ừm !

Kim Đồng hỏi dồn :

- Lương đại ca làm sao biết được ?

Lương Đình Khôi ngập ngừng :

- Cái đó...

Nhưng bụng nghĩ thầm :

- Hẳn ráo riết tra vấn việc này như thế, rõ ràng mục đích cũng nhắm vào Huyết Thư, thế mà lúc nào cũng phủ nhận là không phải. Hừ ! Bây giờ mới lộ mặt ra. Minh thật ngốc, tiết lộ một tin tức quan trọng như

thể cho một kẻ hành tung rất bí hiểm, dã tâm khó lường. Nhưng biết làm sao ! Đã lỡ nói ra thì chẳng còn bưng miệng lại được nữa.

Chàng đành đem chuyện Tổ Tổ cùng sư phụ nàng phục ở tầng trên của thạch động và Vong Hồn Nữ đã dùng kim châm đoạt mệnh hạ sát những kẻ thâm nhập vào đó kể lại.

Đương nhiên chàng giấu nhem việc mình đã khám phá ra tầng thạch động đó và nhặt được võ thiết hợp.

Kim Đồng nghe xong trầm ngâm hồi lâu mới hỏi :

- Đại ca nói rằng Vong Hồn Nữ dùng kim châm phóng vào Thiên linh cái đối phương qua lỗ nhỏ mà hôm trước chúng ta thấy đá rơi xuống ?

Lương Đình Khôi gật đầu :

- Chính thế !

Kim Đồng nhíu mày hỏi tiếp :

- Vì sao bà ta không hạ thủ đối với đại ca ?

- Tổ Tổ nói rằng chính nhờ cô ta hết sức ngăn cản sư phụ mình, nếu không chắc ta cùng chung số phận với Đại Ác và mấy tên môn hạ của Thiên Tinh môn rồi !

Kim Đồng lẩm bẩm :

- Như thế là Lương đại ca nợ Tổ Tổ cô nương một mối ân tình. Đại ca xử sự việc này như thế cũng phải.

Lương Đình Khôi phản đối :

- Trong trường hợp của người, tận mắt nhìn thấy tình cảnh cô ta bi thảm và tuyệt vọng như thế, chẳng lẽ người không quyết vì cô ta mà phục thù ? Đó chỉ là trách nhiệm của một võ sĩ, dù không mang ân huệ gì cũng thế !

Kim Đồng rụt rè hỏi :

- Lương đại ca giận tiểu đệ hay sao ? Thì ai có nói không phải thế đâu.

Bỗng hắt giọng tai lên, mắt nhìn chéch đang bên tay phải, thấp giọng nói :

- Lương đại ca... Xem kia !

Lương Đình Khôi quay lại nhìn theo hướng Kim Đồng vừa chỉ, bỗng cảm thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, hơi thở như ngưng lại.

Một nhân ảnh cao lớn, mình bận cẩm y đang xuyên rừng đi nhanh tới hiện trường.

Với bộ cẩm bào và nhất là thân hình to lớn phi thường ấy, chỉ cần nhìn qua cũng biết đó là Cái Thế Kiếm Vương, Thái Thượng Hộ Pháp của Thiên Tinh Môn.

Vừa thoáng nhìn qua thân hình đồ sộ của lão Thái Thượng Hộ Pháp, Lương Đình Khôi đã thấy trong lòng chấn động !

Có nên tránh đi không ? Lão ta đến đây nhất định là vì chàng.

Một người như Tổng quản Từ Huy có đời nào chịu để nổi nhục không tìm cách báo ? Hơn nữa có không ít môn nhân đệ tử của Thiên Tinh Môn bị hoành hành dưới kiếm của chàng. Cho dù bọn Từ Huy chưa kịp báo lại với lão ta thì vẫn còn tám chín tử thi ở hiện trường, chứng cứ rành rành ra đó.

Lương Đình Khôi còn đang nghĩ ngợi thì Thái Thượng Hộ Pháp đã tới trước mặt.

Kim Đồng lập tức lùi lại bảy tám thước.

Song phương găm găm nhìn nhau.

Một lúc, lão Hộ Pháp mới lên tiếng, giọng sang sảng như chuông :

- Tu La Kiếm ! Tại sao người rắp tâm đối địch với bốn môn ?

Lương Đình Khôi cố trấn tĩnh, trả lời :

- Việc buộc phải làm. Hơn nữa thời cơ khó gặp không thể bỏ lỡ, chẳng thể nói là rắp tâm đối địch.
- Lần trước bốn tọa đã thả người bởi vì thấy người là một nhân tài hiếm gặp. Bây giờ thì sự việc đó không thể tái diễn.

Lương Đình Khôi hỏi :

- Các hạ dự định thế nào ?

Cái Thế Kiềm Vương quét mắt nhìn thi thể của Văn hương chủ và bọn Thiên Tinh võ sĩ rồi quay nhìn đối phương đáp :

- Luật xưa nay là giết người đền mạng. Máu của môn nhân đệ tử bốn môn không thể chảy không !

Lương Đình Khôi không nói gì.

Buộc phải chuẩn bị đối phó với cuộc chiến không thể tránh khỏi.

Biết rõ không phải đối thủ của Cái Thế Kiềm Vương nhưng không thể đánh mất ý chí võ sĩ, vấn đề sinh tử gác sang một bên.

Thanh cự kiếm từ từ giơ lên, những tia nắng xuyên qua kẽ lá chiếu thành từng đốm nhỏ lên lưỡi kiếm to quá khổ phát ra ánh hàn quang rợp mắt.

Cái Thế Kiềm Vương nói :

- Tiểu tử, chuẩn bị tự vệ đi.

Lương Đình Khôi bình tĩnh đáp :

- Tại hạ đã chuẩn bị kỹ rồi.

Kiểm vẫn còn cầm lòng tay, chàng vận công lên độ cực hạn, chuẩn bị liều mạng tiếp chiêu.

Cái Thế Kiềm Vương chưa xuất thủ ngay, còn hỏi :

- Người có điều gì muốn nói nữa không ?
- Có Nhưng bây giờ nói hay không cũng chẳng có gì phân biệt.
- Người cho rằng ta không biết phân biệt phải trái sao ? Bốn tọa là người không thiên kiến.

Lương Đình Khôi ngắt lời :

- Không thiên kiến ? Chẳng lẽ các hạ không phải vì Từ Huy mà tới đây ?

Cái Thế Kiềm Vương đáp :

- Không thiên kiến cũng chỉ trong giới hạn của nó. Bốn tọa coi Từ Huy cũng như những đệ tử khác trong bốn môn. Kẻ nào chống lại bốn môn, đương nhiên bốn tọa phải đối phó. Bất cứ ai trong giang hồ cũng đều hành động như thế cả.
- Nếu đó chỉ là chuyện ân oán cá nhân thì sao ?
- Thì phải xét xem lẽ phải thuộc về ai rồi mới quyết định.

Lương Đình Khôi suy nghĩ một lát rồi chột nói :

- Thế thì rất tốt ! Bây giờ xin hỏi các hạ. Có phải tối qua các hạ đã đánh bị thương một thiếu nữ ?

Cái Thế Kiềm Vương thừa nhận :

- Không sai ! Nhà đầu đó là truyền nhân của Vong Hồn Nữ.

Lương Đình Khôi hỏi tiếp :

- Sau đó các hạ giao thiếu nữ đã bị thương cho Từ Huy canh giữ ?

- Không sai !

- Các hạ có biết hần đã làm chuyện gì không ?

Cái Thế Kiếm Vương nhíu mày hỏi :

- Hần làm chuyện gì ?

- Hần đã cưỡng hiếp cô ta !

Chàng nghiêng chặt rằng, mắt đỏ ngầu nhìn đối phương, nói tiếp :

- Như vậy chính các hạ là đồng lõa của hành động thú vật đó !

- Người nói gì ?

Đôi mắt Cái Thế Kiếm Vương chợt mở to, trong đó ẩn hiện sát cơ, cất tiếng oang oang như lệnh võ.

- Từ Huy dám làm chuyện vô đạo đó hay sao ?

- Các hạ có thể hỏi rõ việc này. Không ít đệ tử của quý môn đã tận tai nghe tên súc sinh đó thừa nhận, trong đó có Lãnh đội Thiên Tinh vệ đội. Chẳng những hần thừa nhận mà còn quỳ gối xin Vong Hồn Nữ tha mạng.

- Có chuyện đó sao ?

Chẳng biết lão ta định hỏi chuyện gì, là Từ Huy cưỡng hiếp hay hành động nhục nhã của tên Tổng quản đề hèn đó ? Nhưng chỉ cần nhìn bộ mặt tức giận đến nổi biến dạng đi của vị Thái Thượng Hộ Pháp cũng biết lão ta không phải hạng tà ác.

Một lát, Cái Thế Kiếm Vương trầm giọng nói :

- Bốn tọa sẽ tra rõ việc này. Tuy nhiên kết quả thế nào cũng không thể giải trừ trách nhiệm của người đối với cái chết của cả chục đệ tử của bốn môn.

- Là một võ sĩ, chỉ cần xét việc quang minh chính đại thì dù chết, người ta cũng vui lòng.

Lương Đình Khôi chỉ cần thanh minh hành động của mình đối với Từ Huy là chính đáng chứ không phải nhằm mục đích thoái thác trách nhiệm đã hạ sát bọn Thiên Tinh võ sĩ.

Chàng khảng khái trả lời :

- Tại hạ sẵn sàng nhận !

Cái Thế Kiếm Vương chợt thở dài nói :

- Thật đáng tiếc !

Lương Đình hỏi nhíu mày hỏi :

- Có gì đáng tiếc ?

- Nguyên bốn tọa trước đây có ý muốn tranh thủ người liên minh với bốn môn. Với tài năng của mình, người có thể cống hiến rất nhiều cho sự hưng thịnh của bốn môn, nhưng bây giờ cơ hội đó không còn nữa !

Lương Đình Khôi cười nhạt nói :

- Tại hạ hoàn toàn không cần đến cơ hội như thế. Cho dù có cũng quyết không màng !

- Rất tốt ! Nếu bây giờ người có khả năng tiếp được bốn tọa ba chiêu thì từ nay bốn tọa sẽ không hỏi đến người nữa !

Dứt lời, kiếm đã giương lên.

Tuy đối diện với cường địch nhưng ngạo tính của Lương Đình Khôi vẫn không giảm. Chàng không xuất kiếm trước để giành tiên cơ, chỉ khai triển thế thủ để tự vệ.

Cái Thế Kiếm Vương trầm giọng :

- Xuất thủ đi !

- Tại hạ không phá lệ. Các hạ cứ xuất thủ trước !

Ánh mắt Cái Thế Kiếm Vương long lên. Lão lạnh giọng :

- Ngông cuồng đến thế là cùng !

- Quá khen !

Dứt lời phát chiêu.

Thanh cự kiếm bổ xuống với thế Thái Sơn Áp Đỉnh, với áp lực ngàn cân, chỉ cần nghe kiếm phong rít lên đủ lạnh xương sống.

Lương Đình Khôi đã có kinh nghiệm, nếu trực diện nghênh chiêu thì chỉ cần một kiếm này chàng cũng đủ mất khả năng chiến đấu.

Bởi thế liền thi triển thân pháp tránh sang bên hai bước rồi lựa thế đâm sang một chiêu Thanh Đình Điểm Thủy, lấy công hoàn công.

Với bản lĩnh thượng thừa, thanh cự kiếm không chỉ hoàn toàn dựa vào áp lực mà kiếm thế cũng rất linh hoạt kỳ ảo.

Kiếm mới chém xuống nửa chừng thì biến chiêu hướng theo Lương Đình Khôi, hóa thành mấy chục kiếm ảnh nhằm các yếu huyệt đâm tới.

Hai thanh kiếm tiếp nhau bùng lên quang lửa lớn và tiếng nổ rền çat chúa.

Lương Đình Khôi thoái lui ba bước, hổ khẩu đau nhói lên.

Đã hạn định ba chiêu tất không thể tránh né.

Lương Đình Khôi tránh sang là chỉ với mục đích “tránh nặng tìm nhẹ”, hạn chế uy lực của đối phương và tăng cường uy lực của mình mà thôi.

Quả nhiên lần tiếp chiêu nay khả quan hơn lần trước nhiều, bàn tay phải tuy đau nhưng vẫn tiếp tục chiến đấu được.

Bây giờ thì chàng phải xuất chiêu trước, không hy vọng chiếm tiên cơ mà có tác dụng tự vệ cao hơn.

Đối phương đã nói ba chiêu. Như vậy là qua được quan ải đầu tiên, còn lại...

Lương Đình Khôi nghiêng chặt rằng, thi triển tuyệt chiêu sát thủ, trường kiếm vạch một đường sáng chói, rồi biến thành năm đóa hàn tinh.

Cái Thế Kiếm Vương tuy thân hình đồ sộ cao hơn thường nhân hẳn một đầu, chân

tay như hộ pháp nhưng đừng tưởng vì thế mà kém linh hoạt.

Lương Đình Khôi phát kiếm thần tốc nhưng lão ta cũng không chậm, thanh cự kiếm rít lên hoạch nửa vòng tạo thành một màn kiếm che kín người, kiếm khí xé gió rần rạt như giông bão

Choang !

Những đốm lửa bay tán lác khắp xung quanh.

Lương Đình Khôi tưởng như kiếm mình đâm phải bức tường thép, lực phản chấn khiến chàng bật lui bảy tám thước tựa hồ không đứng vững, khí huyết trong người đảo lộn, cánh tay đau buốt như vừa bị một quả tạ giáng vào, mũi kiếm chúc xuống.

- Kiếm thứ ba !

Trong tiếng thét như sấm, thanh cự kiếm đã chém bổ tới !

Lương Đình Khôi không còn sức nâng kiếm lên, mà cho dù nâng lên được cũng ví như lấy nặng chống trời thôi !

Một ý niệm lóe lên :

- Thanh cự kiếm đó mà bổ vào người thì không thể toàn thân !

Giữa lúc tính mạng chàng như nghìn cân treo sợi tóc đó, chợt nghe một tiếng thét phá không gian truyền đến :

- Dừng tay !

Thanh cự kiếm dừng lại cách đỉnh đầu Lương Đình Khôi chỉ ba tấc !

Chàng mở mắt ra nhìn, thấy phía sau Cái Thế Kiếm Vương đã xuất hiện một người tóc bạc như sương.

Lương Đình Khôi chớp chớp mắt nhìn kỹ lại, tin rằng mình đã nhìn không lầm, chính là Bạch Phát Tiên Bà.

Cái Thế Kiếm Vương không quay lại, quát hỏi :

- Ai ?

Bạch Phát Tiên Bà đáp :

- Quái thủ ngoại đạo !

Bà ta bỏ mất hai chữ. Vì trên giang hồ mệnh danh Bạch Phát Tiên Bà là Đệ Nhất Quái Thủ Ngoại Đạo !

Ánh mắt Cái Thế Kiếm Vương hơi nháy động :

- Quái Thủ Ngoại Đạo ?

- Không sai ! Nếu các hạ tiếp tục bổ kiếm xuống thì một mũi chủy đạo sẽ chọc vào hậu tâm các hạ vừa đúng năm tấc !

- Người đủ bản lĩnh đó ?

- Các hạ cứ thử xem !

Lương Đình Khôi vô cùng kinh ngạc, không ngờ Bạch Phát Tiên Bà lại xuất thủ trợ giúp mình.

Tuy vậy trong lòng chàng không chút vui mừng mà trái lại còn thống khổ, thực lòng không muốn nhận ân tình của kẻ độc đoán tàn nhẫn đó.

Cái Thế Kiếm Vương thu kiếm bước chéo sang phải một bước dài rồi quay người lại.

Lúc đó ba người tạo thành thế chân vạc.

Lương Đình Khôi vẫn còn thở dốc, ngực nhô lên nhô xuống một cách khó nhọc, kiếm vẫn chúc mũi xuống đất.

Cái Thế Kiếm Vương chú mục nhìn Bạch Phát Tiên Bà, hỏi :

- Người tự xưng Bạch Phát Tiên Bà, và còn được giang hồ mệnh danh là Đệ Nhất Quái Thủ Ngoại Đạo !

Bạch Phát Tiên Bà gật đầu :

- Không sai, chính lão thân đây.

Cái Thế Kiếm Vương chợt nhượng mảy :

- Người dám xưng “lão thân” với bốn tọa ư ?

- Hô hô hô hô... Có gì mà không dám ?

Cái Thế Kiếm Vương bỗng cất một tràng cười vánh cả tai nói :

- Bùi Tổ Mai ! Người cho rằng bốn tọa không biết ngọn ngành tốc rể của người ư ? Tuổi người bất quá chỉ năm mươi là cùng, do máu mà tóc vàng hoe nên nhuộm cho bạc đi, lại còn tự xưng Bạch Phát Tiên Bà để lừa Thiên hạ ! Người có dám bảo ta nói sai không ?

Bạch Phát Tiên Bà gượng gạo chống chế :

- Danh hiệu chỉ là một thứ ký hiệu thôi, xưng thế nào mà chẳng được !

Như vậy là bà ta thừa nhận.

Chuyện đó không làm Lương Đình Khôi ngạc nhiên vì đã nghe kim Đồng kể.

Tuổi bà ta không hơn Vong Hồn Nữ bao nhiêu. Mãi đến lúc đó, chàng mới phát hiện ra Kim Đồng đã chuẩn đầu mắt không thấy tích ảnh.

- Bạch Phát !

Cái Thế Kiếm Vương thấy đối phương không đáng được gọi là Tiên Bà nên chỉ gọi trọc lốc hai từ đó, lại còn giải thích :

- Bồn tọa dành phải xưng hô người như thế. Còn bây giờ thì người lùi ra, bồn tọa cần hoàn thành chiêu kiếm thứ ba với tiểu tử này trước rồi sẽ nói.

Bạch Phát Tiên Bà lắc đầu :

- Nhưng bây giờ hắn không còn khả năng liếp chiêu thứ ba của người nữa.

Cái Thế Kiếm Vương lãnh đạm nói :

- Đó là việc của hắn !

- Ta không đồng ý !

Bây giờ bà ta không còn tự xưng là lão thân nữa.

Cái Thế Kiếm Vương phước cao đôi mày rậm hỏi :

- Người đưa vào đầu mà đồng ý hay không đồng ý ?

Bạch Phát Tiên Bà đáp :

- Hủy một người là chuyện quá dễ dàng. Nhưng tạo nên một nhân tài thì mới là việc khó.

Giọng Cái Thế Kiếm Vương hơi có ý đe dọa :

- Như vậy là người muốn ngăn cản bồn tọa xuất chiêu kiếm thứ ba ?

- Ta không phủ nhận !

- Người tự cho mình có đủ khả năng làm chuyện đó không ?

Bạch Phát Tiên Bà đáp :

- Cự kiếm của người tuy rằng uy mãnh, nhưng chủy đao của ta cũng không kém !

Lương Đình Khôi bỗng lên tiếng, mắt nhìn Cái Thế Kiếm Vương :

- Tại hạ sẽ tiếp chiêu kiếm thứ ba của các hạ !

Bạch Phát Tiên Bà trừng mắt rít lên :

- Người muốn chết ư ?

Lương Đình Khôi nghiêng răng đáp :

- Chưa hẵn !

Bạch Phát Tiên Bà xì một tiếng nói :

- Bây giờ mà người tiếp chiêu kiếm thứ ba thì coi là cầm chắc cái chết. Hay là người thấy đã chán sống rồi ?

Lương Đình Khôi không hiểu tại sao Bạch Phát Tiên Bà phải vì mình mà không quản đối đầu với Cái Thế Kiếm Vương như vậy. Bà ta nhất quyết cấm chỉ không cho chàng quan hệ với Như Ngọc. Và hai người đã

từng xung khắc nhau khá gay gắt. Bây giờ cho dù hậu quả thế nào, chàng cũng không muốn nhận ân nghĩa của bà ta, cho rằng việc đó chẳng những làm giảm nhân cách mình mà còn nhục đến cả sư môn nữa.

Nghĩ thế, chàng nỗ lực điều hòa chân khí, bước hai bước đến trước mặt Cái Thế Kiếm Vương nói :

- Tại hạ đã sẵn sàng tiếp chiêu.

Về mặt vị Thái Thượng Hộ Pháp giãn ra, lão gật đầu nói :

- Rất chí khí !

Bạch Phát Tiên Bà bỗng nhìn chàng, đánh giọng :

- Không được tiếp !

Lương Đình Khôi cắn chặt răng nói :

- Tại hạ biết làm chủ việc của mình !

Bạch Phát Tiên Bà hỏi :

- Người muốn chết để thành danh chứ gì ?

Lương Đình Khôi biết Bạch Phát Tiên Bà khích mình, nhưng không để ý đến bà ta mà nhìn Cái Thế Kiếm Vương nói :

- Các hạ có thể xuất thủ !

Bạch Phát Tiên Bà “hừ” một tiếng, bất ngờ sấn lên một bước vung tay chop lấy uyển mạch Lương Đình Khôi !

Theo bản năng, chàng liền vung kiếm lên chống đỡ nhưng chỉ thấy mắt hoa lên, thanh kiếm đâm vào khoảng không và cũng chẳng thấy tấm dạng Bạch Phát Tiên Bà đâu nữa !

Cùng lúc ấy chàng thấy lưng đau nhói và cảm nhận rất rõ mũi đao nhọn áp vào hậu tâm mình, liền hiểu ngay chuyện gì vừa xảy ra. Đó là lần đầu tiên Lương Đình Khôi lãnh giáo bản lĩnh của Đệ nhất quái thủ ngoạn đao !

Bạch Phát Tiên Bà lạnh lùng hỏi :

- Lương Đình Khôi ! Người có muốn thanh đao này chọc vào tim không ?

Lương Đình Khôi nghiêng răng đáp :

- Tại hạ không bận tâm !

- Cái này so với cự kiếm bổ xuống đầu còn nhanh hơn, đúng chứ ?

Lương Đình Khôi nghiêng răng, không đáp.

Cái Thế Kiếm Vương bỗng. Nhú mày hỏi :

- Bạch Phát. Tiểu tử này là gì của người ? Người dựa vào đâu mà cường bức một võ sĩ từ bỏ chí khí của mình ?

Câu đó thật lợi hại, kích thích Lương Đình Khôi kiên trì giữ vững lập trường và tỏ rõ phong độ võ sĩ.

Bạch Phát Tiên Bà đáp :

- Hắn là gì của ta không khiến các hạ quan tâm. Ta không muốn để một trang kỳ tài của võ lâm bị hủy một cách oan uổng.

- Nghĩa là người ái mộ nhân tài ?

- Có như vậy mới đáng được hậu sinh trọng lễ hàng tiền bối.

Lương Đình Khôi không ghìm được nữa, xẵng tiếng nói :

- Phương giá chẳng cần quá đắm tâm đến việc này. Tại hạ không chấp nhận mối ân tình ấy đâu !

Bạch Phát Tiên Bà tức giận rít lên qua kẽ răng :

- Thật là kẻ không hiểu xấu tốt !

Rồi “Hừ” một tiếng, Lương Đình Khôi liền ngã ụp xuống !

oOo

Lương Đình Khôi bị Bạch Phát Tiên Bà điểm huyết đạo ngã xuống, tuy không cử động được nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, các giác quan bình thường.

Cái Thế Kiếm Vương cúi nhìn Lương Đình Khôi rồi quay sang Bạch Phát Tiên Bà nói :

- Bạch Phát ! Bồn tọa phải mang hắc đi !

Bạch Phát Tiên Bà gạt phắt :

- Không đời nào !

Cái Thế Kiếm Vương phóng ánh mắt như hai bó đuốc thẳng vào mặt đối phương, giọng hỏi :

- Người muốn đối địch với bồn tọa sao ?

Bạch Phát Tiên Bà không chút nhân nhượng :

- Nếu các hạ quyết làm theo ý mình thì chỉ sợ rằng khó tránh khỏi xung đột !

- Người có biết tiểu tử này nợ bồn môn bao nhiêu nhân mạng không ?

Bạch Phát Tiên Bà lắc đầu nói :

- Hắc không giết người tất sẽ bị người khác giết. Đó là nguyên tắc đấu tranh sinh tồn trong giang hồ, chắc các hạ người thừa hiểu chân lý này.

Cái Thế Kiếm Vương hoạch tay một vòng chỉ đám tử thi nằm rải rác, hỏi :

- Người nhận xét thế nào về cuộc thảm sát này ?

Bạch Phát Tiên Bà phản vấn :

- Các hạ quan niệm thế nào là thảm sát ? Tổng quản Từ Huy lấy đông hiếp ít, như vậy đúng hay sai ?

Bà ta dùng một lát, nói thêm :

- Nếu tên họ Từ biết giữ phong độ võ sĩ, dám làm dám chịu, đừng xua bọn thuộc hạ chết thay mình mà can đảm hành động như tiểu tử này đối với cách hiện giờ, ta tin rằng Tu La Kiếm sẽ không động đến bất cứ ai ngoài tên dâm tặc đó !

Lương Đình Khôi nghe Bạch Phát Tiên Bà nói vậy thì có phần ân hận vì thái độ của mình vừa rồi.

Bà ta vì chàng mà đấu lý với vị Thái Thượng Hộ Pháp của Thiên Tinh Môn, thậm chí sẵn sàng chấp nhận đối đầu với nhân vật cường bạo dũng mãnh bậc nhất võ lâm này, làm sao chàng có thể vô ơn như thế được ?

Bạch Phát Tiên Bà mắng không sai, quả thật chàng là kẻ không hiểu xấu tốt !

Cái Thế Kiếm Vương vẫn không thay đổi ý định :

- Bạch Phát ! Ta không muốn nghe giải thích nhiều. Nói ngắn một câu, bồn tọa phải mang tiểu tử này đi.

Bạch Phát Tiên Bà cũng kiên trì không kém :

- Có thể... Nhưng chỉ khi nào ta không còn sức ngăn cản thì người muốn làm gì hắc mặc ý !

Cái Thế Kiếm Vương nhíu mày hỏi :

- Nói như vậy là chúng ta nhất định phải tranh cao hạ mới giải quyết được vấn đề hay sao ?

- Việc đó tùy các hạ quyết định !

- Người tự tin đủ khả năng kháng cự nổi bồn tọa không ?

Bạch Phát Tiên Bà đáp :

- Tặc có sở trường của tặc, thước có sở đoản của thước. Các hạ đừng cậy vào thanh kiếm đại bực của mình ! Trong võ học mỗi thứ binh khí có sự lợi hại của nó. Ta không dám tuyệt đối cầm chắc, nhưng tự tin thì có.

Như vậy là không ai chịu nhượng bộ.

Cuộc đối đầu xem ra lơ lửng trước mắt khó lòng tránh khỏi.

Cái Thế Kiếm Vương không nói gì nữa, ánh mắt rực lên nhìn thẳng vào mặt đối phương, hình như trong lòng còn toan tính điều gì.

Trong lúc đó Bạch Phát Tiên Bà vẫn rất bình thản, xem vẻ khí định thần nhàn, giống như rất tin vào sở trường binh khí của mình.

Lương Đình Khôi thấy trong lòng nặng trĩu. Lẽ ra tự mình có thể giải quyết vấn đề này, mặc dù phải dùng cả sinh mệnh đi chăng nữa.

Thế mà bây giờ chịu bất lực để Bạch Phát Tiên Bà thay mình làm chủ, hơn thế nữa phải giải quyết bằng một cuộc đấu một mất một còn.

Hai nhân vật danh chấn giang hồ đối đầu nhau đương nhiên kết quả sẽ là một người bại trận, có nghĩa là danh đầu tổn thương không ít.

Tuy nói rằng thắng bại là sự thường của binh gia nhưng với hàng tiền bối quan tâm đến danh hiệu chẳng thua gì sinh mệnh, rất có thể chỉ vì một trận thua mà phải trừ danh, cũng như họ không còn tiếc gì đến sinh mệnh mình nữa.

Hai nhân vật uy danh vào bậc nhất này tại sao chỉ vì một tên tiểu bối mà chấp nhận đứng trước thử thách hệ trọng đến thế ?

Cái Thế Kiếm Vương thì còn hiểu được, đó là vì trung thành với Thiên Tinh môn.

Còn Bạch Phát Tiên Bà thì sao ?

Lương Đình Khôi không sao hiểu nổi vì sao Bạch Phát Tiên Bà lại mạo hiểm với danh vọng của mình.

Theo lời bà ta thì tận lực bênh vực chàng vì mộ tài năng.

Nhưng đã công nhận chàng có tài năng thì tại sao ngăn cấm quan hệ luyến ái giữa chàng với đệ tử của mình ?

Nhất định phải có nỗi uẩn khúc nào đó.

Cái Thế Kiếm Vương lên tiếng :

- Bạch Phát ! Dưới kiếm của bổn tọa, người không vượt qua nổi ba chiêu đâu !

Bạch Phát Tiên Bà đáp lại :

- Ta cũng thế ! Các hạ nhất định không vượt quá ba đao !

- Người thật có tự tin như thế ?

- Đương nhiên !

- Nếu vậy thì hãy chuẩn bị đi !

- Các hạ thấy mình đã chuẩn bị xong thì cứ việc phát kiếm !

Cái Thế Kiếm Vương không nói nữa, từ từ giương thanh cự kiếm lên.

Bạch Phát Tiên Bà bỗng triển khai một tư thế hết sức cổ quái, tay phải vừa chéch lên nhưng vừa khuynh lại, tay trái giống như đang ôm lấy ngực chỉ hơi cách xa vài tấc.

Trong đấu trường lập tức trở nên căng thẳng.

Mùi huyết tanh và tử khí bốc lên làm Lương Đình Khôi cảm thấy tim như thắt lại, chẳng cần dự cảm mà chàng biết chắc rằng trường đấu sắp tới sẽ vô cùng quyết liệt và thảm khốc, có lẽ chỉ một mình chàng được chứng kiến trận đấu vô tiền khoáng hậu này, một trận đấu ai, suốt cuộc đời võ sĩ khó lòng gặp được.

Chỉ một mình chàng được chứng kiến cuộc đấu của hai nhân vật lừng danh vào bậc nhất võ lâm.

Nghĩ tới đó bất giác chàng nhớ tới Kim Đồng.

Hắn vừa mới đây, tại sao bỗng dưng biến mất ? Vì sợ hai nhân vật này ? Có lẽ hắn đang ẩn nấp đâu đó quanh đây.

Ý nghĩ của chàng lại trở về xoay quanh cuộc đấu.

Hiện giờ chàng đang lâm vào tình cảnh hết sức thảm hại. Cho dù cuộc chiến sắp tới ai thắng ai bại thì số phận chàng cũng đã được định đoạt rồi.

Cái Thế Kiếm Vương thắng thì chẳng phải nói nhiều. Chàng sẽ bị mang đi, và người của Thiên Tinh Môn có lẽ ngoài vị Thái Thượng Hộ Pháp này chỉ một giuộc với Tổng quản Từ Huy và Lãnh đội Khâu Tử Cửu mà thôi, rơi vào tay chúng thì chẳng mong gì tốt lành cả.

Còn nếu Bạch Phát Tiên Bà thắng thì không tránh khỏi lời đàm tiếu rằng tiểu tử họ Lương chỉ là cái trứng dưới lòng cánh của bà ta.

Điều đó có nghĩa Tu La Kiếm từ nay trừ danh, làm sao chàng còn ngóc đầu nổi trên giang hồ được nữa ?

Mới rồi chàng có ân hận vì mình đã không công bằng với Bạch Phát Tiên Bà, nhưng trong lòng lại hoàn toàn không có sự căm kích.

Chàng cố cử động nhưng không được, toàn thân cứng đờ như khúc gỗ, không còn chút lực khí nào.

Bất lực, chàng giận dữ kêu lên :

- Bạch Phát Tiên Bà. Không ai khiến bà xía vào việc người khác ! Tôi căm hận bà.

Bạch Phát Tiên Bà không đáp, chỉ lạnh lùng đánh mắt nhìn chàng.

Lương Đình Khôi lại gào lên :

- Cái Thế Kiếm Vương ! Bây giờ ngươi còn cơ hội thì mau giết ta đi ! Nếu không sau này sẽ hối hận đấy !

Chàng làm toáng lên như vậy chủ yếu vì tuyệt vọng và bất lực, chung quy cũng chỉ tự hận mình mà thôi.

Cái Thế Kiếm Vương cũng liếc sang Lương Đình Khôi nhưng lập tức quay lại giữ thủ thế, nói với Bạch Phát Tiên Bà :

- Bạch Phát ! Ngươi dùng chủy đao, nhưng trong phạm vi xung quanh bốn nhân sáu thước là tử địa không thể tiếp cận được, vậy ngươi xuất thủ bằng cách nào ?

Bạch Phát Tiên Bà cười nhạt đáp :

- Các hạ đừng quá tự tin. Chủy đao tuy ngắn nhưng sẽ có cách cắm vào cái xác bò mòng của các hạ và cắm rất sâu !

- Xuất thủ đi !

- Ta đang chờ các hạ ra chiêu đây !

Cái Thế Kiếm Vương từ từ giương kiếm lên.

Nhưng chính ngay lúc ấy có một nhân ảnh màu vàng hót ra giữa hiện trường.

Lương Đình Khôi trước hết nhìn thấy đôi chân, đầu gậy rồi tới nửa dưới chiếc hoàng bào. Tiếp đó chàng nhìn lên thấy rõ một lão nhân má tóc bạc trắng, chòm râu bạc phất phơ chấm ngực, đôi mắt tinh anh, gương mặt uy nghiêm mà phúc hậu.

Chính là Thái Cực Lão Nhân.

Thê tử của vị này bị người của Thiên Tinh Môn bắt làm con tin để buộc ông đối phó với người trong thạch động.

Bây giờ bà ta được cứu, hai người đã thoát hiểm sao không viễn tải cao phi mà còn dây dưa ở lại trong núi làm gì ?

Thái Cực lão Nhân chống gậy đứng ngay trước Lương Đình Khôi đưa mắt nhìn hai địch thủ.

Cả Cái Thế Kiếm Vương lẫn Bạch Phát Tiên Bà cùng nhìn sang lão.

Thái Thượng Hộ Pháp của Thiên Tinh Môn hạ kiếm xuống, nhướn cao đôi mày thô như hai cái chổi nói :

- Lão họ Phạm kia ! Làm sao ngươi còn dám ở lại trong núi ?

Thái Cực Lão Nhân bình thản đáp :

- Lão phu còn có chút việc !

Cái Thế Kiếm Vương chột “à” một tiếng hỏi :

- Thế ư ? Người định phục cừu cho vợ mình chứ gì ?

- Trong đời lão phu không nhớ cừu hận của mình. Chỉ không muốn nợ ân tình người khác.

Cái Thế Kiếm Vương tỏ vẻ quan tâm, nhíu mày hỏi :

- Vậy à ? Người nợ ân tình của ai thế ?

Thái Cực Lão Nhân quay lại chỉ tay xuống Lương Đình Khôi đang nằm trên cỏ, trả lời :

- Vị tiểu ca này. Tu La Kiếm.

Lương Đình Khôi chột thấy động tâm.

Thì ra Thái Cực Lão Nhân vì nhớ ân nghĩa của chàng mà tới đây.

Trong ba người thì chỉ một mình vị cao nhân tiền bối thanh bạch này làm cho chàng có thiện cảm ngay từ đầu.

Vị này xuất hiện, tình hình có thể chuyển biến theo hướng khả quan.

Chàng liền hỏi :

- Phạm lão, có thể giải huyết đạo giúp văn bối được không ?

Thái Cực lão Nhân cúi nhìn chàng, dịu giọng :

- Tiểu ca cứ yên tâm. Đừng vội !

Cái Thế Kiếm Vương bước gần Thái Cực Lão Nhân hỏi :

- Lão họ Phạm ! Người định làm gì ?

- Chỉ muốn khuyên hai vị một câu.

Cái Thế Kiếm Vương cười “hồ hồ” hai tiếng, hỏi :

- Thế à ? Thì ra người định làm thuyết khách, kiểu như Lỗ Trọng Đạt thời trước. Ta nói thế có đúng không ?

Thái Cực Lão Nhân gật đầu :

- Đại thể như vậy. Hiểu thế cũng không sai...

Lúc này đến lượt Bạch Phát Tiên Bà hỏi :

- Phạm lão ! Có câu gì nói thử nghe ?

Thái Cực Lão Nhân nghiêm giọng :

- Hai vị đều là những nhân vật đại danh lừng lẫy thiên hạ. Dù chỉ một sợi lông chân cũng nên quý trọng nó. Nếu khinh thân lao vào cuộc quyết đấu, ai sống ai chết chưa biết, nhưng nhất định sẽ có một bên lạc bại, khi đó còn mặt mũi nào mà hành khứ giang hồ để thấy đồng đạo võ lâm nữa ? Và kỳ thực trong trường hợp này nhị vị chỉ vì hai chữ “sĩ diện” không chịu kém thế mà thôi.

Lão phu cho rằng không đáng phải làm như thế !

Bạch Phát Tiên Bà lại hỏi :

- Phạm lão cho rằng hai chúng ta đối đầu là do sĩ diện ư ?

Thái Cực Lão Nhân gật đầu khẳng định :

- Không sai !

- Nếu thế còn Tu La Kiếm thì sao ?

- Vị tiểu ca còn chưa tới mức, không đủ khả năng tự bảo vệ mình.

Bạch Phát Tiên Bà chợt xẵng giọng :

- Thế ra bốn nhân là người đa sự ?

Thái Cực Lão Nhân lắc đầu :

- Lão phu không định nói thế. Tu La Kiếm là một võ sĩ chân chính. Vị đó có lập trường và cách làm của mình.

Lương Đình Khôi nghe nói thế lòng thầm cảm kích.

Cái Thế Kiếm Vương chợt xen vào :

- Bốn tọa trên cương Vị Thái Thượng Hộ Pháp của Thiên Tinh môn, đương nhiên cũng có lập trường và cách làm của mình, tại sao không đúng ? Vì thế không thể coi đây là do hai chữ sĩ diện, như người nói được.

Ngữ khí của lão ta nghe đã hòa hoãn lại.

Thái Cực lão Nhân ôn tồn nói :

- Các hạ ước đấu với Tu La Kiếm ba chiêu. Vị tiểu ca này đã tiếp được hai chiêu, chỉ còn chiêu thứ ba, chắc gì đã lấy được mạng đối phương ? Nếu chuyện đó xảy ra, sang đến người thứ ba rất dễ đổi thành cuộc ước đấu sinh tử và các hạ bị thua. Là nhân vật đứng đầu ở Nam Cương các hạ sẽ ăn nói thế nào với đồng đạo ở đó. Chẳng lẽ các hạ không nghĩ đến hậu quả này ?

Thái Cực Lão Nhân phân tích rất hợp tình hợp lý.

Là nhân vật đứng đầu của võ lâm suốt cả dãy Trường Giang và miền duyên hải phương Nam, nếu thân bại đương nhiên danh phải liệt, hậu quả sẽ hết sức nghiêm trọng.

Cái Thế Kiếm Vương đứng ngẩn ra một lúc rồi chợt mở to mắt nói :

- Bốn tọa có cách bảo vệ danh hiệu của mình !

Bạch Phát Tiên Bà hòa theo :

- Bốn nhân cũng thế !

Cái Thế Kiếm Vương lại cười hô hô hai tiếng nói :

- Lão nhi Lỗ Trọng Đạt bắt đắc dĩ kia ! Xem ra ngươi là tên thuyết khách xoàng, không đủ khả năng dàn xếp cuộc tranh chấp này rồi !

Bạch Phát Tiên Bà không chịu kém :

- CỤC diện hôm nay chỉ dùng đao kiếm phân định mà thôi !

Như vậy là ngọn lửa lại được chính hai đối thủ thổi bùng lên.

Thái Cực Lão Nhân, vẫn thản nhiên cười rồi nhìn sang Cái Thế Kiếm Vương trầm giọng nói :

- Thiên Tinh Môn hưng sư động chúng rầm rộ tiến vào Phục Ngưu Sơn này là mục đích nhắm vào Huyết Thư. Nhưng nay Huyết Thư đã rơi vào tay Vong Hồn Nữ, trừ các hạ ra, chỉ sợ không còn ai ngăn được bà ta rời khỏi Phục Ngưu Sơn. Khi đó, dù có muốn truy bắt, đừng nói Thiên Tinh Môn mà dù huy động toàn bộ võ lâm cũng khó lòng...

Cái Thế Kiếm Vương nghe nói biến sắc, đứng thừ người ra.

Nhưng chỉ chốc lát, lão trấn tĩnh lại, gấp giọng hỏi :

- Người nói gì ? Huyết Thư rơi vào tay Vong Hồn Nữ hay sao ?

- Không sai !

- Sao người biết ?

Thái Cực Lão Nhân trầm tĩnh đáp :

- Lão phu không thể trả lời người câu đó. Các hạ chỉ cần gặp Vong Hồn Nữ là có thể chứng thực. Lúc này bà ta chính đang định rời khỏi Phục Ngưu Sơn.

- Nếu bốn nhân xác định được người hồ ngôn...

Thái Cực Lão Nhân bỗng cười to một tràng :

- Hô hô hô hô. Lão phu thân phận thế nào mà thèm đặt chuyện để lừa người. Tin hay không thì đó là việc của các hạ, nhưng dám bảo ta hồ ngôn loạn ngữ...

Cái Thế Kiếm Vương vội nói :

- Thôi được ! Thôi được. Bốn tọa tạm thời tin người.

Rồi lão quét mắt nhìn Lương Đình Khôi một cái, sau đó quay sang nói với Bạch Phát Tiên Bà :

- Bạch Phát ! Việc của chúng ta để đến ngày khác, chưa thể coi là đã chấm dứt đâu !

Bạch Phát Tiên Bà đáp :

- Lúc nào ta cũng sẵn sàng hầu giáo !

Lương Đình Khôi bỗng nói to :

- Cái Thế Kiếm Vương ! Nhất định ta sẽ tìm các hạ !

Nhưng Cái Thế Kiếm Vương bấy giờ đã băng mình lao đi, chẳng biết còn nghe được những lời của Lương Đình Khôi hay không.

Chàng vừa xong câu thì bóng dáng to lớn của lão ta cũng vừa mất hút phía bên kia cánh rừng.

Bạch Phát Tiên Bà đưa mắt nhìn theo, sau đó quay lại chậm rãi đi vài bước tới trước mặt Thái Cực Lão Nhân, nét mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng cố hữu.

Một lúc, bà ta mới cất tiếng hỏi :

- Phạm lão nói rằng Huyết Thư đã vào tay Vong Hồn Nữ, chuyện đó có đích thực không ?

Thái Cực Lão Nhân, đáp :

- Không giả chút nào ?

- Chính mắt Phạm lão trông thấy hay sao ?

- Không ! Việc này do một tiểu bằng hữu xưng danh là Kim Đồng báo tin cho lão phu biết.

Sắc mặt Bạch Phát Tiên Bà bỗng khác đi buột miệng hỏi :

- Kim Đồng ư ?

Thái Cực Lão Nhân gật đầu :

- Không sai ! Vị tiểu hữu đó báo tin xong còn yêu cầu lão phu lại đây giải quyết cuộc tranh chấp giữa nhị vị.

Bấy giờ Lương Đình Khôi mới hiểu ra có sự. Thì ra sự xuất hiện của Thái Cực Lão Nhân là sáng kiến của thiếu niên ranh ma quỷ quái kia !

Cũng còn may là hắn tìm được Thái Cực Lão Nhân, và có lẽ trong giang hồ chỉ một mình vị này mới dàn xếp được cuộc tranh chấp của hai nhân vật uy danh hiển hách nhưng cũng vô cùng ương ngạnh đó.

Thái Cực Lão Nhân quay lại đỡ Lương Đình Khôi lên rồi đưa mắt nhìn Bạch Phát Tiên Bà.

Vị phụ nhân tóc bạc này tiến thêm bước nữa xuất thủ điểm vào lưng Lương Đình Khôi một chỉ.

Huyệt đạo vừa được giải công lực lập tức hồi phục, Lương Đình Khôi đã có thể tự mình đứng vững.

Thái Cực Lão Nhân buông tay, nói :

- Tiểu ca, xin hãy đi theo lão phu !

Lương Đình Khôi cúi xuống nhặt thanh trường kiếm cho vào bao xong mới hỏi :

- Phạm lão... Có gì chỉ giáo ?

Thái Cực Lão Nhân làm ra vẻ thần bí :

- Cứ đi rồi sẽ nói chuyện.

Lương Đình Khôi ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu.

Bạch Phát Tiên Bà còn nhìn chàng cất giọng lạnh lùng nói :

- Lương Đình Khôi ! Hãy nghe đây. Ý kiến của lão thân vẫn không thay đổi, ngươi hiểu ý chứ ?

Đương nhiên chàng quá hiểu ý bà ta, đó là Bạch Phát Tiên Bà vẫn kiên trì cấm đoán quan hệ giữa chàng với Như Ngọc.

Chàng không trả lời, cũng quét mắt lạnh lùng nhìn lại đối phương.

Thái Cực Lão Nhân hai tay ôm trục trượng đưa lên ngang ngực hướng sang Bạch Phát Tiên Bà nói :

- Lão phu sắp thoái ẩn giang hồ nên không thể nói câu tạm biệt !

Bạch Phát Tiên Bà chấp tay đáp lễ.

Thái Cực Lão Nhân cất bước, Lương Đình Khôi theo sau rồi khỏi hiện trường đầy tử khí. Chàng không biết Thái Cực Lão Nhân đưa mình đi đâu và có điều gì muốn nói với mình, chỉ linh cảm được rằng vị tiền bối này là người đáng tin cậy, và chủ yếu là chàng cảm thấy thanh thản khi rời xa Bạch Phát Tiên Bà mà mình không chút thiện cảm.

Xuyên rừng đi một lúc chợt thấy Kim Đồng đứng chờ phía trước, hai tay ôm một chiếc y bào cuộn tròn lại.

Lương Đình Khôi vừa nhìn đã nhận ra chính là chiếc áo ngoài mà mình đã cởi ra cho Tổ Tổ quần tằm vào người, trong lòng chợt thấy kích động.

Kim Đồng lên tiếng chào :

- Lão tiền bối và Lương đại ca !

Lương Đình Khôi vội bước lên hỏi :

- Kim Đồng, chiếc áo này...

Kim Đồng đáp :

- Tiểu đệ thấy mắc trên cây, nhận ra đây là áo ngoài của đại ca nên cuộn lại đem tới đây.

- Người thấy treo ở đâu ?

Kim Đồng chỉ tay về hướng ngôi lều của Bạch Phát Tiên Bà :

- Trên núi ngay bên đường xuống sơn cốc mà tiểu đệ gặp Lương đại ca lần đầu tiên.

Lương Đình Khôi gấp giọng hỏi :

- Người có gặp sư đồ Vong Hồn Nữ không ?

Kim Đồng lắc đầu :

- Không !

Lương Đình Khôi nhận bào y, thấy đã được giặt giũ phơi phong cẩn thận.

Chàng mặc luôn vào người. Xong đó, nhìn Kim Đồng nói :

- Ta theo Phạm lão tiên bối có công chuyện.

Kim Đồng nhún vai tỏ vẻ phật ý :

- Cứ việc ! Tiểu đệ không quản chân đại ca đâu !

Nhưng ngay sau đó nhoẽn miệng cười nói :

- Tiểu đệ biết rồi ! Phạm lão tiên bối và Lương đại ca đi đi ! Tiểu đệ sẽ tìm gặp đại ca sau.

Lương Đình Khôi thấy lòng vui hẳn lên, nổi sầu muộn từ sáng tới giờ bỗng vơi đi rất nhiều. Chàng bước theo Thái Cực Lão Nhân, còn quay lại gật đầu với Kim Đồng :

- Tạm biệt !

Kim Đồng vẫn đứng nguyên chỗ cũ, vẫy tay đáp :

- Tạm biệt !

12. Kỳ Duyên Thiên Định

Đi chừng hai dặm, Thái Cực Lão Nhân dẫn Lương Đình Khôi và một tiểu sơn động rất kín đáo khuất trong một sơn cốc.

Thái Cực Lão Nhân ngồi lên một tảng đá rồi chỉ tay sang tảng đối diện nói :

- Lương thiếu hiệp ngồi xuống đi !

Lương Đình Khôi theo lời ngồi xuống nhưng không nén nổi sốt ruột liền cất tiếng hỏi :

- Phạm lão tiên bối đưa vãn bối tới đây có gì chỉ giáo ?

Thái Cực Lão Nhân không trả lời ngay, chỉ nói :

- Lương thiếu hiệp, lão phu và tiện thân rất cảm kích thiếu hiệp đã ra tay trợ nghĩa cứu giúp.

Lương Đình Khôi khiêm tốn nói :

- Vãn bối làm việc đó chỉ theo trách nhiệm của một võ sĩ. Trong trường hợp đó ai cũng hành động như vậy cả, có gì đáng nói ? Tiên bối nên cảm kích Kim Đồng, vì chính hắn đã dò được chỗ bọn hèn hạ đó giấu lão phu nhân thì đúng hơn. Nếu không chỉ e vãn bối có hiện thân cũng không cứu được.

Thái Cực Lão Nhân nghiêm giọng nói :

- Lão phu suốt đời không mang nợ ân tình ai. Bây giờ đã sắp quy ẩn lâm tuyền, lại càng không thể bận lòng vì mang nợ.

Lương Đình Khôi vội hỏi :

- Phạm lão tiên bối có ý là...

Thái Cực Lão Nhân trả lời ngay, giọng dứt khoát :

- Lão phu muốn báo đáp !

Lương Đình Khôi bỗng ngửa mặt cười to nói :

- Báo đáp ư ? Hô hô hô... Phạm lão ! Văn bối đâu phải kẻ làm ơn để mong được người khác trả ơn ? Việc hôm trước xuất thủ tương trợ lão tiền bối, một mặt là sự ngẫu hợp, mặt khác đó là bổn phận của một võ sĩ. Lão nhân gia nói thế chẳng hóa ra...

- Lương thiếu hiệp !

Thái Cực Lão Nhân đưa tay chặn lời Lương Đình Khôi, nói tiếp :

- Thôi thì lão phu không nói đến hai chữ “báo đáp” nữa. Chỉ mượn lời thiếu hiệp vừa nói là “sự ngẫu hợp” vậy ! Hay cũng là cơ duyên trời định.

Lương Đình Khôi hoang mang hỏi :

- Ý lão tiền bối là...

- Lương thiếu hiệp cứ thông thả, để lão phu nói từ đầu. Thiếu hiệp có biết vì sao Thiên Tinh Môn chủ cho người bắt tiện thể để cưỡng bức lão phu bán mạng cho chúng không ?

- Văn bối xin được biết.

Thái Cực Lão Nhân trầm giọng kể :

- Ngoài võ thuật, lão phu cũng có theo nghề văn chương. Thiên Tinh Môn chủ có một văn kiện quan trọng nhưng lại viết bằng cổ văn, vì thế muốn lão phu phiên dịch giúp hắn.

Lương Đình Khôi chợt nghĩ đến một điều liền hỏi :

- Trên giang hồ cho đến nay hầu như không ai biết rõ diện mục của Thiên Tinh Môn chủ. Lão đã cầu lão tiền bối phiên dịch giúp mình văn tự, chắc đã biết hắn là ai ?

Thái Cực Lão Nhân lắc đầu :

- Không biết. Hắn không trực tiếp đối mặt với lão phu.

- Thì ra vậy ! Chẳng biết Thiên Tinh Môn chủ là loại nhân vật gì mà thần bí đến như vậy ? Nghe nói đến cả Thái Thượng Hộ Pháp của Thiên Tinh môn mà còn không biết môn chủ của mình là ai.

Thái Cực Lão Nhân đồng tình :

- Hắn quả là thần bí. Theo lão phu thấy thì hành vi và dã tâm của loại người như thế chẳng mấy khi quang minh chính đại !

Lương Đình Khôi lại hỏi :

- Hắn cầu lão tiền bối dịch giúp văn kiện gì vậy ?

Thái Cực Lão Nhân, đáp :

- Huyết Thư ! Đó Là một tấm lụa được viết bằng máu.

Lương Đình Khôi vừa nghe tới hai tiếng Huyết Thư, lập tức thấy trong người rung động, buột miệng kêu lên :

- Huyết Thư ? Đó có phải chính là bức Huyết Thư được chứa trong chiếc hộp sắt mà hiện người trong giang hồ đổ tới Phục Ngưu Sơn này để tranh đoạt không ?

Thái Cực Lão Nhân gật đầu :

- Không sai !

Lương Đình Khôi ngạc nhiên hỏi :

- Nếu Huyết Thư đã ở trong tay Thiên Tinh Môn chủ thì tại sao còn có sự tranh đoạt này và chính Thiên Tinh môn cũng phải hưng sư động chúng vì nó ? Chẳng lẽ Thiên Tinh Môn chủ làm mất nó ?

- Cái đó thì không biết. Nhưng Huyết Thư mà lão phu thấy ở Thiên Tinh môn là hoàn toàn xác thực.

- Lão tiên bối thấy đã lâu chưa ?

Thái Cực lão Nhân đáp :

- Chỉ mới mấy ngày trước đây thôi.

Lương Đình Khôi nhú mày nghĩ ngợi một lúc rồi trầm ngâm nói :

- Quái lạ thật. Thiên Tinh Môn chủ đã có Huyết Thư sao còn phải cao thủ đi tranh đoạt chứ ?

Thái Cực Lão Nhân lắc đầu nói :

- Thiếu hiệp còn chưa hiểu hết đâu. Vấn đề là ở chỗ đó !

Lương Đình Khôi lại càng mê hoặc hỏi :

- Xin tiên bối cho biết !

Thái Cực Lão Nhân bưng chén lên nhấp một ngụm rồi mới chậm rãi nói :

- Trong Huyết Thư này ghi lại một chiêu kiếm cực kỳ huyền ảo, có thể gọi là bá đạo vô lâm. Bởi vì viết bằng cổ ngữ nên rất ít người hiểu được nó, lại không thể khinh suất đưa cho người khác xem. Bởi thế Thiên Tinh Môn chủ mới không hiểu hết.

Sau khi nhờ lão phu phiên dịch, hần mới biết rằng trong tám lụa chỉ ghi lại khẩu quyết của chiêu kiếm mà thôi, còn lời giải thích thì lại nằm trên bản thân chiếc hộp sắt đựng nó. Nếu không có chiếc hộp sắt thì không sao lĩnh ngộ được.

Lương Đình Khôi bật hỏi :

- Hộp sắt ư ?

Chàng thấy tim mình như nhảy dựng lên, không ngờ chỉ cái vỏ hộp sắt không mà mình nhặt được của Vong Hồn Nữ vứt lại ở tầng trên thạch động lại chứa đựng lời giải thích chiêu kiếm huyền diệu có thể làm cho người ta trở thành đệ nhất cao thủ vô lâm.

Thái Cực Lão Nhân gật đầu đáp :

- Không sai ! Sau khi được lão phu phiên dịch lại, Thiên Tinh Môn chủ mới vỡ lẽ ra mình chỉ mới có được một nửa cơ hội để trở thành thiên hạ vô địch, còn nửa cơ hội kia ở trong chiếc hộp sắt, vì thế nên mới dốc toàn lực truy tìm nó.

Lương Đình Khôi “à” một tiếng, nghĩ thầm :

- Thì ra sự việc lại phức tạp và huyền diệu như thế ! Nhất định Vong Hồn Nữ không biết bí mật này nên mới vứt chiếc vỏ sắt đi. May mà mình lại không vứt nốt...

Thái Cực Lão Nhân nói tiếp :

- Vì khẩu quyết chỉ có mấy dòng nên khi dịch lão phu đã nhớ kỹ và sau đó chép lại một bản, bây giờ muốn đem tặng cho thiếu hiệp.

Lương Đình Khôi vô cùng kích động nhưng chưa kịp nói gì thì Thái Cực Lão Nhân đã tiếp lời :

- Giả như thiếu hiệp có cơ duyên thì lấy được chiếc hộp sắt đó, tham ngộ cả hai, khi đó sẽ luyện thành chiêu Kiếm vô địch.

Lương Đình Khôi không biết phải nói gì, lòng chàng run lên vì sung sướng và bất ngờ.

Thái Cực Lão Nhân nhìn sâu vào mắt Lương Đình Khôi, trầm giọng nói Lương thiếu hiệp. Hãy chú ý đến hai chữ “cơ duyên” mà lão phu vừa nói. Chỉ có thể tùy duyên chứ đừng nên dốc hết tâm lực và tìm mọi thủ đoạn để cướp đoạt nó. Nếu không vật chí bảo sẽ biến thành vật bất tường, chẳng những không giúp người ta trở thành vô địch mà trái lại còn đem tới đại họa.

Lương Đình Khôi lăm lăm :

- Cơ duyên ! Phải... Đúng là cơ duyên.

Thái Cực Lão Nhân lấy trong túi ra một mảnh lụa cũ giống như được xé ra từ vạt y bào rồi cẩn thận mở ra vuốt cho thật phẳng. Trên mặt lụa có mấy hàng chữ viết theo kiểu hiện hành bất cứ ai biết chữ đều đọc và hiểu được, nhưng không phải viết bằng mực mà có lẽ bằng một thứ nhựa cây nào đó màu vàng đỏ.

Đương nhiên trong túi không kiếm đâu ra bút mực nên Thái Cực Lão Nhân mới dùng mũ cây chép lại.

Lão nói, giọng hơi run :

- Lương thiếu hiệp, hãy cầm lấy và cứ thử tham ngộ dần dần xem, biết đâu có thể hiểu ra. Nếu gặp cơ duyên tìm được thêm chiếc hộp sắt thì đó chính là thiên ý đấy !

Nói xong cuộn lại trao cho Lương Đình Khôi.

Chàng không từ chối cầm chặt cuộn vải trong tay, trầm ngâm suy tính xem có nên kể lại sự thực với vị tiền bối này hay không.

Cuối cùng Lương Đình Khôi quyết định rằng quân tử làm việc gì cũng đường đường chính chính, người ta đã ưu ái tặng cho mình bảo vật vô song trong thiên hạ, nếu mình lại ẩn giấu thì chẳng những phụ lòng ưu ái của đối phương mà còn làm mất phong độ của bậc chính nhân quân tử.

Thế rồi chàng đem chuyện mình nhặt được chiếc hộp không, ở tầng trên thạch động kể lại.

Nghe xong, Thái Cực Lão Nhân vô cùng kinh dị đứng bật lên nói :

- Lương thiếu hiệp. Đó quả thật là thiên ý ! Hy vọng người trân trọng mối thiên duyên này mà tạo phúc cho võ lâm.

Lương Đình Khôi cũng đứng lên nghiêm giọng đáp :

- Văn bối hiểu và xin bái lĩnh ân tứ của lão nhân gia.

Thái Cực Lão Nhân cất giọng từ hòa, nói :

- Lương thiếu hiệp, có lẽ lão phu không thể tận mắt chứng kiến người thành công, chỉ tại đây chúc thiếu hiệp có tiền đồ rạng rỡ !

Lương Đình Khôi cảm động nói :

- Xin đa tạ lão nhân gia.

- Lão phu không còn gì phải ân hận nữa rồi !

Thái Cực Lão Nhân bỗng cười to một tràng sảng khoái rồi chợt dứt tiếng, nhìn chàng trầm giọng nói :

- Lương thiếu hiệp, lão phu từ biệt ở đây.

- Phạm lão...

Lương Đình Khôi thấy lòng rưng rưng, nghẹn ngào không nói hết câu. Lúc này trong lòng chàng pha lẫn niềm biết ơn, sự cảm động và nguồn hứng khởi vô bờ bến.

Thái Cực Lão Nhân vỗ nhẹ vào vai chàng rồi bước nhanh ra khỏi động.

Lương Đình Khôi vẫn đứng lặng, tưởng chừng như mình vừa tỉnh khỏi một giấc mơ.

Đây quả là kỳ tích và đến quá đột ngột làm chàng chưa thể tiếp thụ được ngay.

Lời Thái Cực Lão Nhân còn văng vẳng bên tai chàng :

- Hy vọng người trân trọng mối thiên tiên này mà tạo phúc cho võ lâm.

Chàng thầm hứa quyết làm theo điều căn dặn đó.

Ngoài cửa động, hoàng hôn dần buông xuống.

oOo

Mười ngày sau, Lương Đình Khôi lại hiện thân trong núi. Nơi chàng tái xuất hiện là ở một ngọn cô phong cách thạch động mà chàng tìm thấy chiếc hộp sắt do Vong Hồn Nữ để lại khoảng năm dặm.

Trong thời gian mười ngày, chàng đã tham ngộ được hoàn toàn kiếm pháp ký tải trong Huyết Thư được gọi là Lôi Đình Kiếm Pháp, tuy chỉ một chiêu nhưng vô cùng ảo diệu, có thể nói là bá đạo của mọi loại kiếm pháp, đến nỗi luyện xong cả chàng cũng không khỏi kinh dị.

Bây giờ so với mười ngày trước, kiếm thuật của Lương Đình Khôi tăng gấp nhiều lần, dù không nói là vô địch thiên hạ thì cũng khó tìm được địch thủ.

Tuy vậy chàng vẫn không thấy mãn nguyện mà trong lòng canh cánh không yên vì vẫn chưa tìm được Thần Kiếm Giang Phong, mục đích chính để chàng tới Phục Ngưu Sơn, và bởi cuộc tình duyên trắc trở.

Sau khi chia tay với Thái Cực Lão Nhân, chàng chợt ân hận vì đã không hỏi vị tiền bối này tin tức về Giang Phong, có thể vị kỳ nhân đó biết Giang sư bá ở đâu cũng nên.

Nhưng biết tìm Thái Cực Lão Nhân ở đâu được nữa ?

Hiển nhiên bây giờ chàng phải tiếp tục hành động để đạt mục đích, tìm Như Ngọc để bày tỏ tình cảm của mình và tìm hiểu thái độ, lập trường của nàng, đồng thời yêu cầu nàng dò hỏi sư phụ mình về tin tức của Thần Kiếm Giang Phong.

Nhưng biết tìm Như Ngọc ở đâu ?

Nơi ẩn cư đã bị Bạch Y Truy Hồn đốt, sư đồ nàng còn ở trong núi hay đã đi khỏi đó rồi ?

Lương Đình Khôi rất sốt ruột muốn biết tình hình trong núi hiện giờ ra sao.

Huyết Thư trong tay Vong Hồn Nữ nếu không giả thì cũng mất đi giá trị vì đã có một bản khác trong tay Thiên Tinh môn chủ, và quan trọng nhất là không có lời giải thích kiếm quyết nằm trong vỏ chiếc hộp sắt hiện đang ở trong túi chàng.

Mục tiêu mà Thiên Tinh Môn chủ truy tìm chỉ là chiếc hộp chứ không phải bản thân Huyết Thư. Chúng có biết chuyện Vong Hồn Nữ đã vứt hộp đi không ? Và việc tranh đoạt có còn quyết liệt như trước không ?

Hiện tại chàng hy vọng gặp được Bạch Y Truy Hồn hoặc Kim Đồng để hỏi xem tình hình trong núi thay đổi thế nào.

Lương Đình Khôi trở về thạch động, đến sơn cốc có ngôi lều bị đốt của Bạch Phát Tiên Bà rồi lên núi, chỗ hôm trước đã dấu hai chiêu kiếm với Cái Thế Kiếm Vương, nhưng không gặp một ai.

Đống củi cháy dở trước thạch động vẫn còn nguyên, ngôi lều của Bạch Phát Tiên Bà vẫn trơ lại mấy chiếc cột đen thui như cánh tay quỳ, chỉ riêng số tử thi của bọn Thiên Tinh võ sĩ đã được dọn đi.

Rừng vô cùng vắng vẻ, tuyệt nhiên không thấy một nhân ảnh nào.

Lương Đình Khôi nghĩ thầm :

- Tin tức Vong Hồn Nữ lấy được Huyết Thư đã loang ra, như vậy đã xác định được người đoạt bảo vật. Thời gian mười ngày không ngắn, có thể cuộc tranh đoạt đã kết thúc hoặc chuyển đi nơi khác rồi, chưa chắc còn ai lưu lại ở Phục Ngưu Sơn nữa. Theo lời Bạch Y Truy Hồn thì nơi nào xuất hiện Huyết Thư là có thể tìm gặp Như Ngọc ở đó.

Hiện tại đã biết rõ chuyện về Huyết Thư ký tải một chiêu kiếm thần kỳ là không giả. Cả Vong Hồn Nữ lẫn Thiên Tinh Môn chủ đều có Huyết Thư, nhưng chiếc hộp lại ở trên người mình, như vậy cả hai bên đều không đạt được mục tiêu. Điều khó hiểu là vì sao năm xưa Thiên Tinh Môn chủ lấy được Huyết Thư mà vứt chiếc hộp sắt đi ? Và do đâu mà chiếc hộp xuất hiện để nảy sinh tranh đoạt ?

Trong lòng ngổn ngang tâm sự, Lương Đình Khôi lững thững bước đi.

Chợt nghe tiếng thác réo ầm ầm, chàng ngược mắt nhìn, thấy mình đang đứng bên một con suối khá rộng, nước chảy băng băng xô vào bờ đá. Ngược lên chừng vài chục trượng là thác nước từ trên cao đổ xuống đẹp như dải lụa tung bọt trắng xóa reo ầm ầm như muôn ngàn con ngựa đang rừng mình giẫm vó.

Những suy tư trong đầu Lương Đình Khôi bỗng tiêu mất. Chàng chiêm ngưỡng cảnh tượng hùng vĩ của thiên nhiên, lòng cũng theo dòng thác mà trào lên hùng chí.

Đột nhiên Lương Đình Khôi trông thấy có gì như bóng người từ trên cao nhảy theo dòng thác và không phải một mà có tới hai nhân ảnh, lòng đầy kinh dị nghĩ thầm :

- Thác nước mạnh thế này đủ thủy công giỏi đến đâu cũng không bơi nổi, trước sau cũng bị nhấn chìm. Chẳng lẽ có người lở chân rơi xuống ?

Đang băn khoăn thì nhân ảnh đã biến mất.

Hay mình trông nhầm ? Đó không phải người mà chỉ là cành cây hoặc củi mục trôi ? Nhưng rất ít khả năng, vì có tới hai nhân ảnh. Không thể có sự nhầm lẫn trùng hợp như vậy được !

Xác định thật giả thì chẳng khó gì, chàng liền đến bên bờ suối đứng chờ xem vật gì sắp xuất hiện.

Chỉ chốc lát có hai người trôi băng băng theo dòng nước, chỉ cần nhìn tư thế cũng biết đó là tử thi.

Lương Đình Khôi nhận ra chúng mặc y phục của Thiên Tinh võ sĩ, và xem da mặt trắng toát cũng biết người vừa chết chưa lâu.

Chàng nghĩ nhanh :

- Nhất định ngược trên dòng thác đã phát sinh biến cố. Như vậy rất có khả năng cuộc tranh đoạt Huyết Thư vẫn còn tiếp diễn.

Thế rồi chàng theo dòng suối chạy ngược lên.

Men theo bờ suối rất khó đi, đôi chỗ phải vòng lên sườn đồi, nhất là đoạn phải vượt qua đoạn thác, hai bên vách núi cheo leo, trước mặt là ngọn thác cao mấy chục trượng, âm thanh réo gào đinh tai văng óc.

Nhưng cuối cùng, Lương Đình Khôi cũng leo lên tới đầu ngọn thác.

Vừa qua khỏi thác, tầm nhìn bỗng khoáng hoạt hẳn ra, dòng suối trở nên bình lặng, lòng khe rộng tới ba bốn trượng nước chảy êm đềm, hai bên bờ suối quái thạch nhấp nhô, đẹp như tiên cảnh.

Nhìn ngược lên xa, Lương Đình Khôi thấy có bóng người lay động ẩn hiện trong đám quái thạch liền lao theo hướng đó.

Dòng khe phía trên chảy quanh qua chân núi tạo thành một vịnh nhỏ, chỗ hẹp nhất của mặt vịnh chừng hai trượng.

Có ba nam nhân đứng đối diện với một nữ nhân qua mặt vịnh, nhưng tầm nhìn bị khuất nên Lương Đình Khôi không nhìn thấy rõ.

Chàng tiến đến gần hơn, nấp sau một khối quái thạch quan sát. Vừa nhận ra nữ nhân, Lương Đình Khôi chợt thấy lòng thoảng động.

Đó chính là Tố Tố, môn hạ của Vong Hồn Nữ.

Nàng đứng ngay sát bờ nước phía bên kia vịnh, bận bộ y phục rộng thùng thình hoàn toàn không hợp với khổ người.

Lương Đình Khôi lập tức nhớ lại thảm trạng của nàng mười ngày trước, y phục tơi tả, thể trạng tang thương.

Chàng thầm mừng vì biết Tố Tố còn chưa tự tận vì chịu nhục, nhưng không hiểu nàng tới đây làm gì ?

Ba nam nhân đứng đối diện với Tố Tố phía bên này bờ vịnh, tuy quay lưng lại phía Lương Đình Khôi nên chàng không thấy rõ mặt nhưng chỉ cần nhìn trang phục và dáng người, chàng cũng xác định ra người đứng giữa hai tên Thiên Tinh võ sĩ chính là tên Tổng quản Từ Huy, kẻ đã cưỡng hiếp Tố Tố mười ngày trước.

Vừa nhận ra hắn, trong lòng Lương Đình Khôi đã bùng bùng nổi giận, sát cơ nổi lên, hai mắt đỏ ngầu, nhưng cố giấu mình ghìm lại.

Chàng chợt nhớ lần trước chính Vong Hồn Nữ, sư phụ của Tố Tố ngăn không cho mình giết Từ Huy, hơn nữa còn tha hắn đi, tỏ ý chấp thuận lời khẩn cầu của hắn xin lấy Tố Tố làm vợ.

Không biết Tổ Tổ phản ứng ra sao trước sự kiện kỳ quặc vô lý này ? Trước hết cần xem thái độ của Tổ Tổ như thế nào đã.

Căn cứ vào hai tử thi vừa trôi xuống dòng thác thì ở đây vừa qua một trận huyết chiến, nhưng cả bốn người không ai xuất kiếm, nhất là Tổ Tổ, kiếm vẫn đeo bên hông vậy phải giải thích như thế nào ?

Chỉ nghe Từ Huy nói :

- Hồng cô nương ! Hy vọng cô nương suy nghĩ kỹ lại !

Thì ra Tổ Tổ là họ Hồng, đến bây giờ Lương Đình Khôi mới biết.

Tổ Tổ nghiêng rằng, giọng đầy căm uất nói :

- Không có gì phải suy nghĩ cả ! Ta cố chịu nhẫn nhục mà sống cho đến bây giờ là để giết người mà thôi !

Như vậy là thái độ của nàng hoàn toàn trái ngược với quyết định của sư phụ Vong Hồn Nữ !

Theo tình cảnh mà suy đoán thì chính Tổ Tổ đi tìm Từ Huy để trả thù.

Vì nàng là truyền nhân của Vong Hồn Nữ cho nên thủ thuật dùng ám khí Kim Châm Đoạt Mệnh cũng không phải tầm thường, và hai tên Thiên Tinh Vô Sĩ bị giết trôi xuống dưới kia chính là nạn nhân của loại kim châm đó.

Từ Huy lại cất tiếng cầu khẩn :

- Hồng cô nương ! Đó là biện pháp duy nhất để giải quyết vấn đề. Hơn nữa lệnh sư đã chấp thuận...

Ha ha ha ha...

Tổ Tổ cất một tràng cười bi thương mà Lương Đình Khôi đã từng nghe lần trước, sau đó đột ngột ngừng hẳn, lạnh giọng nói :

- Từ Huy ! Người là đồ cầm thú chứ không phải người. Đừng nằm mộng !

Từ Huy vẫn cứ khấn khoản :

- Hồng cô nương, chuyện đó chẳng qua vì tôi quá yêu...

Tổ Tổ ngắt lời :

- Câm miệng ! Người dành tình yêu chó má đó cho loài thú vật !

Tên Tổng quản không chút liêm sỉ, nhẫn nhục nói :

- Hồng cô nương sao không cho tôi cơ hội để chuộc lỗi lầm...

- Tội của người không thể dung tha !

- Hồng cô nương ! Chỉ cần cô nương chấp thuận, Từ Huy này sẽ thoái xuất giang hồ, tìm một nơi hẻo lánh nào đó cùng cô nương...

- Người sẽ lập tức tìm được chỗ thích hợp, vĩnh viễn không bao giờ còn giở hành động thú vật đó với ai được nữa !

- Hồng cô nương muốn...

Tổ Tổ không để hắn nói hết câu, rít lên :

- Ta muốn thấy máu người chảy cho tới giọt cuối cùng, phải chết một cách thống khổ nhất !

Lương Đình Khôi ở trong chỗ nấp cũng nghiêng rằng. Chàng cảm hận không kém gì thiếu nữ bất hạnh kia. Chỉ cần xem thái độ của Tổ Tổ thì song phương hoàn toàn không có cơ hội đàm phán mà chỉ có một con đường duy nhất là cuộc đấu sinh tử. Hiểu đồ đệ không ai bằng sư phụ, Vong Hồn Nữ nhất định là rất hiểu tâm tính của ái đồ mình, vì sao bà ta đi đến quyết định sai lầm và vô lý như vậy ? Sao lại có thể đem giao Tổ Tổ vào tay kẻ hung đồ đã làm hại đời mình, để lòng suốt đời sống trong tủi nhục.

Với tính cách của Tổ Tổ, chắc nàng sẽ thà chết chứ không bao giờ chịu chấp nhận giải pháp đó.

Nàng vừa nói rằng nhẩn nhục sống đến hôm nay để giết cừu nhân, vậy Vong Hồn Nữ hành động như thế để làm gì ? Và xem ra cục diện đang được định đoạt.

Lương Đình Khôi tin rằng Từ Huy không phải đối thủ của Tổ Tổ, và cho dù nàng không thắng được hắn thì chàng cũng không để cho hắn cơ hội sống mà thoát khỏi đây.

Ngờ đâu chính ngay lúc đó bỗng có một nhân ảnh lướt vào hiện trường. Chính là Vong Hồn Nữ.

Từ Huy mừng rỡ ra mặt vội bước đến cúi người thi lễ.

- Tiền bối !

Hai tên Thiên Tinh võ sĩ cũng tất tả theo sau cúi rạp lưng chào.

Vong Hồn Nữ không đáp lễ mà đưa mắt nhìn đồ đệ nói :

- Tổ Tổ ! Đừng cố chấp như thế ! Người còn trẻ...

Tổ Tổ ngắt lời, giọng trầm thiết :

- Sư phụ ! Xin đừng bắt đồ nhi chịu nhục !

Vong Hồn Nữ nhẹ giọng :

- Tổ Tổ, sư phụ làm thế chỉ vì nghĩ đến quãng đời còn lại của người.

Tổ Tổ đáp, giọng bắt đầu bình tĩnh trở lại :

- Đồ nhi xin tâm lãnh.

Vong Hồn Nữ nhảy qua bờ vịnh bên kia đến bên đồ đệ cầm lấy hai tay nàng cất giọng từ hòa nói :

- Hải tử, chúng ta sang bên này nói chuyện.

Tổ Tổ vẫn đứng bất động.

Vong Hồn Nữ nhú mi nhìn đồ đệ tỏ ra không hài lòng nhưng vẫn im lặng, chỉ dụng lực cưỡng bức Tổ Tổ nhảy sang phía bên này bờ vịnh.

Từ Huy ghé miệng vào tai hai tên võ sĩ không biết nói những gì, chỉ thấy ngay sau đó hai tên này theo nhau xuôi dòng khe chạy đi.

Với khoảng cách chừng ba trượng, Lương Đình Khôi nấp trong đám quái thạch rất kín đáo. Chàng đoán rằng hai tên này thế nào cũng đi tìm đồng môn báo tin, như thế cục diện sẽ trở nên phức tạp, liền có ngay quyết định.

Hai tên Thiên Tinh võ sĩ không biết rằng cái chết đang chờ phía trước.

Đợi khi chúng vừa vượt qua, Lương Đình Khôi nhẹ như làn khói lướt tới sau lưng quát khẽ :

- Chạy đi đâu ?

Hai tên võ sĩ vừa kinh hãi quay lại nhìn.

Lương Đình Khôi phát kiếm nhanh tựa vệt sao băng, đâm thủng ngực một tên, đồng thời tay phải xuất chỉ điểm vào tên thứ hai.

Chúng chưa kịp hiểu rõ chuyện gì vừa xảy ra thì ngã xuống không kêu lên được tiếng nào, hồn về chín suối.

Lương Đình Khôi ném hai thi thể xuống dòng suối, chỉ lát đã bị dòng thác nhấn chìm đưa xuống hạ lưu.

Dòng suối cùng tiếng nước ầm ầm xóa đi mọi âm thanh và dấu vết.

Lương Đình Khôi cũng nhanh chóng trở về chỗ nấp.

oOo

Trên bãi đất bằng phẳng bên bờ vịnh, sư đồ Vong Hồn Nữ đứng đối diện nhau, còn Tổng quản Từ Huy đứng sau Vong Hồn Nữ vài bước nhưng hơi chếch sang mé tả.

Trên mặt Tổ Tổ chỉ có sự oán độc, ngoài ra không còn biểu cảm nào khác.

Vong Hồn Nữ cất tiếng từ hòa nói :

- Hải tử, hãy suy nghĩ lại đi ? Dù hấn có chết đi cũng không thể thay đổi được tình hình. Chuyện đáng tiếc đã xảy ra, phải đối mặt với hiện thực.

Tổ Tổ xẵng giọng hỏi :

- Sư phụ xưa nay ghét ác như thù, vì sao bây giờ lại tha cho tên súc sinh này và còn chấp thuận sự cầu xin vô lý của hấn ?

Vong Hồn Nữ vẫn nhẹ nhàng :

- Hải tử ! Trên đời có những chuyện buộc người ta phải chấp nhận dù trong lòng không muốn thế...

Bà ta trầm ngâm khoanh khắc rồi nói thêm :

- Ba chúng ta có thể tìm đến một thâm sơn cùng cốc nào đó xa lánh thế nhân, có lẽ sau này sẽ tìm thấy hạnh phúc.

Tổ Tổ nghe nói mặt biến đi.

Từ Huy được thể vội chen lời :

- Hồng cô nương ! Tôi xin lập thệ rằng suốt đời sẽ làm thân trâu ngựa để phục dịch cô nương cho đến mãn kiếp. Chỉ cầu xin cho tôi có được cơ hội...

Bộ mặt hấn lúc này trông rất thiếu náo.

Tổ Tổ chỉ quét mắt nhìn Từ Huy nhưng không nói gì.

Lương Đình Khôi không dám đến gần, vẫn nấp sau đám quái thạch cách ba người chừng ba trượng, tuy vậy vẫn nghe rõ từng lời nói của họ.

Lúc này cũng thấy rất khốn quẫn. Chẳng lẽ quyết tâm của Tổ Tổ đã dao động ? Nếu như thế thì chàng còn lý do gì mà can dự tới việc này nữa ? Đành phải buông tha cho tên vô sỉ dâm ác đó, thậm chí sau này có gặp lại, hấn sẽ nghiêng mặt tự đắc với chàng mà vẫn không làm gì được.

Vong Hồn Nữ nhận ra tình hình có chuyển biến thuận lợi, liền thừa cơ tấn công :

- Hải tử ! Hãy nghĩ cho kỹ đi. Sư phụ không bắt buộc con phải quyết định ngay. Đúng là hành động của hấn là hèn hạ tàn ác không thể dung thứ. Nhưng nếu con có thể khai ân, cùng hấn kết thành phu thê.

Tổ Tổ bỗng kêu lên :

- Sư phụ đừng nói nữa !

Thanh âm của nàng đã dịu bớt, và sự phẫn hận trên gương mặt cũng giảm đi khá nhiều, thái độ không còn căng thẳng như trước.

Từ Huy bỗng quỳ sụp ngay xuống nói :

- Hồng cô nương ! Tôi quả thật đáng chết. Nhưng cầu xin cô nương...

Sắc mặt Tổ Tổ tái nhợt lại.

Vong Hồn Nữ đi lui đi tới, trông dáng rất dăm chiêu.

Hồi lâu bà ta thở dài một tiếng nói :

- Ái... Hải tử, con hãy hiểu cho sư phụ chút tâm nguyện này. Chiều theo tính cách của sư phụ, vào lúc khác thì nhất định hấn không thể sống đến bây giờ. Thế nhưng chỉ vì cuộc đời còn lại của con còn dài, sư phụ không thể không khống chế bản thân !

- Sư phụ !

Tổ Tổ kêu lên một tiếng, dùng tay áo quạt mắt, tiếp giọng :

- Sư phụ nhất định bắt hài nhi phải nhận mệnh hay sao ?

Vong Hồn Nữ lại thở dài :

- Hài tử ! Sống ở đời đôi khi phải nhẫn nhịn một chút, buộc phải phục tùng số mệnh, bởi vì xưa nay không ai chống lại được nó.

Ai...

Tổ Tổ cũng thở ra một tiếng, chắc rằng cuối cùng thì nàng cũng đã nghe theo lại thuyết phục của sư phụ.

Từ Huy vẫn quỳ như trước.

Tổ Tổ chậm rãi đi tới trước mặt hấn, rầu giọng :

- Thật là oan nghiệt ! Ta...

Rồi nàng khẽ đưa tay ra tựa hồ như định đỡ hấn lên nhưng mới được nửa chừng thì dừng lại nói :

- Người đứng dậy đi !

Trên mặt Vong Hồn Nữ thoáng hiện nụ cười.

Trái lại, Lương Đình Khôi hết sức hoang mang, dần dần biến thành nỗi phẫn nộ điên cuồng.

Đương nhiên trong trường hợp này Tổ Tổ cũng đáng trách nhưng nàng không có lỗi. Không phải trong tất cả những trường hợp thế này mọi nữ nhân đều chọn cái chết để bảo toàn danh tiết.

Hơn nữa ân sư là trọng, cho dù có ý tự tận nhưng khó lòng làm trái sư mệnh, nàng tha thứ cho Từ Huy cũng là một cách hy sinh mình mà thôi.

Lương Đình Khôi cảm uất là không thể phanh thây xẻ thịt Từ Huy và oán hận Vong Hồn Nữ quyết định trái với lương tâm, nghịch lễ đạo.

Từ Huy mừng quýnh, một tay giơ lên cầm lấy tay Tổ Tổ, hai đầu gối duỗi ra sắp sửa đứng lên.

Đột nhiên vang lên một tiếng quát giận dữ :

- Chết này !

Tổ Tổ vừa nghiêng răng quát to, hữu chưởng nhắm thiên linh cái của Từ Huy bổ xuống nhanh như chớp !

Thì ra nàng đã rập tâm lấy mạng Từ Huy !

Bấy giờ Lương Đình Khôi mới hiểu ra thâm ý của nàng và trong lòng nổi lên sự cảm phục và thương xót.

Vong Hồn Nữ hét lên một tiếng, thân ảnh hơi chúc tới trước song chưởng đồng thời phát ra, nhanh không sao tưởng tượng nổi !

Cả Từ Huy lẫn Tổ Tổ bị trúng chưởng lệch trọng tâm giạt sang một bên.

Từ Huy chẳng phải tầm thường, nhờ vào chưởng lực của Vong Hồn Nữ mà lăn đi một vòng rồi nhồm người đứng dậy.

Tổ Tổ phát ra một chưởng không trúng đích, mặt tái xanh lại nhưng không chịu buông tha địch nhân, tay rút phát trường kiếm xông vào Từ Huy xuất chiêu tấn công như vũ bão.

Từ Huy không đủ thời gian rút kiếm và hấn cũng không có ý định đó, vội vàng nhẩy sang bên né tránh.

Vong Hồn Nữ hần giọng quát :

- Tổ Tổ ! Dừng lại !

Về mặt bà ta biến đổi hấn, hết sức khó nhìn, toàn thân giận đến phát rung. Âm thanh phát ra cũng the thé rất dễ sợ.

Tổ Tổ chừng như đã phát điên không quản đến lời cảnh cáo của sư phụ, tiếp tục tấn công mỗi lúc một dồn dập.

Từ Huy kinh hồn bạt vía cố hết sức tránh kiếm đến nỗi hai chân quỳnh cả lại, những thớ thịt trên mặt giật giật liên hồi.

Không ai lường trước tình huống này, cả Từ Huy, Vong Hồn Nữ và Lương Đình Khôi đứng ngoài cũng thế.

Lương Đình Khôi hiểu rằng Tổ Tổ quyết không thay đổi ý định phục thù, hành động mới rồi là do nàng sợ bị sư phụ ngăn cản nên giả vờ làm như mình đã hồi tâm chuyển ý để nhằm đạt tới mục đích.

Lúc này tình cảm của chàng rất phức tạp.

Đương nhiên chàng tán thành hành động của Tổ Tổ, vì không thể thỏa hiệp theo kiểu Vong Hồn Nữ. Hành động thú vật vô đạo của Từ Huy cần phải trừng trị đích đáng đúng người đúng tội.

Nhưng mặt khác, việc Tổ Tổ trái sư mệnh sẽ dẫn đến hậu quả rất nghiêm trọng, mặc dù thấy rõ mười mươi là Vong Hồn Nữ quyết định sai nhưng sau này quan hệ giữa sư đồ sẽ khó lòng hàn gắn được.

Tổ Tổ nghiêng chặt rằng, trường kiếm công tới càng hung mãnh bội phần, kiếm thế càng lúc càng ác độc.

Từ Huy vừa nhãy sang tránh được một chiêu thì chợt thấy ánh kiếm lóe lên chém tạt xuống sườn trái, vôi vàng nằm sấp xuống lăn đi mấy vòng mới thoát hiểm, thanh kiếm chém sượt qua đầu đứt một chỏm tóc !

Vong Hồn Nữ nhãy một bước đứng chắn giữa hai người, đánh mắt nhìn Từ Huy ra lệnh :

- Đứng lên đi !

Tên này lồm cồm đứng dậy :

Tổ Tổ hai mắt đỏ ngầu, trừng trừng nhìn Từ Huy như muốn thiêu cháy hấn trong ánh mắt căm hờn, nghiêng rằng nói :

- Từ Huy ! Ngươi là đồ chó lợn sống thêm ô uế mặt đất. Ta thề nếu không giết được ngươi thì sẽ không làm người !

Vong Hồn Nữ cũng đã nổi giận, nhìn đồ đệ bằng ánh mắt như hai bó đuốc, rít lên :

- Tổ Tổ ! Mau thu kiếm lại !

Tổ Tổ chợt nhãy phắt sang trái để tránh khỏi vướng sư phụ, tả chưởng nhằm thẳng ngực Từ Huy đánh sang.

Vong Hồn Nữ phản ứng vô cùng thần tốc, chỉ thấy nhân ảnh loáng qua, trảo đã chop trúng uyển mạch Tổ Tổ.

- Không được vô lễ !

Tổ Tổ âm ức nói :

- Sư phụ...

Vong Hồn Nữ thấy đã khống chế được đồ đệ thì hơi bình tâm lại, giọng nói có phần dịu đi :

- Tổ Tổ, ngươi là cô nhi mồ côi cha mẹ, sư phụ đã đưa về nuôi dưỡng và truyền thụ võ công cho. Chẳng lẽ ngươi không nghĩ đến ân tình mười năm nay sư phụ đã cố công nuôi dạy thành người ?

Tổ Tổ nước mắt vòng quanh, nghẹn ngào không nói.

Vong Hồn Nữ kéo nàng lại gần rì vào tai nói mấy câu.

Tổ Tổ biến ngay sắc mặt, vùng khỏi tay sư phụ lùi lại, thở dốc một hồi. Có vẻ rất kích động, cuối cùng thần thờ nói :

- Không ngờ lại như thế !

Vong Hồn Nữ buông một tiếng thở dài.

- Tổ Tổ, ngươi bảo sư phụ phải làm thế nào đây !

Tổ Tổ cắn môi đáp :

- Ôn đức của sư phụ trọng như thái sơn, đồ nhi sẽ có cách tự xử !

- Hài tử ! Người không chịu thay đổi ý định sao ?

Tổ Tổ cắn chặt môi đến tóe máu, phát ra một tiếng :

- Không !

Lương Đình Khôi không thể kiên nhẫn nữa, liền rời chỗ nấp phi thân lao vút ra hiện trường, đồng thời kiếm cũng rút ra khỏi vỏ.

Từ Huy vừa nhận ra có người xuất hiện, nhưng chưa kịp phản ứng thì mũi kiếm Lương Đình Khôi đã dí vào hậu tâm.

Hắn cảm thấy lưỡi thép lạnh toát áp vào lưng, sợ đến toát mồ hôi, da mặt xám ngoét, đứng đờ ra không dám nhúc nhích.

Biến cố xảy ra quá bất ngờ. Mãi đến lúc đó Vong Hồn Nữ mới run giọng kêu lên :

- Tu La Kiếm !

Từ Huy nghe danh, ý thức được rằng sát tinh đã đến, cảm thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, phải cố lắm mới khỏi sụm người xuống.

Tổ Tổ ngẩng lên nhìn Lương Đình Khôi đứng sau lưng Từ Huy, thần tình của nàng rất quái dị không thể dùng từ ngữ mà hình dung được, tám thân kiêu diễm bỗng run lên, sắc mặt hồng lên rồi trắng bệch lại.

Chàng từng là người trong mộng của nàng, nhưng hiện thực tàn khốc đã làm tan tành giấc mộng ấy, bây giờ tất cả chỉ còn là ảo ảnh, là hư vô.

Tại sao tạo hóa lại trở trêu đến thế ?

Vong Hồn Nữ trấn tĩnh lại quát lên :

- Tu La Kiếm ! Ta đã cảnh cáo ngươi, sao bây giờ còn dám xen vào chuyện riêng của lão thân ?

Lương Đình Khôi đáp :

- Tại hạ cũng đã bày tỏ quan điểm với phương giá. Chính tại hạ đã hứa với Hồng cô nương là sẽ phân thây tên cẩu tặc này. Lần trước đã từng tha hãn một lần, nay tại hạ quyết đòi lại công đạo.

- Người dám !

- Tại hạ đã hứa tất phải thực hiện !

Lần trước đã gặp phải Lương Đình Khôi, Vong Hồn Nữ biết rằng tiểu tử này rất khảng khái, đã nói là làm. Nếu lần ấy bà ta không can thiệp kịp thời thì Từ Huy đã không còn mạng, nhưng bây giờ tình thế không dễ.

Vừa mới hiện thân, hắn đã không chế Từ Huy, chứng tỏ hắn đã cảnh giác và quyết tâm đạt mục đích.

Nghĩ thế, bà ta cố kéo dài thời gian để tìm cách đối phó.

- Người dám động đến Từ Huy, ta quyết không để ngươi yên đâu !

Lương Đình Khôi cười to một tràng đáp :

- Hô hô hô hô. Tại hạ thật không hiểu vì sao phương giá lại hành động thiên lệch như thế ? Đồ nhi bị nhục thống khổ tuyệt vọng đến mức chỉ muốn quỳ sinh, thế mà phương giá lại công nhiên bênh vực hung thủ quả là điều giang hồ xưa nay hiếm thấy !

Vong Hồn Nữ hàn giọng :

- Câm miệng ! Thu kiếm lại mau !

Lương Đình Khôi trả lời kiên quyết :

- Không đời nào !

Đôi mắt Vong Hồn nữ lấp lánh hàn quang chiếu thẳng vào mặt Lương Đình Khôi. Bà ta rút lên đe dọa :

- Người cho rằng Kim Châm Đoạt Mệnh không giết được người sao ?

Lương Đình Khôi trả lời không chút nhân nhượng :

- Thanh trường kiếm này của tại hạ cũng có thể lưu huyết người !

Vong Hồn Nữ mặt tái xanh, nhưng biết rằng lúc này không thể hành động khinh suất được. Bởi vì chỉ cần bà ta vọng động là số phận Từ Huy bị kết liễu ngay lập tức.

13. Tổ Nữ Thảm Hồn

Lương Đình Khôi suy tính rất nhanh.

Nay Từ Huy đã bị chàng khống chế, nếu như người bị hại không có mặt ở hiện trường, chàng định đoạt số phận kẻ tội nhân này còn có lý. Nhưng hiện Tổ Tổ đang ở đây thì cứ để nàng quyết định số phận của hắn, chàng không nên làm quá chức phận.

Vong Hồn Nữ đưa mắt thù hận nhìn Lương Đình Khôi, giống như giữa bà ta với chàng có mối thâm cừ đại hận nào không thể dung thứ, điều đó khiến người ta hết sức khó hiểu.

Phạm tội bạo dâm được coi là điều đại kỵ trong võ lâm, hành động đó trời người cùng oán. Thế mà đây người bị hại chính là ái đồ của Vong Hồn Nữ, bà ta đã không trừng trị mà dung thứ cho tội nhân, hơn thế nữa còn mắc sai lầm lớn lao hơn là cho hắn kết hợp với thiếu nữ đẹp như thiên tiên mà chính mình đã hạ nhục cướp đi sự trinh trắng.

Nên giải thích hành động đó như thế nào ?

Do lòng từ bi thánh thiện hay vì trí óc đã mù mẫm không còn phân biệt được phải trái ? Hay bởi một nguyên nhân bí ẩn nào khác ?

Từ Huy bị mũi kiếm dí vào hậu tâm, mồ hôi kết thành từng hạt lớn chảy ròng ròng xuống mặt. Đưa mắt thiếu nảo nhìn Vong Hồn Nữ cầu cứu.

Lúc này chỉ có Vong Hồn Nữ họa chăng mới cứu được hắn mà thôi.

Nhưng có thật Vong Hồn Nữ đủ khả năng cứu được hắn ?

Tổ Tổ di bước về phía Từ Huy.

Vong Hồn Nữ quát lên :

- Tổ Tổ ! Không được động !

Nàng đành phải dừng lại.

Vong Hồn Nữ tức giận đến run người, hỏi :

- Tổ Tổ ! Người nhất định muốn giết hắn cho bằng được phải không ?

Nàng nghiêng răng trả lời, giọng cay độc :

- Không những giết mà còn phân thân hắn làm muôn mảnh !

- Người hoàn toàn không đếm xỉa đến tình sư đồ hay sao ?

Tổ Tổ nước mắt chảy giàn giụa, thảm thiết nói :

- Sư phụ ! Đồ nhi từ lúc bị nhục trở đi kể như đã chết rồi. Bây giờ việc phục thù chỉ là hành động của cái xác không hồn mà thôi ! Còn ân đức của sư phụ, đồ nhi chỉ đành để đến kiếp sau sẽ xin báo đáp.

Nói như vậy đã là càn lời tâm ý.

Nhưng Vong Hồn Nữ không chút động lòng, thanh âm vẫn gay gắt như trước :

- Tổ Tổ ! Người vẫn còn yêu Tu La Kiếm, đúng không ?

Nàng cắn chặt môi đến bật máu, cổ ghì đôi dòng lệ đáp :

- Đồ nhi thừa nhận. Nhưng đó chỉ là chuyện của quá khứ. Bây giờ đồ nhi đã không còn tư cách để yêu bất cứ nam nhân nào !

Lời nàng còn đáng cảm động hơn cả nước mắt, đó là lời của một trái tim tan vỡ khiến bất cứ ai nghe thấy cũng phải động lòng rơi lệ !

Vong Hồn Nữ nói :

- Ta đã từng cảm người không được quan hệ với hân.

Giọng Tổ Tổ vô cùng khản thiết :

- Sư phụ ! Xin đừng nhắc đến chuyện đau lòng đó nữa ! Nó đã thành khói sương qua lâu rồi.

Lương Đình Khôi thấy sống mũi cay xè, tưởng chừng không cầm được nước mắt. Tổ Tổ đối với chàng, chẳng những chỉ riêng ái tình mà còn có cả nhân tình. Trước đây nàng dành hết tình yêu của mình cho chàng, nhưng khi bị hại, chàng chấp nhận tiếp thụ tình yêu đó để mong cứu tính mạng nàng thì Tổ Tổ đã kiên quyết cự tuyệt, đó là hành động hy sinh cao cả. Vì người mình yêu.

Nói thực lòng chàng chưa nảy sinh tình luyến ái đối với nàng, nhưng trong tình cảnh bi thảm đó, chàng nói rằng mình yêu nàng mà không chút hối hận, vì xét rằng không hề dối lương tâm, bởi lúc đó có thể tình thương đã phần nào biến thành tình ái. Bây giờ thì tình thế đã không còn cứu vãn được nữa, chàng chỉ đành vĩnh viễn mang mối nợ ân tình của nàng nữa mà thôi, có báo đáp được phần nào chăng là giúp nàng trả được oán cừu.

Từ Huy thấy tình thế đã trở nên nghiêm trọng, với bản năng cầu sinh, hân la lên một cách thảm hại :

- Tiền bối ! Lão nhân gia đã chấp thuận trước vãn bối.

Tổ Tổ bước vòng qua sư phụ, thanh trường kiếm trong tay vung lên rợp ánh hàn quang.

Vong Hồn Nữ hét lên, đồng thời nghiêng răng phát ra một chưởng.

Tổ Tổ bị chưởng lực đổ nhào về phía trước.

Từ Huy thấy áp lực từ Tổ Tổ nghiêm trọng hơn, vì để bảo mệnh nên không quản đến mũi kiếm sau hậu tâm nữa, xoay mình né tránh. Trường kiếm của Lương Đình Khôi hơi chệch đi nhưng cắm sâu vào tới tận xương sống làm máu vọt ra.

Vết thương chưa đến nỗi chí mạng, chỉ làm Từ Huy chao đảo như muốn ngã.

Tổ Tổ bị trúng chưởng, lại thấy Từ Huy tránh sang bên làm chiêu kiếm chệch đích, nhưng vì Từ Huy bị thương nên chừng lại chốc lát làm nàng có đủ thời gian đứng thẳng dậy biến chiêu, tiếp tục vung kiếm bổ xuống !

Lương Đình Khôi thu kiếm lùi lại.

Phập !

Ồi !

Tiếng thanh kiếm chém vào cơ thể người và tiếng rú thê thảm gần như phát xuất đồng thời, cả bả vai lẫn cánh tay trái của Từ Huy bị chém đứt lìa rơi phịch xuống đất.

Vong Hồn Nữ gầm lên :

- Tổ Tổ ! Người là kẻ nghịch đồ !

Dứt tiếng quát, hữu thủ lại giồng lên.

Tổ Tổ rên lên một tiếng sầu muộn, người ngã sấp xuống nhưng vẫn cố sức giương kiếm lên.

Lại một tiếng la thảm phát xuất từ miệng Từ Huy.

Tổ Tổ bị một chưởng của sư phụ lặn đi hai vòng nhưng mũi kiếm vẫn áp sát không chịu rời khỏi thân thể Từ Huy, đâm sâu vào trên hân rồi cuối cùng dừng hẳn lại trong lồng ngực đã không còn động đậy nữa.

Hiện trường máu nhuộm hồng nhìn đến ghê mắt.

Máu từ những vết thương chí mạng trên mình Từ Huy, máu từ miệng Tổ Tổ phun ra thành vũng.

Vong Hồn Nữ chân nhũn đi ngồi phệt xuống bên thi thể Từ Huy tay ôm lấy khuôn mặt tuấn tú nay đã trắng bệch như tờ giấy, mặt bà ta méo xệch đi trông hết sức đau thương và bi thảm, miệng lẩm bẩm những gì không rõ, chỉ thấy ở đôi môi mấp máy không thôi, đôi dòng lệ lã chã tuôn trào.

Lương Đình Khôi đứng phát ngớ, hoàn toàn quẫn trí, không sao cắt nghĩa được trạng huống kỳ quặc mà mình đang chứng kiến.

Vong Hồn Nữ đánh trọng thương ái đồ lại biểu lộ sự thống khổ vì sự dèn tội của hung thủ, công nhiên than khóc bên thi thể hân. Trong võ lâm xưa nay đã xảy ra trường hợp trái lẽ thường như thế ? Chẳng lẽ Vong Hồn Nữ đã hóa điên, mất hết lý trí ?

Tổ Tổ gượng ngẩng đầu lên, đôi má tái nhợt đi, máu bắn lên bộ bạch y thành từng đám đỏ như những đóa hoa.

Nàng nhìn Vong Hồn Nữ khó nhọc nói :

- Sư phụ... Đồ nhi... Không trách lão nhân gia đâu. Sư phụ buộc lòng... Phải làm như thế...

Sau đó nàng quay sang Lương Đình Khôi gương mặt biểu lộ một nụ cười bi thảm.

Lương Đình Khôi vội bước đến quỳ xuống bên nàng.

- Tổ Tổ cô nương ! Thương thế có sao không ?

Chàng tin rằng với chưởng đó của Vong Hồn Nữ, chưa đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng.

Tổ Tổ trả lời qua làn nước mắt :

- Lương đại ca ! Muội... Không sao đâu !

Lương Đình Khôi luồn cánh tay xuống dưới đầu Tổ Tổ, lo lắng nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt của nàng.

Nàng nhìn sâu vào mắt Lương Đình Khôi một lúc, trong đó chứa đựng tình yêu vô bờ bến, không còn dấu vết nào của nỗi thống khổ và sự thù hận, chỉ có niềm hạnh phúc và hy vọng giải thoát.

- Lương đại ca ! Muội thế là mãn nguyện rồi !

Nàng nói xong bỗng phun ra một vòi máu tới tận ngực áo Lương Đình Khôi, đầu lả xuống trong cánh tay chàng.

Lương Đình Khôi không ngờ thương thế nàng trầm trọng đến thế, máu như sôi lên vì căm hận.

Có ai ngờ Vong Hồn Nữ chỉ vì để bảo vệ kẻ tội lại đang tâm hạ sát thủ đối với người bị hại cũng là truyền nhân duy nhất của mình ? Thật là hành vi ác độc của loài rắn rết !

Chàng quay lại đưa đôi mắt rực lửa nhìn Vong Hồn Nữ.

Bà ta vẫn cúi xuống lăm nhăm với thi thể Từ Huy, hoàn toàn không quan tâm gì đến những sự việc xung quanh.

Tổ Tổ gượng ngẩng lên nói :

- Xin chàng đừng đối với sư phụ như thế ?

Lương Đình Khôi lại cúi nhìn nàng, không hiểu gì câu nàng vừa nói.

- Tổ Tổ cô nương...

Lúc này chàng không biết hỏi gì hơn, biết đây là phút lâm chung của thiếu nữ bất hạnh, lòng chàng tràn ngập lòng xót thương.

Tổ Tổ gắng sức nở nụ cười nói :

- Lương đại ca. Xin cho muội được xưng hô như thế một lần cuối cùng.

Giọng chàng run lên, đôi mắt đỏ hoe, chớp chớp cố ngăn cho nước mắt khỏi trào ra.

- Lương đại ca ! Muội hận rằng... Giữa chúng ta vô duyên... Nhưng... Có thể nhắm mắt được rồi... Tên cầm thú đó... Đã phải trả giá...

Nàng thở dốc một hồi, thân thể run lên rồi cố lấy hết tàn lực nói tiếp :

- Muội rất mãn nguyện... Vì được chết... Trong tay đại ca...

Lương Đình Khôi cúi xuống gần sát mặt nàng xúc động nói :

- Tổ Tổ ! Ta hứa với nàng rằng kiếp sau nhất định tìm nàng !

Không biết chàng có tin vào kiếp sau hay không, nhưng lời chàng hết sức chân thành và tha thiết.

Một nụ cười khô héo nở trên môi Tổ Tổ. Nàng thều thào :

- Lương đại ca ! Cảm ơn chàng ! Như vậy là quá đủ !. Thiếp sẽ ghi nhớ... Hẹn kiếp sau...

Tới đó, miệng nàng ộc ra một búng máu nữa, người lả đi.

Lương Đình Khôi hốt hoảng lay gọi :

- Tổ Tổ !.

Nàng lại mở mắt ra :

- Lương đại ca !. Thiếp... Đi đây !

Thân thể nàng đột nhiên lắc mạnh, thở hắt ra một lần cuối cùng, nhưng môi vẫn mấp máy :

- Đại ca...

Rồi nàng lả xuống cánh tay chàng, đôi mắt diễm lệ dần dần đi rồi từ từ khép lại, một nửa mặt nhợt nhạt nhưng trên môi vẫn ngưng đọng nụ cười.

Nàng đã chết một cách thanh thản.

Lương Đình Khôi thét lên, cố lay gọi nàng nhưng chợt nhận ra đôi mắt nàng đã vĩnh viễn khép lại, không bao giờ còn mở ra nữa ! Chàng nghiêng chặt răng, thấy cổ họng mình khô đắng, đăm đăm nhìn gương mặt thánh thiện của nàng một lúc, lẩm bẩm :

- Tổ Tổ ! Nàng hãy yên lòng mà đi. Kiếp này chúng ta vô duyên, nhưng kiếp sau ta nhất định tìm nàng !

Nói xong đặt nàng nằm ngay ngắn lên bờ đá.

Vong Hồn Nữ đột nhiên ngẩng lên quay sang phía đồ đệ.

Lương Đình Khôi hơi dịch ra một chút, đưa mắt theo dõi hành động của đối phương.

Sắc mặt Vong Hồn Nữ tái mét, già hẳn đi, trông thật yếu đuối và đáng thương.

Hai thi thể chỉ cách nhau vài bước.

Vong Hồn Nữ không buồn đứng lên, cứ lê hai đầu gối mà tiến sang Tổ Tổ, đưa tay lau vết máu ở bên khoe miệng và trên má nàng, cất giọng thê lương :

- Hải tử ! Sư phụ không có ý làm người bị thương... Chẳng qua vì cấp bách nên nặng tay một chút... Tuy có nặng nhưng chưa đến nỗi hệ trọng. Hải tử !. Lẽ ra con không chết... Sao lại phải tự tận... Để bỏ sư phụ lại một mình ?

Lương Đình Khôi mở tròn mắt kinh ngạc. Thì ra Tổ Tổ mất mạng không phải do trúng chưởng Vong Hồn Nữ. Nàng đã tự đoạn tâm mạch mà chết.

Không sai !

Lương Đình Khôi đã thấy rõ cường lực của Vong Hồn Nữ quả thật không đủ gây ra nội thương chí mạng.

Vong Hồn Nữ nước mắt chứa chan, tiếp tục lẩm bẩm :

- Hài tử ! Dù nói thế nào, chung quy lại cũng là do sư phụ giết con ! Nhưng sư phụ còn biết làm cách nào khác được ? Ôi... Tổ Tổ ! Sư phụ không cầu xin con tha thứ, những năm còn lại, sư phụ chỉ còn sống trong sự hối hận dày vò...

Lương Đình Khôi không ghìm nổi cơn phẫn hộ, nghiêng răng nói :

- Phương giá giết đồ đệ, bảo vệ hung thủ, trái hẳn với sư đạo võ đạo nay còn nói những lời hối hận giả dối thì có ích gì ? Chắc hẳn Tổ Tổ cô nương ở dưới suối vàng không thể nhắm mắt.

Vong Hồn Nữ ngược đôi mắt thất thần nhìn Lương Đình Khôi nhưng không nói gì, lại cúi xuống thi thể Tổ Tổ lẩm bẩm :

- Tổ Tổ ! Mười mấy năm sư đồ bên nhau tránh xa nhân thế, nương tựa vào nhau mà sống, tình thương đem dần trải cho nhau. Con là niềm an ủi duy nhất của sư phụ, nỡ nào sư phụ tệ bạc với con ? Nhưng việc này con cũng hiểu đấy, sư phụ không còn cách nào khác. Từ đây sư phụ sẽ làm bạn với lâm tuyền để sám hối tội lỗi của mình...

Lúc này tình cảm của Lương Đình Khôi rất phức tạp. Chàng nghi hoặc, không hiểu có phải thật sự Vong Hồn Nữ đã hối hận hay không.

Nhưng cho dầu thế nào thì hối hận bây giờ đã quá muộn. Không có bất cứ thứ gì trên đời có thể đổi lại nỗi mạng người đã mất.

Có lúc chàng muốn xuất kiếm đâm chết phụ nhân ác độc như rắn rết này, nhưng câu nói của Tổ Tổ chợt văng vẳng bên tai chàng :

- Đồ nhi không trách sư phụ đâu, lão nhân gia buộc lòng phải làm như thế.

Và hiện tại, đáng vẻ bi thương thống khổ của bà ta. Không ai nói trái lòng mình khi khóc thương một người đã chết.

Trong lòng thấy kích động, chàng buột miệng hỏi :

- Vì sao phương giá lại hành động như thế ? Vì sao !

Vong Hồn Nữ chậm rãi đứng lên, lưng còng xuống trông già nua như một lão phụ nhân, hồi lâu mới nói :

- Lão thân hy vọng sự việc song toàn. Ngờ đâu kết quả lại bi đát thế này. Ngồi tan ngọc vỡ !

Lương Đình Khôi nhíu mày hỏi :

- Phương giá nói “lưỡng toàn” là ý tứ làm sao ?

Giọng Vong Hồn Nữ hơi đành lại :

- Lão thân không thể giải thích cho người được !

Lương Đình Khôi “hừ” một tiếng, nói :

- Phương giá bội nghịch sư đạo, chà đạp lên nghĩa sư đồ. Tại hạ với Tổ Tổ cô nương tuy chưa thực nói là đã nặng tình nhưng vẫn có đạo nghĩa tồn tại. Phương giá...

Vong Hồn Nữ gào lên :

- Người định làm gì ?

Lương Đình Khôi nghiêng răng đáp :

- Phương giá buộc phải giải thích, nếu không...

Lương Đình Khôi ấn tay vào chuôi kiếm. Chàng nhìn lại thi thể của thiếu nữ bất hạnh và những lời thề thiết lúc lâm chung choán hết tâm trí chàng.

Lúc này chàng không muốn tranh biện nữa, sẵn sàng nói chuyện bằng bình khí.

Vong Hồn Nữ bỗng khoát tay nói :

- Người đi đi ! Ta không cần giải thích, cũng không muốn gì hết ! Hãy để ta ở lại một mình với chúng !

Thế rồi bà ta chợt ngồi thụp xuống chụp lấy cánh tay bị chặt nửa của Từ Huy, ôm vào lòng, cất lên một chuỗi cười...

Mà có lẽ đó không phải tiếng cười mà chỉ là tiếng rú điên cuồng khiến lòng người ta tan nát !

Lương Đình Khôi đứng phát ngớ. Bà ta đã phát điên rồi chăng ?

Vong Hồn Nữ cứ cười mãi không dứt, đung đưa cánh tay của Từ Huy trong lòng giống như người mẹ đang ru con, hướng đôi mắt vô hồn vào khoảng không xa xăm như tìm kiếm dĩ vãng nào đó hết sức đau buồn.

Đúng là hành động của một kẻ điên !

Chỉ có cách đó mới giải thích được nỗi thống khổ cực hạn của bà ta đối với kẻ đã gieo bất hạnh cho đồ đệ của mình.

oOo

Một nhân ảnh màu trắng thấp thoáng phía tả ngạn con suối.

Bởi Vong Hồn Nữ quay lưng về phía Bạch y nhân vừa xuất hiện nên chỉ có Lương Đình Khôi phát hiện ra.

Người đó vẫy tay về phía chàng.

Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu :

- Bạch Y Truy Hồn đang muốn gặp mình, chàng liền hướng lên sườn núi.

Hiện tại chàng không có lý do gì để trừng phạt một người thống khổ đến cực hạn như vậy, nếu không nói là người đó đã phát điên.

Vong Hồn Nữ vẫn ngồi y nguyên trước thi thể Từ Huy, thậm chí không biết Lương Đình Khôi vừa đi khỏi hiện trường.

Bạch Y Truy Hồn không nói gì, dẫn Lương Đình Khôi ngược lên một quãng rồi dừng lại bên bờ đá.

Hai người đứng đối diện nhau với khoảng cách chừng một trượng.

Bạch Y Truy Hồn tay cầm bạch chiết phiến, cũng vẫn mang chiếc mặt nạ trắng toát trông bí hiểm như mọi khi.

Lương Đình Khôi nhận thấy rằng mỗi lúc gặp mình, đối phương bao giờ cũng giữ một khoảng cách khá xa.

Đối với chàng, đây là nhân vật bí ẩn, quan hệ giữa họ chẳng ra bằng hữu mà cũng không phải thù địch, điều kỳ quặc là Bạch Y Truy Hồn thường tỏ thiện ý với Lương Đình Khôi mà chàng không hiểu vì lý do gì.

Lương Đình Khôi lên tiếng trước :

- Các hạ dẫn tại hạ tới đây có gì chỉ giáo ?

Vừa hỏi, chàng vừa nghĩ cách bộc trần lai lịch thân phận của đối phương để giải đáp mối hoài nghi đè nặng trong lòng mình.

Bạch Y Truy Hồn đáp :

- Chỉ giáo thì không dám, nhưng bốn nhân có đôi điều muốn nói với người.

Giọng y hết sức thiếu tự nhiên, giống như cố tình cái giọng, thanh âm phát ra the thé nghe rất khó chịu.

Lương Đình Khôi nói :

- Vậy trước hết tại hạ xin hỏi vài câu.

Bạch Y Truy Hồn gật đầu :

- Được người cứ hỏi !

Lương Đình Khôi nói ra nỗi băn khoăn trong lòng mình bấy lâu nay :

- Các hạ từng nói rằng nơi nào xuất hiện Huyết Thư. Có thể tìm được Lê Như Ngọc, đúng vậy không ?

Bạch Y Truy Hồn thừa nhận :

- Đúng. Bốn nhân có nói như vậy.

- Sao lâu nay Huyết Thư xuất hiện mấy lần mà vẫn không thấy cô ta xuất hiện bao giờ cả ?

Bạch Y Truy Hồn đáp :

- Cũng có thể cô ấy đã trông thấy người.

- Có thể ư ? Sao lại nói thế ?

- Việc này... Người cũng biết đấy, sư phụ Như Ngọc cấm cô ta quan hệ với người. Vì thế ta suy đoán rằng Như Ngọc không dám trái sư lệnh, tìm cách lánh mặt người.

Lương Đình Khôi ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao các hạ biết rằng Bạch Phát Tiên Bà ngăn cấm Như Ngọc quan hệ với tại hạ ?

- Ta có lần nghe lầm bà ta huấn thị đồ đệ mà !

Lương Đình Khôi càng tỏ ra bức xúc, hỏi :

- Vì sao bà ta làm thế, các hạ có biết không ?

Bạch Y Truy Hồn đáp :

- Ta không rõ lắm. Nhưng hình như do chuyện ân oán gì đó từ thế hệ trước người...

Lương Đình Khôi buột miệng hỏi :

- Ân oán thế hệ trước ?

Chàng tỏ ra rất kích động. Đó là điều mà trước đây chàng chưa hề nghĩ tới, nghiêng rằng hỏi tiếp :

- Như vậy chẳng lẽ giữa Bạch Phát Tiên Bà và gia sư có oán cừu gì ?

Hỏi xong chàng chăm mắt nhìn đối phương.

Bạch Y Truy Hồn lắc đầu :

- Đó là ta chỉ suy đoán thế thôi. Chưa hẳn đã chính xác...

Lương Đình Khôi nói giọng quả quyết :

- Không đúng ! Gia sư hoàn toàn tín nhiệm Bạch Phát Tiên Bà, còn sai tại hạ đến gặp bà ta nhờ một việc nữa.

Bạch Y Truy Hồn nói :

- Thế thì lạ thật. Nhưng bốn nhân chỉ suy đoán thế nên có thể sai. Lệnh sư bảo người nhờ bà ta việc gì ?

Lương Đình Khôi ngần ngừ một lát mới trả lời :

- Nhờ nói ra địa chỉ của một vị cao nhân tiền bối.

- Vị nào thế ?

- Xin lỗi ! Cái đó thì không thì không thể nói cho các hạ được.

Bạch Y Truy Hồn bỗng cười hắc hắc, nói :

- Thần Kiếm Giang Phong chứ gì ?

Lương Đình Khôi chợt thấy tâm thần rung động !

Chàng ngẩn mặt nhìn đối phương, giống như mình gặp phải quỷ. Mà cứ xem hình dáng của Bạch Y Truy Hồn có khác gì ma quỷ đâu ? Tầm vóc nhỏ bé, bận bộ y phục màu trắng rộng thùng thình, bộ mặt cũng trắng nhách không chút sinh khí, lại thêm giọng nói thê thê rất khó nghe.

Hơn thế nữa, dường như tất cả những bí ẩn trong lòng chàng đối phương đều biết cả, làm sao không run sợ ?

Chàng thẳng thốt hỏi :

- Vì sao các hạ biết được điều này ?

Bạch Y Truy Hồn đáp :

- Có gì khó đâu ? Người trong giang hồ đều biết Thần Kiếm Giang Phong và Phi Long Kiếm Triệu Quảng Hàm là bằng hữu chi giao. Mười mấy năm trước vì lý do gì không rõ, mối quan hệ của họ nhạt dần và mỗi người một phương. Với tính cách của hai người này, chắc không đến nỗi xảy ra chuyện gì nghiêm trọng đến nỗi phải đoạn giao, nhất định chỉ do sự hiểu lầm. Và do hiểu lầm thì đương nhiên có lúc hiểu ra sự thật. Người nói có đúng không ?

Thật là điều bất khả tư nghị !

Chuyện trong nhà mà chàng lại chẳng biết chút gì, trong khi đối phương nói vanh vách như đọc lòng bàn tay của mình vậy, quả tình hiếm nghe hiếm thấy ?

Từ đó mà ngẫm ra, có thể suy đoán trên của bạch Y Truy Hồn là rất có khả năng.

Nói rằng ân oán của thế hệ trước, như vậy chỉ có sư phụ và Bạch Phát Tiên Bà. Chính Như Ngọc cũng nói rằng chỉ sau khi biết rõ lai lịch, sư phụ của nàng mới tìm cách ngăn cản mối quan hệ giữa hai người, còn nói thẳng trước mặt rằng chàng không xứng.

Có thể đó chỉ là chuyện hiểu lầm giống như sư phụ với Thần Kiếm Giang Phong không ? Nhưng bây giờ không phải lúc bận tâm đến vấn đề này, chàng liền hỏi :

- Các hạ... Có biết Giang liên bối ở đâu không ?

Bạch Y Truy Hồn như đã chuẩn bị từ trước, trả lời ngay :

- Bồn nhân không biết vị đó ở đâu, nhưng tin rằng nếu đã ở trong khu vực này thì trước sau cũng sẽ xuất hiện ở trường tranh đoạt Huyết Thư.

- Như vậy là cuộc tranh đoạt vẫn chưa kết thúc ?

Bạch Y Truy Hồn đáp :

- Đương nhiên là chưa, bởi vì chưa có ai đạt được mục đích.

Lương Đình Khôi ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Thôi được, bây giờ đến lượt các hạ.

Bạch Y Truy Hồn liền hỏi :

- Tin tức Vong Hồn Nữ lấy được chiếc hộp đựng Huyết Thư có phải do người truyền ra trước tiên ?

Lương Đình Khôi thừa nhận :

- Không sai !

- Người có thể chứng thực tin tức đó chứ ?

Lương Đình Khôi bất giác đưa mắt nhìn về phía tiểu vịnh. Vong Hồn Nữ vẫn ngồi bất động bên hai tử thi, hoàn toàn không chú ý gì đến ngoại cảnh.

Chàng trả lời, giọng bỗng khàn đi :

- Tin đó tại hạ nghe được từ chính miệng truyền nhân của bà ta là Tổ Tổ cô nương nói ra, tất phải đúng sự thật.

Lương Đình Khôi không thú thực cũng không được, bởi vì mười ngày trước chàng đã lỡ lời nói ra với Kim Đồng, sau đó Kim Đồng báo cho Thái Cực Lão Nhân, rồi tiếp đến cả vị Thái Thượng Hộ Pháp của Thiên Tinh Môn là Cái Thế Kiếm Vương và Bạch Phát Tiên Bà đều biết.

Nhưng bây giờ chiếc vỏ hộp ở trong tay chàng, do kỳ duyên mà chàng lại được Thái Cực Lão Nhân tặng pho Huyết Thư chép lại.

Có lẽ Bạch Y Truy Hồn vẫn chưa biết tác dụng kỳ diệu của chiếc vỏ thép và chính Huyết Thư hoặc một bản sao của nó đang ở trong tay Thiên Tinh Môn chủ.

Bạch Y Truy Hồn cũng nhìn về phía tiểu vịnh, nói :

- Hiện Thiên Tinh môn đang tập trung lực lượng đối phó với Vong Hồn Nữ.

Lương Đình Khôi trầm ngâm nói :

- Việc đó là đương nhiên thôi...

Chàng chợt nhớ lại lúc nãy Từ Huy rỉ tai nói thầm với hai tên Thiên Tinh võ sĩ và sau đó chúng liền chạy đi. Chắc Từ Huy cho hai tên thủ hạ về báo cho Thiên Tinh môn biết Vong Hồn Nữ ở đâu .

May mà chàng hạ sát hai tên này, nếu không bây giờ chắc Thiên Tinh môn đã tập trung cao thủ đến đây rồi.

Vong Hồn Nữ đã hết lòng bảo vệ Từ Huy như vậy mà hắn vẫn dùng thủ đoạn hèn hạ đối phó với bà ta, quả là đáng chết một trăm lần !

Chàng nhìn thẳng mặt đối phương hỏi :

- Các hạ cũng muốn tranh đoạt Huyết Thư, tất phải có kế hoạch đối phó với Vong Hồn Nữ !

Bạch Y truy Hồn chỉ ừm một tiếng.

Lương Đình Khôi vẫn tiếp tục truy vấn :

- Các hạ định trực tiếp đi đấu với Vong Hồn Nữ hay chờ cơ hội khác thuận lợi hơn để chiếm lấy nó ?

- Cả hai khả năng đều có thể...

Rồi chợt chuyển ngay đề tài :

- Tu La Kiếm ? Người vừa có một thời gian bị mất tích, việc đó nên giải thích thế nào ?

Lương Đình Khôi phản vấn :

- Mất tích ư ? Chẳng lẽ các hạ không gặp ai đó thì bao là họ mất tích hay sao ?

- Thôi được ! Bây giờ bốn nhân hỏi câu này. Trong thời gian mười ngày vừa qua người đi theo Thái Cực Lão Nhân, đúng không ?

Lương Đình Khôi nghe đối phương hỏi đến Thái Cực Lão Nhân, lòng không khỏi lo lắng.

Liệu Bạch Y Truy Hồn có biết bí mật về kiếm quyết không ? Thái Cực Lão Nhân có gặp chuyện gì bất trắc không ?

Liền kiếm cách trả lời :

- Tại hạ có gặp vị tiền bối đó nhưng không theo ông ta. Nhưng việc đó có liên quan gì đến các hạ chứ ?

- Vì Thái Cực Lão Nhân đã từng bị Thiên Tinh Môn cưỡng bức để lợi dụng. Vì không biết chúng lợi dụng lão họ Phạm đó vào mục đích gì nên muốn tìm lão để thương lượng.

- À !

Lương Đình Khôi thâm thở phào, thản nhiên nói :

- Vậy thì các hạ cứ tìm Phạm lão tiền bối mà thương lượng.

Bạch Y Truy Hồn hỏi :

- Người có biết Thái Cực Lão Nhân ở đâu không ?

Lương Đình Khôi lắc đầu :

- Tại hạ không biết. Phạm lão tiên bối nói rằng từ nay sẽ ẩn tích không còn hành khất giang hồ nữa.

Bạch Y Truy Hồn cúi đầu trầm mặc.

Lương Đình Khôi không biết đối phương đang nghĩ gì. Bên trong tấm mặt nạ, bộ mặt thật của nhân vật quỷ quái yêu ma này là ai vậy ?

Mặc dù mỗi lời nói, mỗi hành động của Bạch Truy Hồn đều hết sức thần bí khó hiểu, nhưng y đối với Lương Đình Khôi không có vẻ gì là thù địch mà trái lại còn tỏ ra thiện chí, còn với mục đích gì thì không sao đoán biết được...

Tuy nhiên Lương Đình Khôi luôn luôn tự nghĩ mình phải cảnh giác. Khi mà đối phương biết về mình rõ như bàn tay, trong lúc đó mình lại chẳng biết gì về đối phương thì điều này thật là đáng sợ !

Chợt vang lên tiếng bước chân.

Lương Đình Khôi ngược lên nhìn, lòng bỗng sửng sốt. Chỉ thấy Vong Hồn Nữ hai tay cắp hai tử thi ngược dòng khe đi lên, dáng vẻ rất khó nhọc.

Bà ta làm gì vậy ?

Vong Hồn Nữ đi ngang qua trước mặt hai người, đương nhiên chẳng thể không trông thấy họ nhưng không hề có chút phản ứng gì, cứ trầm mặc bước đi, vẻ mặt vô cùng thống khổ.

Vong Hồn Nữ đau thương cho ái đồ là điều tất nhiên. Nhưng Lương Đình Khôi lại biết rằng bà ta còn thống khổ hơn trước cái chết của tên dâm ác Từ Huy, kẻ đã làm hại chuyện đời Tố Tố và thủ phạm trực tiếp gây nên cái chết của nàng.

Vong Hồn Nữ mang thi thể Tố Tố đi tìm nơi mai táng cho ái đồ là hợp lẽ, nhưng còn đưa tử thi Từ Huy theo làm gì ?

Lương Đình Khôi ngẫm nghĩ một lát rồi bước theo Vong Hồn Nữ.

Bạch Y Truy Hồn đứng trầm mặc nhìn theo.

oOo

Vong Hồn Nữ theo dòng khe ngược lên có tới nửa dặm mới dừng lại.

Dưới vách đá bên bờ khe có một tiểu thạch động, bà ta đặt hai tử thi xuống ngay trước động khẩu, đứng thở một lúc rồi trước tiên đem thi thể Từ Huy bỏ vào thạch động đặt ngay ngắn, sau đó quay ra định mang tiếp thi thể Tố Tố vào.

Ý định của Vong Hồn Nữ đã rõ. Bà ta muốn đưa hai người hợp táng trong tiểu thạch động này.

Chính lúc Vong Hồn Nữ vừa cúi xuống thì Lương Đình Khôi từ sau khúc cong của dòng khe bước nhanh tới.

Chỉ nhìn qua hiện trường, chàng liền hiểu ra có sự liên nói :

- Phương giá hãy chậm !

Vong Hồn Nữ liền đứng thẳng lên, bấy giờ mới nhận ra Lương Đình Khôi, ánh mắt đang ảm đạm chợt long lên, hần giọng hỏi :

- Người muốn gì ?

Lương Đình Khôi không trả lời mà lại hỏi :

- Phương giá định đem hai người hợp táng ?

- Không sai !

Lương Đình Khôi danh giọng nói :

- Tại hạ phản đối !

Vong Hồn Nữ nhú này hỏi :

- Người phản đối ư ?

- Không sai !

Chàng nói thêm, thái độ hết sức cương quyết :

- Tại hạ cực lực phản đối !

Hô hô hô hô.

Vong Hồn Nữ bỗng ngửa mặt cất một tràng cuồng tiếu.

Lương Đình Khôi chờ đối phương dứt tràng cười mới tiếp tục nói :

- Tại hạ thấy ở đây không có gì đáng cười cả. Tại hạ đang nói chuyện hết sức nghiêm túc.

Vong Hồn Nữ bỗng hần giọng :

- Người dựa vào đâu mà phản đối ?

Da mặt bà ta giật giật, ánh mắt chột hiện sát cơ.

Lương Đình Khôi hỏi :

- Phương giá không nghĩ đến vấn đề Tổ Tổ cô nương vì lý do nào mà thiệt mạng hay sao ?

Vong Hồn Nữ nghiêng chặt răng bật lên :

- Việc đó liên quan gì đến người ?

Lương Đình Khôi trầm tĩnh đáp :

- Tại hạ tự cho rằng mình có trách nhiệm can thiệp vào việc này. Tổ Tổ cô nương ôm nhục ngâm hận mà chết, có thể nói chết mà không nhắm được mắt. Thế mà hôm nay phương giá làm trái đạo nghĩa, đem cừ nhân mà cô ta căm thù đến tận xương tủy, cũng là thủ phạm trực tiếp dẫn đến cái chết oan uổng đó hợp táng với cô ta. Tổ Tổ đã chết, không thể chống đối được hành động trái lẽ thường. Và, bởi thế tại hạ thay cô ta đòi hỏi công lý !

Vong Hồn Nữ lùi lại hai bước, tay giơ lên.

Lương Đình Khôi biết rõ đối phương thi triển “kim châm đoạt mệnh” lợi hại như thế nào, không chút do dự rút ngay trường kiếm khỏi bao.

Ánh hàn quang tỏa ra rợp mắt.

Vong Hồn Nữ bức thị nhìn đối phương, đôi mắt đỏ ngầu phát ra xanh lạnh nhìn rất đáng sợ.

Sắc mặt Lương Đình Khôi cũng hiện sát cơ. Chàng quyết định, chỉ cần Vong Hồn Nữ, bắt đầu xuất thủ, mình sẽ sử dụng chiêu kiếm vừa lĩnh hội được trong Huyết Thư, tin rằng chỉ có cách đó mới khống chế được đối phương.

Mặc dù chưa dùng đối địch lần nào nhưng chàng tin rằng chiêu kiếm đó đủ khả năng thắng được Vong Hồn Nữ.

Hai người đứng chằm chằm nhìn nhau một hồi lâu, cuối cùng Vong Hồn Nữ thu hồi mục quang, từ từ hạ tay xuống.

Bà ta cất giọng nặng nề nói :

-, Tu La Kiếm, có lẽ lão thân đã sai từ lúc đầu.

Lương Đình Khôi khẳng định :

- Rõ ràng là phương giá sai rồi !

Nhưng Vong Hồn Nữ không nói hết câu, nảo nuốt thở dài một tiếng.

Lương Đình Khôi tra kiếm vào bao, trong lòng hết sức khốn quẫn. Chàng không sao hiểu được thái độ và ý nghĩ của vị nữ sát tinh này.

Chàng gặng hỏi :

- Phương giá còn chưa nói hết câu.

- Lão thân không muốn nói với người.

Lương Đình Khôi đầu đầu :

- Thế cũng được, tại hạ cũng không muốn biết. Còn bây giờ hãy coi như đây là lời thỉnh cầu. Xin cho tại hạ đem Tổ Tổ cô nương đi táng ở nơi khác.

Vong Hồn Nữ không đáp mặt lộ vẻ trầm tư.

Lương Đình Khôi nói thêm :

- Về lời thỉnh cầu này, tại hạ sẽ kiên trì giữ lập trường.

Vong Hồn Nữ chợt thở dài hỏi, mắt không nhìn đối phương mà nhìn xuống thi thể ái đồ :

- Tu La Kiếm, người đối với hải tử đáng thương này hoàn toàn không phải vô tình, đúng không ?

Giọng nói bà ta nhỏ dần, điệu bộ yếu ớt trông như một phụ nhân bình thường đang trong cơn đau khổ.

Lương Đình Khôi cũng dịu giọng :

- Vâng. Tại hạ không phủ nhận.

Vong Hồn Nữ khẽ gật đầu :

- Thôi được. Người mang nó đi đi !

Thế rồi bà ta nặng nề ngồi xuống một phiến đá, toàn thân như mất hết sức lực, nước mắt trào ra, những lấm nhảm :

- Oan nghiệt ! Thật là oan nghiệt !

Nói xong cúi gục đầu, đôi vai run run trông thật đáng thương.

- Oan nghiệt ư ? Bà ta nói hai tiếng đó với ý nghĩa thế nào ?

Nhưng Lương Đình Khôi không tiện hỏi, cũng không muốn suy nghĩ nhiều, cúi xuống cẩn thận bế thi hài Tổ Tổ lên.

Vong Hồn Nữ nặng nề bước lên tới gần Lương Đình Khôi đưa hai bàn tay run rẩy sờ lên đôi má lạnh ngắt của đồ đệ, thốt thức nói :

- Hải tử ! Con hãy an nghỉ ! Sư phụ từ nay vĩnh tuyệt giang hồ !

Những dòng lệ thay nhau tuôn xuống đôi má tái nhợt, khuôn mặt vốn còn rất đẹp bây giờ trông xấu hẳn đi.

Đây là lần đầu tiên Lương Đình Khôi thấy đồng tình với phụ nhân kỳ quái và lạnh lùng này.

Khuôn mặt đẹp như thiên tiên của Tổ Tổ đã không còn biểu cảm trước những lời xúc động và đầy hối hận của sư phụ nữa. Chẳng bao lâu thân thể kiêu diễm của nàng biến thành bùn đất, có chăng chỉ còn lại bóng hình trong ký ức của vài người, thậm chí chỉ có hai người hiện đang có mặt ở đây thôi, không để lại thứ gì trên đời này cả...

Lương Đình Khôi nghĩ tới điều này mà lòng đau nhói, sống mũi cay xè, tưởng chừng không cầm được nước mắt.

- Hải tử con hãy yên giấc !

Vong Hồn Nữ nói xong cúi xuống hôn vào trán đồ đệ, nước mắt chảy xuống ướt đẫm khuôn mặt nàng, sau đó bà ta lùi lại.

Lương Đình Khôi bế Tổ Tổ đi men theo dòng khe một quãng nữa rồi ngược lên sườn núi.

Chàng muốn tìm một nơi thật thích hợp để chôn cất thiếu nữ bất hạnh này.

Chàng là người duy nhất bóc tấm mạng trên mặt Hồng Tổ Tổ, nếu chiếu theo lời nguyện trước đây thì nàng sẽ phải lấy chàng. Nhưng sau đó chẳng hiểu vì sao Vong Hồn Nữ đã trái với ý nguyện trước đây, ngăn trở không cho nàng gặp gỡ chàng nữa, trong lúc nàng vẫn tha thiết yêu chàng, mặc dù biết tình yêu của mình không được đền đáp lại.

Còn bây giờ chàng bế Tổ Tổ trên tay, nhưng nàng không còn thuộc về thế giới này nữa.

Lương Đình Khôi cứ bế thi thể nàng ngược lên sườn núi như kẻ mộng du. Bao ý nghĩ nặng nề xâm chiếm hết tâm trí chàng.

Vì sao sau khi Vong Hồn Nữ biết lai lịch chàng lại thay đổi hẳn thái độ, sau đó không cho đồ đệ thực hiện ý nguyện trước đây của chính bà ta ? Nếu như Vong Hồn Nữ thuận tình thì hai người có kết cục thế nào ?

Chàng không dám nghĩ tiếp.

Ý tưởng của chàng lại quay về với Như Ngọc. Bạch Phát Tiên Bà cũng tìm cách ngăn cấm tình yêu giữa chàng và Như Ngọc, rồi kết cục bi thảm này có trùng diễn không ?

Vừa đi vừa nghĩ ngợi miên man, chùng được nửa dặm chợt thấy trước mặt khoáng vắng hẳn ra.

Đi thêm một lúc nữa đã lên tới đỉnh núi, lướt mắt nhìn xung quanh thấy núi gần non xa hút cả vào tầm mắt, nhận đỉnh núi mây phủ nhấp nhô kéo dài tít tắp, quang cảnh thật là hùng vĩ !

Lương Đình Khôi không còn lòng dạ nào mà chiêm ngưỡng cảnh trí của thiên nhiên, nhưng cũng nhận thấy đây là nơi táng thân lý tưởng, liền cẩn thận đặt thi thể Tổ Tổ xuống, miệng lầm nhảm :

- Tổ Tổ cô nương ! Nàng hãy yên nghỉ ở đây, làm bạn cùng phong nguyệt. Cảnh trí nơi này có lẽ làm nàng dịu bớt nỗi đau...

Vừa đứng thẳng người lên, chàng chợt thấy một nhân ảnh màu trắng cách đó chừng hai trượng đang đưa tay vẫy mình.

Thoáng nhìn, Lương Đình Khôi đã nhận ngay ra người đó là Bạch Y Truy Hồn.

Quái thật ! Sao lão ta lại ở đây ?

Bạch Y Truy Hồn chỉ tay xuống trước mặt nói :

- Tu La Kiếm, tới đây. Ta đã giúp người chuẩn bị sẵn huyết mộ rồi !

Lương Đình Khôi ngạc nhiên nghĩ thầm :

- Hẳn đúng là ma quỷ chứ chẳng phải người, khi nào cũng đi guốc trong bụng mình ! Từ khi bế Tổ Tổ lên tay đến giờ chỉ hết thời gian chừng một tuần trà thôi không thể đào xong huyết mộ, chứng tỏ hẳn đoán biết ý định của mình từ trước.

Thật không sao hiểu nổi, ngay đến Gia Cát Lượng ngày xưa cũng chưa chắc đã có tài tiên tri như thế !

Tuy nghĩ vậy nhưng chàng cũng cúi xuống bế thi thể Tổ Tổ lên đi về phía Bạch Y Truy Hồn.

Tới gần, quả nhiên trông thấy một huyết mộ mới đào trên một khu đất khá bằng phẳng và khoáng vắng.

An táng Hồng Tổ Tổ ở đây quả là thích hợp !

Lương Đình Khôi đưa mắt nhìn Bạch Y Truy Hồn đứng bên kia huyết mộ, cũng vẫn giữ khoảng cách với chàng tầm hai trượng, trong lòng vừa cảm kích vừa nghi hoặc, buột miệng hỏi :

- Các hạ vì sao phải làm thế ?

Bạch Y Truy Hồn đáp :

- Cứ cho đây là sự đồng tình.

Lương Đình Khôi nhú mồm hỏi tiếp :

- Đồng tình với ai ?

Bạch Y Truy Hồn cúi nhìn Tổ Tổ trên tay Lương Đình Khôi với ánh mắt thương cảm, trả lời :

- Bỏn nhân đồng tình với thiếu nữ đa tình và bất hạnh này.

Lương Đình Khôi lại thấy lòng nặng trĩu, im lặng một lúc rồi mới trả lời :

- Tại hạ thay lời người quá cố cảm tạ mối ân tình này...

Bạch Y Truy Hồn cất tiếng giục :

- Động thủ đi, trời sắp tối rồi.

Lương Đình Khôi cúi nhìn xuống huyết mộ một lát rồi bế thi thể Hồng Tổ Tổ đi xuống.

Lương Đình Khôi trầm mặc bế thi thể Tổ Tổ xuống huyết mộ, nhẹ nhàng đặt nàng nằm vào đáy huyết rồi ngẩng nhìn gương mặt thánh thiện của nàng hồi lâu đến thất thần, sau đó mới từ từ lấy từng bụm đất rịn đặt lên thi thể nàng thật nhẹ như không muốn làm nàng đau !

Phải qua một khắc, Lương Đình Khôi mới phủ được một lớp đất mỏng lên người thiếu nữ bất hạnh, sau đó bước lên khỏi huyết mộ lấp đất kín, đắp một nấm mồ khá cao rồi chọn một phiến đá phẳng đều thành tấm mộ chí vuông vắn, dùng kiếm khắc lên mấy chữ “Nữ hiệp giang hồ bất hạnh Hồng Tổ Tổ chi mộ”.

Ánh tà dương rắc những tia nắng cuối cùng lên nấm mồ mới đắp càng tăng sự thê lương quạnh quẽ.

Lương Đình Khôi đi kiếm một bó hoa rừng rồi dựng tấm bia lên đầu mộ, đứng cúi đầu lẩm bầm khấn vái một hồi, sau đó mới ngược mắt nhìn Bạch Y Truy Hồn, lòng thầm nghĩ :

- Nhân vật này bị người trên giang hồ coi là kẻ thích hành hung tác ác, thế mà xem ra cũng có tình người. Thế mới biết con người ta cho dù tiếng tăm thế nào thì trong sâu thẳm tâm hồn bao giờ cũng tiềm ẩn lòng nhân ái...

Bất giác chàng liên tưởng tới Vong Hồn Nữ. Nữ sát tinh kia cũng thế. Mặc dù chàng tận mắt chứng kiến bà ta giết không ít người, hơn nữa còn tự tay giết chết ái đồ của chính mình, nhưng bây giờ chàng xem lại tất cả những việc đó chỉ là do bất đắc dĩ.

Trong ngôi lều tranh của Bạch Phát Tiên Bà, Vong Hồn Nữ không chế bọn Thiên Tinh võ sĩ sau đó thả chúng về, đó chỉ là hành vi tự vệ. Còn trong thạch động, bà ta giết lão đại trong Thiên Nam Tam Ác, sau đó còn sát hại mấy tên Thiên Tinh võ sĩ. Bởi vì nếu bà ta không hành động như thế thì chính mình sẽ trở thành đối tượng truy sát của chúng.

Việc tên Tổng quản Từ Huy cưỡng bức Thái Cực Lão Nhân để buộc vị này vào thạch động chết thay mình đã chứng minh điều đó.

Sau một thời gian hành khứ giang hồ, chàng đã thấu triệt một chân lý là nếu không giết người tất sẽ bị người giết.

Sau đó Vong Hồn Nữ xuất chiêu đánh đồ đệ không phải vì bà ta dùng sát thủ để giết ái đồ mình mà Tổ Tổ chết là do nàng tự tận.

Chàng đoán chắc rằng việc nữ sát tinh này xuất thủ bảo vệ Từ Huy là có nguyên nhân bí ẩn nào đó, chỉ là chưa biết nguyên nhân gì thôi.

Cuối cùng, bà ta đã cho phép Lương Đình Khôi đưa Tổ Tổ đi mai táng ở nơi khác, chẳng phải do bà ta sợ nhưng mà rõ ràng bà ta hành động thế là vì nghe theo tiếng nói của lương tri và lẽ công bằng.

Bạch Y Truy Hồn bỗng lên tiếng :

- Tu La Kiếm ! Người cảm thấy hành động trái nhân tình đạo lý của Vong Hồn Nữ như vậy, rất lấy làm khó hiểu đúng không ?

Lương Đình Khôi trả lời :

- Chính thế.

Rồi nghĩ rằng Bạch Y Truy Hồn nói như vậy tất có nguyên nhân, chàng chú mục nhìn lão ta chờ nghe tiếp.

Quả nhiên Bạch Y Truy Hồn lại hỏi :

- Người có muốn biết nguyên nhân vì sao không ?

Lương Đình Khôi bật hỏi :

- Vì sao thế ?

Bạch Y Truy Hồn hỏi tiếp :

- Trước hết, người có biết giữa Vong Hồn Nữ và tên Tổng quản Từ Huy có quan hệ thế nào không ?

Lương Đình Khôi đáp :

- Nếu biết thì đã không mê hoặc như thế...

Bạch Y Truy Hồn nói :

- Quan hệ giữa họ là mẫu tử !

Lương Đình Khôi giật mình hỏi :

- Các hạ nói gì ?

Chàng vô cùng sửng sốt, tưởng mình nghe nhầm, hỏi tiếp :

- Quan hệ giữa họ là mẫu tử ?

Bạch Y Truy Hồn khẳng định :

- Đúng !

Lương Đình Khôi mở to mắt hỏi :

- Sao các hạ biết được ?

Bạch Y Truy Hồn bình thản đáp :

- Bốn nhân lúc đầu cũng không biết. Nhưng sau đó căn cứ vào những hành động kỳ quặc của Vong Hồn Nữ mà hiểu ra.

Lão dừng một lúc rồi nói tiếp :

- Đó là vì bốn nhân nhớ tới một câu chuyện từ lâu được người trên giang hồ bàn tán.

Lòng hiếu kỳ của Lương Đình Khôi lên đến cực điểm. Chàng vội hỏi :

- Xin các hạ nói xem.

Bạch Y Truy Hồn trầm giọng kể :

- Hơn hai mươi năm trước, Vong Hồn Nữ là một trong những nữ kiệt tài sắc nhất võ lâm, lúc đó bà ta còn mang mỹ hiệu khác là Hàn Mai Tiên Tử. Vị đó ôm mối tình si với một kiếm thủ kiệt xuất trong giang hồ, nhưng vị kiếm thủ kia đã có người trong mộng khác nên vô tình với Hàn Mai Tiên Tử.

Bạch Y Truy Hồn lặng đi một lúc mới kể tiếp :

- Hàn Mai Tiên Tử ôm mối thương tâm, quan hệ với một cao thủ khác họ Từ, đối địch với vị kiếm thủ kiệt xuất kia. Kỳ thực bà ta không yêu vị họ Từ này mà làm thế chẳng qua chỉ là hành động trả thù đời thôi.

Lương Đình Khôi thấy đối phương dừng lời liền hỏi :

- Sau đó thì sao ?

- Hai người không tiến hành hôn lễ theo lệ thường, cũng không có động phòng hoa chúc thì đã chia tay. Nhưng điều bất hạnh là Hàn Mai Tiên Tử đã hoài thai, về sau sinh hạ một hài tử.

Lương Đình Khôi vội hỏi :

- Chính là Từ Huy phải không ?

Bạch Y Truy Hồn gật đầu :

- Chính thế !

- Vì sao hai mẹ con họ không ở với nhau ?

Bạch Y Truy Hồn đáp :

- Sinh con mà không có hôn thú, đương nhiên chẳng phải là chuyện vẻ vang gì. Bởi thế sau khi biết mình có mang, Hàn Mai Tiên Tử, đã tìm nơi hẻo lánh cách biệt thế nhân. Sau khi sinh hạ hài nhi, Hàn Mai Tiên Tử giao lại nó cho phụ thân nó, ôm hận mà đi, nguyện sống cô độc suốt đời không gần nam nhân nữa, đổi ngoại hiệu thành Vong Hồn Nữ du lang giang hồ. Người ta kể rằng sau này vị họ Từ đó chết đi, hài tử của họ thất lạc đi đâu không ai biết.

Lương Đình Khôi hỏi :

- À có phải sau này Từ Huy lớn lên trở thành Tổng quản của Thiên Tinh Môn, vì tên họ không đổi nên Vong Hồn Nữ nhận ra hẳn chính là con ruột mình, trái lại Từ Huy lại không biết Vong Hồn Nữ chính là thân mẫu của mình không ?

- Hoàn toàn đúng như thế !

Bạch Y Truy Hồn gật đầu, nói tiếp :

- Người nghĩ xem, Từ Huy giở trò thú vật phạm vào đại kỵ của võ lâm, người bị hại lại chính là truyền nhân của mình, Vong Hồn Nữ lại là kẻ căm hận nam nhân đến thế, với bản tính khắc nghiệt của mình, bà ta lẽ ra nên băm vằm hẳn làm muôn mảnh mới đúng, tại sao lại hành động nghịch đạo trái sự như vậy ?

Lương Đình Khôi gật gù, tỏ ý tán thành.

Bây giờ thì điều bí ẩn đã được bóc trần, nhưng Lương Đình Khôi chợt thấy trong lòng trào lên một nỗi xót xa.

Trên giang hồ thật lắm chuyện trớ trêu và không biết bao nhiêu nhân vật tài hoa trở thành nạn nhân của số kiếp nghiệt ngã. Như thế xem ra Vong Hồn Nữ có hành vi sai lầm như vậy quả thật là không còn biện pháp nào khác.

Mọi oan trái đều đổ cả lên đầu Tổ Tổ, nàng trở thành vật hy sinh cho số phận nghiệt ngã của sư phụ mình.

Nhưng chính Vong Hồn Nữ mới là kẻ chịu tội sống đáng thương mất cả nhi tử độc nhất, rất cả truyền nhân, chẳng trách bà ta quyết định từ nay thoái xuất giang hồ.

Phương Tây ứng lên ráng hồng hình nan quạt, rồi chẳng bao lâu hoàng hôn buông xuống phủ lên núi rừng bức màn đen thẫm.

Lương Đình Khôi nhìn ngôi mộ địa của thiếu nữ bất hạnh vừa mới được chính tay mình đắp nên, lòng biết bao thương cảm.

Giọng Bạch Y Truy hồn lại cất lên :

- Tu La Kiếm ! Người còn hứng thú đối với chuyện chiếc tráp và Huyết Thư nữa không ?

- Việc này...

Chợt nghe đối phương chuyển sang đề tài này, Lương Đình Khôi bị bất ngờ nên nhất thời chưa tìm ngay được cách trả lời cứ đứng trợn mắt nhìn vào mặt đối phương.

14. Tạo Hóa Trên Người

Đương nhiên chàng không thể nói thật ra việc mình gặp được kỳ duyên mà luyện thành chiêu kiếm trong Huyết Thư hay còn gọi là Lôi Đình kiếm pháp. Suy nghĩ một lát rồi chợt hỏi lại :

- Còn các hạ thì sao ?

Bạch Y Truy Hồn đáp :

- Bốn nhân thừa nhận rằng mình có hứng thú, nhưng không tha thiết lắm.

Lương Đình Khôi bật hỏi :

- Thật ư ?

Trong thâm tâm, chàng nghĩ rằng trước đây chính Bạch Y Truy Hồn là người đầu tiên uy hiếp được tên Phó lãnh đội Thiên Tinh vệ đội Phùng Cương đã cướp đoạt chiếc tráp đựng Huyết Thư, sau đó giả cách mất vào Thiên Nam Tam Ác để mượn tay chúng bảo quản thay mình nhằm tránh tai họa. Không ngờ về sau tình hình chuyển biến trở nên phức tạp, những cao thủ lừng danh giang hồ nhập cuộc như Vong Hồn Nữ và Cái Thế Kiếm Vương đã đẩy Bạch Y Truy Hồn vào thế yếu.

Nhưng nếu đã tự xét thấy mình không còn khả năng tranh đoạt trước những cường địch như thế thì lão ta còn lẩn quẩn trong núi làm gì ?

Bạch Y Truy Hồn đáp :

- Đương nhiên là thật. Nhưng bốn nhân đang hỏi người.

- Tại hạ không có hứng thú !

Bạch Y Truy Hồn hỏi với giọng hồ nghi :

- Thật ư ?

Lương Đình Khôi trả lời quả quyết :

- Tại hạ nói một là một, hai là hai.

Bạch Y Truy Hồn bỗng gật đầu nói :

- Thế thì tốt !

Lương Đình Khôi ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao các hạ cho rằng như vậy là tốt ?

- Bởi vì chúng ta có thể giữ được quan hệ hữu hảo lâu dài mà không biến thành địch nhân của nhau.

Lương Đình Khôi cắn môi suy nghĩ.

Lời của Bạch Y Truy Hồn có chỗ tiên hậu bất nhất. Mới rồi lão nói có hứng thú nhưng không tha thiết lắm, bây giờ lại bảo song phương giữ quan hệ hữu hảo lâu dài, chẳng phải hai điều này mâu thuẫn với nhau ?

Bóng tối ập xuống rất nhanh, chẳng mấy chốc rừng núi biến thành một màu đen kịt.

Bạch Y Truy Hồn lại hỏi :

- Tu La Kiếm, người định ở lại trú đêm nơi đây sao ?

Lương Đình Khôi lãnh đạm trả lời :

- Vâng.

- Người còn lương khô chứ ?

Lương Đình Khôi đáp :

- Lương khô thì không còn, nhưng có thể kiếm trái cây ăn tạm, không đến nỗi chết đói đâu !

Bạch Y Truy Hồn nói :

- Bồn nhân còn thức ăn đây. Cầm lấy !

Dứt lời ném cho chàng một túi vải nhỏ.

Lương Đình Khôi theo bản năng đưa tay chớp lấy, thực ra chẳng có lý do gì để từ chối thịnh tình của đối phương.

- Sau này sẽ gặp lại !

Bạch Y Truy Hồn nói xong nhún mình, chỉ trong chớp lát bạch ảnh của lão ta biến mất vào đêm tối.

Lương Đình Khôi vẫn cầm trong tay chiếc túi, thần thờ nhìn theo hướng Bạch Y Truy Hồn vừa đi khỏi một lúc rồi ngồi xuống bên mộ.

Trên đỉnh gió rất mạnh, nhất là về đêm. Nhưng dù phải ngồi dưới làn gió cắt da, Lương Đình Khôi vẫn lặng lẽ ngồi bên phần mộ, coi như biểu lộ mối ân tình với Tổ Tổ một lần cuối cùng...

Dấn bước vô định trên giang hồ đầy hiểm cảnh, rồi đây biết còn lúc nào quay lại đây viếng mộ nàng được nữa hay không ?

Lương Đình Khôi không thấy cô đơn hoặc hiu quạnh, trái lại còn cảm thấy yên tâm.

Người ta thường vậy “khi thấy mình cần cho ai đó, trong người liền bùng lên niềm tin và nghị lực, khi đó mọi trở ngại đều xem thường”.

Chàng không ngờ, ngồi bên mộ suy nghĩ miên man, nhất là câu chuyện thương tâm của Bạch Y Truy Hồn về vị Hàn Mai Tiên Tử kiều sa biến thành Vong Hồn Nữ lạnh lùng, tàn nhẫn nhưng khi hiểu ra lại hết sức đáng thương...

Chắc giờ này bà ta vẫn ngồi bên cạnh thi hài con mà than khóc.

Tại sao tạo hóa khéo trên người, dồn quá nhiều nỗi bất hạnh lên đầu một người như thế ?

Chẳng nên trách người quả phụ đáng thương ấy, chỉ nên trách tạo hóa tàn nhẫn và trời xanh vô tình.

Kết cuộc bi thương của Tổ Tổ chung quy cũng do số phận mà thôi ?

Lương Đình Khôi chợt nhớ lại lời của Bạch Y Truy Hồn “Nếu Thần Kiếm Giang Phong có mặt trong núi thì sớm muộn rồi cũng sẽ xuất hiện ở nơi tranh đoạt Huyết Thư thôi.

Lời nói của lão quái nhân hết sức thần bí này có đáng tin không ?

Dù sao thì không còn cách nào tìm Giang tiên bối nữa, chỉ đành bám sát những nơi có thể xảy ra tranh chấp mà thôi.

Hiện giờ có lẽ Huyết Thư vẫn còn trong tay Vong Hồn Nữ, và việc bà ta vút chiếc tráp sắt lại trong thạch động chỉ có sư đồ bà ta, chàng và Thái Cực Lão Nhân biết. Nhưng nay Tổ Tổ đã chết, Thái Cực Lão Nhân đã ẩn tích giang hồ, còn Vong Hồn Nữ lại không biết tính năng kỳ diệu của chiếc tráp sắt, như vậy mục tiêu của cuộc truy tìm vẫn cứ là Vong Hồn Nữ !

Ngày mai chuyện gì sẽ xảy ra ở trong núi này ?.

oOo

Rồi cũng tới lúc trời sáng.

Lương Đình Khôi vừa qua một đêm không ngủ thần tình có phần phờ phạc.

Chàng đuổi người đứng dậy, bùi ngùi nhìn lại ngôi mộ lần cuối rồi chậm rãi bước đi.

Trước tiên chàng trở lại đoạn suối mà chiều qua Vong Hồn Nữ đã an táng Từ Huy trong một tiểu thạch động nhưng bà ta đã không còn ở đó nữa, cửa thạch động được lấp kín bằng những phiến đá lớn, hiển nhiên đó là công phu của Vong Hồn Nữ, để bảo vệ thi hài của hài tử mình khỏi bị thú rừng quấy nhiễu.

Lương Đình Khôi xuôi theo dòng suối trở lại tiểu vịnh nơi hôm qua diễn ra sự kiện thảm khốc, đứng tần ngần một lúc, sau đó vượt qua con thác đến sơn đạo.

Tuy không có phương hướng cụ thể nhưng mục đích của Lương Đình Khôi là tìm đến nơi nào xảy ra tranh đoạt Huyết Thư. Bây giờ nơi đó chẳng những hy vọng tìm gặp Như Ngọc mà còn có khả năng phát hiện ra hành tích của Thần Kiếm Giang Phong nữa.

Nhưng khi nghĩ đến Như Ngọc, chàng thấy phần nào thất vọng. Theo lời của Bạch Y Truy Hồn thì có thể Như Ngọc đã thấy chàng nhưng vì không muốn trái mệnh sư nên cố tình tránh mình. Ngay cả gặp nhau một lần để chia tay, nàng cũng không muốn, chứng tỏ trong lòng nàng không có tình yêu. Mà cho dù có chẳng nữa thì cũng chỉ là thứ tình yêu hời hợt, nông cạn và không đủ quyết tâm gặp nhau để tìm cách giải quyết hoàn cảnh.

Như vậy thì chàng còn nhọc công cố bám lấy nàng làm gì ?

Giá như không có nhiệm vụ của ân sư trao cho là phải tìm gặp Thần Kiếm Giang Phong thì có lẽ chàng đã quyết định rời khỏi Phục Ngưu Sơn mà đoạn tuyệt hẳn với Như Ngọc rồi...

Nhưng có thật chàng có đủ can đảm để đoạn tuyệt không ?

Vượt qua khe suối, Lương Đình Khôi leo lên sườn đồi bên kia.

Qua khỏi ngọn đồi, chợt thấy dưới chân núi có nhiều bóng người nhón nháo giữa thung lũng hình như có cả tiếng tranh chấp.

Lương Đình Khôi đoán rằng vẫn là chuyện liên quan đến Huyết Thư, liền gia tăng thân pháp tiến lên..

Đến gần hơn chàng thấy có trên trăm người vây thành vòng rộng, không biết nhân vật nào bị vây trong đó.

Phục Ngưu Sơn là địa bàn của Thiên Tinh môn và do sự xuất hiện của Huyết Thư, môn phái này đã khóa chặt sơn khẩu, bởi thế đám đông chỉ có thể là người của Thiên Tinh môn mà thôi. Không biết chúng đang bao vây uy hiếp ai vậy ?

Chỉ chốc lát, Lương Đình Khôi xuống tới thung lũng.

Từ đám đông vang lên tiếng quát :

- Ai ? Đứng lại !

Lúc này Lương Đình Khôi đã có thể xác định đám đông bao vây giữa thung lũng là đệ tử của Thiên Tinh môn.

Chàng làm như không nghe tiếng, vẫn tiếp tục tiến lên.

Ánh kiếm phát ra sáng lòe trong nắng sớm, từ đám đông tách ra mấy nhân ảnh lăm lăm binh khí, dáng điệu rất hung mãnh.

Năm tên Thiên Tinh võ sĩ xông ra chắn đường.

Tên cầm đầu trên ngực thêu một ngôi sao vàng vung kiếm quát :

- Ngươi điếc hay sao ? Đứng lại !

Lương Đình Khôi vẫn cứ tiếp tục tiến bước, làm như những lời đó không liên quan gì đến mình.

Tên cầm đầu càng điên tiết hét lên :

- Tiểu tử. Ta bảo ngươi đứng lại...

Đột nhiên có người kêu lên kinh hãi :

- Tu La Kiếm !

Bọn Thiên Tinh võ sĩ lập tức giãn ra. Tên cầm đầu có phù hiệu thêu một ngôi sao màu vàng biến sắc.

Lương Đình Khôi đi thẳng tới đám đông.

Tiếng kêu khiếp sợ lan ra dần “Tu La Kiếm” !

Vòng vây giãn ra một lối.

Lương Đình Khôi cứ đi thẳng vào giữa vòng như ở chỗ không người, bước chân trầm ổn, mắt nhìn thẳng phía trước...

Qua khỏi vòng vây, Lương Đình Khôi bất chợt bước chậm lại, tuy thần sắc vẫn không đổi nhưng nhịp tim bỗng đồ liên hồi...

Bên trong vòng vây có diện tích khá rộng có tới gần một mẫu dài, không có cây to, cỏ dại bị xéo nát, ít nhất là năm chục tử thi nằm ngổn ngang, chỉ nhìn qua cũng đủ kinh tâm động phách !

Đứng giữa đồng tử thi chính là Vong Hồn Nữ !

Ngoài hơn trăm võ sĩ bao vây ở ngoại vi, bên trong vòng còn có hai tốp võ sĩ chia thành hai cánh đối diện nhau, lực lượng không đồng đều.

Cánh phải đông hơn có tới khoảng năm sáu chục người, đứng hàng đầu là hai lão nhân và hai trung niên hán tử, tuy cũng bận hắc y nhưng trên ngực không có phù hiệu, chứng tỏ chúng không phải người của Thiên Tinh Môn. Còn cánh trái chỉ hơn hai chục người, đứng trước hàng chính là lão nhân đầu trọc Lãnh đội Thiên Tinh vệ đội Khâu Tử Cửu và hai lão nhân khác cùng hai trung niên hán tử, ngực thêu hai hoặc ba ngôi sao màu vàng, xem ra thân phận không thấp, chí ít cũng là Đường chủ trở lên.

Bấy giờ Lương Đình Khôi mới để ý thấy trong số hơn năm chục tử thi chỉ có khoảng một nửa là trên ngực áo có phù hiệu, tư trạng của chúng rất thê thảm, có kẻ đứt đầu, vỡ trán, có người thủng ngực phanh bụng, hầu hết bị giết bởi binh khí.

Điều này chứng tỏ bọn chúng không phải do Vong Hồn Nữ hạ thủ, vì “kim châm đoạt mệnh” không để lại thương tích.

Lương Đình Khôi nhìn lại song phương lần nữa, chợt thấy trong số hai lão nhân ở cánh phải không mang phù hiệu có một người quen quen.

Chàng nhíu mày suy nghĩ một lát và bỗng nhớ ra, người đó chính là Quân sư của Hắc Hồ Bang tên là Triệu Thiếu Lăng, cũng là người đầu tiên đoạt được Huyết Thư từ tay Nhất Thanh đạo nhân, sau đó giết sạch bọn thủ hạ của mình, trong đó có tên Hương chủ họ Lý nhưng về sau lại bị người của Thiên Tinh môn do tên Phó lãnh đội Thiên Tinh vệ đội Phùng Cương cướp mất.

Như vậy cánh trái năm sáu chục người là thủ hạ của Hắc Hồ bang.

Ngay lúc đó từ lộ khẩu cuối thung lũng chợt xuất hiện một đoàn người lao nhanh tới đấu trường.

Lương Đình Khôi nhìn lại, thấy đoàn vừa đến chừng bốn chục tên, rẽ đám đông nhập vào quân số của Hắc Hồ Bang.

Bọn Thiên Tinh võ sĩ không dám ngăn lại.

Dẫn đầu tốp này là một lão nhân bận cẩm bào, dáng cao dong dỏng, tiếp đó là hai tên võ sĩ bọn khinh trang dáng uy mãnh theo sát sau lưng.

Cả đoàn qua khỏi vòng vây của Thiên Tinh võ sĩ thì dừng lại dàn thành thế trận, riêng cẩm bào lão nhân và hai tên tùy tùng thì đi thẳng vào giữa vòng đứng trước cả Triệu Thiếu Lăng.

Bọn thủ hạ của Hắc Hồ Bang vừa thấy cẩm bào lão nhân đã vội cung kính cúi người thi lễ. Có thể đoán ra đây là nhân vật cao cấp của Hắc Hồ Bang.

Cẩm bào lão nhân không để ý đến đồng môn, lướt mắt nhìn Vong Hồn Nữ rồi hướng sang ba lão nhân của Thiên Tinh Môn phía đối diện.

Một trong ba lão nhân của Thiên Tinh Môn trên ngực có tới ba ngôi sao màu vàng bước lên một bước, nhìn cẩm bào lão nhân ôm quyền nói :

- Biện Phó bang chủ thân tự giá lâm, thật là hạnh ngộ !

Cầm bào lão nhân được xưng là “Biện Phó bang chủ” cũng chấp tay hoàn lễ, xong nhú mày hỏi :

- Các hạ là...

Lão nhân ngực thêu ba ngôi sao đáp :

- Tổng đà Hộ pháp Thiên Tinh môn Thảm Thời Anh !

Lương Đình Khôi nghĩ thầm :

- Thì ra lão nhân cao dong dỏng này chính là Phó bang chủ Hắc Hồ Bang Biện Trung Lương. Nhân vật này vang danh trên giang hồ đã lâu, nghe nói võ công còn cao hơn Bang chủ . Xem ra Hắc Hồ Bang vì Huyết Thư mà huy động tổng lực rồi.

Nhưng tại sao phía Thiên Tinh môn không thấy Thái Thượng Hộ Pháp Cái Thế Kiếm Vương ? Lực lượng song phương đều hơn trăm cao thủ, cho là tương đương, nhưng chỉ sợ vị Tổng đà hộ pháp họ Thảm này không phải địch thủ của Phó bang chủ Biện Trung Lương đâu !

Phó bang chủ Hắc Hồ Bang “à” một tiếng nói :

- Nguyên là Thảm Hộ pháp ? Hạnh ngộ !

Rồi lão quét mắt nhìn khắp hiện trường một lượt, nhếch miệng cười một cách thâm trầm, nói tiếp :

- Thật bất hạnh ! Quý môn và bổn bang do chuyện Huyết Thư mà phải động can qua làm cho không ít nhân mạng chết thảm...

Thảm Thời Anh không đáp.

Biện Trung Lương lại nói :

- Xét cho công bằng thì đồ vật đó trước tiên do đệ tử của bổn bang lấy được từ tay Nhất Thanh đạo nhân, sau mới bị người quý môn cướp mất. Như vậy bổn bang mới đúng là chủ sở hữu.

Thảm Thời Anh cười đáp :

- Phó bang chủ. Đây là vật vô chủ, vì thế nên đến tay ai thì người đó mới là chủ sở hữu.

Biện Trung Lương nhú mày hỏi :

- Vậy theo ý Thảm hộ pháp thì mỗi bên cần dựa vào thực lực của mình ?

Thảm Thời Anh không phản đối :

- Có thể nói như vậy. Bởi vì hiện đồ vật đang ở trong tay người thứ ba.

Nói xong đưa mắt liếc nhìn Vong Hồn Nữ.

Biện Trung Lương cũng nhìn Vong Hồn Nữ hỏi :

- Có biện pháp nào để giải quyết công bằng hơn không ?

Vong Hồn Nữ vẫn đứng bất động, trên mặt không có biểu lộ gì.

Lương Đình Khôi chưa có chủ định gì.

Trường tranh đoạt này không quan hệ gì tới chàng, chỉ lấy làm kỳ quái rằng trong tất cả những nhân vật hiện có mặt ở hiện trường, kể cả Biện Trung Lương, không người nào có thể sánh với uy danh Vong Hồn Nữ.

Đã là một nữ sát tinh khiến mọi nhân vật trong cả hắc bạch lưỡng đạo điều phải khiếp sợ như thế, tại sao lúc này bà ta không có phản ứng gì ?

Chuyện giết người không nói, nhưng để thoát khỏi đây thì bà ta có thừa bản lĩnh.

Chẳng lẽ vì đã có ý định ẩn tích giang hồ nên bà ta có ý giao lại Huyết Thư ?

Thảm Thời Anh nhướn cao đôi mày hỏi :

- Phó bang chủ có cao kiến gì ?

Biện Trung Lương đáp :

- Song phương máu đã đổ không ít. Thế mà bảo vật đó vẫn nằm trong tay người thứ ba. Vậy chúng ta tranh đoạt được cái gì ? Theo bốn tọa thì nên có một bên rút lui khỏi cuộc tranh...

Thẩm Thời Anh hỏi ngay :

- Nếu vậy thì Phó bang chủ cho rằng bên nào nên rút lui ?

- Bốn tọa trước đây đã đề xuất biện pháp công bằng. Bây giờ chư vị xét xem nên dùng phương thức nào để quyết định bên cần rút lui.

Thẩm Thời Anh lắc đầu nói :

- Việc này rất khó. Bốn nhân tin rằng bên nào cũng muốn giữ vững lập trường, không ai chịu rút đâu !

Tới đó, hiện trạng bỗng lặng phắc. Có lẽ mỗi bên đều tính toán xem hai bên giải quyết cách nào.

Lương Đình Khôi cũng chờ xem sự thể diễn biến ra sao.

Chợt nghe Vong Hồn Nữ lên tiếng :

- Không khó !

Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung vào vị nữ sát tinh đó.

Bà ta nói ” Không khó” với ý gì ?

Khốn quẩn nhất là Lương Đình Khôi.

Huyết Thư thật, trong đó có ghi khẩu quyết chiêu kiếm kiếm thượng thừa hiện đang ở trong tay Thiên Tinh Môn chủ, còn chiếc tráp sắt trong đó ghi chú giải khẩu quyết trên thì đang trong túi chàng.

Vậy hai môn phái lớn này tranh đoạt cái gì ? Vật có giá trị duy nhất là chiếc tráp thì Vong Hồn Nữ, lấy được đã vứt đi, giả sử sau khi xem lại mảnh lụa chép lại khẩu quyết được chứa trong tráp, Vong Hồn Nữ phát hiện ra thứ dỏm cũng vứt nốt thì hiện bà ta không có vật gì trong người cả !

Hiển nhiên mục đích tranh đoạt của Thiên Tinh Môn là chiếc tráp chứ không phải Huyết Thư đựng trong tráp đó, vậy chúng có biết Vong Hồn Nữ đã vứt tráp đi rồi không ?

Hôm trước Thái Cực Lão Nhân nói với Thái Thượng Hộ Pháp Cái Thế Kiếm Vương rằng Huyết Thư đã ở trong tay Vong Hồn Nữ chứ không nói gì đến chiếc tráp sắt, chắc rằng chúng không biết bí mật này...

Biện Phó bang chủ bước lên một bước nhìn Vong Hồn Nữ hỏi :

- Phương giá vừa nói hai tiếng “không khó” với ý gì ?

Vong Hồn Nữ lạnh lùng đáp :

- Ta đã phát thệ từ nay vĩnh tuyệt giang hồ. Bởi thế dù vật có quý giá bao nhiêu cũng không cần nữa. Đó là lý do để ta nhường Huyết Thư lại cho các người...

Hơn hai trăm người nghe tới đó bỗng nổi lên xì xầm, bàn tán xem những lời Vong Hồn Nữ vừa nói liệu có đáng tin không ?

Trước hết quyết định của bà ta là hết sức bất ngờ. Mặc dù Thiên Tinh môn và Hắc Hổ bang hưng sư động chúng kéo đến đây, mỗi phái không dưới trăm người nhưng kẻ mà cả hai lo lắng không phải là đối phương mà chính là Vong Hồn Nữ.

Nhân vật này lợi hại thế nào ai cũng biết, thân pháp xuất thần nhập hóa, kim châm đoạt mệnh bách phát bách trúng, và một điều có thể khẳng định là hiện ở đầu trường không có ai là đối thủ của bà ta.

Như vậy Vong Hồn Nữ là người mà cả Thiên Tinh môn lẫn Hắc Hổ bang đều xác định là cường địch.

Thế mà bỗng dưng bà ta tuyên bố vĩnh tuyệt giang hồ, nhường Huyết Thư lại cho hai phái...

Đối với người trong giang hồ thì không có kỳ trân dị bảo nào có thể sánh được với bí kíp võ học, huống chi đây là một pho võ học vào loại quý giá nhất, có thể làm cho người ta trở thành đệ nhất cao thủ trong thiên hạ ?

Vì nó mà cả trăm người đã hoành hành, nay Vong Hồn Nữ đã đoạt được, có lý đâu chịu nhường lại cho người khác ?

Hay thấy đông người mà bà ta nhường bộ ?

Không có lý, vì nếu chỉ muốn thoát ra khỏi vòng người này, đối với nhân vật như Vong Hồn Nữ là việc không khó.

Một vấn đề rất đáng nghi vấn là lời tuyên bố của Vong Hồn Nữ là từ nay vĩnh tuyệt giang hồ.

Chỉ mới cách đây mười ngày chính bà ta đã giết Đại Ác trong Thiên Nam Tam Ác cướp đoạt Huyết Thư, sau đó không tiếc tay hạ độc thủ sát hại không ít cao thủ của Thiên Tinh môn để bảo vệ nó.

Thế mà tự dưng chỉ sau mười ngày, nhân vật này đột nhiên thay đổi ý đồ, quyết định từ bỏ Huyết Thư để thoái ẩn...

Đã đắc thủ bí quyết võ học có thể giúp mình trở thành vô địch thiên hạ mà quyết định từ bỏ nó để thoái ẩn thì ai mà tin được ?

Vậy lâu nay bà ta hành khứ giang hồ với mục đích gì ?

Với thân thủ và bản lĩnh võ học của Vong Hồn Nữ thì bà ta là một trong những người có triển vọng tham ngộ bí quyết võ học thặng thừa nhanh chóng nhất, chưa đến nỗi thiếu tư chất hoặc không đủ hỏa hầu để luyện chiêu kiếm trong Huyết Thư, vậy nên giải thích thế nào về tuyên bố vừa rồi ?

Tiếng xì xầm lan ra hồi lâu không dứt.

Vong Hồn Nữ giơ cao tay ra hiệu cho đám đông yên lặng.

Đứng đầu hai bang phái là Phó bang chủ Biện Trung Lương và Tổng đàn hộ pháp Thẩm Thời Anh quay lại ánh mắt nhìn thủ hạ, lập tức tiếng ồn ào lặng phắc.

Vong Hồn Nữ nói tiếp :

- Huyết Thư chỉ có một pho, trong khi đó hai phái các người đều quyết tâm đoạt cho bằng được không ai muốn từ bỏ, vậy biện pháp duy nhất là dùng thực lực mà chiếm lấy. Muốn đánh muốn giết thế nào thì mặc các người, ai thắng sẽ trở thành chủ nhân của Huyết Thư.

Lương Đình Khôi đã phần nào hiểu ra vấn đề.

Sau khi cả nhĩ tử và ái đồ chết đi, Vong Hồn Nữ đã ở vào trạng thái đỉnh điểm của sự thống khổ, không còn lưu luyến gì với thế nhân, cũng chẳng hứng thú với bất cứ điều gì nên quyết tâm thoái xuất giang hồ.

Căn cứ vào khẩu khí của Vong Hồn Nữ thì pho Huyết Thư vẫn ở trong người bà ta nhưng không hiểu có phải vì bà ta đã phát hiện được pho Huyết Thư là giả nên mới tỏ ra hào phóng như thế không ?

Điều này thì chàng không thể khẳng định được.

Chỉ do được chứng kiến sự kiện bi thảm chiều qua cũng như nỗi đau thương quá độ của Vong Hồn Nữ nên chàng tin lời tuyên bố của bà ta là không giả.

Tổng đàn hộ pháp Thẩm Thời Anh mở tròn con mắt, cất giọng ngờ vực hỏi :

- Phương giá có thực muốn thoái ẩn giang hồ ?

Vong Hồn Nữ chỉ ừm một tiếng.

Phó bang chủ Biện Trung Lương lại tiếp :

- Phương giá thực tâm muốn nhường lại Huyết Thư ?

- Ta đã nói ra mà còn giả nữa sao ?

Với danh đầu của Vong Hồn Nữ mà đã khẳng định câu này thì không ai dám hoài nghi.

Bây giờ sự việc đã được quyết định, chỉ còn lại hai bang phái tranh đoạt nữa mà thôi. Nhưng bằng cách nào ?

Phó bang chủ Biện Trung Lương hỏi :

- Thấm hộ pháp, chúng ta giải quyết thế nào ?

Thấm Thời Anh đáp :

- Bốn nhân đang chờ ý kiến của Phó bang chủ.

- Song phương tiến hành quyết đấu phân cao hạ chứ ?

Giọng Thấm Thời Anh đầy quả cảm và tự tin :

- Phó bang chủ cứ việc đề xuất điều kiện, người của tề môn nhất định tiếp thụ.

Thái độ của lão Tổng đàn hộ pháp như vậy cũng đúng thôi. Hiện người của lão chiếm ưu thế hơn hẳn về số lượng, hơn nữa đây thuộc địa bàn của Thiên Tinh môn, các cao thủ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, và biết đâu Cái Thế Kiếm Vương đang ở đâu đó vùng phụ cận...

Phó bang chủ Biện Trung Lương bỗng đưa mắt nhìn Vong Hồn Nữ ngập ngừng nói :

- Nếu như lưỡng bại cu thương...

Lão tổ ý hoài nghi dụng tâm của Vong Hồn Nữ.

Lòng Lương Đình Khôi cũng thoáng động. Chẳng lẽ Vong Hồn Nữ có dụng tâm như thế thật ?

Hơn hai trăm người xông vào cắn xé nhau, song phương sức bình lực định, chờ khi cả hai đều sức cùng lực tận thì lúc đó còn ai là đối thủ của Vong Hồn Nữ nữa ?

Tổng đàn hộ pháp Thấm Thời Anh trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi cất tiếng :

- Bốn nhân có ý kiến này...

Phó bang chủ Biện Trung Lương liền hỏi :

- Hộ pháp có cao kiến gì ?

- Để tránh một cuộc huyết chiến tàn khốc của hàng trăm người, song phương chỉ cần cử ra một đại biểu giao đấu để quyết định thắng thua. Phó bang chủ thấy thế nào ?

Lương Đình Khôi không ngờ chính Thấm Thời Anh lại đề xuất biện pháp này.

Nếu xét kỹ ra thì làm như thế, Thiên Tinh môn bỏ mất sở trường mà dùng sở đoản.

Bởi vì nếu cử ra đại biểu thì bên phía Thiên Tinh môn khó tìm được ai địch nổi Biện Trung Lương.

Nhưng nếu dùng biện pháp loạn đả thì Thiên Tinh môn người đông thế mạnh, bất cứ lúc nào cũng có thêm viện binh...

Biện Trung Lương tỏ vẻ trầm tư nói :

- À... Biện pháp này cũng tốt, nhưng...

- Phó bang chủ thấy có chỗ nào không thỏa đáng ?

- Không phải là không thỏa đáng, chỉ là... Thấm hộ pháp có thể làm chủ được không ?

Thấm Thời Anh chẳng cần nghĩ ngợi trả lời ngay :

- Bốn nhân đương nhiên làm chủ được.

Biện Trung Lương gật đầu nói :

- Thế thì tốt. Nhưng không biết quý môn định cử vị nào làm đại biểu ?

Hỏi xong quét mắt nhìn lướt qua đám đệ tử cao cấp của Thiên Tinh môn.

Thẩm Thời Anh đáp :

- Chính là bốn nhân !

Biện Trung Lương nhướn mày hỏi :

- Thẩm hộ pháp thân tự xuất trường ?

- Không sai ! Còn phía quý bang thì sao ?

Biện Trung Lương đáp gọn :

- Bốn tọa !

Thẩm Thời Anh ôm quyền nói :

- Phó bang chủ tự thân xuất trường, bốn nhân vô cùng vinh hạnh !

Biện Trung Lương cũng chấp tay hoàn lễ :

- Không dám !

Rồi chợt trầm ngâm nói :

- Còn chưa thấy đồ vật đâu, chúng ta hành động thế nào ?

Đến lúc đó Thẩm Thời Anh mới ý thức được sự nông nổi của mình. Họ xuất lực quyết đấu nhằm mục đích đoạt chiếc tráp và Huyết Thư, nhưng vật đó chưa ai trông thấy, biết đâu Vong Hồn Nữ đẩy song phương vào cuộc quyết chiến để giỡn chơi ?

Lão quét mắt nhìn Vong Hồn Nữ hỏi :

- Phương giá có thể cho phép chúng tôi nhìn qua vật đó một lát không ?

- Có thể !

Vong Hồn Nữ hào sảng trả lời rồi rút trong túi ra một tấm lụa cũng đã cũ giương cao cho mọi người xem qua rồi thu lại trong tay nói :

- Vật đã ở đây rồi. Ai thắng sẽ được làm chủ !

Cả mấy trăm đôi mắt đều đổ dồn vào tấm lụa.

Chỉ với mảnh vải nhỏ này mà có thể làm người ta trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ hay sao ?

Đám đông vang lên tiếng xì xào đầy hoài nghi.

Phó bang chủ Biện Trung Lương hỏi :

- Phương giá sẽ giữ lời hứa giao Huyết Thư cho người thắng cuộc chứ ?

Đó là vấn đề then chốt.

Nếu sau này Vong Hồn Nữ nuốt lời thì ai đủ khả năng lấy được Huyết Thư từ tay nữ sát tinh đó ?

Hơn nữa vừa rồi việc song phương chuẩn bị lao vào cuộc huyết chiến thảm khốc cũng chính do Vong Hồn Nữ đề xuất...

Bà ta nghiêm mặt nhìn Biện Trung Lương, hần giọng :

- Thế nào ? Các người coi Vong Hồn Nữ này là ai chứ ?

Xét về danh khí thì lẽ ra Vong Hồn Nữ nói ra câu đó thì hoàn toàn đáng tin, nhưng Biện Trung Lương là kẻ đa nghi, hơn nữa vấn đề lại quá quan trọng nên lão vẫn nghi hoặc nói :

- Giá như tìm được một công chứng nhân...

Thẩm Thời Anh tuy cũng tán thành với đề xuất này nhưng lắc đầu nói :

- Vào lúc này ở đây thì làm sao tìm được nhân vật đủ tư cách để làm công chứng nhân chứ ?

Thật vậy !

Công chứng nhân chẳng những phải là người trung thực mà trước hết phải có đủ bản lĩnh buộc Vong Hồn Nữ thực hiện lời cam kết trong trường hợp bà ta định nuốt lời.

Ở đây làm sao tìm ra nhân vật như vậy vào lúc này ?

Chợt nghe trong đám đông có người cao giọng nói :

- Tại hạ tình nguyện làm công chứng nhân !

Toàn trường kinh hãi ngoảnh lại nhìn.

Một người lướt nhanh tới đứng bên cạnh Vong Hồn Nữ. Trong số các cao thủ của Thiên Tinh môn, nhiều người nhận ra đó là Tu La Kiếm.

Trừ một số Thiên Tinh võ sĩ ở vòng ngoài, còn bên trong vòng vây vì dồn hết tâm trí vào cuộc chiến nên không ai để ý đến sự xuất hiện của Lương Đình Khôi vì chàng không vào giữa trường đấu mà đứng riêng ra trước bọn Thiên Tinh võ sĩ.

Nhất là sau khi Phó bang chủ Hắc Hổ bang Biện Trung Lương kéo thủ hạ vào đấu trường, mọi người càng chú ý đến cuộc đối thoại giữa hai thế lực kinh địch.

Vừa thấy người vừa phát ra câu nói đầy hào khí kia là Tu La Kiếm, Vong Hồn Nữ gật đầu nói :

- Hẳn quả là công chứng nhân thích hợp nhất !

Phó bang chủ Biện Trung Lương nhíu mày nói :

- Vị này là ai ?

Rồi lướt mắt nhìn Lương Đình Khôi từ trên xuống dưới với vẻ nghi ngờ.

Bây giờ lão thống lãnh Thiên Tinh vệ đội Khâu Tử Cửu mới lên tiếng :

- Vị này là Tu La Kiếm !

Tiếng xì xào vang lên trong đám thủ hạ của Thiên Tinh môn.

Biện Trung Lương ngờ vực nói :

- Tu La Kiếm... Hình như bốn tọa chưa nghe qua danh hiệu này... Nhưng không biết Tu La thiếu hiệp có đủ tư cách không ?

Lão không biết tên họ Lương Đình Khôi nên xưng đại là Tu La thiếu hiệp.

Thẩm Thời Anh khẳng định :

- quá đủ tư cách !

Biện Trung Lương có vẻ chưa được yên tâm :

- Nhưng lai lịch của Tu La thiếu hiệp...

Lần này thì hình như lão ta hoài nghi Lương Đình Khôi là người của Thiên Tinh môn.

Thẩm Thời Anh hiểu ra tâm ý đối phương, liền nghiêm mặt nói :

- Vị này là kiếm thủ từ quan ngoại tới, đã từng hai lần tỷ kiếm với Thái Thượng hộ pháp của bốn môn.

Mấy tên cao thủ của Hắc Hổ bang trở mắt nhìn Lương Đình Khôi.

Người đã có thể tỷ kiếm với thủ lĩnh của võ lâm miền Nam Cái Thế Kiếm Vương tất không phải hạng tầm thường, chỉ ít cũng có dư bản lĩnh để làm công chứng nhân cho cuộc tỷ thí sắp tới và buộc Vong Hồn Nữ tuân thủ lời hứa.

Phó bang chủ Biện Trung Lương “à” một tiếng, dường như không thể tin được một thiếu niên mới chừng hai mươi tuổi mà đủ sức tỷ kiếm với Cái Thế Kiếm Vương cho dù chỉ một chiêu đi nữa !

Vong Hồn Nữ chợt quay sang Lương Đình Khôi nói :

- Đồ vật ở đây. Ta cần phải đi rồi !

Dứt lời liền ném mảnh lụa về phía công chứng nhân rồi phi thân lao qua đầu vòng vây của bọn Thiên Tinh võ sĩ đi mất.

Tổng đàn hộ pháp Thâm Thời Anh dướn người hình như muốn chặn lại nhưng không kịp, nhìn theo thân pháp huyền diệu của Vong Hồn Nữ, biết rằng bản thân mình và bọn thủ hạ của Thiên Tinh môn ở đây quyết không thể làm gì được vị quái thủ khét tiếng này.

Hơn nữa nhiệm vụ của lão ta chỉ được ngăn chặn Vong Hồn Nữ và báo tin thôi, về mặt này lão ta đã hoàn thành xuất sắc.

Lương Đình Khôi tiếp lấy tấm lụa mở ra giương cao cho mọi người xem rồi cuộn lại.

Chàng để ý thấy tấm lụa đã cũ, trên đó cũng được viết bằng máu nhưng vì quá lâu nên đã thâm xỉn lại, không biết đã qua mấy trăm năm.

Chữ thì viết bằng cổ tự, Lương Đình Khôi không đọc được nhưng có cảm giác khá giống với tấm lụa mà Thái Cực Lão Nhân đã trao tặng mình, không biết đó là thật hay giả ?

Cao thủ của cả hai môn phái lại ồ lên.

Lương Đình Khôi vốn định nói với Vong Hồn Nữ mấy câu nhưng bà ta bỏ đi quá đột ngột, hơn nữa đứng trước đám đông thế này rất khó nói nên đành thôi.

Trong thâm tâm chàng thực sự tin rằng Vong Hồn Nữ thực lòng vĩnh tuyệt giang hồ.

Chỉ phút chốc Vong Hồn Nữ đã khuất sau yếu lộ cuối thung lũng.

15. Một Kiếm Phục Thù

Lương Đình Khôi nhìn theo Vong Hồn Nữ cho tới khi bóng bà ta khuất hẳn mới quay lại nhìn Biện Trung Lương và Thâm Thời Anh nói :

- Bây giờ hai vị có thể bắt đầu được rồi !

Phó bang chủ Hắc Hổ bang Biện Trung Lương vẫn chưa tin thiếu niên còn miệng hôi sữa như thế mà đủ sức dàn xếp cuộc tranh chấp hết sức quyết liệt này, lại cất giọng ngờ vực hỏi :

- Tu La Kiếm ! Người thật có đủ bản lĩnh để hoàn thành trách nhiệm vụ một công chứng chứ ?

Lương Đình Khôi cười khinh khỉnh đáp :

- Việc này thì tại hạ tự tin có đủ !

Rồi bồng vung tay cao giọng nói :

- Hai vị chỉ cần phân định thắng thua chứ không cần lưu huyết !

Tổng đàn hộ pháp Thiên Tinh môn Thâm Thời Anh tỏ ra ít kiên nhẫn hơn. Lão bước lên hai bước đứng ở vị trí xuất thủ, tay trái nâng bao kiếm lên, trầm giọng nói :

- Mời Phó bang chủ !

Phó bang chủ Hắc Hổ bang Biện Trung Lương cũng tiến lên một bước, tay ấn vào chuôi kiếm chuẩn bị.

Không khí trong trường đấu lập tức khẩn trương lên.

Tuy công chúng nhân vừa tuyên bố song phương không cần lưu huyết nhưng đây là cuộc đấu tranh đoạt bảo vật quý giá vào bậc nhất trên võ lâm, cả trăm người đã bỏ mạng vì nó. Và mới đây thôi, mỗi bên mất hai ba chục nhân mạng đang nằm đó... Ai biết cuộc đấu này sẽ kết thúc thế nào ?

Soạt Soạt

Trường kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ, ánh hàn quang đã loé lên.

Hai đối thủ lập tức triển khai thế thủ, cách nhau chừng bảy thước, nhìn thẳng vào mắt nhau không chớp, vận toàn lực lên tay phải cầm kiếm. Cao thủ lâm trận, chỉ cần nhìn thế thủ cũng biết có thể công kích đối phương trước để chiếm tiên cơ không.

Toàn đấu trường lặng phắc đến nỗi nghe rõ cả tiếng lá rơi, toàn bộ ánh mắt đều tập trung vào một điểm.

Mặt trời đã lên cao chiếu lên hai thanh trường kiếm phát ra ánh ngũ sắc rực rỡ trông thật hào hùng.

Lương Đình Khôi lùi lại hai bước.

Aaaa !

Aaaa !

Hai tiếng thét vang lên tiếp liền nhau. Ánh cầu vồng lập tức biến thành ánh chớp và những âm thanh loảng xoảng ban đầu còn rời rạc, nhưng chỉ trong chốc lát biến thành chuỗi sấm rền...

Song phương đã xuất thủ, bắt đầu một cuộc đấu kinh tâm động phách. Chỉ có thể dùng hai từ để hình dung “khốc liệt”.

Hơn hai trăm người vây quanh dần dần quên đi mục đích của mình, quên đi rằng đang đứng đối diện với địch nhân, thậm chí quên đi sự tồn tại của chính mình, trái tim thất lại hoặc giãn ra theo từng chiêu kiếm.

Kiếm khí ràn rạt...

Kiếm quang lấp lánh như ánh chớp nhè nhằng giữa cơn dông, kiếm ảnh trù mật trùm kín hai đối thủ. Những âm thanh do hai thanh kiếm chém vào nhau vang rền thành một chuỗi nghe rợn tóc gáy.

Thật là một cuộc kịch chiến hiếm nghe hiếm thấy trên võ lâm. Tất cả những người có mặt trong trường đấu đều chấn động tâm thần !

Tất cả như ngừng thở, những thớ thịt trên mặt cứng đờ lại, mắt nhìn vào đấu trường không chớp.

Chỉ riêng Lương Đình Khôi là vẫn bình thản quan sát cuộc chiến và nhận xét kiếm thuật của hai đấu thủ một cách khách quan.

Hiện tại có thể nói chàng là kiếm thủ hàng đầu trên võ lâm, kiếm thuật của hai đấu thủ tuy đã thuộc hàng thượng thừa nhưng so với chàng vẫn còn kém xa mấy bậc.

Hai người phải nói là kỳ phùng địch thủ, thực lực tương đương, chưa thể đoán định ai thắng ai bại. Trong tình huống này, song phương đều dốc toàn lực, bởi thế chân khí hao tổn rất nhanh, ít khi giữ được trận đấu kéo dài tới ba bốn trăm chiêu. Trong thời hạn đó nếu chưa phân định thắng thua cũng rất dễ dẫn đến kết cục lưỡng bại cu thương.

Lại thêm 50 chiêu nữa qua đi...

Lúc này hai đối thủ khắp người đã ướt đầm mồ hôi, chiêu thức chậm dần lại, uy phong tuy giảm đi nhiều nhưng tính chất độc hiểm vẫn không kém lúc đầu, chỉ cần một sai lầm nhỏ cũng dẫn đến mất mạng, khiến người đứng ngoài theo dõi càng hồi hộp căng thẳng hơn.

Qua thêm 50 chiêu...

Cả hai đã bắt đầu thở dốc, ngay đến bọn Thiên Tinh võ sĩ bao vây ở vòng ngoài cũng nghe rõ, nhưng vẫn chưa phân định được thắng thua.

Aaaa !

Bất ngờ Phó bang chủ Biện Trung Lương hét lên một tiếng như thú dữ, trường kiếm thi triển quá chiêu tạo thành vô số kiếm ảnh chụp tới Thẩm Thời Anh.

Chiêu kiếm vừa uy mãnh vừa ảo diệu, khiến những cao thủ của Thiên Tinh môn trông thấy đều đứng tim.

Chỉ nghe vang rền một tiếng kêu sầm muện, hai đối thủ tách rời nhau ra, kiếm ảnh biến mất.

Đấu trường đột nhiên lặng phất.

Hộ pháp Thẩm Thời Anh trên vai phải nhuốm hồng, kiếm buông chúc xuống, sắc mặt nhợt nhạt như xác chết, miệng thở hồng hộc.

Trên môi Phó bang chủ Biện Trung Lương thoáng hiện nụ cười, nhưng bộ ngực cũng phập phồng theo từng nhịp thở dốc.

Toàn trường đấu lặng đi hồi lâu, rồi bất chợt vang lên tiếng reo vang dậy.

Chờ cho tiếng reo hò hơi lặng đi, Lương Đình Khôi cao giọng tuyên bố :

- Trận đấu kết thúc. Thắng lợi thuộc về Hắc Hổ bang !

Từ phía chúng nhân đệ tử Hắc Hổ bang lại vang lên tiếng hoan hô lần nữa.

Bốn cao thủ hàng đầu của Thiên Tinh môn mặt đờng đờng sát khí, rút kiếm cầm tay sẵn sàng phát động cuộc tử chiến.

Lương Đình Khôi rút phất trường kiếm quát to :

- Tất cả đứng yên !

Tiếng quát vang rền, nhất là dáng vẻ uy phong凛冽 của vị công chứng nhân khiến các cao thủ Thiên Tinh môn chững lại.

Tổng đàn hộ pháp Thẩm Thời Anh tỏ ra tuân thủ lời cam kết, ra lệnh cho thủ hạ :

- Không được vọng động !

Sắc mặt Lương Đình Khôi hòa hoãn lại. Chàng tra kiếm vào bao, bước tới trước mặt Phó bang chủ Biện Trung Lương giao tấm lụa cho lão ta, trầm giọng nói :

- Cuộc đấu đã kết thúc, xin các hạ cho người thanh lý hiện trường !

Biện Trung Lương đưa hai tay nhận tấm lụa, nhìn Lương Đình Khôi gật gật đầu, trong ánh mắt biểu lộ sự khâm phục.

Lương Đình Khôi nói tiếp :

- Theo điều kiện của cuộc đấu vừa rồi, các hạ trở thành chủ nhân của Huyết Thư. Nhưng bảo vệ nó là thể nào là việc của các hạ, công chứng nhân chỉ có nghĩa vụ ở hiện trường chứ không chịu trách nhiệm về sau.

Ý chàng muốn đối phương đề phòng người của Thiên Tinh môn chưa chịu cam tâm vẫn tiếp tục tranh đoạt.

Phó bang chủ Biện Trung Lương ôm quyền nói :

- Xin thứ lỗi vì bốn tọa thiên cận, không biết thiếu hiệp có uy phong lớn như vậy nên đã tỏ ra hoài nghi phạm tội thất kính !

Rồi như chợt nghĩ ra điều gì, bước lên một bước thấp giọng nói :

- Tệ bang có ý cầu hiền tài đảm đang chức vị Tổng hộ pháp, không biết thiếu hiệp có chịu hạ mình nhận lời cho không ?

Hắc Hổ bang là một bang phái lớn rất có ảnh hưởng suốt cả vùng Giang Hoài, bởi thế bất cứ ai được đề cử vào chức vị này là một điểm phúc lớn, huống chi Tu La Kiếm chỉ là một thiếu niên mới nổi danh ?

Nào ngờ chàng trả lời không cần suy nghĩ :

- Tại hạ xưa nay quen thói lãng du không muốn bị ràng buộc bởi mọi sự câu thúc. Thịnh tình đó của quý bang tại hạ xin tâm lĩnh !

Phó bang chủ Biện Trung Lương cười gượng :

- Thôi được... Chuyện này để đến sau sẽ bàn !

Rồi quay lưng bước về hàng ngũ.

Chẳng bao lâu người của hai phe lần lượt tản đi, Thiên Tinh môn không có vẻ gì là muốn tranh đoạt lại Huyết Thư hay ít nhất là như thế, chẳng biết bên trong còn có mưu đồ gì khác nữa hay không ?

Tuy vậy Phó bang chủ Biện Trung Lương vẫn rất cảnh giác, cất cử một số thủ hạ ở lại lo hậu sự cho những người tử trận, còn mình lãnh xuất đại bộ phận kéo đi.

Thiên Tinh môn cũng để người lo hậu sự cho đệ tử phe mình vừa bỏ mạng.

Cuộc tranh đoạt xem ra kết thúc khá suông sẻ và chóng vánh.

Lương Đình Khôi lấy làm ngạc nhiên, bởi từ trước đến nay, trong những cuộc tranh đoạt thế này bao giờ Bạch Y Truy Hồn cũng lớn vồn đầu đó xung quanh, sao hôm nay lại không thấy ?

Hay trước cường địch như vậy lão ta không dám lộ diện ?

Điều này xem ra cũng có phần nào có lý, vì Bạch Y Truy Hồn từng nói với chàng rằng tuy lão ta cũng có ý tranh đoạt Huyết Thư nhưng không quyết tâm lắm...

Đột nhiên Lương Đình Khôi nghĩ đến một điều :

- Thiên Tinh môn biết là Huyết Thư là giả nên để mặc Hắc Hổ bang lấy đi, như vậy Hắc Hổ bang trở thành mục tiêu truy sát của võ lâm, còn mục tiêu đích thực của chúng là nhằm vào chiếc tráp sắt.

Ngoài bản thân chàng và Thái Cực Lão Nhân ra, không ai biết rằng chiếc tráp đó chàng đã may mắn lấy được, mọi người đều cho rằng Vong Hồn Nữ mới là người cất giữ nó...

Bây giờ không thấy Thái Thượng hộ pháp của Thiên Tinh môn là Cái Thế Kiếm Vương có mặt ở hiện trường, rất có thể...

Vừa nghĩ tới đó, Lương Đình Khôi phát hoảng la lên với phi thân về hướng yếu đạo nơi Vong Hồn Nữ đã đi qua.

oOo

Trong khu rừng cách sơn đạo không xa, Vong Hồn Nữ đang đứng giữa vòng vây của mấy chục tên Thiên Tinh võ sĩ.

Đứng đối diện với bà ta chính là Thái Thượng hộ pháp Cái Thế Kiếm Vương kiếm đã tuốt ra cầm tay.

Bọn Thiên Tinh võ sĩ một tay cầm kiếm, tay kia cầm một chiếc khiên hình như mới được chế tạo bằng những sợi mây kết lại, có lẽ dùng để đối phó với kim châm đoạt mệnh.

Vong Hồn Nữ nói :

- Các hạ đừng bức bách người thái quá. Ta đã nói rằng từ nay vĩnh tuyệt giang hồ, không muốn giết người nữa !

Giọng bà ta tỏ ra rất kích động.

Cái Thế Kiếm Vương ngửa mặt cười to :

- Hô hô hô... Trước đây không thoái ẩn, cũng không để sau này, lại chọn ngay đúng lúc vừa đắc thủ bảo bối mà vĩnh tuyệt giang hồ... Không phải tìm nơi vắng vẻ để luyện kiếm pháp ghi trong Huyết Thư chứ ?

Vong Hồn Nữ đưa mắt tức giận nhìn đối phương, nhưng giọng bà ta vẫn còn giữ được trầm tĩnh :

- Ta đã có thệ ngôn, tin hay không là tùy các hạ.

Cái Thế Kiếm Vương nghiêm mặt nói :

- Bồn tọa cũng không muốn làm khó cho người, chỉ cần giao chiếc tráp sắt ra rồi muốn đi đâu mặc ý !

Vong Hồn Nữ chợt xằng giọng :

- Người không có lỗi tai sao ? Ta đã nói mấy lần, chiếc vỏ sắt đó ta đã vớt lại ở tầng trên thạch động...

- Vong Hồn Nữ ! Chiếc tráp đó đối với người hoàn toàn vô ích.

Vong Hồn Nữ đã phát bắn, “hừ” một tiếng nói :

- Nếu đã không tin thì ta chẳng còn điều gì phải nói với người nữa !

- Bồn tọa đã ba lần phái người đến tìm xung quanh khu vực thạch động đó, kể cả tầng trên tầng dưới và khu vực xung quanh tới nửa dặm vuông, có thể nói rằng không một gốc cây ngọn cỏ nào không sờ đến, dù là cây kim cũng phải lộ ra, đừng nói là chiếc tráp. Chứng tỏ rằng không có trong thạch động.

Vong Hồn Nữ lãnh đạm trả lời :

- Cái đó thì chỉ có trời mới biết !

Cái Thế Kiếm Vương bỗng gào lên :

- Trời cũng không biết ! Chỉ có người biết thôi !

Vong Hồn Nữ buông giọng lạnh như băng :

- Nhắc lại một lần cuối cùng : ta không biết !

- Người buộc bồn tọa phải dùng thủ đoạn kịch liệt phải không ?

- Cái đó tùy người thôi !

Xem ra sự dối đầu là không tránh khỏi.

Cái Thế Kiếm Vương từ từ giơ cao thanh cự kiếm lên nói :

- Vong Hồn Nữ ! Người sẽ hối hận !

Vong Hồn Nữ không đáp.

Cái Thế Kiếm Vương sấn lên hai bước.

Vong Hồn Nữ chợt vùng tay, hai ống tay áo rộng múa tít, từng chùm ngân châm vàng chói, cứ năm chiếc một, nhằm chính xác các yếu huyệt trên người Cái Thế Kiếm Vương bắn tới không dứt !

Tuy nói thì như thế, nhưng bọn Thiên Tinh võ sĩ đứng vây quanh cách bảy tám bước chỉ thấy những tia màu vàng lấp lánh do phản chiếu ánh mặt trời chứ hoàn toàn không nhận ra Vong Hồn Nữ dùng thủ thuật gì, chỉ đoán bà ta dùng ám khí vì danh hiệu Kim châm đoạt mệnh lừng lẫy khắp giang hồ mà thôi.

Tả thủ Cái Thế Kiếm Vương cũng múa tít, ống tay áo phát ra cang khí nghe như giồng bão đánh bạt hết kim châm của đối phương bắn ra khắp nơi không để một mũi nào lọt vào người.

Công lực tạo chỉ của lão Thái Thượng hộ pháp thật kinh nhân !

Lão ta vừa đánh bạt ám khí, vừa rút ngắn cự li, cuối cùng song phương cách nhau chỉ có sáu thước.

Với thanh cự kiếm ngoại cỡ, đây là khoảng cách có thể sát thương.

Vong Hồn Nữ mặt tái đi.

Kim châm đoạt mệnh đã bị vô hiệu hóa, bây giờ muốn dùng tay không để đấu lại với thanh cự kiếm của Cái Thế Kiếm Vương là việc hoàn toàn không có khả năng.

- Dừng tay !

Vong Hồn Nữ chợt kêu lên, lùi lại hai bước.

Cái Thế Kiếm Vương vẫn giương kiếm lên nhưng không áp sát lại gần, nhếch môi cười hỏi :

- Bây giờ người nguyện ý giao chiếc tráp ra rồi chứ ?

Vong Hồn Nữ không trả lời, đột nhiên ngồi phịch xuống !

Không ai biết nữ sát tinh này định dùng thủ đoạn gì.

Bọn Thiên Tinh võ sĩ nhất loạt lùi lại, một tay cầm chắc kiếm, tay kia giương chiếc khiên mây lên đề phòng.

Cả Cái Thế Kiếm Vương cũng không hiểu, ngơ ngác nhìn đối phương, vận sẵn công lực phòng bị :

- Vong Hồn Nữ ! Người định giở trò quái quỷ gì thế ?

- Vong Hồn Nữ này há chịu làm quỷ vong hồn dưới kiếm người ? Ta có biện pháp tự xử !

Lão Hộ Pháp nhíu mày :

- Cái gì người tự xử ?

- Không sai !

Có thể đoán rằng Vong Hồn Nữ tự biết mình không địch nổi cự kiếm của Cái Thế Kiếm Vương nên có ý tự quyết để mong giữ cho thi thể khỏi bị tổn thương.

Cái Thế Kiếm Vương liền hiểu ra, cất giọng oang oang nói :

- Vong Hồn Nữ ! Người hãy nghe cho rõ đây ! Đừng vọng tưởng rằng tự quyết là giúp người giữ được toàn thân ! Chí của bốn tọa là quyết lấy cho bằng được chiếc tráp sắt, nếu mục đích không đạt, bốn tọa sẽ không từ thủ đoạn nào đâu ! Người không muốn bị phân thây làm muôn mảnh để làm mồi cho lang sói chứ ?

Vong Hồn Nữ không nói gì chỉ thở dài một tiếng, sắc mặt biến đổi dần, trông thật thương tâm !

Đột nhiên trong rừng có tiếng kêu vang đến :

- Lão muội !

Cái Thế Kiếm Vương quay lại nhìn.

Một nhân ảnh lao vút qua đầu bọn Thiên Tinh võ sĩ sà xuống giữa đấu trường, chính là Bạch Phát Tiên Bà !

Cái Thế Kiếm Vương mặt hơi biến sắc, thốt lên :

- Lại là người ư ?

Bạch Phát Tiên Bà chỉ “ừm” một tiếng rồi bước đến bên Vong Hồn Nữ, nhẹ giọng nói :

- Lão muội, đứng dậy đi ! Đừng làm chuyện dại dột thế ! Chúng ta cùng hợp lực đối phó với hắn !

Vong Hồn Nữ nghe lời đứng lên, cùng Bạch Phát Tiên Bà tạo thành thế ỷ dốc đối diện với Cái Thế Kiếm Vương.

Hai nữ sát tinh mà hầu hết người trên giang hồ mới nghe tiếng đã mất vía, nay liên thủ với nhau thì tình thế khác hẳn. Xem ra hy vọng thắng lợi của Cái Thế Kiếm Vương chỉ còn lại rất ít.

Bạch Phát Tiên Bà lại cất lời :

- Lão muội ! Người quyết tâm thoát xuất giang hồ thật sao ?

Ừm !

Lão muội thật không biết chiếc tráp sắt hiện đâu ?

Vong Hồn Nữ đáp :

- Ta đã vớt nó lại trong thạch động. Chiếc tráp đó dùng để đựng Huyết Thư, chỉ có Huyết Thư mới là thứ có giá trị còn bản thân chiếc hộp nào cũng như nhau, cất thêm nặng túi mà thôi. Ai biết Thiên Tinh Môn

chẳng những hưng sư động chúng huy động hàng trăm người tìm kiếm Huyết Thư mà ngay cả chiếc hộp sắt rỉ cũng quyết lấy cho được. Thật chẳng hiểu ra sao nữa !

Nói xong lắc lắc đầu.

Bạch Phát Tiên Bà tỏ ý tán đồng :

- Ta cũng nghĩ không ra.

Rồi quay sang Cái Thế Kiếm Vương hỏi :

- Các hạ có thể nói rõ nguyên nhân vì sao quý môn cần chiếc vỏ sắt đến thế không ?

- Bốn tọa chỉ phụng mệnh hành sự, không có gì phải nói cả.

Bạch Phát Tiên Bà gặng hỏi :

- Chẳng lẽ quý môn chủ không giải thích gì ?

- Không thể phụng cáo !

Bạch Phát Tiên Bà đành giọng :

- Lão muội của ta đã lập thệ từ nay vĩnh tuyệt giang hồ. Lão thân hoàn toàn tin rằng lời nói đó là thực ngôn. Rất có khả năng chiếc tráp đã rơi vào tay nhân vật thứ ba nào đó. Nếu các hạ cần thì nên có phương pháp khác mà tìm lấy...

Cái Thế Kiếm Vương cất lên một tràng cuồng tiếu, sau đó trừng mắt nhìn Bạch Phát Tiên Bà nói :

- Bùi Tố Mai ! người nói sao dễ nghe thế ? Thiết tráp rõ ràng là do các người giấu đi, nay lại còn bày trò lừa dối bốn tọa nữa sao ?

Bạch Phát Tiên Bà trầm tĩnh nói :

- Hiện tại Huyết Thư đã rơi vào tay Hắc Hồ Bang, mà đó chính là vì lão muội của ta tự nguyện đưa ra cho người của chúng và Thiên Tinh Môn các người tranh cao hạ mà được. Người nghĩ xem, khi lão muội đã không thêm màng tới cả Huyết Thư

thì còn cất giấu thiết tráp làm gì nữa ? Ngay cả chân lý đơn giản đó mà sao người cũng không hiểu ?

Cái Thế Kiếm Vương vẫn khẳng khái :

- Chuyện này thật giả thế nào thì trong lòng các người biết quá rõ. Bốn tọa không muốn nhiều lời.

Bạch Phát Tiên Bà nhú mày hỏi :

- Vậy các hạ muốn gì ?

- Muốn các người giao ra chiếc tráp.

- Nghĩa là nếu không có hộp sắt rỉ đó, người không chịu để chúng ta đi sao ?

Cái Thế Kiếm Vương gật đầu :

- Chính là như thế !

- Xem ra chỉ còn cách dùng vũ lực ?

- Bốn tọa không phủ nhận !

- Kim châm đoạt mệnh, lại thêm Đệ nhất quái thủ ngoạn đao, người có tin chắc ứng phó nổi không ?

Cái Thế Kiếm Vương trả lời gọn :

- Có khả năng !

Bạch Phát Tiên Bà lại hỏi :

- Nếu người không ứng phó nổi thì sao ?

- Nếu không ứng phó nổi, Cái Thế Kiếm Vương này sẽ không lộ diện trên võ lâm trung nguyên nữa !

Bạch Phát Tiên Bà gật đầu nói :

- Rất tốt !

Rồi quay sang Vong Hồn Nữ :

- Lão muội ! Chúng ta cũng đành vậy thôi ! Lão muội còn nhớ chuyện năm xưa hai ta đối phó với Hoàng Hà Lục Yêu liên thủ ở Đồi Quỷ trên núi Bắc Mang không ? Chỉ riêng câu chuyện này cũng đủ làm đề tài cho mấy vị “thuyết thoại nhân” kể mấy tháng không hết đấy.

Cái Thế Kiếm Vương sốt ruột quát lên :

- Thế nào ? Nếu chuẩn bị xong rồi thì triển khai thế trận đi ! Chuyện ở Đồi Quỷ thì chờ khi nào tới Quỷ Môn Quan hãy kể cho nhau nghe cũng chưa muộn, bốn tọa không thích chuyện dông dài đâu !

Hai vị nữ quái đứng tách nhau ra hai bước.

Cái Thế Kiếm Vương đưa chéch kiếm lên...

Vừa lúc ấy vòng vây của bọn Thiên Tinh võ sĩ nhốn nháo hẳn lên.

Vùng lên mấy tiếng kêu kinh hãi :

- Tu La Kiếm !

Lại thêm một nhân ảnh lướt vào giữa đấu trường, quả nhiên là Tu La Kiếm Lương Đình Khôi !

Cái Thế Kiếm Vương biến hẳn sắc mặt. Tình huống lại càng trở nên hết sức bất lợi đối với lão.

Chỉ với Kim châm đoạt mệnh và Đệ nhất quái thủ ngoan đao lão còn chưa đủ tự tin là mình sẽ thắng, huống hồ bây giờ còn thêm Tu La Kiếm, người đã từng tiếp nổi lão ta hai chiêu !

Với lực lượng ba người này liên thủ, Cái Thế Kiếm Vương đã mất đi phân nửa lòng tự tin rồi.

Lương Đình Khôi thông thả tiến vào đứng đối diện với cái Thế Kiếm Vương, quay lại nói với hai lão phụ nhân :

- Xin hai vị lùi ra một chút !

Vong Hồn Nữ và Bạch Phát Tiên Bà đưa mắt nhìn nhau .

Đối với Vong Hồn Nữ, trong tình thế tuyệt vọng đã định tự kết liễu đời mình, sự xuất hiện của Bạch Phát Tiên Bà gợi lên hy vọng, bà ta đã theo lời liên thủ đối phó với cường địch mong thoát khỏi tình thế quần bách. Cho dù hy vọng thắng không nhiều, nhưng đó cũng là một giải pháp.

Nay có thêm Lương Đình Khôi, và thiếu niên này đã chứng tỏ là tay kiếm không nhược, hơn nữa vừa xuất hiện đã đứng ngay về phía mình, thái độ rất quyết liệt điều đó càng tăng phần hy vọng.

Cái Thế Kiếm Vương cố cất giọng rắn rỏi :

- Tu La Kiếm ! Người muốn gì ?

Lương Đình Khôi buông rõ từng chữ :

- Võ lâm trung nguyên không cho phép có một Cái Thế Kiếm Vương !

Lời chàng vừa phát làm cho toàn thể đấu trường quá đổi ngạc nhiên. Chỉ mới đây thôi Tu La Kiếm còn chưa phải là địch thủ của Cái Thế Kiếm Vương, làm sao bây giờ còn dám hiện thân và phát lời cuồng ngôn đó.

Cái Thế Kiếm Vương mở tròn mắt hét vang như sấm :

- Tu La Kiếm ! Người vừa nói gì ?

Long Đình Khôi trầm tĩnh đáp :

- Tại hạ nói rằng võ lâm trung nguyên không cho phép bất cứ nhân vật nào dám láo xược tự xưng là Cái Thế Kiếm Vương !

Giọng chàng đánh thép, thái độ ung dung, đúng tác phong của một võ sĩ chân chính !

- Hô hô hô hô...

Cái Thế Kiếm Vương bỗng ngửa mặt cất một tràng cười cuồng tiếu .

Giọng lão lúc thường đã sang sảng như chuông, lúc này lại vận thêm công lực lên vang xa đến mấy dặm khiến người trong trường đấu nghe nhức cả tai.

Chờ đối phương dứt tràng cười, Lương Đình Khôi mới hỏi :

- Các hạ cười đủ rồi chứ ?

Cái Thế Kiếm Vương nhìn chàng, đánh giọng :

- Tu La Kiếm ! Người có bao nhiêu khí lực mà dám đối với bốn tọa phát ra những lời ngông cuồng như thế ?

Lương Đình Khôi đáp :

- Không nhiều, nhưng đủ để xóa bỏ mạo danh cuồng ngạo của các hạ !

Cái Thế Kiếm Vương cố nén giận hỏi :

- Người dám ?

- Cứ để thực tế chứng minh ! Chẳng lẽ người quên mất trong mình đã từng thoát thân dưới kiếm của bốn tọa như thế nào rồi ư ?

- Tục ngữ có câu : Sĩ biệt tam nhật ! Huống chi chúng ta đã gần nửa tháng chưa gặp lại nhau ! Bởi thế có những việc rất khó lường trước...

- Bốn tọa có nói rằng người có thiên tư là một thiếu niên nhiều triển vọng...Nhưng đó là chuyện vài ba chục năm nữa chứ không phải bây giờ. Người đừng ngộ nhận !

Lương Đình Khôi bình thản đáp :

- Tại hạ không ngộ nhận !

- Vậy thì người đã chán sống hay vọng tưởng thành danh ?

- Tu La Kiếm đã có danh rồi !

Cái Thế Kiếm Vương lại cười vang một tràng nữa mới nói :

- Thế nghĩa là người đã chán cuộc sống ở dương gian... Rất tốt ! Bốn tọa sẽ thành toàn cho người !

Rồi lão chiếu cặp mắt như hai bó đuốc hướng sang Vong Hồn Nữ và Bạch Phát Tiên Bà nói :

- Ba đầu một, đây là cơ hội rất tốt cho các người...

- Không phải thế !

Lương Đình Khôi bỗng ngắt lời, nói tiếp :

- Một đầu một !

Cái Thế Kiếm Vương trở mắt, lặp lại :

- Một đầu một ? Người nói đùa gì thế ?

Bọn Thiên Tinh võ sĩ cùng “ồ” lên một tiếng kinh dị.

Chẳng riêng gì chúng mà người giang hồ đều coi Cái Thế Kiếm Vương là trường hợp hy hữu của võ lâm trung nguyên.

Chẳng những người này có công lực kinh nhân mà võ học uyên thâm, kiếm thuật siêu phàm xứng đáng với danh hiệu Cái Thế Kiếm Vương.

Mới rồi chúng từng chứng kiến bản lĩnh đối phó với tuyết chỉ ám khí Kim châm đoạt mệnh của Vong Hồn Nữ cũng đủ thấy võ học của vị Thái Thượng Hộ Pháp này siêu quần bạt chúng đến thể nào.

Còn về kiếm thuật, khắp thiên hạ không ai đương nổi Cái Thế kiếm Vương đến hai chiêu, ngay bản lĩnh cao cường như Thiên Tinh Môn chủ mà cũng chỉ chịu đựng nhiều nhất là ba chiêu thôi, chẳng thể mà vị Môn chủ đầy bí hiểm của một đại môn phái bậc nhất võ lâm phải lặn lội nghìn dặm về phương Nam chịu mạo hiểm tỷ kiếm để thỉnh cầu vị này về Thiên Tinh Môn đảm đương trọng trách Thái Thượng Hộ Pháp, vậy mà nay một thiếu niên miêng còn hôi sữa lại dám công nhiên thách thức một đấu một !

Hơn nữa chính tiểu tử này đã hai lần trong vòng nửa tháng nay đã từng là bại thủ một chiêu dưới kiếm Cái Thế Kiếm Vương !

Cuồng ngông tới mức đó thì ai mà nghe được chứ ?

Hay hắn đã phát cuồng rồi ?

Nếu đúng vậy thì quả là đáng tiếc.

Chỉ mới trên dưới hai mươi tuổi mà đủ khả năng tiếp nổi một chiêu kiếm của Cái Thế Kiếm Vương không chết đã có thể coi là tinh hoa của lớp trẻ rồi...

Ngay cả Vong Hồn Nữ và Bạch Phát Tiên Bà nghe nói cũng ngẩn người, tự hỏi Tu La Kiếm trí não có vấn đề gì không ?

Họ nhớ lại chỉ mới hơn mười ngày trước, nếu không được Thái Cực Lão Nhân đến cứu đưa đi thì Tu La Kiếm đã bỏ mạng bởi chiêu kiếm thứ ba của lão Thái Thượng Hộ Pháp này rồi.

Thế mà nay...

Hắn điên hay có kỳ tích gì vừa xuất hiện ?

Lương Đình Khôi nghiêm mặt đáp :

- Tại hạ không đùa đâu ?

Rồi chợt hỏi :

- Chắc các hạ còn nhớ câu mình vừa nói với Bạch Phát tiên bối ?

Cái Thế Kiếm Vương hỏi :

- Câu gì ?

- Các hạ nói rằng nếu không đối phó nổi thì từ nay Cái Thế Kiếm Vương sẽ không lộ diện ở võ lâm trung nguyên nữa.

Cái Thế Kiếm Vương gật đầu :

- Còn nhớ.

- Nếu bại thủ dưới kiếm tại hạ, các hạ vẫn thực hiện lời hứa hào hùng này chứ ?

- đương nhiên !

- Thế thì rất tốt !

Cái Thế Kiếm Vương bỗng trầm ngâm một lúc rồi chợt hỏi :

- Tu La Kiếm ? Thái độ ngươi có vẻ tự tin như vậy nhưng ngoài dùng kiếm, ngươi còn có yêu thuật gì khác không ?

Nói câu đó, chứng tỏ lão ta cũng lo rằng Lương Đình Khôi biết dùng yêu thuật, bởi chỉ dụng kiếm thì chàng tuyệt không phải là địch thủ.

Xưa nay, không ít cao thủ dù võ công cao cường bao nhiêu đôi khi thất bại một cách hết sức đáng tiếc dưới tay những nhân vật tầm thường vì chúng sử dụng yêu thuật, có thể độc dược, rắn rết, độc trùng hay một số thủ đoạn khác.

Bởi thế khi nghe đối phương nói cứng lão không thể không đề phòng.

Nào ngờ Lương Đình Khôi trả lời ngay :

- Tại hạ ngoài kiếm ra sẽ không dùng thủ thuật nào khác.

Cái Thế Kiếm Vương còn thốt thêm một câu :

- Thật vậy chứ ?

- Xin lấy danh hiệu Tu La Kiếm để bảo đảm !

Bạch Phát Tiên Bà không nhin nổi, bật hỏi :

- Tu La Kiếm ! Người có cầm chắc không ?

Lương Đình Khôi trả lời :

- Tại hạ sẽ cố dốc tận lực.

Tuy chàng đã luyện thành Lôi Đình kiếm pháp trong huyết thư, nhưng vì chưa từng đối địch nên chưa biết rõ uy lực của nó thế nào.

Mặt khác kiếm thuật của Cái Thế Kiếm Vương cao cường bao nhiêu, bởi chỉ giao thủ có vài chiêu nên chưa thể hiểu tường tận.

Bởi thế có chắc thắng nổi một cường địch như Cái Thế Kiếm Vương hay không là điều mà chàng chưa thể khẳng định, chỉ là trong lòng có niềm tin rất sâu sắc mà thôi.

Bạch Phát Tiên Bà quay sang Vong Hồn Nữ hỏi :

- Thế nào ?

Vong Hồn Nữ lãnh đạm trả lời :

- Cứ tạm đứng ngoài xem thế nào !

Câu này hàm ý là nếu Tu La Kiếm gặp nguy cấp, hai người sẽ nhất loạt xông vào tiếp ứng.

Bạch Phát Tiên Bà hiểu ý gật đầu.

Lương Đình Khôi nói :

- Hai vị lùi lại đi ?

Vong Hồn Nữ và Bạch Phát Tiên Bà đưa mắt cho nhau rồi tiếp tục lùi thêm hai bước nữa.

Lương Đình Khôi tay trái cầm ngang vỏ kiếm, tay phải nắm chặt chuôi kiếm tiến thêm một bước đứng ở cự li xuất thủ, trầm giọng nói :

- Nếu võ lâm trung nguyên tồn tại kiếm Vương thì không có Tu La Kiếm !

Từ vòng vây của bọn Thiên Tinh vệ sĩ lại vang lên tiếng xì xầm.

Xưa nay chưa bao giờ có ai dám buông lời cuồng ngông như thế với vị Thái Thượng Hộ Pháp của chúng.

Cái Thế Kiếm Vương nghiêng răng nói :

- Được lắm ! Bồn tọa từ khi vào trung nguyên đến nay còn chưa gặp kẻ nào ngông cuồng phách lối như người.

Giọng lão bỗng rền lên :

- Nghe cho kỹ đây ! Bất kể trong thời gian ngắn mười mấy ngày ngươi đã luyện thành thần chiêu quý thức gì, chỉ cần tiếp được bốn tọa ba kiếm, bốn tọa lập tức thực hiện lời hứa, từ bỏ danh hiệu Cái Thế Kiếm Vương và từ nay không đạp chân tới trung nguyên nữa bước !

Lời tuyên bố của vị Thái Thượng Hộ pháp cũng thật là khí khái, có phong độ anh hùng hào kiệt !

Lương Đình Khôi nói :

- Ba chiêu là quá nhiều !

Cái Thế Kiếm Vương tròn mắt nói :

- Cái gì ? Ngươi...

Lương Đình Khôi trầm tĩnh đáp :

- Tại hạ nói rằng chỉ cần một chiêu để phân cao hạ !

- Một chiêu ?

Cái Thế Kiếm Vương chồm lên một bước, như không tin hẳn vào tai mình, cất tiếng hỏi dồn :

- Ngươi nói chỉ cần một chiêu để phân cao hạ, đúng không ?

Lương Đình Khôi xác nhận :

- Không sai, chỉ cần một chiêu là đủ !

Chàng nói mà không, chút đổi sắc, vẻ mặt hoàn toàn nghiêm chỉnh.

Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ càng nghe càng thấy túng quẫn, không hiểu thiếu niên này là nhân vật cái thế hay chỉ đơn thuần là một kẻ điên ?

Họ hành khứ giang hồ mấy chục năm, gặp đủ thứ người, hạng cuồng ngông coi trời bằng vung không hiếm.

Nhưng đây lại là chuyện liên quan đến tính mạng, nếu không phải kẻ điên thì ai lại tự chui đầu vào chỗ chết ?

Nhưng xem phong thái và sắc mặt của Lương Đình Khôi, chẳng có vẻ gì là một người điên cả...

Đã từng hai lần bại trận, nay lại đưa ra một điều kiện đều có hại cho mình và tạo thuận lợi cho đối phương, từ chỗ không chấp nhận liên thủ mà tự nguyện lấy một đấu một nay lại chỉ hạn định thắng phụ trong một chiêu, quả là điều bất khả tư nghị !

Thắng thì dương danh bại thì mất mạng, nhưng thấy rõ trước mắt là bại tới cả mười phần...

Hắn cựa vào cái gì chứ ?

Bạch Phát Tiên Bà chợt thấy động tâm : chẳng lẽ hắn vừa luyện thành tuyệt chiêu nào đó vô địch thiên hạ ? Huyết Thư có khả năng đó không ?

Nghĩ tới đó, bà ta lắc đầu, trầm nghĩ :

- Hoàn toàn không có khả năng ? Hắn mới từ quan ngoại vào với mục đích tìm Ngọc nhi, hơn nữa rõ ràng chiếc tráp sắt Vong Hồn Nữ, đã lấy được, nhưng cho dù hắn có gặp may nhặt được chiếc hộp kia cũng không làm nên tích sự gì, bởi Huyết thư thật...

Giọng nói oang oang của Cái Thế Kiếm Vương chấm dứt dòng suy nghĩ của Bạch Phát Tiên Bà :

- Bắt đầu đi !

Lương Đình Khôi gật đầu, rút kiếm Cái Thế Kiếm Vương đã cầm sẵn cự kiếm trong tay đưa chéo lên.

Lập tức không khí trong đấu trường trở nên hết sức căng thẳng.

Song phương ngưng tụ chân lực, thi triển thủ thế, mắt gườm gườm nhìn nhau, giống như cặp ác thú trước giờ đấu.

Cái Thế Kiếm Vương với thân hình đồ sộ và thanh cự kiếm trong tay nặng gấp đôi thanh kiếm bình thường, trông chẳng khác gì pho tượng thần Kim Cương, chỉ cần nhìn khí thế cũng đủ làm người thất đảm kinh tâm rồi.

Có ít thủ thức của Lương Đình Khôi hết sức kỳ quái, tuy không ch ra được kỳ quái ở chỗ nào, chỉ có cảm giác rằng thủ thức đó hoàn toàn trái với võ học thông thường, chỉ riêng tư thế này cũng làm người ta linh cảm ở thiếu niên này có gì đó cao thâm khó lường.

Hai đối thủ như cương cường lại, chỉ có ánh mắt là hoạt động, nhưng mọi người đều biết rằng trong cái tĩnh lặng đó chứa đựng sự vận động, giống như sau ánh chớp là sự yên tĩnh trước khi phát ra tiếng sấm kinh hồn !

Cả hai vị nữ sát tinh lẫn mấy chục tên Thiên Tinh võ sĩ cũng chịu ảnh hưởng của sự tĩnh lặng đáng sợ đó mà đứng như mọc rễ, cả sự hô hấp cũng đình chỉ, sợ rằng chỉ cần mình thở một tiếng là sự kiện kinh thiên động địa sẽ diễn ra.

Cảnh yên lặng đó đã kéo dài bao nhiêu lâu ?

Không ai xác định được, có thể chỉ mới chớp mắt, cũng có thể đã qua một thời trường...

Và còn kéo dài bao lâu nữa ?

Chẳng ai dám dự đoán.

Cái gì phải đến tất sẽ đến !

Giống như tia chớp giữa trời đêm, sáng lòa nhưng vừa bắt đầu đã tắt ngay, không ai kịp nhận rõ.

Trường hợp này cũng thế, ánh kiếm vừa lóe lên chợt ngừng, không phát ra tiếng kiếm giao hòa.

Mấy chục người vốn ngưng thần quan sát cũng không kịp nhận rõ khoảnh khắc quyết định đó, khoảnh khắc đối với hai đấu thủ là sự sống và cái chết thành danh hay bại danh, còn đối với mình là sự may mắn duy nhất trong cuộc đời, được chứng kiến khoảnh khắc mà trong võ lâm cả trăm năm có may lắm cũng chỉ diễn ra có một lần.

Đừng nói kịp thấy rõ mà thậm chí không đủ thời gian để nảy ra ý niệm.

Mọi người chỉ thấy toàn thân run lên, tim thất lại.

Rồi tất cả đều chấm dứt, trở lại sự tĩnh lặng lúc đầu.

Chỉ có khác trước là cự li giữa hai đấu thủ đã thay đổi không còn bảy thước như trước đây mà cách nhau hơn một trượng.

Hai người cầm kiếm dừng lại giữa khoảng không ở góc độ khác nhau, Lương Đình Khôi cầm chếch lên, còn thanh cự kiếm của Cái Thế Kiếm Vương thì chúc mũi xuống đất.

Mãi đến lúc đó, từ vòng vây của bọn Thiên Tinh võ sĩ với dậy lên tiếng kêu kinh hoàng.

Bây giờ đã có thể thấy rõ sắc mặt Cái Thế Kiếm Vương tái mét, ngực áo bên trái, chỗ thêu hình bốn ngôi sao màu vàng bị rách một đường dài tới năm tấc, máu loang ướt đầm chảy xuống sườn.

Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ há hốc miệng, mắt mở tròn tròn nhìn cảnh tượng lạ lùng đang diễn, ra trước mắt, không tin ngay được đó không phải là giấc mơ.

Thanh cự kiếm chúc xuống thấp dần

104

106

tượng, mặt không còn chút huyết sắc.

Cái Thế Kiếm Vương tra kiếm vào bao, thở dài nói :

- Người ta nói sông Trường Giang lớp sau xô lớp trước, quả không sai ! Vô lâm trung nguyên đúng là không nên có Cái Thế Kiếm Vương.

Lão không tự xưng là bốn tọa nữa, nói tiếp :

- Lão phu từ nay không còn là Thái Thượng Hộ Pháp của Thiên Tinh Môn nữa.

Tu La Kiếm...

Lão lại bước lên hai bước, nhìn thẳng mắt Lương Đình Khôi hỏi :

- Lão phu không sao hiểu được vì sao chỉ trong thời gian ngắn mà ngày mà kiếm thuật của ngươi tăng tiến một cách kinh nhân như vậy ?

106

107

Đó là vấn đề mà mọi người đều quan tâm, nhất là Vong Hồn Nữ và Bạch Phát Tiên Bà. Hai người cũng chăm chăm nhìn Lương Đình Khôi mong được nghe lời giải đáp cho điều nghi vấn của mình.

Lương Đình Khôi ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời :

- Người ta thường nói : “ngộ thiên phải ngâm dần từng câu, còn võ học phải lĩnh ngộ vượt bậc”. Đối với người học võ, khi đã lĩnh ngộ thì một chiêu kiếm đáng bằng nghìn chiêu, điều đó có gì lạ !

Câu trả lời rất thần diệu, đúng tình hợp ý. Một kiếm thủ thượng thặng thường có bước đột phá võ học mà mình lĩnh hội được để tăng tiến vượt bậc.

Lương Đình Khôi đã lấy chân lý đó để che giấu sự thật mà mình không muốn tiết lộ nhưng cũng không thể phản bác.

Cái Thế Kiếm Vương gật gù nói :

- Với thiên bẩm của ngươi, ta tin rằng ngươi có bản lĩnh đó.

Rồi lão buông một tiếng thở dài nữa, sau đó cởi chiếc cẩm bào có thêu bốn ngôi sao bằng chỉ vàng ném xuống đất, hướng sang Lương Đình Khôi và hai lão phụ nhân ôm quyền chào nhưng không nói gì, quay người lẳng lặng bỏ đi..

Trong lòng Lương Đình Khôi chợt dậy lên một thứ cảm giác rất khó tả.

Một nhân vật uy danh hiển hách mà phải hạ trường bị thảm như thế... Mới biết muốn thành danh đã khó, nhưng để giữ được danh hiệu lại càng khó bao nhiêu !

Một nhân vật hiển hách như Cái Thế Kiếm Vương mà đến lúc xế bóng về chiều phải bại dưới tay một kẻ hậu sinh văn bối, nổi thống khổ thế nào chẳng cần nói ra cũng biết...

Điều đáng khâm phục là Cái Thế Kiếm Vương đáng mặt một trang hảo hán, biết giữ lời mình nặng như núi, kiên nghị bỏ đi...

Chợt có tiếng ra lệnh :

- Rút lui !

Đó là một tên đầu mục thấy Thái Thượng hộ pháp thật đã rời bỏ bốn môn liên đứng ra lãnh trách nhiệm chỉ huy hạ cấp.

Chỉ chốc lát bọn Thiên Tinh võ sĩ nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ thấp giọng giao đàm với nhau một lúc, thái độ có vẻ rất thân thiện.

Xem ra tình thư mọi năm xưa do chuyện hiểu lầm mà mấy chục năm hai người quay lưng trở mặt, thậm chí tổ ý thù địch nhau, nay nhân hoạn nạn nhà liên kết lại nh ở đó mà khôi phục tình hữu hảo.

Lương Đình Khôi vẫn đăm đăm nhìn treo hướng Cái Thế Kiếm Vương vừa đi khuất lòng vẫn còn bàng hoàng vì chiêu kiếm thần diệu vừa rồi.

Lúc mới lĩnh ngộ Lôi Đình kiếm pháp, tuy chàng cũng biết đó là tuyệt chiêu nhưng không ngờ khi đối địch thì có uy lực kinh nhân đến thế.

16. Tình Lữ Giao Tranh

Lương Đình Khôi đứng trầm mặc hồi lâu. Chàng chợt hiểu rằng biển học là vô biên, không thể nào tồn tại nhân vật nào là “thiên hạ đệ nhất” cả.

Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ bước lại gần chàng.

Vong Hồn Nữ chợt cất tiếng :

- Tu La Kiếm !

Lương Đình Khôi quay lại hỏi :

- Phương giá có gì chỉ giáo ?

Vong Hồn Nữ rầu giọng :

- Lão thân có lỗi với Tổ Tổ, cũng làm phiền lòng người...

Sau khi được Bạch Y Truy Hồn cho biết thân thế của Vong Hồn Nữ, Lương Đình Khôi không còn cảm hận bà ta nữa mà trái lại còn tỏ ra thông cảm với nữ nhân bất hạnh này.

Sự kiện bi thảm của Tổ Tổ, cái chết thảm thương của nàng vẫn đè nặng trong tâm trí chàng...

Nhưng bây giờ Lương Đình Khôi đã hiểu rằng Vong Hồn Nữ làm thế chỉ do tình thế bất buộc.

Có người mẹ nào nữ đứng nhìn người khác vùng kiếm giết nhi tử độc nhất của mình, dù nhi tử đó phạm tội ác nào và kẻ phục thù là ái đồ mình đi nữa.

Kể có tội duy nhất là Từ Huy, nhưng bây giờ hắn đã đền tội, chỉ có Vong Hồn Nữ là người duy nhất phải gánh chịu nỗi thống khổ.

Chàng nhớ lại tiếng kêu thê lương của Vong Hồn Nữ : Oan nghiệt ! Thật là oan nghiệt !

Lương Đình Khôi chợt thấy sống mũi cay cay, trầm giọng nói :

- Chuyện đã qua rồi, phương giá đừng nhắc đến nữa !

Bạch Phát Tiên Bà chợt thở dài một tiếng.

Lương Đình Khôi tuy vẫn còn bất mãn với Bạch Phát Tiên Bà nhưng vì có nhiệm vụ của sư phụ giao phó, ngoài ra chưa hết hy vọng với Như Ngọc, bởi thế chàng thấy rằng đây là cơ hội tốt để một lần nữa thuyết phục vị Quái thủ ngoạn dao khó tính này, ít ra là xác định lần cuối cùng thái độ của đối phương.

Liên hướng sang Bạch Phát Tiên Bà nói :

- Tiền bối...

- À...

- Văn bối muốn gặp lệnh cao túc Như Ngọc cô nương.

- Có thể Lão thân thấy không cần ngăn cấm các người nữa !

Lương Đình Khôi không ngờ đối phương thay đổi lập trường nhanh chóng như vậy, sững sờ hỏi :

- Tiền bối có ý là...

Bạch Phát Tiên Bà trầm tĩnh nhắc lại :

- Lão thân không ngăn cấm người gặp Như Ngọc nữa.

Chàng mừng quýnh lên, vội hỏi :

- Cô ấy hiện ở đâu ?

- Nó đang ở trong núi.

- Tiên bối có thể nói rõ hơn không ?

- Lão thân cũng không biết hiện nó đang ở đâu. Nếu nó vẫn còn muốn gặp người thì đừng lo, trước sau gì rồi người cũng thấy nó.

Lương Đình Khôi chợt nhớ lời Bạch Y Truy Hồn nói rằng Bạch Phát Tiên Bà đã nghiêm lệnh với Như Ngọc không được gặp mình, liền hỏi tiếp :

- Tiên bối đã cho phép Như Ngọc...

- Không sai. Lão thân cũng nói với nó rằng từ nay không ngăn cấm nữa.

Lương Đình Khôi định nói một câu gì tỏ ý biết ơn nhưng liền bỏ ngay ý định đó, lại nói :

- Văn bối còn có một lời thỉnh cầu với tiên bối...

Bạch Phát Tiên Bà hỏi ngay :

- Triệu Quảng Hàm bảo người đến hỏi lão thân tin tức về Thần Kiếm Giang Phong chứ gì ?

Lương Đình Khôi bỗng thấy lòng chấn động !

Theo lời sư phụ thì đó là chuyện bí mật. Hình như trên giang hồ không ai biết Thần Kiếm Giang tiên bối hiện ở đâu ngoài Bạch Phát Tiên Bà.

Lần trước chàng đã có mở lời về sự thỉnh cầu của sư phụ nhưng chưa nói đến chuyện tìm Thần Kiếm Giang tiên bối làm sao bà ta biết được ?

Từ khi đến Phục Ngưu Sơn, Lương Đình Khôi gặp không ít sự kỳ quặc, chẳng những vị quái thủ này đoán biết bí mật của chàng mà đến cả Bạch Y Truy Hồn cũng như đọc được mọi ý nghĩ của chàng.

Chẳng lẽ trong núi này có vị tiên tri ?

Lương Đình Khôi đang bần thần thì Bạch Phát Tiên Bà đã nói :

- Giang Phong đã đi khỏi nơi ẩn cư của mình ?

Lương Đình Khôi bật hỏi :

- Tiên bối có biết vị đó đi đâu không ?

Bạch Phát Tiên Bà lắc đầu :

- Ta không biết, nhưng có thể đoán chắc lão ta cũng ở đâu đó trong núi này. Khi nào gặp lão thân chuyển lời cho.

Vì Lương Đình Khôi chưa từng gặp Thần Kiếm Giang Phong nên định trao thư cho Bạch Phát tiên Bà nhưng nghĩ kỹ lại thôi.

Bạch Phát Tiên Bà chừng như đoán biết ý nghĩ của chàng liền hỏi :

- Triệu Quảng Hàm bảo người đến gặp Giang Phong có việc gì ?

Lương Đình Khôi ngập ngừng một lát rồi nói thật :

- Gia sư gửi cho Giang tiên bối một phong thư.

- Nếu vậy khi nào gặp được lão thân sẽ báo lại với người.

Lương Đình Khôi ôm quyền nói :

- Văn bối xin đa tạ !

Bạch Phát Tiên Bà xua tay ngắt lời :

- Khỏi !

Rồi bà ta quay sang Vong Hồn Nữ :

- Lão muội ! Chúng ta đi thôi !

Chỉ chốc lát, hai người đi khuất, còn trở lại một mình Lương Đình Khôi ở hiện trường.

Đứng lặng đi một lúc lâu, chàng mới tỉnh trí lại.

Như vậy là có thể coi rằng mục đích của chuyến đi có nhiều hy vọng hoàn thành mỹ mãn.

Tuy vậy trong lòng chàng cũng không khỏi lo lắng. Liệu Như Ngọc có chịu hiện thân gặp mình không ?

Bạch Phát Tiên Bà đã không còn ngăn cấm nữa, mọi việc bây giờ chỉ còn tùy thuộc vào tình cảm của nàng đối với mình.

Lát sau, chàng cất bước đi ra sơn đạo.

oOo

Gần sang giờ Ngọ.

Lương Đình Khôi đang đi thì chợt trông thấy phía trước mặt dưới chân núi cách sơn đạo không xa có làn khói bốc lên.

Vừa trông thấy khói, theo bản năng, lòng chàng dậy lên cảm giác cồn cào. Đã lâu chàng phải dùng quả rừng thay cơm, trong đầu liền tưởng tượng ra một nồi cơm bốc khói và bát canh nóng hổi...

Chuyện đó đối với chàng giờ đây còn hơn bất cứ cao lương mỹ vị nào trên thế gian này !

Bây giờ đúng vào thời điểm nấu bữa trưa, làn khói bốc lên từ một khe núi gần sơn đạo chắc không hiểm trở gì lắm, rất có thể đó là nơi ở của một hộ thợ săn nào đó...

Nghĩ đến miếng thịt rừng nướng chín giòn trên bếp, nước bọt tự nhiên ứa ra.

Lương Đình Khôi không nghĩ ngợi gì thêm nữa liền đi về hướng phát ra ngọn khói.

Xuyên qua một khu rừng, tiếp đó lại xuôi thêm một đoạn khe, Lương Đình Khôi trông thấy một ngôi lều mái tranh vách nửa nằm trên trên đồi cách khe núi không xa.

Đúng là khói từ ngôi lều đó bốc lên.

Lương Đình Khôi thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên, không chút do dự đi thẳng về phía ngôi lều.

Thoạt nhìn vào cửa đã thấy trên tường treo la liệt những dụng cụ săn bắn và đủ thứ da thú .

Không còn phải nghi ngờ gì nữa, ngôi lều này đúng là nơi cư ngụ của một hộ thợ săn rồi.

Lương Đình Khôi không dám mạo muội đi vào lều ngay, dừng trước sân cất tiếng hỏi vọng vào :

- Có ai trong nhà không ?

Từ trong lều có tiếng hỏi :

- Ai đó ?

Lương Đình Khôi nhận ra giọng nói của nữ nhân.

Lương Đình Khôi hơi sững sốt.

Thông thường thợ săn chỉ mang theo vợ con trong trường hợp lều của họ gần với khu dân cư, còn ở chốn hoang sơn hẻo lánh xa xôi này, tuy nói là hộ nhưng thường do ba bốn thợ săn tập trung lại chung sống với nhau giống như trong

một gia đình.

Làm sao có nữ nhân vào tới đây được ?

Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn trả lời :

- Tại hạ là người qua đường. Có thể vào được không ?

Giọng nữ nhân đáp :

- Vào được !

Lương Đình Khôi đi vào lều.

Điều cảm nhận trước tiên là mùi thịt rán xộc vào mũi thơm phức khiến bụng chàng sôi réo lên.

Cổ nuốt mấy ngụm để nước bọt khỏi trào ra, chàng giằng lòng nhìn vào gian chái, thấy một trung niên phụ nhân đang cúi húi bên bếp, ăn vận theo lối hương thôn, nhưng nước da trắng muốt, dung mạo trông còn khá đẹp.

Lương Đình Khôi chấp tay thi lễ :

- Xin chào đại nương !

Trung niên phụ nhân ngừng tay ngược lên nhìn khách hỏi :

- Khách nhân là...

Lương Đình Khôi đáp :

- Tại hạ có việc qua núi, từ hôm qua chưa gặp hộ dân cư nào, lại không mang theo thức ăn đường...

Chàng không nói tiếp, thấy rằng chỉ cần gợi ý như thế là đủ. Đây không phải cửa hiệu hoặc khách điếm, đành tùy hảo ý của người ta...

Trung niên phụ nhân chỉ tay vào chiếc ghế dài đặt bên bàn giữa phòng khách nói :

- Khách nhân cứ ngồi xuống đã !

- Vâng !

Lương Đình Khôi ngồi xuống ghế, bấy giờ mới đưa mắt nhìn kỹ ngôi lều.

Lều dựng theo kiểu nhà nông thôn nhưng nhỏ hơn, gồm một gian hai chái, một chái dùng làm bếp còn chái kia ngăn một nửa làm phòng ngủ, nửa kia để mấy chiếc thùng gỗ và các thứ tạp vật.

Trong lều trần thiết đơn sơ. Gian giữa nhà bộ bàn ghế mộc còn có một tấm phản gỗ kê sát tường cao gần ngang mặt bàn, ở gian bếp còn một tấm phản khác để nồi niêu và các loại thực phẩm, mâm bát trông khá lộn xộn.

Trên các bức tường treo rất nhiều da thú, một số dụng cụ đi săn như cung tên, đao thương, có cả bẫy chim thú.

Trung niên phụ nhân hỏi :

- Khách nhân có ý ở lại đây dùng cơm ?

Lương Đình Khôi ngập ngừng đáp :

- Vâng ! Nhưng.. Chỉ ngại...

Trung niên phụ nhân liền xua tay nói :

- Không sao ! Chẳng có gì phiền đâu. Trong núi chẳng mấy khi có khách nhân ghé vào.

Lương Đình Khôi ngồi một lúc rồi bắt chuyện :

- Xin hỏi đại nương, đương gia là..

- À... Tiện phu vào rừng từ sớm, có lẽ cũng sắp về.

Bà ta nhìn ra cửa, cười nói tiếp :

- Ông ấy thiêng thật ! Mới nhấc đã về tới rồi !

Lương Đình Khôi cũng nhìn ra cửa.

Một lão nhân mình khoác áo da thú, đầu đội mũ rộng vành, cầm để râu dê, tuổi độ ngũ tuần đang sải bước đi vào lều.

Tay trái lão nhân cầm cung, tay phải cầm dao săn, trên vai vắt một con chồn máu vẫn còn nhỏ giọt xuống mũi.

Lão dừng lại trước cửa quét mắt nhìn Lương Đình Khôi.

Vừa bắt gặp ánh mắt của đối phương, Lương Đình Khôi bỗng thấy trong lòng rung động. Ánh mắt lão ta chẳng những lóng lánh hữu thần mà còn ẩn chứa một gì nhìn rất đáng sợ !

Nhưng chỉ một thoáng qua, cái nhìn của lão nhân lập tức dịu lại ngay.

Lương Đình Khôi đứng lên ôm quyền nói :

- Tại hạ có việc đi qua đây, lỡ đường muốn vào đây nhờ bữa cơm, tự nhận như thế là đường đột, xin lão trưởng thứ lỗi !

Lão thợ săn không nói gì lẳng lặng đi vào lều bỏ con chồn săn được và cung, bó tên và dao săn xuống phản, sau đó mới đến bên bàn gập gập đầu, cười nói :

- Chớ khách khí. Mời ngồi ! Mời ngồi !

Nói xong ngồi xuống chiếc ghế dài đối diện với khách.

Lương Đình Khôi ngồi xuống, rụt rè nói :

- Cảm phiền...

Lão thợ săn vốn ngồi quay lưng xuống bếp, ngoảnh lại bảo vợ :

- Nương tử ! Chuẩn bị mau lên ! Ta đã đói ngấu lên đây, chắc vị khách này cũng đã đói rồi !

Lương Đình Khôi bắt giắc nhìn lại khách, sau đó kín đáo nhìn lại trung niên phụ nhân, thăm nhận xét rằng cặp phu thê này chênh lệch nhau ít ra cũng mười sáu mười bảy tuổi.

Ở nông thôn, chưa tới hai mươi tuổi đều yên bề gia thất cả rồi, bởi vậy vợ chồng chênh lệch tuổi tác rất ít, cách nhau năm bảy tuổi đó là chuyện hiếm, nói gì tới mười sáu mười bảy tuổi.

Vào làm khách mà cứ im lặng thì khó coi, Lương Đình Khôi liền gợi chuyện :

- Xin hỏi lão trưởng quý tính là gì ?

Lão thợ săn đáp :

- Họ Phương ?

- Nguyên là Phương lão trưởng !

- Quý phủ ở gần đây không ?

- Ở làng Đông Hoài phủ Thượng Thanh, ngay phía Đông Phục Ngưu Sơn, cách đây chừng mười hai mươi ba dặm.

Lương Đình Khôi lại hỏi :

- Phương lão trưởng... Ở quý phủ chắc còn người...

- Ai !

Lão thợ săn thở dài một tiếng, đôi mắt lại lóe lên tia đáng sợ như lúc mới đến rồi tắt ứ ngay, râu giọng :

- Lão đầu này vốn có một nhi tử, nhưng bất hạnh chết đi... Bây giờ chỉ còn hai vợ chồng già tới đây sống qua ngày.

Rồi lão thở dài tiếng nữa, chợt hỏi :

- Tiểu ca chắc là người luyện võ, chẳng hay xưng hô thế nào ?

- Tại hạ họ Lương tên Đình Khôi.

Lão thợ săn à một tiếng, lại hỏi :

- Nguyên là Lương thiếu hiệp ! Không biết thiếu hiệp vào Phục Ngưu Sơn này có việc gì ?

- Tại hạ tìm một vị bằng hữu.

Lương Đình Khôi nói thế cũng là sự thực, và đó cũng là lý do dễ thoát thác nhất mỗi khi không muốn nói mục đích.

Lão thợ săn chỉ gật đầu nhưng không truy vấn gì thêm.

Lương Đình Khôi chợt đưa mắt nhìn những thứ lão thợ săn vừa mang về, đột nhiên tâm thần chấn động !

oOo

Nguyên con dao mà lão thợ săn vừa đem về để lên phản, cả vỏ lẫn chuôi đều khảm những hạt trân châu phát sáng lấp lánh.

Chuôi dao được chạm khắc rất tinh vi, và đó chẳng phải là dao săn mà đúng là thanh bảo đao chính hiệu !

Thứ vật quý giá này làm thế nào mà lại ở trong tay một lão thợ săn bình thường được chứ ?

Từ điều nghi vấn này, Lương Đình Khôi chợt nghĩ đến ánh mắt đáng sợ của đối phương, tin chắc rằng lão thợ săn này nhất định ẩn tàng nội công thâm hậu, ắt chẳng phải là thợ săn bình thường !

Chỉ trong thời gian ngắn mười mấy ngày qua, nhân sự xuất hiện của Huyết Thư mà ở Phục Ngưu Sơn xảy ra nhiều trận gió tanh mưa máu, không ít nhân vật ngưu quỷ xà thần tụ tập về đây.

Đối với phu thê lão thợ săn này tất phải có vấn đề.

Ngay từ đầu Lương Đình Khôi đã sinh nghi vấn, thứ nhất là thợ săn mang theo thê tử vào nơi hoang sơn cách thôn xóm tới mười mấy dặm này làm gì ?

Tiếp đến là nước da trắng trẻo của trung niên phụ nhn.

Một nữ nhân quê mùa hàng ngày tất bận với công việc đồng áng không thể có nước da như thế.

Rồi ánh mắt đáng sợ của lão thợ săn và thanh bảo đao...

Nghi vấn, nhưng Lương Đình Khôi không để lộ ra nét mặt, ánh mắt nhìn vào con dao cũng thu liễm lại rất nhanh.

Phương đại nương bằng động tác thành thạo cắt thịt xếp vào đĩa, chẳng bao lâu bàn ăn được dọn ra.

Lương Đình Khôi mới nhìn nước miếng đã ứa ra, bụng réo lên tưởng chừng không sao chịu nổi.

Thức ăn có tới bốn năm món đều được chế ra từ thịt rừng là khô nai nướng, gà lôi rán, thịt chồn ướp hương, thơm phức và khéo chẳng kém gì trong các khách điểm, ngay cả lúc thường cũng hiếm khi được thưởng thức chứ đừng nói trong lúc bụng đói ngấu và nhất là sau mười mấy ngày chỉ dùng lương khô và quả rừng !

Không chỉ thức ăn thịnh soạn mà còn có cả rượu, nguyên một bình rượu vẫn còn nguyên dấu niêm !

Lão thợ săn mở nút bình rót ra bát lớn, cười nói :

- Mời Lương thiếu hiệp ! Trong núi không có gì đãi khách, xin dùng tạm mấy thứ đạm bạc của lâm tuyền.

Lương Đình Khôi đáp :

- Phương lão trượng quá khách sáo. Thế này là quá thịnh soạn rồi.

- Quá khen !

Rồi bụng chén lên :

- Mời thiếu hiệp

- Tại hạ xin cung Phương lão trưởng !

Hai người bưng chén uống cạn.

Chủ khách bắt đầu thù tạc, lão thợ săn họ Phương tỏ ra rất hào phóng hiếu khách, bảo nường tử mang thêm rượu thịt bỏ đầy bàn, còn mình luôn tay rót rượu gấp thịt.

Thấy thái độ của chủ nhân thực tâm như vậy Lương Đình Khôi cũng không khách sáo nữa. Lại thêm gần cả tháng trời không được bữa nào cho ra hồn, nay gặp bữa cơm ngon, thái độ của chủ nhân lại thật tình, chàng ăn uống mỗi lúc một tự nhiên hơn.

Câu chuyện giữa chủ khách cũng rôm rả dần theo chén rượu.

Rượu quá tam tuần, Phương lão đưa ống tay áo quẹt ngang bộ râu dê, khà một tiếng ra vẻ khoái trá rồi hỏi :

- Nghe nói trong núi này có rất nhiều cao thủ võ lâm tụ tập để tranh giành bảo vật, chẳng hay tiểu ca có phải tới đây cũng vì chuyện đó không ?

Lương Đình Khôi lắc đầu :

- Không ! Tại hạ hạ quả thật vào núi tìm người.

Bấy giờ Phương lão mới truy vấn :

- Tiểu ca tìm ai vậy ?

Lương Đình Khôi không thể nói sự thật, chỉ trả lời :

- Tại hạ tìm một vị bằng hữu quen biết trước đây hiện sống ở trong núi này.

Lão thợ săn à một tiếng rồi ngoảnh vào gọi vợ :

- Nường tử ! Mang thịt chồn hương mới hầm lên đây, và mang thêm một vò rượu nữa !

Phương đại nường dạ một tiếng, rồi nhanh nhẹn thái thịt.

Lương Đình Khôi khuyên can :

- Lão trưởng ! Uống thế đủ rồi !

Tuy nói thế nhưng trong lòng lại rất cảm kích.

Lão thợ săn cười nói :

- Tiểu ca. Chồn hương chẳng mấy khi săn được đâu. Loài thịt tươi như thế ở các trấn thành rất hiếm. Đó là tiểu ca gặp may đấy ! Chúng ta phải uống một bữa thật say mới được !

Lương Đình Khôi không biết nói gì hơn đành im lặng.

Chỉ chốc lát, rượu thịt lại được tiếp tục mang lên.

Lão thợ săn rót đầy chén, thái độ mỗi lúc càng thêm thân mật và phóng khoáng, cười khà khà nói :

- Nào Lương thiếu hiệp ! Người dân miền núi thường rất mến khách, tặc được thiếu hiệp quang lâm thật vinh hạnh. Hôm nay phải tận say mới được !

Hai người lại cạn chén.

Thịt chồn hương quả là rất ngon, vừa thơm vừa ngọt, cứ muốn giữ mãi ở đầu lưỡi mà không muốn nuốt.

Những nỗi nghi vấn về thanh bảo đao và liên quan đến phu thê lão thợ săn, Lương Đình Khôi đã quên mất từ lâu .

Nhiều ngày mới được một bữa ăn khoái khẩu nên sự giữ gìn có phần hạn chế, cho đến khi phát hiện thấy mắt mình nhìn một thành hai thì đã say rồi, tuy vậy vẫn còn ý thức được, cáo lỗi không uống nữa.

Phượng lão cổ ép :

- Uống tiếp đi chứ tiểu ca...

Lương Đình Khôi từ chối :

- Lão trượng, tại hạ... Thật đã say rồi.

Lão thợ săn cười kha kha nói :

- Say ư ? Tiểu ca chỉ đùa ? Một người trai trẻ như tiểu ca chẳng lẽ không hơn một lão đầu hay sao ?

- Phượng lão trượng tửu lượng hơn người, tại hạ cam bái hạ phong thôi !

Ha ha. Ha ha...

Lão thợ săn cười dài một tràng đắc ý, còn uống thêm một bát to nữa, phải thừa nhận tửu lượng lão ta thật kinh nhân.

Lương Đình Khôi đứng lên định cáo từ chợt thấy trời đất quay cuồng vội tỳ vào mép bàn ngồi trở xuống.

Lúc này chàng mới hồi hận. Hiện trong núi là nơi tàng long phục hổ, nguy cơ rình rập khắp nơi, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp điều bất trắc, lẽ ra phải bảo trọng không được say mới phải.

Lão thợ săn nhẹ giọng nói :

- Tiểu ca say thật rồi ư ?

Lương Đình Khôi lú lú đáp :

- Dạ... Say rồi...

Bấy giờ chàng chỉ muốn tìm nơi nào yên tĩnh nằm ngủ một giấc.

Đột nhiên Lương Đình Khôi có cảm giác như tấm phản kê sát tường lay động, kinh ngạc nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ mình say đến thế hay sao ?

Giụi mắt nhìn kỹ lại thì thấy tấm phản tự động tách ra để lộ một động khẩu, có một bạch y nhân từ động khẩu bước ra.

Lương Đình Khôi kinh dị thốt lên :

- Bạch Y Truy Hồn !

Nổi kinh dị làm mồ hôi toát ra, cơn say bớt đi ba bốn phần.

Làm sao Bạch Y Truy Hồn xuất hiện ở đây ? Hơn nữa lại ở trong mật thất của ngôi lều thợ săn này ?

Chẳng lẽ đây là nơi cư ngụ của lão ta và phu thê người thợ săn tự nhận là họ Phượng này đều là thủ hạ của lão.

Lão thợ săn rời ghế đứng lên, cùng lúc đó Phượng đại nương lướt tới nhanh đến không ngờ, đứng bên cạnh trượng phu.

Bạch Y Truy Hồn bước ra khỏi mật thất.

Lương Đình Khôi chợt phát hiện ra đó không phải là mật thất mà đúng hơn là một thạch động, phen tường phía sau nhà tựa vào vách đá. Mép thạch động từ ngang mặt phản trở xuống ăn sâu vào trong, nếu tấm phản nằm nguyên thì không sao phát hiện được.

Lão thợ săn trầm giọng hỏi :

- Hai vị biết nhau sao ?

Lương Đình Khôi gật đầu :

- Dạ... Có gặp nhau mấy lần.

Chàng lại chú mục nhìn Bạch Y Truy Hồn, nhưng chỉ một lát, nhân ảnh hóa thành hai !

Lão thợ săn hỏi tiếp :

- Tiểu ca biết lai lịch vị đó không ?
- Không biết. Lão trưởng... Làm sao vị đó lại ở đây ?
- Cũng là khách nhân trợ nhờ thôi !

Rồi lão ta lúc ánh mắt sắc lạnh nhìn Lương Đình Khôi hỏi :

- Tiểu ca vừa gọi Bạch Y Truy Hồn, có phải đó là danh hiệu của vị kia không ?
- Tại hạ chỉ người đó tự xưng như thế.

Bạch Y Truy Hồn chậm rãi bước ra giữa phòng.

Lương Đình Khôi nỗ lực trấn áp cơn say, đứng dậy, chệnh choáng rời khỏi căn bàn tới trước mặt Bạch Y Truy Hồn, lão đảo một lúc mới giữ được trầm ổn, khẽ khà nói :

- Các hạ... Cũng tới đây... Làm khách ư ?

Lưỡi chàng cử động rất khó nhọc, bởi thể thanh âm lú lại thật khó ng.

Hai người lúc đó chỉ cách nhau có ba bước, chẳng biết Bạch Y Truy Hồn có nghe hay không nhưng chỉ đứng im lặng nhìn chàng như chưa hề quen biết.

Lương Đình Khôi ngạc nhiên nghĩ thầm :

- lão quái vật này hôm nay sao thế ? Mấy lần trước tỏ ra vồn vã đến thế kia mà... Chẳng lẽ lão ta nghi ngờ phu thê trong lều này ?

Bỗng chàng phát hiện thấy ánh mắt của Bạch Y Truy Hồn nhìn mình sắc lạnh như mũi dao đầy thù hận, chợt nhớ lại mấy lần trước gặp nhau, tuy chàng chưa biết gì về lai lịch của đối phương, thậm chí không biết diện mục thực nhưng thấy thái độ của Bạch Y Truy Hồn khi nào đối với mình cũng thân thiện.

Làm sao bây giờ thái độ của lão ta khác thường như thế !

Phương đại nương bỗng nắm chặt tay trượng phu, sợ hãi kêu lên :

- Đường gia. Chẳng lẽ họ là cừu nhân của nhau ?

Lão thợ săn gật gù đáp :

- Xem ra có lẽ như thế thật !

Phương đại nương càng nép sát vào người chồng, lo lắng nói :

- Đường gia ! Đừng để họ đánh nhau trong lều. Nếu làm sập đi, chúng ta biết lấy gì mà ở ?

Lão thợ săn áp a áp ứng nói :

- Cái đó... Cái đó...

Phương đại nương thấy trượng phu mình nhu nhược như thế, hình như cho rằng mình phải có trách nhiệm đứng ra làm chủ, liền cao giọng nói :

- Hai vị khách nhân ! Nếu muốn đánh nhau xin hãy ra ngoài sân !

Bạch Y Truy Hồn vẫn nhìn Lương Đình Khôi với đôi mắt nẩy lửa, chân tay động đậy như muốn động thủ ngay.

Chàng chăm chú nhìn Bạch Y Truy Hồn, cơn say giảm mất mấy phần nữa, bụng nghĩ thầm :

- Xem ra hắn đã lộ rõ sự thù địch. Đã mấy lần hắn khấn khoản biểu lộ tình thân hữu với mình, tại sao bây giờ thái độ lại thay đổi hẳn đi như vậy ? Nhưng cũng phải thôi, có lẽ hắn đã đoán ra điều gì đó về chuyện Huyết Thư mấy hôm nay máu đã đổ quá nhiều, lòng người đổi thay cũng không hiếm, dù Bạch Y Truy Hồn

có chuyển bạn thành thù cũng không đáng ngạc nhiên, huống chi song phương chưa thể nói là tình thân hữu ?

Bạch Y Truy Hồn bước dần lên một bước, ánh mắt nhìn chàng hiện sát cơ.

Phương đại nương hoảng sợ khẩn cầu :

- Hai vị xin...

Lương Đình Khôi nghĩ nhanh trong đầu, mới rồi mình đã nhận tấm thịnh tình của người ta, thật không nên để căn lều thành đấu trường...

Nghĩ thế, chàng liền bước ra khỏi phòng.

Ra đến giữa sân, Lương Đình Khôi liền quay lại. Tuy đầu vẫn còn choáng váng nhưng cơn say đã giảm đi không ít.

Bạch Y Truy Hồn theo ra sân, đứng đối diện cách chừng năm bước.

Lương Đình Khôi cất tiếng hỏi :

- Các hạ làm sao thế ?

Bạch Y Truy Hồn vẫn không nói gì, chỉ ánh mắt so với lúc ở trong lều trông càng đáng sợ hơn, chẳng những đầy vẻ thù địch mà còn thấp thoáng sát cơ.

Lương Đình Khôi chợt dạ nghĩ thầm :

- Hay đối phương biết bí mật về chiếc tráp sắt và Huyết Thư, cho rằng mình giấu giếm mà tức giận như thế ? Rất có khả năng...

Lão thợ săn họ Phương đứng ngay giữa cửa phòng nhìn ra, vẻ mặt trông rất kỳ quái không hiểu lão ta đang nghĩ gì.

Lương Đình Khôi vừa vận công phòng bị, vừa hỏi :

- Các hạ có chuyện gì sao không nói rõ ra ?

Bạch Y Truy Hồn bỗng cất tiếng :

- Ta muốn giết người ?

Trước đây giọng lão ta the thé rất khó nghe, nhưng bây giờ có lẽ vì quá kích động nên nghe hoàn toàn như giọng của nữ nhân !

Lương Đình Khôi đã lường trước tình huống này, nhưng vẫn nhú mày hỏi :

- Giết tại hạ... Vì sao chứ ?

Bạch Y Truy Hồn nghiêng răng đáp :

- Phục cừ !

Lương Đình Khôi lại càng sững sốt :

- Phục cừ ? Nhưng cừ hận từ đâu ra chứ ?

Bạch Y Truy Hồn trả lời một cách khó hiểu :

- Đó là ta cần giết người !

Lương Đình Khôi trầm tĩnh nói :

- Theo tại hạ thấy thì giữa chúng ta vô cừ vô oán. Muốn giết người thì cần có lý do. Giết tại hạ cũng được, nhưng trước hết xin các hạ nêu lý do đã !

Bạch Truy Hồn nói quanh :

- Lý do là phục cừ !

- Nhưng cừu hận nào mới được chứ ?

Bạch Y Truy Hồn không nói gì, bắt thần bổ tới như tia chớp.

Lương Đình Khôi vội vàng nhảy tránh sang một bên.

Bạch Y Truy Hồn vừa bổ tới không trúng, quay lại tiếp tục xông vào.

Lương Đình Khôi nghĩ nhanh :

- Nhân vật này không phải tầm thường, mình lúc này lại chưa tỉnh hẳn, nếu không dùng kiếm pháp thượng thừa khổng chế đối phương ngay từ đầu chỉ e càng về sau càng khó đối phó !

Nghĩ đoạn chàng chuẩn bị thi triển Lôi Đình kiếm pháp.

Nhưng nghĩ rằng Bạch Y Truy Hồn trước đây có tình hữu hảo với mình, nay thái độ bỗng thay đổi, rất có thể chỉ là sự hiểu lầm, vì thế chàng cứ để nguyên trường kiếm trong vỏ đối địch.

Vừa lúc Bạch Y Truy Hồn lại lao tới lần nữa.

Lôi Đình kiếm pháp là kiếm thuật quán cổ tuyệt kim, chỉ mới dùng có nửa thức đã có ngay hiệu dụng !

Chỉ nghe “keng” một tiếng, Bạch Y Truy Hồn lùi lại hai bước. Vì đeo mặt nạ nên sắc mặt không biết có biểu hiện thế nào, nhưng chỉ nhìn ánh mắt thất thần cũng biết lão ta vô cùng kinh hãi.

Lương Đình Khôi cũng ngạc nhiên không kém.

Vừa rồi rõ ràng, Bạch Y Truy Hồn dùng tay không, chẳng biết chiếc bạch chiết phiến lão ta vút ở đâu, tại sao vừa rồi phát ra âm thanh giống như tiếng thép chạm nhau ?

Bạch Y Truy Hồn lại nghiêng răng lao vào lần nữa.

Lương Đình Khôi vẫn dùng chiêu cũ đối địch nhưng có biến chiêu, kiếm vẫn chưa tuốt vỏ, cố tình trùng diễn tình trạng vừa rồi, chỉ chăm chú quan sát xem trong tay đối phương dùng binh khí gì mà phát ra âm thanh đó.

Lại nghe “keng” một tiếng thứ hai.

Lần này Lương Đình Khôi đã phát hiện được bàn tay Bạch Y Truy Hồn cầm một mũi chủy dao ẩn hiện trong ống tay áo rộng.

Trước đây tuy thấy đối phương cầm bạch chiết phiến nhưng chàng chưa từng trông thấy lão ta sử dụng chiết phiến thế nào.

Bạch Y Truy Hồn dùng chủy dao đối địch, đó là phát hiện đầu tiên.

Trên giang hồ đều biết rằng Bạch Y Truy Hồn bận y phục trắng, mọi vật dụng đều trắng, và không biết bao nhiêu cao thủ đã bỏ mạng bởi chiếc bạch chiết phiến của lão sát tinh này, nhưng chưa nghe ai nói lão ta sử dụng chủy dao cả.

Chẳng lẽ có điều bí ẩn gì ?

Bạch Y Truy Hồn lại bị bức lùi hai bước, ánh mắt nhìn Lương Đình Khôi trông lại càng đáng sợ.

Nhìn ánh mắt đó, Lương Đình Khôi biết rằng mình không thể nhân nhượng tiếp được nữa.

Soạt một tiếng, trường kiếm tuốt khỏi bao, lưỡi kiếm phản chiếu ánh thái dương phát xạ muôn ánh hào quang...

Tuy đã sẵn sàng cho cuộc huyết chiến nhưng Lương Đình Khôi vẫn thấy có gì đó chưa được thỏa đáng. Đáng lẽ sự việc này không thể xảy ra và không có lý do gì để phát sinh tranh chấp cả.

Đối phương chỉ nói hai chữ phục cừu lại không chịu giải thích đó là cừu hận nào, điều đó thật khó hiểu.

Đương nhiên đã là người trong giang hồ thì buộc lòng phải chấp nhận đối mặt với cừu gia, nhưng việc gì cũng cần phải rõ ràng minh bạch.

Với danh đầu của Bạch Y Truy Hồn, việc phục cừu chẳng có gì đến nỗi phải giấu giếm làm ra vẻ thần bí thế này.

Nếu nói rằng đối phương chỉ vì chuyện chiếc tráp và Huyết Thư, mặc dù không nói thẳng ra thì ít nhất cũng nên nói câu xa xôi gì chứ ? Đằng này chỉ lẳng lặng xông vào đánh bừa...

Lương Đình Khôi vẫn chưa chưa cam tâm, tiếp tục truy vấn :

- Các hạ nói hai chữ phục thù, tại hạ quyết không tiếp thụ !

Bạch Y Truy Hồn cất giọng lạnh lạnh :

- Người buộc phải tiếp thụ !

- Nhưng ít nhất các hạ phải nói rõ đó là cừu hận gì, thời gian và địa điểm phát sinh và do ai gây ra chứ ?

Bạch Y Truy Hồn vẫn cứ khẳng khái :

- Chẳng nhiều lời vô ích ! Chỉ cần biết rằng ta nhất định phải giết cho bằng được người là đủ !

Lương Đình Khôi để ý rằng cả thanh âm lẫn khẩu khí của người này hoàn toàn không giống Bạch Y Truy Hồn từng nhiều lần đàm thoại với mình. Và chứng cứ hùng hồn nhất là người này đích thực là nữ nhân !

Chàng chợt nghĩ ra một điều rằng bây giờ đối phương đang chủ động khiêu chiến, đó là cơ hội rất tốt để vạch rõ diện mục thực.

Không ít lần chàng hoài nghi lai lịch, động cơ và mục đích của đối phương. Nhất là thái độ khó hiểu của nhân vật đó đối với chàng.

Đằng sau tấm mặt nạ kia là diện mục thực của nhân vật nào ?

Đó có chủ định, chàng không hỏi nữa.

Lương Đình Khôi thi triển thủ thức cổ quái, kiếm hơi chúc mũi xuống.

Bấy giờ Phương đại nương cũng đã ra trước cửa đứng bên cạnh lão thợ săn chăm chú nhìn ra trường đấu.

Bạch Y Truy Hồn thét lên một tiếng chói tai, lần thứ ba nhảy bổ vào Lương Đình Khôi, thân pháp mau lẹ, động tác chuẩn xác, góc độ xuất thủ hết sức thích hợp cho việc sử dụng chủy đao để sát thương.

Hiển nhiên có thể thấy rõ nhân vật này là một cao thủ chơi chủy đao thượng thặng !

Giá như Lương Đình Khôi chưa luyện thành tuyệt chiêu Lôi Đình kiếm pháp, việc đối phó với kỳ chiêu này không phải là chuyện giản đơn.

Nhưng bây giờ tình huống đã không phải thế.

Kiểm chiêu thần kỳ công xuất.

Chỉ thấy ánh kiếm loé lên, mũi trường kiếm đã chỉ vào ngực Bạch Y Truy Hồn chỉ cách không đầy hai tấc !

Lúc này Bạch Y Truy Hồn cũng đã chỉ mũi chủy đao vào ngực chàng, nhưng kiếm dài đao ngắn, dù cố sức bao nhiêu cũng không sao chạm tới được đối phương trước khi bị mũi kiếm cắm sâu vào ngực.

Với khoảng cách đó thoát được khỏi mũi kiếm mà không trúng thương là hoàn toàn mộng tưởng.

Aaa !

Đó là tiếng la kinh hãi đồng thời phát ra từ miệng phu thê Phương đại nương.

Lương Đình Khôi đã có ý đồ từ trước nên không chậm trễ, chân phải bước lên, tay trái nhanh như điện chớp vung trảo Chop vào mặt Bạch Y Truy Hồn.

Sau tiếng kêu thảng thốt, chiếc mặt nạ rơi xuống lộ ra một khuôn mặt thiếu nữ đẹp như thiên tiên.

Lương Đình Khôi rung động toàn thân giống như bị sét đánh ngang đầu “a” lên một tiếng vô cùng kinh dị rồi lùi bốn năm bước há hốc mồm miệng đứng ngẩn người như hóa đá !

Chuyện gì khiến chàng kinh hoàng đến thế ?

Cho dù nằm mộng, chàng cũng không sao ngờ được rằng Bạch Y Truy Hồn lại chính là Lê Như Ngọc, người mà chàng đêm tơ ngày tưởng, bao nhiêu lần giáp mặt mà không hề nghi ngờ rằng đó chính là nàng !

- Lê cô nương !

Chẳng những giọng chàng run run mà toàn thân cũng run lên.

Đôi má mịn màng của Như Ngọc tái xanh, sự hận thù trong ánh mắt không hề giảm bớt...

Nàng nghiêng chặt rằng nhìn chàng, giống như giữa hai người có mối thâm cừ đại hận không thể nào hóa giải.

Lương Đình Khôi bỗng thấy trong lòng bấn loạn, đầu óc rối tung.

Không ngờ từ ngàn dặm đến đây với bao hoài vọng ấp ủ mong giáp mặt để tỏ bày bao nhiêu thương nhớ, bao nhiêu dự định và ước mong.

Thế mà nay phải đối mặt với sự thật phũ phàng. Người trong mộng của chàng đã biến tình thành hận !

Nhưng hận là do đâu phát sinh chứ ?

Bất luận nghi vấn thế nào, nhưng sự thật đã rành rành trước mắt không sao phủ nhận được.

Nơi nào xuất hiện Huyết Thư thì ở đó có thể tìm thấy Như Ngọc. Câu đó do chính nàng nói ra và sự thực chứng minh là không giả.

Nàng đã gặp chàng không chỉ một lần, nhưng chưa bao giờ biểu lộ tình ý, cho dù chỉ gợi ý xa xôi.

Nhưng có thật không gợi ý ?

Đột nhiên chàng nghĩ ra một điều : Đây hoàn toàn không phải Bạch Y Truy Hồn trước đây, cũng hoàn toàn không phải Như Ngọc trong lột Bạch Truy Hồn đã tỏ lòng ưu ái với mình, hai lần bày tỏ mong muốn giữa song phương hình thành quan hệ hữu hảo.

Chàng lại lớn tiếng gọi :

- Lê cô nương !

- Ai là Lê cô nương ?

Giọng nàng đúng thật là giọng của mình, nhưng rất khó nghe. Điều đáng ngạc nhiên là nàng không thừa nhận bản thân mình.

- Có chuyện gì vậy ?

Lương Đình Khôi cắn môi lại để bớt kích động hỏi :

- Lê cô nương ! Muội... Vì sao lại như vậy chứ ?

Như Ngọc nhắc lại câu trước đây :

- Ta phải giết ngươi !

Lương Đình Khôi chưa chát nói :

- Muội giết huynh cũng được, nhưng phải cho biết nguyên nhân vì sao ?

- Bởi vì giữa ngươi và ta có cừu hận !

Cũng vẫn quanh quẩn câu đó !

Lương Đình Khôi vừa nhìn sâu vào mắt Như Ngọc vừa hỏi :

- Cừu hận nào ?

Câu trả lời lặp lại vòng luẩn quẩn :

- Vì ta phải giết người !

Không biết lúc đó phu thê Phương đại nương nghĩ gì nhưng vẻ mặt tỏ ra rất ngưng trọng, đó là điều hoàn toàn khác thường.

Tiếc rằng vì Lương Đình Khôi quá quan tâm đến Như Ngọc nên không để ý đến hiện tượng khác thường này.

Bởi vì chỉ cần nghe hai người đối đáp, có lẽ bất cứ ai cũng không nhận được cười, giống như hai đứa trẻ đang giận hờn nhau, nói những câu vô nghĩa không đầu không cuối.

Như Ngọc vẻ mặt tức giận, quanh đi quẩn lại chỉ có hai câu nói, không giải thích, cũng không thay đổi.

Còn Lương Đình Khôi mềm mỏng, kiên trì, cố tìm cách giải thích biến cố khác thường này.

Bây giờ chàng đó nhận ra trong đôi mắt nàng lạnh lùng và ẩn chứa sát cơ nhưng vô hồn, thậm chí ngơ ngác, hoàn toàn không còn một gì của sự linh hoạt trước đây mà chàng hết sức quen thuộc.

Chàng hiểu rằng nhất định đã có biến cố gì xảy đến với nàng.

Như Ngọc lại bước lên chuẩn bị xông vào.

Đã biết rõ mình không phải địch thủ và sao còn liều mạng ?

Nếu chuyển tình thành hận thì cho dù không nói ra, trong anh mắt thù hận bao giờ cũng ẩn chứa nỗi thống khổ và tuyệt vọng, thế mà Lương Đình Khôi để ý kỹ vẫn không mấy mai tìm thấy.

Nếu nói rằng quyết đối địch với chàng là sự bất đắc dĩ, thân không do mình cũng không có lý.

Bởi vì áp lực lớn nhất là từ phía sư phụ. Nhưng mới cách đây vài canh giờ, chàng vua gặp Bạch Phát Tiên Bà đã nói rõ rằng từ nay không ngăn cấm hai người nữa.

Chẳng lẽ nàng hiểu lầm quan hệ của chàng với Hồng Tố Tố ? Cũng không phải. Bởi vì chính nàng đã cảm thông với thiếu nữ xấu số kia, giúp chàng đào huyệt mộ cho Tố Tố kia mà ?

Như Ngọc lại xông vào.

Lương Đình Khôi vội tránh đi. Hiển nhiên chàng không thể làm nàng bị thương được, chấm dứt cuộc chiến là điều tất yếu.

Chàng lập tức đi đến quyết định phải tìm gặp Bạch Phát Tiên Bà để hỏi rõ ngọn ngành, bởi bây giờ có nói gì cũng vô ích.

Bây giờ không thấy phu thê Phương đại nương trước cửa lều nữa, không biết họ ẩn vào phòng tự bao giờ ? Có lẽ họ quá khiếp sợ mà tránh đi cho khỏi phiền phức.

Lương Đình Khôi không nghĩ ngợi gì thêm, quay người lao vút đi ngược theo khe núi trở lại sơn đạo.

oOo

Sự thay đổi thái độ của Như Ngọc làm cho Lương Đình Khôi hết sức khó hiểu và nảy ra nhiều nghi vấn.

Sau khi rời ngôi lều tranh định tìm Bạch Phát Tiên Bà để hỏi rõ, chàng vừa đi vừa nghĩ ngợi miên man.

Sau chiêu kiếm đấu với Cái Thế Kiếm Vương, Bạch Phát Tiên Bà bày tỏ lập trường của mình đã làm chàng an tâm rất nhiều và tràn trề hy vọng.

Thế mà đột nhiên Như Ngọc lại tỏ ra thù địch, nhất quyết muốn giết chàng với lý do là giữa song phương có thù hận, lại không giải thích đó là loại thù hận gì.

Trước đây Như Ngọc giả dạng Bạch Y Truy Hồn nhận định rằng Bạch Phát Tiên Bà cấm hai người quan hệ có khả năng là do ân oán từ thế hệ trước, nhưng bây giờ giả thiết đó đã bị loại trừ, trở lực lại nảy sinh từ chính Như Ngọc !

Lương Đình Khôi phán đoán có nhiều khả năng sự việc nảy sinh có liên quan đến việc chàng điếu ngộ Huyết Thư và chiếc tráp.

Nếu quả thật vì lý do này mà Như Ngọc trở mặt vô tình thì coi như chàng đã coi lầm người, loại nữ nhân vì lợi quên nghĩa như vậy không đáng để nặng lòng.

Nhưng chỉ vài canh giờ trước, cả Bạch Phát Tiên Bà lẫn Vong Hồn Nữ, đã quả quyết rằng họ không có ý tranh đoạt bảo vật này và qua thực tế cũng có thể khẳng định lời họ không giả.

Vậy chẳng lẽ Như Ngọc có mục đích khác sư phụ muốn tranh đoạt bảo bối làm vật riêng của mình ?

Giả thiết này rất ít khả năng.

Lương Đình Khôi bỗng nảy sinh một nghi vấn khác. Hay là nàng bị người nào đó khống chế ?

Trên giang hồ lan truyền tin tức rằng có một loại dược vật đặc biệt hay thủ pháp tà môn nào đó có khả năng thay đổi tâm tính của người ta, làm cho nạn nhân mất hẳn ý thức về bản thân, quên đi sự tồn tại của chính mình.

Nghi đến đó, Lương Đình Khôi bất giác run lên.

Cách giải thích đó tuy làm chàng rất lo lắng nhưng so với những giả thiết khác, đó là điều mà chàng mong muốn hơn cả.

Bởi vì chỉ có như vậy mới còn hy vọng cứu bản thân nàng và vãn hồi tình yêu của hai người.

Giả thiết đó xem ra có cơ sở, vì nàng nhất quyết không thừa nhận mình là Lê cô nương. Nếu nói rằng nàng phản mục vô tình chuyển yêu thành hận muốn giết chàng thì việc gì phải phủ nhận mình ? Hơn nữa lúc đó nàng đó bị lộ diện ?

Lương Đình Khôi trấn định lại tâm thần, vừa đi vừa nghĩ, liên tưởng đến tất cả những sự việc đã xảy ra liên quan đến Như Ngọc và nhớ lại những tình tiết mà mình phát hiện kể từ khi bắt đầu bước vào ngôi nhà tranh của lão thợ săn.

Bấy giờ những nỗi nghi vấn của chàng mới tập trung lại. Một phụ nhân bình thường có mặt ở chốn hoang sơn này, nước da trắng trẻo của Phương đại nương hoàn toàn không hợp với một thiếu phụ ở hương thôn, tuổi tác của đôi phu thê này chênh lệch nhau quá lớn, ánh mắt đáng sợ của lão thợ săn ẩn tàng nội công thâm hậu và thanh bảo đao khảm châu ngọc không thể có trong tay người thợ săn bình thường...

Sau đó là Như Ngọc xuất hiện từ dưới mật đạo, vừa trông thấy chàng đã muốn động thủ .

Cho là lúc đó vì Như Ngọc còn giả trang Bạch Y Truy Hồn nên Lương Đình Khôi không nhận ra nàng, nhưng có lý nào nàng không nhận được chàng ?

Từ khi vào núi, đã mấy lần Như Ngọc hóa trang Bạch Y Truy Hồn chủ động đến gặp chàng, trừ vẻ thần bí ra, trước sau nàng vẫn tỏ thái độ thân hữu với chàng, tại sao bây giờ lại đột nhiên thay đổi ? Thật là một vấn đề phức tạp khó hiểu !

Vàng thái dương đã chệch về hướng Tây.

Đi chừng một canh giờ. Chợt nghe bên đường có tiếng gọi :

- Lương đại ca !

Thanh âm này đối với Lương Đình Khôi không lạ. Trong núi này chỉ có Tổ Tổ và Kim Đồng gọi chàng như thế, nhưng bây giờ Tổ Tổ đó chết !

Chàng liền ngoảnh lại nhìn, quả nhiên thấy thiếu niên thần bí đó đứng dưới một tàn cây cách sơn đạo không xa.

Lương Đình Khôi lập tức đi nhanh đến.

Như Ngọc đã hóa trang thành Bạch Y Truy Hồn, rất có khả năng Kim Đồng thực chất là Mỹ Linh, sư muội của nàng lắm chứ !

Bọn Thiên Tinh võ sĩ đều gọi Kim Đồng là Hắc tiểu tử do da mặt đen sạm của hắn. Tuy Lương Đình Khôi chưa từng gặp Mỹ Linh nhưng theo lời Như Ngọc thì sư muội mình cũng rất xinh đẹp, không đến nỗi có nước da đen như vậy.

Điều này lý giải không khó, chỉ cần dùng được vật bơi vào là nước da đen sạm lại ngay và thứ được vật này không thiếu.

Giọng nói của Kim Đồng là giọng của thiếu niên mới lớn nửa giống nam nửa giống nữ, nếu đúng là Mỹ Linh thì giả thanh âm như vậy không khó. Tầm vóc của Kim Đồng cũng nhỏ nhắn như nữ nhân.

Càng nghĩ càng thấy có nhiều nghi vấn.

Phút chốc chàng đã tới trước Kim Đồng.

Thiếu niên nhanh nhẩu cất tiếng :

- lương đại ca ! Mười mấy ngày mới đây đại ca đi đâu mất tiêu vậy ?

Lương Đình Khôi đáp :

- Đi quần quanh trong núi thôi !

Vừa nói chàng vừa chăm chú nhìn vào mặt đối phương mong phát hiện được điều gì giải đáp cho nỗi nghi vấn trong lòng.

Kim Đồng lại nói :

- Nghe nói đại ca đã đấu một chiêu đánh bại Cái Thế Kiếm Vương, chuyện đó là thật chứ ?

- Ừm... Quả có như thế... Nhưng người nghe ai nói ?

Kim Đồng liếc thoáng :

- Thì bọn Thiên Tinh võ sĩ bàn tán um sùm cả lên, đi đâu mà chẳng nghe thấy ? Chỉ sợ bây giờ tin tức đó lan truyền khắp võ lâm rồi.. Một sự kiện trọng đại như thế còn giấu tiểu đệ sao được ?

Hắn nhún vai nói thêm :

- Lương đại ca, tiểu đệ thấy thật khó hiểu...

Lương Đình Khôi nhíu mày hỏi :

- Chuyện gì khó hiểu ?

- Tiểu đệ nghĩ không ra điều kỳ diệu này, bởi vì chỉ mấy ngày trước đại ca còn chưa phải là địch thủ của Cái Thế Kiếm Vương mà !

Lương Đình Khôi à một tiếng nói :

- Chuyện này Kim Đồng, người có nghe những chuyện có nhiều vị chân tu trong nhiều năm, nhưng bỗng một lúc ngộ thấu chân kinh không ?

Đó cũng là cách mà chàng đã trả lời Cái Thế Kiếm Vương.

Hiển nhiên Lương Đình Khôi không thể nói thật về chuyện mình đã luyện thành Lôi Đình kiếm pháp trong Huyết Thư với thiếu niên bí ẩn này được,

thậm chí chẳng riêng gì Kim Đồng mà có thể chàng phải giữ bí mật đó suốt đời cũng chưa biết chừng !

Kim Đồng chớp chớp mắt hỏi :

- Bỗng một lúc ngộ thấu ?

Rồi hắn cũng à lớn, nói :

- Phải phải. Tiểu đệ có nghe nói qua. Có phải Lương đại ca muốn nói rằng trong võ học cũng như thế, chính đại ca bỗng tự mình lĩnh ngộ kiếm pháp thông huyền không ?

Lương Đình Khôi gật đầu :

- Chính phải. Một người đã có căn cơ trong lòng lại tâm đắc bao giờ cũng mang hy vọng thông huyền kiếm thuật thì sớm muộn gì cũng tham ngộ ra tuyệt chiêu. Đó chỉ là kết quả của sự khổ công nghiên ngẫm và đúc rút từ những điều đã học được mà thôi !

Kim Đồng reo lên :

- Lương đại ca nói rất phải ! Hy vọng rằng sau này tiểu đệ cũng làm được như huynh, nhưng...

Lương Đình Khôi hỏi :

- Người còn băn khoăn điều gì ?

- Muốn tham ngộ được võ học thông huyền phải có tài năng thiên phú và thông minh tột đỉnh. Tiểu đệ chỉ e cả đời cũng không sao có được hai cái đó !

Lương Đình Khôi an ủi :

- Kim Đồng. Người đừng buồn. Theo ta thấy thì trí thông minh không thiếu, chỉ e hơn ta nhiều. Còn tài năng thiên phú thì người ta chẳng hơn kém nhau bao nhiêu đâu, cốt ở sự khổ luyện...

Kim Đồng ngược lên, mắt mở to nhìn chàng nói :

- Lương đại ca nói thật lòng đấy chứ ? Tiểu đệ...

Lương Đình Khôi chăm chăm nhìn đối phương. Xem phong thái và điệu bộ của Kim Đồng càng lúc càng giống nữ nhân...

Thiếu niên chợt nhú mày hỏi :

- Lương đại ca.. Làm sao lại nhìn tiểu đệ như thế ?

Lương Đình Khôi bất ngờ hỏi :

- Kim Đồng ! Người rốt cuộc là nam hay nữ ?

Kim Đồng vội nhảy lui một bước kinh dị kêu lên :

- Lương đại ca ! Vì sao... Đại ca lại hỏi thế ?

Lương Đình Khôi vẫn không chịu buông tha :

- Thế nào ? Có phải người đúng là Mỹ Linh không ?

Kim Đồng trợn mắt hỏi :

- Mỹ Linh ? Ai là Mỹ Linh chứ ?

- Người cho rằng hóa trang như vậy là có thể dễ dàng lừa được mắt người khác hay sao ?

Hô hô hô hô...

Kim Đồng cất một tràng cười giòn giã rồi nói :

- Nghe tên thì hình như đó là một nữ nhân... Nhưng vị Mỹ Linh cô nương đó có quan hệ với Lương đại ca thế nào ?

Lương Đình Khôi cứng lưỡi không biết đối đáp thế nào.

Mỹ Linh cố ý không chịu thừa nhận hay chàng đó phán đoán sai lầm ?

Kim Đồng lại hỏi :

- Lương đại ca, Mỹ Linh đáng để là ai vậy ?

Lương Đình Khôi buột miệng trả lời :

- Đó là cừu nhân của ta !

- Không phải ! Đại ca nói dối !

Lương Đình Khôi chợt động tâm hỏi :

- Sao người biết ta nói dối ?

Kim Đồng cười đáp :

- Nếu đó cừu nhân, khi gặp nhau, cho dù là hoài nghi đi nữa, nhưng nhất định phải nghiêng răng nghiêng lợi, mặt sát khí đằng đằng mới phải chứ ? Đằng này đại ca nói lên hai chữ Mỹ Linh một cách thản nhiên, đâu giống nói về kẻ thù ? Như vậy đủ biết đại ca nói dối.

Lập luận đó hoàn toàn hợp lý.

Lương Đình Khôi trở nên quần bách.

Chàng bỗng thấy dao động. Tuy vậy vẫn chưa chịu cam tâm, vẫn cố thử lần nữa :

- Người không chịu thừa nhận ?

Kim Đồng chớp chớp mắt hỏi :

- Lương đại ca muốn tiểu đệ thừa nhận gì chứ ? Chẳng lẽ phải thừa nhận mình là một nữ nhân sao ?

- Thì người vốn là một nữ nhân mà !

Kim Đồng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Thôi được ! Chúng ta hãy đánh cuộc với nhau một lần nữa. Nếu đại ca thắng thì điều kiện của lần đánh cuộc trước đây sẽ bị xóa bỏ, còn nếu không... Đại ca buộc phải thực hiện điều kiện này, hơn nữa còn phải chấp nhận một điều kiện khác còn khó khăn hơn... Đại ca đồng ý chứ ?

- Nhưng đánh cuộc thế nào ?

- Thì chẳng phải đại ca hoài nghi tiểu đệ là nữ nhân sao ?

Lương Đình Khôi lúng túng nói :

- Cái đó chứng minh thế nào ?

Kim Đồng trả lời không chút do dự :

- Cực dễ ! Tiểu đệ cởi hết y phục ra là được chứ gì ?

Lương Đình Khôi đỏ bừng mặt.

Quả là chàng lâm vào tình cảnh dở cười dở khóc !

Nếu như cuối cùng chứng minh rằng Kim Đồng không phải là nữ nhân, tuy không sợ phải thực hiện điều kiện khó khăn mà đối phương sẽ đưa ra, nhưng hai lần hoài nghi sai lầm, biết ăn nói với thiếu niên này thế nào.

Đó là chưa nói đến Kim Đồng có thể có những âm mưu khó lường.

Còn trái lại, nếu thắng cuộc thì không được gì ?

Nghĩ đến chuyện sau khi cởi y phục ra chợt phát hiện đối phương là một nữ nhân, mặt chàng bỗng đỏ bừng.

Hơn nữa nếu hẳn là nữ nhân thì đời nào nghĩ ra cách chứng minh đó ?

Kim Đồng giục :

- Thế nào ? Chúng ta bắt đầu chứ ?

Lương Đình Khôi hoảng hồn xua tay nói :

- Thôi thôi. Coi như ta thua cuộc người...

Kim Đồng cười nói :

- Thôi thì thôi vậy ! Nhưng không tính là đại ca đã thua cuộc vì chưa chứng thực, coi như huê !

Lương Đình Khôi trấn tĩnh lại, thay đổi câu chuyện :

- Kim Đồng, người giống như sơn thần thổ địa ở đây, từng nói rằng thông thuộc đến từng gốc cây ngọn cỏ trong núi này đúng chứ ?

Kim Đồng nhú mồm hỏi :

- Đúng thế.. Nhưng đại ca hỏi vậy có ý gì ?

- Ta muốn tìm một người.

Kim Đồng giấu môi hỏi :

- Lại là Như Ngọc tỷ tỷ chứ gì ? Trong lòng đại ca bao giờ cũng nghĩ tới...

Lương Đình Khôi ngắt lời :

- Người mà ta định tìm không phải là cô ta.

- Thế ư ? Là ai vậy ?

- Là Bạch Phát Tiên Bà.

Kim Đồng mở to mắt đầy kinh dị :

- Lương đại ca muốn tìm Bạch Phát Tiên Bà ư ? Để làm gì vậy ?

- Để thỉnh giáo một việc.

- Việc gì vậy ? Đại ca có thể nói cho tiểu đệ biết không ?

- Người không cần biết đó là việc gì. Chỉ nói xem làm thế nào để tìm được bà ấy là đủ.

- Lương đại ca !

Kim Đồng ngập ngừng một lúc rồi nói :

- Tiểu đệ biết hành tích của Bạch Phát Tiên Bà. Nhưng tiểu đệ rất sợ bà ta. Nếu vị đó biết tiểu đệ tiết lộ cho đại ca, chỉ e bà ấy không tha đâu .

- Đừng lo ! Chỉ cần người nói ra bà ấy ở đâu là được chẳng cần người dẫn đường, tự ta sẽ đi tìm.

Kim Đồng do dự một lát rồi miễn cưỡng trả lời :

- Bạch Phát Tiên Bà ở trong thạch động mà trước đây đại ca từng bị bọn Thiên Tinh võ sĩ dùng hỏa công buộc phải hiện thân, sau đó đấu một chiêu kiếm với Cái Thế Kiếm Vương đó !

Dừng một lát, hần lại nói thêm :

- Có cả vong Hồn Nữ ở đó nữa !

Lương Đình Khôi gật đầu nói :

- Tốt lắm ! Ta đi đây. Một lần nữa xin cảm tạ người.

Dứt lời sải bước đi ngay.

Kim Đồng gọi với theo :

- Lương đại ca ! Tiểu đệ có điều này cần nói với huynh !

Lương Đình Khôi đang rất sốt ruột, chỉ trả lời :

- Có gì để sau sẽ nói.

Rồi không quay đầu lại, gia tăng thân pháp lướt đi.

Chừng nửa canh giờ sau, Lương Đình Khôi đã thi dây đồi hình yên ngựa, đó thấy ngọn cô phong sau dãy đồi này.

Thạch động hai tầng mà hôm trước chàng tìm thấy chiếc tráp sắt do Vong Hồn Nữ vớt lại ở ngay dưới chân ngọn cô phong đó.

Lương Đình Khôi nghĩ rằng nếu cứ tới theo sơn đạo thì sau khi vượt qua dãy đồi yên ngựa sẽ tới một thung lũng trơ trọi ngay trước thạch động rất dễ bị phát hiện.

Tuy chẳng có mục đích mờ ám gì nên không sợ điều này nhưng dù sao hành động kín đáo vẫn tốt hơn, bởi thế chàng quyết đi vòng sau lưng dãy đồi để tiếp cận sang bên tả ngọn cô phong.

Mới đi chừng một khắc, chợt thấy bên bờ khe có một tiểu thạch động.

Vùng này đa phần là núi đá nên thạch động không hiếm. Điều khiến Lương Đình Khôi chú ý không phải là bản thân thạch động mà là âm thanh quái dị phát ra từ trong đó mà chàng vừa nghe thấy.

Thoạt tiên Lương Đình Khôi chưa thể xác định được ngay đó là âm thanh gì, nghe như tiếng rên rỉ của người, nhưng cũng có thể là tiếng gầm gừ của dã thú.

Trong lòng hoài nghi, chàng đến gần tiểu thạch động lắng nghe.

Đúng là tiếng rên rỉ, giống như phát ra từ miệng người.

Trong thời gian vừa rồi đã xảy ra nhiều cuộc huyết chiến, việc có người bị thương chẳng có gì đặc biệt.

Nhưng do tính tò mò mà Lương Đình Khôi muốn biết người bị thương là nhân vật nào, ai là hung thủ.

Chàng dừng trước động khẩu hỏi vọng vào :

- Vị nào ở trong thạch động thế ?

Không có phản ứng, tiếng rên rỉ cũng lặng đi.

Lương Đình Khôi hỏi thêm lần nữa :

- Trong động có người không ?

Vẫn im lặng.

Lương Đình Khôi nghĩ thầm :

- Chẳng biết trong đó là người hay thú, dù sao thì cũng chẳng quan hệ gì đến mình lúc này lại đang có việc gấp.

Chàng quay người đi được mấy bước, nhưng hình ảnh bi thảm của Tổ Tổ lần trước bị Từ Huy hãm hại trước ngôi lều cháy của Bạch Phát Tiên Bà hiện lên rõ mồn một trong tâm trí khiến chàng dừng lại.

Nếu người trong thạch động cũng gặp tình cảnh bi thảm tương tự thì sao ?

Thân là võ sĩ đâu thể thấy chết không cứu ?

Thế rồi chàng quay lại, tay cầm chặt chui kiếm đề phòng bất trắc, thận trọng tiến vào thạch động.

Bên trong tối mờ, Lương Đình Khôi nhìn kỹ mới phát hiện thấy một người nằm cách động khẩu hơn trượng.

Không nghĩ ngợi lâu, chàng liền bước lại gần cúi xuống xem.

Đó là một lão nhân tóc đã hoa râm, râu dài phơ phất nằm cuộn lại một cách thiếu tự nhiên, toàn thân thỉnh thoảng lại run lên. Miệng phát ra tiếng rên đau đớn nhưng cố sức ghìm cho thanh âm nhỏ lại.

Có lẽ lão nhân bị trọng thương hoặc đau bệnh gì cấp chứng.

Lương Đình Khôi quỳ xuống trước mặt lão nhân hỏi :

- Lão trượng sao thế ?

Bấy giờ chàng mới nhận rõ mặt đối phương.

Diện mạo lão nhân trông tinh anh khó khăn, nhưng sắc mặt đã tái mét đi, mắt sáng rực như đang lên cơn sốt, răng nghiến chặt để khỏi phát ra tiếng rên, thần sắc trông vô cùng đau đớn.

Lương Đình Khôi lặp lại câu hỏi :

- Lão trượng gặp chuyện gì vậy ?

Lão nhân bỗng thều thào nói :

- Không... Việc gì. Người... Đừng đến gần ta !

Lương Đình Khôi bỗng sững sốt.

Rõ ràng lão nhân đang cần giúp đỡ, thế mà bảo không việc gì, lại không muốn người khác đến gần là nghĩa lý gì chứ ?

- Lão trượng ! Rốt cuộc là có chuyện gì vậy ?

- Lão phu... Sắp chết rồi !

Đã đành là thế nhưng có ai lại cam lòng khoanh tay chờ chết ? Ít ra cũng phải biết nguyên nhân vì sao và tìm cách cứu chữa chứ ?

Chàng tỏ vẻ quan thiết :

- Lão trượng thụ thương hay trúng bệnh cấp chứng ? Để tại hạ xem thế nào.

Lão nhân khó nhọc lắc đầu :

- Chỉ... Vô ích...

- Tại hạ có biết đôi chút về thuật trị thì thương.

Vừa nói, chàng vừa đưa tay ra định xem mạch.

Bỗng lão nhân co rúm người lại kêu :

- Tránh ra ! Không được đụng vào ta !

Lương Đình Khôi bất giác dịch lui lại một chút, ngạc nhiên hỏi :

- Lão trượng... Vì sao ?

- Người cứ việc đi đường của người đi !

Khẩu khí lão ta có vẻ bất thiện, nhưng thanh âm lại từ hòa.

Quả là điều khó hiểu !

Trong tình thế này, Lương Đình Khôi đương nhiên không thể bỏ đi. Chàng kiên nhẫn hỏi :

- Lão trượng sao không nói ra nguyên nhân...

- Nói.. Cũng chẳng được gì, hà tất phải hỏi ?

Tới đó lão nhắm nghiền mắt lại, ra ý không muốn phí lời nữa.

Lương Đình Khôi đã định bỏ đi, nhưng trong lòng không nỡ. Người ta đang gặp hoạn nạn, phải đau khổ lắm mới nói ra nhưng lại phủ phàng đó.

Nhưng ngẫm lại, người ta chỉ không muốn phiền đến mình thôi. Thân là võ sĩ, há gặp người trong cơn hiểm nghèo lại bỏ đi ?

Chàng cố dịu giọng thuyết phục :

- Lão trượng ! Sâu kiến còn tham sống hưởng chi người ? Cứ cho là tại hạ thích xen vào chuyện không phải của mình đi nhưng xin lão trượng cứ nói ra.

Lão nhân lại mở mắt ra hỏi :

- Người muốn chết ư ?

Lương Đình Khôi trở mắt hỏi :

- Làm sao lão trượng lại nói thế !

Chàng vừa ngạc nhiên vừa kinh dị.

Trong thiên hạ sao có chuyện người đã sắp chết, chẳng những không muốn người ta vươn tay cứu mình mà còn buông lời đe dọa như thế ?

Chẳng lẽ lão nhân này đã sắp chết nên mất hết tỉnh táo đi rồi ?

Hay cừu nhân đã hại ông ta có bản lĩnh thần thông, ai xen vào chuyện này sẽ phải chịu tội chết !

Càng nghĩ, lòng hiếu kỳ càng trỗi dậy, chàng quyết định phải tra rõ sự tình.

Ái !

Lão nhân bỗng thở dài một tiếng nói :

- Tiểu ca ! Lão phu thân trúng kỳ độc, ngay cả thần tiên cũng khó lòng cứu chữa, đừng nói là ở nơi hoang sơn này.

Lương Đình Khôi chợt thấy động tâm, hỏi :

- Lão trượng, độc chất gì mà đáng sợ vậy ?

Lão nhân lại thở dài đáp :

- Loại độc này chẳng phải độc chất tầm thường. Bất cứ người nào chỉ cần chạm vào thân thể lão phu cũng sẽ trúng độc mà chết !

Lương Đình Khôi bỗng thấy lạnh sống lưng, bất giác dịch xa lão nhân thêm một chút nữa, tròn xoe mắt hỏi :

- Trong thiên hạ chẳng lẽ thật có loại độc bá đạo như thế ?

Lão nhân gật đầu, thở dốc một hồi rồi nhìn chàng hỏi :

- Tiểu ca, người đã từng nghe nói đến một quái nhân có danh hiệu Độc Diêm La bao giờ chưa ?

Lương Đình Khôi chợt thấy lòng chấn động, thốt lên :

- Độc Diêm La !

Rồi trấn tĩnh lại, nói :

- Tại hạ từng nghe nói nhiều về lão ma đầu này. Chính hắn đã hạ độc đối với lão trượng hay sao ?

- Không sai !

Lương Đình Khôi trầm ngâm nói :

- Tại hạ tự Quan ngoại mới đến trung nguyên, bởi thế các nhân vật của võ lâm trung nguyên biết không, nhiều. Tuy có nghe trong giang hồ thường nhắc đến Độc Diêm La là một tên đại ma đầu giết người không chớp mắt nhưng không rõ lai lịch. Vì sao hắn hạ độc với lão trượng ?

Lão nhân thở dốc một lúc mới trả lời :

- Độc Diêm La xuất thân ở vùng Nam Hoang, mà người miền Nam đều có sở trường dụng độc, còn Độc Diêm La là bá đạo về môn này, trước đây tề danh với Cái Thế Kiếm Vương xưng là Bá Vương Song Đỉnh, và hiện cả hai tên này đều vào trung nguyên đầu thân cho Thiên Tinh Môn chủ.

Lương Đình Khôi bỗng thấy máu sôi lên.

Thiên Tinh Môn chủ là nhân vật nào mà có thể lôi kéo đủ loại ngư quỉ xà thần bản lĩnh kinh nhân như vậy ?

Bành trưởng thế lực bằng cách đó, nay lại dùng mọi thủ đoạn để cướp đoạt Huyết Thư, mục đích hiển nhiên là trở thành thiên hạ vô địch, tham vọng đồ bá võ lâm đã lộ rõ.

Cái Thế Kiếm Vương đã bại dưới kiếm chàng buộc phải thoái xuất khỏi trung nguyên, không ngờ bây giờ dưới trướng hắn còn thêm một tên dụng độc bá đạo võ lâm là Độc Diêm La, như vậy đủ thấy Thiên Tinh Môn chủ không cam chịu dừng tay, dốc toàn lực quyết đoạt cho bằng được chiếc tráp sắt !

Chàng lại hỏi :

- Vì sao Độc Diêm La định sát hại lão trượng ?

Lão nhân đáp :

- Chỉ vì hắn biết danh hiệu của lão phu !

Lương Đình Khôi cảm phần nói :

- Lão ma đó thật ác ! Bây giờ hắn đâu ?

- Không biết !

Lão nhân dừng lại ho một trận rồi nhìn Lương Đình Khôi, khó nhọc nói :

- Có việc này... Lão phu nghe khẩu khí của tiểu ca như là người chánh phái...

Muốn nhờ tiểu ca bảo với một vị...

Lương Đình Khôi hỏi :

- Vị nào vậy ?

- Một vị phụ nhân... Tóc bạc...

- Lão trượng nói xem danh hiệu vị đó là gì ?

Lão nhân đáp :

- Bạch Phát Tiên Bà !

Lương Đình Khôi “à” một tiếng, nói :

- Tại hạ biết Bạch Phát tiên bối. Lão trượng muốn báo tin gì ?

- Nhờ tiểu ca bảo bà ấy đề phòng Độc Diêm La.

Lương Đình Khôi gật đầu :

- Được tại hạ nhất định sẽ tìm gặp Bạch Phát Tiên Bà truyền lại câu đó.

Nhưng xin hỏi lão trượng, Độc Diêm La hình dáng thế nào ?

- Hắn... Mặt đen tóc đỏ... Rất dễ nhận ra.

Dừng một lúc, Lương Đình Khôi lại hỏi :

- Lão trượng vừa nói rằng Độc Diêm La vì biết danh hiệu của lão trượng mà sát hại, chứng tỏ lão trượng rất có danh trong võ lâm. Có thể tiết lộ cho tại hạ biết không ?

Lão nhân im lặng một lúc rồi chợt thở dài nói :

- Lão phu... Ái ! Dù sao thì cũng sắp chết. Có nói cũng không sao. Lão phu... Là... Thần Kiếm Giang Phong !

Lương Đình Khôi giật mình thốt lên :

- Thần Kiếm Giang Phong ?

Chàng thấy tâm thần chấn động, không ngờ người mà mình cần tìm lại bị trúng độc sắp chết nằm ở đây !

Hiện trong túi Lương Đình Khôi vẫn giữ bức thư của sư phụ gửi cho Thần Kiếm Giang Phong, giá như chàng không tình cờ ghé vào thạch động này thì vĩnh viễn không bao giờ còn hoàn thành được sư mệnh.

Nhưng bây giờ dường được gặp vị Giang tiên bối ở đây thì có lẽ đã quá muộn rồi...

Chàng vẫn quỳ trước mặt Thần Kiếm Giang Phong, hết sức kích động nói :

- Giang sư bá ! Tiểu đệ là Lương Đình Khôi, truyền nhân của sư phụ Phi Long Kiếm Triệu Quảng Hàm.

Thần Kiếm Giang Phong kêu lên :

- Thế nào ? Người... Người...

Ông ta mở to mắt nhìn chàng, hỏi :

- Lệnh sư là Phi Long Kiếm triệu lão đệ ư ?

Lương Đình Khôi gật đầu, xúc động đáp :

- Dạ ! Gia sư sai tiểu đệ đến đây tìm sư bá, chuyển cho lão nhân gia một phong thư.

Nói rồi chàng vội vàng lấy từ trong ngực áo ra phong thư được niêm kín trao ra.

Thần Kiếm Giang Phong vội nói :

- Đừng ! Người cứ ném nó cho lão phu... Nhất thiết đừng chạm vào người ta...

Lương Đình Khôi theo lời duỗi tay đặt bức thư trước mặt Giang sư bá.

Thần Kiếm Giang Phong run run mở phong thư lấy ra một mảnh giấy đưa lên, khó nhọc xoay người hướng ra ánh sáng đọc một lúc rồi thở dài nói :

- Lương sư đệ ! Ngày xưa... Chỉ vì Huyết Thư mà huynh đệ chúng ta hiểu lầm nhau... Mấy tháng trước sư bá đã nhận ra sai lầm nên đã tới đây điều tra. Giờ đây sư phụ người cũng đã biết.

Ông dừng một lúc rồi lắc đầu nói tiếp :

- Chuyện còn dài sau này cứ hỏi Triệu lão đệ thì biết... Nay có sư đệ lo hậu sự cho ta là tốt quá rồi !

Lương Đình Khôi vội nói, giọng kiên quyết :

- Giang sư bá đừng thất vọng ! Tiểu đệ sẽ lập tức đi tìm tên Độc Diêm La tìm thuốc giải độc cứu sư bá !

Thần Kiếm Giang Phong lắc đầu cười thảm nói :

- Cho dù người có tìm giết được Độc Diêm La cũng không giúp được gì. Tên độc vật đó không bao giờ cất giải được trong người, dù có hạ độc nhằm cha mẹ hoặc huynh đệ của hắn, cũng chỉ đành chờ chết !. Nhưng thực ra hắn sống cô độc trên đời không ai thân thích, vì thế lại càng tàn bạo... Đó là mối hại cho võ lâm mà chưa ai trị được vì không thể đến gần hắn... Hơn nữa độc vật của hắn chỉ giết người trong vòng một nửa canh giờ. Tính mạng ta chỉ còn chưa tới một khắc nữa ! Hiện tại thì dù có Hoa Đà tái thế cũng đành bó tay.

Lương Đình Khôi nghiêng răng nói :

- Giang sư bá ! Tiểu đệ xin thề sẽ tìm tên Độc Diêm La đòi lại công đạo, báo thù cho sư bá !

Thần Kiếm Giang Phong gật đầu nói :

- Tốt lắm ! Hy vọng người làm được điều đó. Còn bây giờ... Lợi dụng khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại, lão phu có mấy lời dặn với người.

- Tiểu đệ xin lắng nghe lời sư bá !

Thần Kiếm Giang Phong có điều hòa chân khí một lúc rồi nói, giọng có phần mạch lạc hơn :

- Lão phu vì chuyện Huyết Thư mà hiểu lầm Lệnh sư, đến khi biết rõ mọi chuyện thì đã muộn. Tuy vậy trong thư này Triệu hiền đệ cũng đã tha thứ cho lão phu, trong chuyện này còn có Bạch Phát Tiên Bà Bùi Tố Mai, lệnh sư nhờ ta nói lại với bà ấy, nhưng chỉ e rằng...

Nghe nói cả Bạch Phát Tiên Bà cũng liên quan đến chuyện Huyết Thư, Lương Đình Khôi hết sức kích động chờ nghe tiếp.

Dừng một lúc, Thần Kiếm Giang Phong lại nói tiếp, nhưng giọng đã yếu hẳn đi :

- Người hãy tìm gặp Bạch Phát Tiên Bà thay... Sư phụ người kết hợp với bà ấy tìm hung thủ .

Lương Đình Khôi ngơ ngác hỏi :

- Bạch Phát Tiên Bà cũng là người bị hại hay sao ? Sư bá có thể nói rõ thêm một chút không ?

17. Thần Kiếm Giang Phong

Thần Kiếm Giang Phong bỗng co rúm người lại, miệng đánh cảm cập, cố nói qua từng cơn run :

- Lão phu... Không xong rồi...

Ông thở hắt ra mấy hơi rồi cất tiếng thều thào :

- Hiền đệ ! Cầu cho người tìm được... Huyết Thư và thiết tráp... Để luyện thành...

Lương Đình Khôi biết Giang tiên bối đang trong giờ phút lâm chung, vội nói :

- Tiểu đệ đã luyện thành chiêu kiếm pháp trong Huyết Thư rồi !

Thần Kiếm Giang Phong mắt bỗng mở to hỏi :

- Người... Đã... Luyện thành ?

Lương Đình Khôi nói nhanh :

- Dạ ! Tiểu đệ tới đây tìm sư bá, do gặp nhiều chuyện diệu hợp mà có được cả Huyết Thư lẫn chiếc tráp sắt, lại được Thái Cực lão tiên bối giải giúp khâu quyết nên đã luyện thành chiêu kiếm đó !

- À... Tốt lắm ! Lão phu... Nhắm mắt... Được rồi !

Nói xong thân thể chợt giật nảy lên, trút hơi thở cuối cùng, trên môi vẫn còn thấp thoáng nụ cười mãn ý.

Lương Đình Khôi vẫn quỳ bên Thần Kiếm Giang Phong, nước mắt lưng tròng, ngăn người nhìn thi thể bất động của vị sư bá hồi lâu rồi lạy ba lạy, hành đại lễ.

Vậy là chàng đã hoàn thành được nhiệm vụ mà sư phụ giao cho, tuy đến muộn không cứu được mạng Giang sư bá nhưng ít ra đã làm vị đó yên lòng mà nhắm mắt.

Vì không đủ thời gian hỏi rõ nên có rất nhiều điều liên quan đến Huyết Thư và mối quan hệ giữa sư phụ với Bạch Phát Tiên Bà mà chàng chưa hiểu.

Bây giờ chàng chợt hiểu vì sao thái độ của Bạch Phát Tiên Bà đối với mình lúc đầu khi mới biết thân thế lai lịch lại tỏ ra ác ý như vậy, nguyên là vì chuyện Huyết Thư mà giữa sư phụ và vị đó có sự hiểu lầm.

Cũng như Thần Kiếm Giang Phong, Bạch Phát Tiên Bà đã hiểu ra bị người khác ly gián.

Nhưng người đó là ai ? Hẳn liên quan gì đến Huyết Thư ? Thần Kiếm Giang sư bá bảo chàng thay sư phụ kết hợp với Bạch Phát Tiên Bà để tìm thủ phạm. Vậy bà ta có biết hẳn không ?

Như vậy là chàng đã hoàn thành một nhiệm vụ, và bây giờ lại nảy sinh một nhiệm vụ mới.

Ngoài ra còn việc quan trọng là tìm Bạch Phát Tiên Bà để hỏi rõ tình cảnh về Như Ngọc.

Trước mắt là phải lo hậu sự cho Giang sư bá.

Trong rừng khó mà kiếm được một cỗ quan tài, làm thế nào đây ?

Tính toán một lúc, chàng quyết định tạm thời để nguyên thi thể rồi phong bế động khẩu, đợi khi xong việc sẽ tìm mua quan quách an táng.

Thế rồi chàng kính cẩn lễ bái thêm ba lần nữa khấn khứa một hồi, thề rằng mình nhất định tìm bằng được Độc Diêm La để trả thù cho lão nhân gia, sau đó sửa thì thể Thần Kiếm Giang Phong nằm lại ngay ngắn rồi thở dài đứng lên bước ra ngoài bệ đá lấp kín động khẩu.

Ánh tà dương từ ngọn núi phía Tây hắt xuống những tia ảm đạm của buổi chiều tà làm quang cảnh càng thêm ảm đạm.

Lương Đình Khôi đứng cúi đầu hướng vào thạch động bái biệt Giang sư bá một lần cuối cùng, sau đó quay người phi thân về hướng ngọn cô phong.

Chỉ cần tìm được Bạch Phát Tiên Bà là mọi việc sẽ được làm sáng tỏ !

Khi hoàng hôn vừa xuống chàng đã tới gần thạch động.

Đột nhiên chàng dừng bước ngưng mục nhìn tới, phát hiện thấy quanh động khẩu có nhiều bóng đen di động.

Mặc dù chưa hiểu có chuyện gì nhưng đoán rằng đang xảy ra biến cố bất thường, Lương Đình Khôi liền lợi dụng địa hình bí mật tiến dần lại.

Đúng là có rất đông người bận hắc y đang hình thành thế bao vây trước động khẩu. Dưới bóng hoàng hôn vẫn còn nhận ra trên ngực áo chúng có phù hiệu hình ngôi sao, hiển nhiên là Thiên Tinh võ sĩ.

Có thể khẳng định người bị vây trong động chính là Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ.

Điều đó chứng tỏ Thiên Tinh Môn chủ vẫn quyết tâm đoạt cho bằng được chiếc tráp sắt.

Nhưng Cái Thế Kiếm Vương đã từ bỏ Thiên Tinh Môn, còn ai đáng là đối thủ của hai vị sát tinh khét tiếng đó mà dám mạo hiểm đưa thân tới nộp mạng ?

Lương Đình Khôi bỗng sực nghĩ ra :

- Độc Diêm La hạ độc sát hại Thần Kiếm Giang Phong cách đây chưa tới một canh giờ, vị Giang sư bá còn nhần lại với chàng báo cho Bạch Phát Tiên Bà phải cảnh giác với Độc Diêm La, nghĩa là hai người đã gặp nhau trước đó và Giang sư bá biết Bạch Phát Tiên Bà bị Độc Diêm La ụ hiếp.

Như vậy có thể đoán chắc Độc Diêm La hiện đang có mặt trước thạch động này.

Chỉ trong trường hợp này bọn Thiên Tinh võ sĩ mới dám mạo hiểm đối đầu với hai vị nữ sát tinh khét tiếng võ lâm là Kim châm đoạt mệnh và Đệ nhất quái thủ ngoạn đao.

Lão độc vật đệ nhất thiên hạ này ở đây việc phá vây đương nhiên là chẳng phải dễ dàng. Người trên giang hồ đơn đặt rất nhiều huyền thoại về Độc Diêm La, nói rằng chỉ cần trông thấy lão quái đó cũng đủ mất mạng chứ đừng nói gì đến động thủ !

Lương Đình Khôi đang băn khoăn suy tính thì chợt nghe có tiếng gọi khẽ từ sau lưng :

- Lương đại ca !

Tuy không nhận ra thanh âm nhưng Lương Đình Khôi đoán ngay rằng người gọi mình là Kim Đồng liền quay lại nhìn, quả nhiên trông thấy thiếu niên kỳ bí đó đứng thò đầu ra sau một khối quái thạch cách chừng bốn năm bước.

Kim Đồng đến gần nói :

- Lương đại ca đi nhanh quá làm tiểu đệ đuổi không kịp, cứ tưởng rằng đại ca đã vào trong thạch động rồi, may mà gặp được ở đây.

Lương Đình Khôi hỏi :

- Lại là người của Thiên Tinh Môn bao vây thạch động, đúng không ?

- Chính thế !

- Bạch Phát Tiên Bà còn trong đó không ?

Kim Đồng gật đầu :

- Còn. Cả Vong Hồn Nữ cũng đang ở trong đó.

Lương Đình Khôi dò hỏi :

- Chúng ta vào đó xem, thế nào ?

Kim Đồng vội phản đối :

- Không được !

- Vì sao chứ ?

Kim Đồng làm ra vẻ thần bí trả lời :

- Theo tiểu đệ biết thì bọn Thiên Tinh Môn đã bố trí chất độc trong hang và trước động khẩu rồi. Bởi thế nếu bây giờ mà vào đó nhất định bị trúng độc.

Lương Đình Khôi đã lường trước tình huống này, nhưng nghe nói thế bụng cũng phát hoảng.

Độc Diêm La đã tham gia cuộc vây hãm này, việc bố trí độc chất là điều không có gì phải nghi ngờ.

Đến một nhân vật lưng lẩy võ lâm hai mươi năm trước là Thần Kiếm Giang Phong mà cũng bị lão độc vật này sát hại, như vậy độc chất chẳng phải thứ tầm thường.

Cần phải tìm biện pháp để giải thoát tình thế khó khăn này, vì không thể dùng võ công mà đối phó với độc chất được, Thần Kiếm Giang Phong là một ví dụ.

- Kim Đồng, người làm sao biết được chuyện này ?

- Khi tiểu đệ tới đã thì đúng lúc có một tên đang hướng vào thạch động thách Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ ra đối trận, huênh hoang rằng dù mọc cánh cũng không bay thoát phạm vi bố trí độc. Hắn bức bách Vong Hồn Nữ phải giao chiếc tráp ra.

Lương Đình Khôi trầm ngâm nói :

- Việc ấy xem ra phiền phức đây !

Chàng bỗng “à” một tiếng hỏi :

- Này Kim Đồng, người có trông thấy tên gọi Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ ra đối trận là ai không ?

Kim Đồng đáp :

- Hắn là một lão đầu tóc đỏ mặt đen, hình thù rất cổ quái, ăn vận giống như người man di vậy !

Lương Đình Khôi lẩm bẩm :

- Quả đúng là hắn !

Kim Đồng ngạc nhiên hỏi :

- Lương đại ca nói hắn là ai vậy ?

- Đó là một lão độc vật được Thiên Tinh Môn chủ mua chuộc về cùng với Cái Thế kiếm Vương, có danh hiệu là Độc Diêm La, một tên gian tà ác nhất ở Nam Hoang, cũng là kẻ dụng độc bá đạo võ lâm.

Kim Đồng mở to mắt hỏi :

- Đúng là Độc Diêm La ?

Lương Đình Khôi gật đầu :

- Không sai !

Kim Đồng lo lắng nói :

- Nếu đúng là hần đầu nhập vào Thiên Tinh Môn thì tình hình phức tạp thật ! Tiểu đệ từng nghe nói nhiều đến lão độc vật này. Người ta bảo rằng chỉ cần đứng cách hần một trượng là táng mạng rồi, không còn cơ hội xuất thủ. Ở Nam Hoang, hần cùng tề danh với Cái Thế Kiếm vương gọi là Bá Vương Song Đỉnh.

Rồi ngược lên nhìn Lương Đình Khôi hỏi :

- Nhưng làm sao đại ca biết được chuyện này ?
- Ta vừa gặp một người bị Độc Diêm La sát hại chưa lâu. Trước khi chết vị đó đã nói ra chuyện này.
- Người bị hại là ai ?
- Đó là một vị võ lâm tiền bối...

Tới đó, chàng bỗng dừng lại bởi không muốn nói ra danh hiệu của Thần Kiếm Giang Phong nên hỏi sang chuyện khác :

- Kim Đồng, người xem có cách gì dụ Độc Diêm La hiện thân không ? Ta muốn trừ hần trước, nếu không tình thế sẽ rất phức tạp.

Kim Đồng ngập ngừng nói :

- Việc này... Lương đại ca, đối phương đã là một kẻ dụng độc bá đạo như vậy, chỉ sợ đối phó với hần chẳng dễ dàng đâu !

Lương Đình Khôi tỏ vẻ kiên quyết :

- Chẳng lẽ đành bó tay hay sao ? Bạch Phát Tiên Bà và vong Hồn Nữ hiện còn nguy cấp trong thạch động, cần phải nghĩ ra biện pháp nào chứ ?

Kim Đồng lộ vẻ lo lắng :

- Thế nhưng...

Bỗng nhiên hần bỗng sáng mắt lên, vỗ tay nói :

- Có rồi !

Lương Đình Khôi ngạc nhiên hỏi :

- Người bảo cái gì mà có rồi ?

Kim Đồng gần như reo lên :

- Có biện pháp ! Hơn nữa là biện pháp rất tuyệt diệu ! Nào, xin Lương đại ca hãy đi theo tiểu đệ !

Nói xong cử bước hướng về phía động khẩu.

Lương Đình Khôi tuy không hiểu đầu cua tai éch gì, nhưng vốn tin vào thiếu niên ranh ma này nên cũng bước theo.

Bấy giờ trời đã tối hần, hai người một trước một sau đi một quãng rồi vòng sang bên mép tới trước một đám quái thạch đứng chen chúc nhau như trận đồ.

Kim Đồng đi xuyên qua mấy tảng đá rồi dừng lại chỉ tay tới trước mặt.

Lương Đình Khôi theo hướng tay chỉ nhìn tới, thấy hai chân người lòi ra sau một mô đá liền bước lên xem rồi ngạc nhiên quay lại hỏi :

- Chỉ là một tử thi chứ có gì lạ ?

Kim Đồng cười ranh mãnh :

- Hần sẽ được việc đấy !
- Do người giết ?
- Không sai. Bởi vì hần phát hiện thấy tiểu đệ.

- Hấn là ai ?

- Chỉ thấy trên ngực thêu một ngôi sao màu vàng, ít ra là một tên Hương chủ.

Lương Đình Khôi cúi xuống sờ thấy tử thi đã lạnh ngắt liền đứng lên lắc đầu thất vọng nói :

- Dù có là Đường chủ thì hấn cũng đã chết cứng từ lâu rồi, còn được tích sự gì nữa ?

Kim Đồng hấp háy mắt, cười nói :

- Sao lại không ? Chúng ta sẽ dùng hấn làm mồi để nhử tên Độc Diêm La ra khỏi sào huyệt !

- Nhử thế nào ?

- Bây giờ trời đã tối, khó phân biệt được mặt người. Lương đại ca tầm vóc gần giống với tên này...

Lương Đình Khôi ngắt lời :

- Ta hiểu ra rồi ! Người định bảo ta hóa trang thành tên Hương chủ này để nhử Độc Diêm La chứ gì ?

Kim Đồng gật đầu :

- Chính phải ? Đại ca thấy thế nào ?

Lương Đình Khôi gật đầu :

- Có hy vọng thành công ! Cứ thử xem...

- Vậy thì bắt đầu thôi !

Miệng nói tay làm, Kim Đồng cúi xuống tử thi lột y phục của hấn đưa cho Lương Đình Khôi.

Chàng mặc vào rồi chỉnh đốn lại cẩn thận.

Hai người bàn bạc kế hoạch chốc lát rồi một mình Lương Đình Khôi trở lại phía thạch động.

18. Độc Vương Đền Tội

Trong rừng màn đêm phủ xuống rất nhanh, chẳng bao lâu đã không còn thấy rõ mặt người nữa.

Lương Đình Khôi men theo triền đồi đi về hướng thạch động, vừa tới khu rừng thưa phía trước động khẩu thì chợt thấy hai tên Thiên Tinh võ sĩ nhẩy xổ ra chặn lại.

Đủ thấy bọn nhân chúng canh phòng rất cẩn mật.

Một tên quát hỏi :

- Ai ? Đứng lại !

Lương Đình Khôi dừng bước, bình tĩnh đáp :

- Ta đây !

Mặc dù giọng nói của chàng rất bình tĩnh nhưng trong bụng hơi run, sợ đối phương nhận ra có sự giả mạo.

Đương nhiên chàng chẳng sợ gì những tên nhãi nhép này, chỉ lo kế hoạch bị lộ không dụ được Độc Diêm La ra ngoài để tiêu diệt.

Chỉ nghe tên thứ hai hỏi :

- Đinh hương chủ phải không ?

Lương Đình Khôi yên tâm đối phương đã trúng kế, ừm một tiếng rồi nghiêm giọng nói :

- Các người lập tức bả với Tổng Hộ pháp, Môn chủ có mật lệnh truyền đến mời Tổng Hộ pháp di giá tới đây !

- Tuân lệnh !

Cả hai tên võ sĩ cúi người đáp rồi vội vã chạy đi.

Lương Đình Khôi lùi lại chừng hai trượng đứng chờ.

Chừng sau thời gian một tuần trà, một nhân ảnh từ trong khu rừng thưa hiện ra đi thêm vài bước tới giữa khu đất trống cất giọng hỏi :

- Môn chủ có mật lệnh gì ?

Thanh âm khàn khàn như có vật gì mắc trong cổ nghe rất khó chịu.

Tuy trời tối nhưng mới nhìn qua hình dáng đặc biệt của người này, Lương Đình Khôi đã xác định được hẳn chính là Độc Diêm La liền đáp :

- Môn chủ mời Tổng Hộ pháp theo ti chức có việc khẩn cấp !

Vừa nói xong chàng vội quay mình đi ngay, sợ để đối phương căn vặn dễ lộ ra những sơ hở.

Theo kế hoạch đã bàn bạc với Kim Đồng, chàng đi nhanh về hướng tên Hương chủ bị giết, thân ảnh thoắt ẩn thoắt hiện sau các mô đá.

Độc Diêm La cùng hai tên võ sĩ đuổi theo.

Chạy thêm một quãng nữa bỗng thấy nhân ảnh phía trước biến đâu mất.

Độc Diêm La dừng lại hỏi :

- Đinh hương chủ, người ở đâu ?

Kim Đồng thò đầu ra khỏi một, tảng quái thạch trả lời :

- Ti chức ở đây !

Giọng, hẳn tuy đã cố hết sức ồm ồm nhưng không được tự nhiên.

Độc Diêm La hỏi :

- Môn chủ có mật lệnh gì.

Kim Đồng đáp :

- Có tình huống khẩn cấp !

Độc Diêm La nghi hoặc hỏi :

- Người là...

Rồi khoát tay ra hiệu cho hai tên võ sĩ tiến lên trước.

Thấy Kim Đồng không trả lời, Độc Diêm La lập tức sinh nghi liền tiến lên hai bước quát hỏi :

- Mau phục danh tánh !

Lương Đình Khôi lúc đó đã đến phía sau Độc Diêm La mấy bước, kiếm tuốt vỏ cầm tay phi thân đến sát sau lưng nói :

- Bẩm Tổng Hộ pháp, hẳn là...

Độc Diêm La ngạc nhiên quay lại.

Lương Đình Khôi phát kiếm nhanh như chớp, sử dụng tuyệt chiêu Lôi Đình kiếm pháp, quyết tâm chỉ một kiếm kết liễu đối phương không để Độc Diêm La có cơ hội thi triển độc chất để đối phó.

Lão độc vật trúng kiếm vào ngực rú lên, cố mở to mắt nhìn Lương Đình Khôi, miệng lắp bắp hỏi :

- Người... Người...

Hắn không còn đủ hơi sức hoàn thành nốt câu hỏi.

Chàng điềm nhiên tra kiếm vào bao đáp :

- Tu La Kiếm Lương Đình Khôi, lớp kế thừa của võ lâm tiền bối Thần Kiếm Giang lão anh hùng !

Bấy giờ Độc Diêm La đã gục mặt xuống một tảng đá, cố gượng nhồm lên nhưng không được, hai tay bám vào gò đá nhũn dần ra rồi cuối cùng hoàn toàn vô lực, toàn thân trượt theo tảng đá được dài xuống đất.

Nhất đại độc quân lừng lẫy giang hồ, là mối kinh hoàng của võ lâm Nam Hoang đã chết như thế...

Độc Diêm La có nghe hết những lời của đối phương và có cam tâm chết như vậy không ? Chẳng ai biết được.

Lương Đình Khôi ngẩng mặt lên, trời lẩm bầm :

- Giang sư bá ? Tiểu đệ đã đòi lại công lý cho lão nhân gia, xin hãy yên lòng nhắm mắt !

Phía trước vang lên hai tiếng rú thẳm, hẳn là Kim Đồng đang giải quyết đối tượng của mình.

Với bản lĩnh của thiếu niên quý quái đó việc thanh toán hai tên võ sĩ của Thiên Tinh Môn không phải là vấn đề gì khó khăn.

Chỉ lát sau, một nhân ảnh nhỏ nhắn lướt tới trước mặt Lương Đình Khôi, chính là Kim Đồng.

Thiếu niên giơ ngón tay cái lên, thần phục nói :

- Lương đại ca thật siêu đẳng !

Lương Đình Khôi lắc đầu đáp :

- Không quá phức tạp như người tưởng đâu ! Người đã thiên về dụng độc tất không thể tinh thông võ thuật, cũng như giỏi về y thuật thì chẳng phải thi gia vậy ! Nếu là người cũng thể thôi, miễn đừng để lão ta có cơ hội dụng độc.

Chàng quay về hướng thạch động nói tiếp :

- Kim Đồng, bây giờ lão độc vật này đã trừ được, người của Thiên Tinh Môn không đáng lo nữa. Thế nhưng trước cửa thạch động vẫn còn bố trí độc chất, nếu chúng ta không vào thì hai vị tiền bối cũng không thể ra được...

Kim Đồng trầm ngâm đáp :

- Đó cũng là một vấn đề nan giải...

Rồi chợt nhìn xuống thi thể Độc Diêm La nói :

- Sao chúng ta không tìm trên người lão độc vật này xem có giải được không ?

Lương Đình Khôi lắc đầu :

- Theo lời vị tiền bối vừa bị giết nói lại thì Độc Diêm La không bao giờ mang theo giải được trong người, mà dù có chẳng nữa hẳn đã chết thì ai biết đâu là độc được, đâu là giải được ?

Vừa lúc ấy, chợt thấy từ phía thạch động có mấy nhân ảnh đang đi nhanh về phía hai người.

Lương Đình Khôi phát hiện trước tiên, nói :

- Kim Đồng, có người đến. Chắc là bọn tuần tra.

Kim Đồng chỉ xuống thi thể Độc Diêm La hỏi :

- Nên giải quyết hẳn thế nào ? Có cần giấu đi không ?

- Ta thấy chẳng cần đâu ! Chúng ta cứ tránh đi một lát, xem tình hình thế nào rồi sẽ tính.

Kim Đồng tán thành :

- Thế cũng được !

Hai người lùi lại mấy thước nấp trong đám quái thạch.

Lát sau có ba lên hắc y nhân đến hiện trường, chúng vừa đi vừa thì thầm nói chuyện.

Một tên hỏi :

- Dương đầu mục, khi nào chúng ta mới được ra khỏi đây ?

Tên đi đầu tiên đáp :

- Ai biết được ?

Chắc hẳn là Dương đầu mục.

- Ở mãi trong núi thế này, tiểu đệ thấy phát ớn ! Chỉ mấy ngày mà có tới cả trăm huynh đệ bị giết, chẳng biết chiếc hộp sắt có gì...

Tên Dương đầu mục “Suyt” một tiếng, xẵng giọng :

- Đừng hồ ngôn ! Liệu mà giữ mồm giữ miệng nếu không thì có ngày mang vạ đấy ! Phát ớn cũng phải cố mà chịu .

Hắn nói thêm, có phần ôn tồn hơn :

- Theo ta thấy thì không còn lâu nữa đâu. Hai lão yêu bà đó bị khốn trong thạch động, không được ăn, không được uống cùng lắm chỉ vài ngày là phải mò ra chịu chết thôi !

Tên kia hỏi :

- Giả dụ họ liều phá vậy thì sao ?

- Hô hô ! Phá vậy ư ? Lão Triệu ngươi nói sao chứ ! Độc chất của Tổng Hộ pháp đến quỷ thần còn không chịu nổi nữa là người thường ! Chỉ cần dính vào một chút là không còn đường sống. Hai lão yêu bà đó chỉ có cách là phải đưa chiếc tráp ra...

Chợt tên thứ ba phát hiện ra tử thi của Độc Diêm La, hoảng hốt kêu lên :

- Dương đầu mục ! Cái gì...

Cả ba tên lập tức dừng lại.

Dương đầu mục lò dò tiến lên, vừa tới gần tử thi thì đứng sững lại, á lên một tiếng, mắt tròn tròn nhìn cái xác, miệng ú ớ không nói được thành lời.

Hai tên khác vội đâm bổ tới và cùng đứng ngây ra.

Hồi lâu mới có một tên lên tiếng :

- Đúng là Tổng Hộ pháp...

Tên thứ hai lắp bắp :

- Làm sao.. Làm sao... Tổng Hộ pháp lại bị giết ?

Dương đầu mục đánh bạo nói :

- Để ta xem...

Hắn nói xong quỳ xuống bên thi thể Độc Diêm La xem xét một lúc rồi run giọng nói :

- Bị đâm... Một kiếm đúng tim...Máu vẫn còn chảy !

Một tên võ sĩ lo lắng hỏi :

- Dương đầu mục, chúng ta phải làm gì ?

Tên họ Dương đứng lên ra lệnh :

- Phát tín hiệu khẩn cấp !

- Dạ !

Một nhân ảnh như bóng ma lướt tới trước ba tên võ sĩ.

Dương đầu mục hốt hoảng lùi một bước rút nhanh kiếm ra, quát hỏi :

- Ai ?

- Kim Đồng !

Bọn Thiên Tinh võ sĩ chẳng xa lạ gì danh hiệu của Hắc tiểu tử sát tinh này.

Tên họ Dương run giọng :

- Cái gì ? Kim...

Lời hăn tắc lại trong cổ, rú lên một tiếng rồi nhũn người ra, đổ sập xuống đất.

Hai tên còn lại hồn tiêu phách tán, vội vã quay lưng bỏ chạy nhưng nào có được bao xa ?

Kim Đồng lướt theo như con ó lao tới lũ gà con, lại hai tiếng rú vang lên, hai tên võ sĩ ngã úp mặt xuống, bất động.

Lương Đình Khôi bước ra nói :

- Kim Đồng ! Bọn thuộc hạ của Thiên Tinh Môn nghe tiếng kinh động chỉ lát nữa là kéo tại đây. Chúng ta chẳng cần phải phí sức loạn sát làm gì nên tìm chỗ nào thương lượng đối sách thì hơn.

Kim Đồng gật đầu, hai người rời khỏi hiện trường ngược lên núi đến một chỗ khuất ngồi xuống.

Họ còn chưa ngồi nóng chỗ thì quả nhiên từ phía hiện trường vang lên những âm thanh láo nháo và tiếng bước chân chạy rầm rập.

Người của Thiên Tinh Môn náo loạn lên như vậy là điều dễ hiểu. Năm sáu tên Thiên Tinh võ sĩ bị giết thì không thành vấn đề, nhưng vị Tổng Hộ Pháp vô duyên vô cớ hoành hành ở đây thì chẳng phải là chuyện nhỏ.

Kim Đồng lên tiếng trước :

- Lương đại ca ! Độc Diêm La bị giết, đối với Thiên Tinh Môn là một tổn thất lớn. Tiểu đệ cho rằng tên môn chủ chó chết sẽ có thủ đoạn đối phó hết sức kịch liệt. Còn đại ca cho là thế nào ?

Lương Đình Khôi đáp :

- Ta cũng nghĩ thế.

Kim Đồng lại nói :

- Bạch Phát Tiên Bà bị vây hãm trong thạch động, đại ca muốn gặp bà ấy chẳng phải chuyện giản đơn. Phải có kế hoạch gì mới được !

Lương Đình Khôi chỉ ừm một tiếng, trong lòng cũng rất lo lắng không biết phải giải quyết biến cố này thế nào.

Chàng đã tận mắt thấy tình cảnh của Thần Kiếm Giang Phong bị trúng độc nguy hiểm ra sao, việc này không thể khinh suất được. Cho dù bản thân chàng xông vào thạch động hay Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ tử trong đó liều đột phá thì cũng là hành động rất mạo hiểm có thể mất mạng.

Chợt nghe Kim Đồng nói :

- Lương đại ca, tiểu đệ có cách này...

Lương Đình Khôi vội hỏi :

- Người nói xem ?

- Chúng ta cứ ngồi đợi...

- Đợi gì chứ ?

Kim Đồng giải thích :

- Thiên Tinh Môn chủ vây hãm thạch động nhằm mục đích buộc Vong Hồn Nữ giao chiếc tráp ra. Nay Độc Diêm La đã chết, thế nào hẳn cũng phải cao thủ khác đến thanh lý độc chất để vào chiếm lấy...

Lương Đình Khôi ngắt lời :

- Giả dụ chúng chờ đến khi hai vị trong thạch động chết rồi mới thanh lý thì làm thế nào ?

Kim Đồng ngơ ngác nói :

- Cái đó... Cái đó...

Lương Đình Khôi hơi dịu giọng, trầm ngâm nói :

- Trong động không có đồ ăn thức uống, chỉ e Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ chẳng thể duy trì được lâu... Đây quả là vấn đề phức tạp đáng phải lo nghĩ...

Đột nhiên có giọng nói phía sau tiếp lời :

- Có việc gì mà đáng phải lo nghĩ ?

Lương Đình Khôi giật mình quay lại, thấy một bóng đen đứng bất động cách chừng một trượng.

Kim Đồng thì thầm nói :

- Lương đại ca ! Đó chính là người mà đại ca muốn tìm !

Lương Đình Khôi ngưng mục quan sát một lúc rồi bỗng mừng quýnh lên. Người đứng bất động đó chính là Bạch Phát Tiên Bà, mái tóc bạc như tuyết thì khó mà nhầm lẫn được !

Quái lạ thật ! Bà ta bị hãm trong thạch động, lối ra vào duy nhất bị Độc Diêm La bố trí độc chất làm sao lại thoát ra đây được.

Nhưng nghĩ gì thì nghĩ, chàng vội đứng lên bước đến gần.

- Phương giá !

Vừa thốt ra hai tiếng, chàng chợt ngừng lại đổi cách xưng hô :

- Tiền bối phá vây ra được ư ?

Bạch Phát Tiên Bà thản nhiên đáp :

- Việc đó rất đơn giản.

Lương Đình Khôi ngơ ngác hỏi :

- Rất đơn giản ư ? Chẳng phải trước động khẩu đã bị Độc Diêm La rải đầy độc chất ?

Bạch Phát Tiên Bà lắc đầu :

- Không phải thế đâu ?

- Nhưng chính miệng lão độc vật đó...

- Đó chỉ là quái chiêu của Độc Diêm La thôi. Chỉ cần suy nghĩ một chút là thấy ra vấn đề. Thực tế xung quanh động khẩu không hề có độc !

Lương Đình Khôi nghi hoặc hỏi :

- Làm sao thấy được ?

Bạch Phát Tiên Bà giảng giải :

- Thứ nhất, lão thân và Vong Hồn Nữ liên tục thay nhau giám sát nhất cử nhất động bên ngoài, căn bản không thấy hẳn có hành vi dụng độc. Thứ hai, độc chất của Độc Diêm La đúng là bá đạo, hẳn có thể dụng độc cách đối phương một trượng giết người, nhưng đã là chất kịch độc như vậy thì số lượng phải rất ít, không thể rải ra trong một khu vực rộng đến mấy trượng vuông như vậy được !

Bà ta dừng một lúc rồi nói tiếp :

- Thứ ba, cho dù hắc có bố trí độc trước thạch động thì cũng không thể bố trí cả ngọn cô phong này được !

Lương Đình Khôi lập tức hiểu ra. Thạch động có tới hai tầng thông nhau bằng ngách nhỏ chỉ đủ một người chui lọt ở giữa trần tầng dưới rất khó phát hiện, lại được dùng một tảng đá lấp kín. Chỉ cần dịch tảng đá đi là dễ dàng leo lên tầng trên, ở đây có thông đạo bí mật hướng lên sườn núi, Độc Diêm La không thể bố trí độc chất trên đó được.

Chàng nhớ lại lần trước Bạch Y Truy Hồn nói cho biết thông đạo bí mật này, nhờ thế mà phát hiện ra chiếc tráp sắt.

Mặc dù vậy, Lương Đình Khôi chỉ gật đầu nhưng không nói gì, sợ để lộ chuyện mình biết tầng thạch động phía trên, Bạch Phát Tiên Bà sẽ tra hỏi và lôi ra việc mình đã tìm được chiếc tráp.

Bạch Phát Tiên Bà chợt hỏi :

- Người đã giết Độc Diêm La ?

Lương Đình Khôi gật đầu :

- Dạ ! Văn bối chỉ may mắn mà đắc thủ vì hắc không có cơ hội dụng độc.

Bạch Phát Tiên Bà cũng gật đầu tỏ ý hài lòng :

- Giết được hắc là tốt rồi, coi như chặt nốt cánh tay còn lại của Thiên Tinh Môn chủ, cũng lại là công lao của người...

Bà ta dừng một lúc rồi chợt hỏi :

- Tu La Kiếm ! Người còn định ở lại trong núi nữa không ?

- đương nhiên còn !

Bạch Phát Tiên Bà nhíu mày :

- đương nhiên ?

Lương Đình Khôi định kể về chuyện Thần Kiếm Giang Phong và lời dặn của vị sư bá nhưng vì có mặt Kim Đồng nên thấy không tiện, chỉ nói :

- Có việc này văn bối muốn thỉnh thị tiền bối...

- Việc gì ?

- Việc liên quan đến Bạch Y Truy Hồn.

Bạch Phát Tiên Bà lộ rõ vẻ lo lắng, hỏi dồn :

- Cái gì ? Người nói Bạch Y Truy Hồn ? Nó làm sao ?

Hiển nhiên bà ta biết rõ Bạch Y Truy Hồn là ai.

Lương Đình Khôi nói :

- Bây giờ nên gọi là Như Ngọc cô nương. Cô ấy có biểu hiện rất khác thường, đã liên tục xuất chiêu sát thủ đối với văn bối, nói rằng phục cừ, văn bối không hiểu cừ oán nào. Vì thế muốn thỉnh thị tiền bối...

Bạch Phát Tiên Bà hỏi :

- Đầu đuôi thế nào ? Sao người nhận ra nó ?

- Văn bối đã có nghi ngờ, trong khi đối phó với cô ta đã bóc được chiếc mặt nạ. Mặc dù vậy cô ấy nhất định không nhận mình là Như Ngọc.

- Hiện nó ở đâu ?

Lương Đình Khôi liền kể vắn tắt chuyện xảy ra trong ngôi lều của lão thợ săn họ Phương.

Bạch Phát Tiên Bà nghe xong kinh dị nói :

- Có chuyện đó sao ? Chẳng lẽ nó bị đối phương dùng tà thuật hãm hại làm mê thất bổn tính ?

Bấy giờ Kim Đồng cũng đã đến gần, níu tay chàng nói :

- Lương đại ca ! Chuyện trọng đại như thế vì sao đại ca không thềm nói với tiểu đệ một tiếng ?

Lương Đình Khôi quay lại hỏi :

- Vì sao ta phải nói với người chứ ?

Chàng nhìn xoáy vào mắt Kim Đồng, nổi ngờ vực lại càng tăng.

Nếu hắn không phải là Mỹ Linh thì tại sao phải lo lắng và quan tâm đến sự an nguy của Như Ngọc như thế ?

Kim Đồng chỉ trầm mặc, không đáp.

Bạch Phát Tiên Bà hỏi, giọng rất kích động :

- Tu La Kiếm ! Lão thợ săn tự nhận là họ Phương đó hình dáng thế nào ?

- Lão ta chừa một bộ râu dê, mặt trắng trẻo chừng năm mươi tuổi, ánh mắt rất sắc, văn bối cho rằng người đó phải có nội lực thâm hậu .

- Người còn nhận ra có điều gì khả nghi nữa không ?

Lương Đình Khôi ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời :

- Còn điều này nữa... Lão ta sử dụng một thanh bảo đao, cả vỏ lẫn chuôi đều nạm ngọc và chạm khắc rất công phu, hoàn toàn không phải là loại đao săn.

Bạch Phát Tiên Bà thốt lên :

- Bảo đao ?

Bà ta kích động đến nổi run lên, lẩm bẩm :

- Chẳng lẽ đúng là hắn ? Chuyện đó... Không thể được ! Hắn đã chết lâu rồi mà...

Lương Đình Khôi vội hỏi :

- Tiền bối, hắn là ai vậy ?

Bạch Phát Tiên Bà không trả lời, hỏi tiếp :

- Người nói rằng hắn họ Phương, đúng không ?

- Chính phải !

- Còn nữ nhân kia ?

- Đó là một thiếu phụ còn trẻ, mới ngoài ba mươi tuổi, da rất trắng, dung mạo khá đẹp không giống thiếu phụ ở nông thôn.

Kim Đồng bỗng chen lời :

- Tiểu đệ biết ngôi lều đó. Trước đây do hai người thợ săn độ tuổi trung niên ở làng Đông Hoài thuộc phủ Thượng Thanh cách đây chừng mười lăm dặm phía Đông Nam tới trú ngụ để săn bắn. Nhất định là người của Thiên Tinh Môn đã sát hại họ để chiếm cứ rồi. Như vậy đủ khẳng định là Như Ngọc tỷ tỷ đã bị đối phương khống chế...

Hắn dừng một lát. Lại nói thêm :

- Trong Thiên Tinh Môn đã có lão độc vật Độc Diêm La thì việc dùng được chất để làm mất thần trí của người ta là hoàn toàn có khả năng.

Bạch Phát Tiên Bà vội nói :

- Lão thân phải tới ngay đó xem !

Lương Đình Khôi đề nghị :

- Vãn bối sẽ cùng đi với tiền bối...

Bạch Phát Tiên Bà lắc đầu :

- Không được ! Người phải ở lại đây !

- Nhưng...

Chàng hết sức lo lắng cho Như Ngọc, rất muốn tham gia vào việc giải cứu nàng nhưng chưa biết thuyết phục Bạch Phát Tiên Bà bằng cách nào, còn phản kháng ra mặt thì không thể được.

Bạch Phát Tiên Bà gấp giọng nói :

- Tu La Kiếm ! Vong Hồn Nữ hiện đang ở trong thạch động, cần phải có người giúp đỡ. Độc Diêm La tuy đã chết nhưng sớm muộn gì chúng cũng sẽ phải cao thủ khác tới đây, thậm chí còn dốc hết toàn lực và thi hành mọi thủ đoạn. Thiên Tinh Môn chủ đã to rõ sự quyết tâm đoạt cho bằng được chiếc tráp sắt, không đời nào hấn chịu bỏ qua Vong Hồn Nữ đâu !

Dứt lời phóng mình biến mất.

Lương Đình Khôi tuy lòng không muốn nhưng nhận thấy lời của Bạch Phát Tiên Bà rất đúng nên chỉ đành đứng nhìn theo.

Kim Đồng vội nói :

- Lương đại ca ! Tiểu đệ cũng tới đó xem...

Rồi không chờ Lương Đình Khôi kịp phản ứng, hần phi thân chạy biến vào màn đêm.

Lương Đình Khôi đứng ngẩn ra nhìn theo phía hai người vừa đi khuất, lòng đầy lo lắng.

Như vậy lúc này đã có thể khẳng định Như ngọc là do đối phương dùng tà môn ám toán mà mê thất thần trí chứ không phải nàng có địch ý với chàng.

Nghĩ thế, trong lòng chàng lại trào dâng niềm thương da diết.

Nhưng tại sao lúc hóa trang thành Bạch Y Truy Hồn, chẳng bao giờ nàng chịu biểu lộ xa xôi với chàng cả ?

Nhớ lại mấy lần nàng đề nghị giữa hai người nên giữ tình bằng hữu ! Lương Đình Khôi chợt nảy lên cảm xúc ngọt ngào...

Giữa nam và nữ tình bằng hữu thì có khác gì tình ái ?

Có lẽ nàng có nhiệm vụ gì rất quan trọng mà không thể tiết lộ.

Tự nhiên Lương Đình Khôi liên hệ đến những hành động của Bạch Phát Tiên Bà từ khi chàng gặp lần đầu tiên ở trong núi tối nay và những lời của Thần Kiếm Giang Phong, một bức tranh tàn cảnh do từng chi tiết liên hệ lại với nhau bắt đầu thành hình rõ nét...

Có thể coi đây là một công án.

Bắt đầu là câu chuyện về Huyết Thư mà chính Bạch Y Truy Hồn hay đúng hơn là Như Ngọc đã nói ra.

Thần Kiếm Giang Phong tình cờ lấy được Huyết Thư, sau đó Huyết Thư bị mất và quan hệ giữa Giang sư bá với sư phụ bị gián đoạn, mà vừa rồi Giang sư bá nhận rằng do sự hiểu lầm.

Như vậy người lấy trộm Huyết Thư là Thiên Tinh Môn chủ, và chính sư phụ bị hàm oan.

Nhưng tại sao hai chục năm trôi qua,Thiên Tinh Môn chủ vẫn chưa luyện thành Lôi Đình kiếm pháp ?

Giải thích cho câu hỏi này là việc dễ dàng, bởi vì Thiên Tinh Môn chủ không lấy luôn cả chiếc hộp sắt nên không thể giải thích được những câu kiếm quyết ghi trong Huyết Thư.

Lúc đầu vì không hiểu được ý nghĩa của Huyết Thư vì nó được viết bằng cổ ngữ mà đương kim võ lâm không nhiều người biết, mãi đến khi Thiên Tinh Môn chủ bức bách Thái Cực Lão Nhân giải nghĩa được

khẩu quyết ghi trên Huyết Thư, hắn mới biết rằng lời giải nghĩa khẩu quyết được ghi trên chiếc tráp sắt đựng Huyết Thư và nhận ra sai lầm to lớn của mình là khi lấy cắp Huyết Thư, hắn đã không lấy luôn chiếc tráp.

Vậy thì chiếc tráp sắt đó do ai cất giữ ?

Đương nhiên là vẫn ở trong tay Thần Kiếm Giang Phong, chỉ là bên trong không phải Huyết Thư thật mà bị Thiên Tinh Môn chủ thay bằng thứ giả và chính Thần Kiếm Giang Phong tưởng rằng người đánh tráo là sư phụ nên mới có chuyện hiểu lầm.

Từ đó mà sinh ra chuyện oái oăm : Một người giữ khẩu quyết chiêu kiếm thần kỳ nhưng không có chìa khóa để mở nó tức là lời giải thích, trái lại người kia giữ lời giải thích lại không biết gì về khẩu quyết, vì thế mà cả song phương đều cất giữ một nửa phần bảo vật nên hoàn toàn vô dụng !

Nhưng tại sao đến bây giờ mới xảy ra tranh đoạt chiếc tráp ?

Điều này cũng không khó giải thích.

Huyết Thư viết bằng cổ tự, Thiên Tinh Môn chủ không hiểu nhưng chẳng thể khinh suất đưa cho bất cứ ai đọc nó.

Mãi gần đây hắn mới ép buộc Thái Cực Lão Nhân giải nghĩa giúp, do đó mới biết lời giải thích Huyết Thư nằm trên chiếc tráp đựng nó, vì thế đã tìm đến Thần Kiếm Giang Phong tìm mọi cách cướp đoạt.

Có lẽ mãi đến lúc này Giang sư bá mới tỉnh ngộ ra thủ phạm đánh tráo Huyết Thư không phải là sư phụ, sự hiểu lầm giữa song phương chấm dứt, Giang sư bá tung chiếc hộp sắt ra và bằm sát nó để bắt tận tay kẻ thật sự cần đến chiếc hộp sắt, và đó cũng chính là thủ phạm đã đánh tráo Huyết Thư năm xưa.

Hành động đó là duy nhất đúng đắn, mặc dù tin tức về Huyết Thư xuất hiện sẽ nảy sinh ra cuộc tranh đoạt nhưng chỉ có kẻ đánh tráo Huyết Thư năm xưa mới không cần đến Huyết Thư mà chỉ cần chiếc tráp không.

Bằng biện pháp thông minh này, đã có thể loại trừ những người không phải là thủ phạm, cụ thể vừa rồi là Vong Hồn Nữ và Hắc Hồ Bang vì họ cho rằng chỉ vật trong tráp tức Huyết Thư mới là quan trọng.

Nhờ đó mà bây giờ đã xác định được thủ phạm là Thiên Tinh Môn chủ, vì thủ hạ của hắn dễ dàng để mất Huyết Thư vào tay Hắc Hồ Bang mà quyết tâm truy cướp cho bằng được chiếc tráp.

Đối với Lương Đình Khôi việc tung ra chiếc tráp để xác định hung thủ là không cần thiết vì chàng đã biết rõ người giữ pho Huyết Thư thật chính là Thiên Tinh môn chủ .

Nhưng có lẽ hiện tại trên toàn võ lâm mới chỉ có ba người biết được bí mật này là bản thân hắn, Thái Cực Lão Nhân và Lương Đình Khôi mà thôi !

Hiển nhiên sư phụ cũng biết chuyện này nên phái chàng tới đây để phối hợp với Giang sư bá hành động truy tìm hung thủ . Tiếc rằng Giang sư bá bây giờ đã bị giết.

Có một điều nghi vấn là Bạch Phát Tiên Bà ngày xưa giữ vai trò gì trong chuyện Huyết Thư. Tại sao Thần Kiếm Giang sư bá lại nói rằng Bạch Phát Tiên, Bà cũng là người bị hại ? Như vậy Bạch Phát Tiên Bà phải là người gần gũi với sư phụ và Thần Kiếm Giang sư bá ?

Rất có khả năng !

Có lẽ vì thế mà trước đây Bạch Phát Tiên Bà biết chàng là truyền nhân của Phi Long Kiếm Triệu Quảng Hàm đã thay đổi thái độ trở thành thù ghét, chắc khi đó vẫn còn nghi ngờ sư phụ là kẻ phản lại bằng hữu đã đánh tráo Huyết Thư, mãi đến gần đây mới thay đổi thái độ, cũng như Thần Kiếm Giang Phong đã nhận rõ đó là sự hiểu lầm.

Lương Đình Khôi chợt nhớ lại lời của Bạch Y Truy Hồn tức Như Ngọc : nơi nào Huyết Thư xuất hiện là có thể tìm thấy Bạch Phát Tiên Bà và Như Ngọc.

Câu đó hoàn toàn đúng !

Bạch Phát Tiên Bà cùng đồ đệ bằm sát Huyết Thư và chiếc tráp không phải để tranh đoạt nó mà với mục đích xác định thủ phạm !

Đến lúc này thì Lương Đình Khôi đã gần như hiểu ra toàn bộ vấn đề.

Từ đó cũng có thể khẳng định Kim Đồng chính là Mỹ Linh, sư muội của Như Ngọc, cũng với mục đích như sư phụ và sư tỷ của cô ta !

Nghĩ tới đó, Lương Đình Khôi chợt đỏ mặt lên, nghĩ thầm :

- Vị cô nương quý quá này thật liêu lĩnh. Có lần hẹn mình cùng ngủ lại trong thạch động, chẳng những thế còn định... Cởi y phục ra để chứng minh mình không phải là nữ nhân ! Nếu như lúc đó mình cứ để cô ta...

Chàng không nghĩ tiếp nữa, mỉm cười một mình.

Bây giờ đã có sư phụ và sư muội quan tâm, chắc Như Ngọc không còn đáng lo nữa.

Nghĩ đoạn, chàng đi về phía thạch động. Nhiệm vụ của chàng lúc này là bảo vệ cho Vong Hồn Nữ.

Sau khi mất cả ái đồ lẫn nhi tử độc nhất, Vong Hồn Nữ lòng đầy thống khổ, quyết ý vĩnh tuyệt giang hồ.

Nào ngờ do chuyện Huyết Thư mà nảy sinh biến cố, bà ta đã giáo lại Huyết Thư nhưng Thiên Tinh Môn chủ cho rằng bà ta vẫn còn cất giấu chiếc tráp nên không chịu để yên.

Xét cho cùng thì cũng do Lương Đình Khôi nên Vong Hồn Nữ mới phải chịu vạ lây vì chiếc tráp hiện ở trong người chàng.

Bởi thế ngoài sự cảm thông đối với phụ nhân bất hạnh ấy, chàng còn có nghĩa vụ bảo vệ bà ta.

Từ đó Lương Đình Khôi nhớ đến cái chết bi thảm của Hồng Tố Tố, trong lòng trào lên nỗi đau xót và tiếc thương, càng cảm hận Thiên Tinh Môn chủ.

Chính hắn là thủ phạm đã gây nên cái chết của nàng và hàng trăm người khác. Nếu hắn không dùng mọi thủ đoạn để tranh đoạt Huyết Thư và chiếc tráp thì Tố Tố đã không gặp phải cảnh ngộ bi thương như thế, cả Như Ngọc cũng không bị ám toán mà hiện giờ không biết tình cảnh thế nào...

Đêm về khuya, không gian tĩnh mịch như chết.

Đi ngang qua chỗ Độc Diêm La và mấy tên Thiên Tinh võ sĩ bị giết, Lương Đình Khôi không thấy thi thể chúng đâu cả chắc rằng đồng bọn đã mang đi rồi.

Tới gần thạch động, Lương Đình Khôi cảm thấy yên ắng khác thường, lòng ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Người của Thiên Tinh Môn đã rút hết rồi sao ? Hay chúng tiến hành âm mưu nào khác ?

Chàng không dám khinh suất, rút kiếm cầm tay, thận trọng xuyên qua khu rừng thưa tiến đến khoảng đất trống trước động khẩu.

Vẫn không thấy nhân ảnh nào, cũng không nghe một tiếng động nhỏ. Đồng than củi trước động đã được dọn sạch, chẳng biết Bạch Phát Tiên Bà phán đoán rằng Độc Diêm La không bố độc trước cửa động có đúng không ?

Giá như có thể tìm được một con chuột hoặc loại động vật nào đó để thử nghiệm thì hay, nhưng đêm tối thế này làm sao tìm được chúng.

Lương Đình Khôi chọn phương pháp an toàn nhất là đi theo lối của Bạch Phát Tiên Bà vừa ra.

Chàng nghĩ rằng có khả năng Vong Hồn Nữ ở tầng trên của thạch động, mà cho dù bà ta ở tầng dưới cũng không đáng ngại vì hai tầng có thể thông thương, chỉ cần dịch phiến đá là có thể nhảy xuống tầng dưới.

Quyết định xong, Lương Đình Khôi leo lên sườn núi.

Đã hai lần vào đây nên mặc dù đêm tối chàng vẫn dễ dàng tìm được động khẩu.

Qua khỏi thông đạo tối như hũ nút, chợt nghe từ bên dưới vang lên tiếng quát hỏi.

- Ai ?

Thanh âm của Vong Hồn Nữ.

Lương Đình Khôi đã chuẩn bị trước, trả lời ngay :

- Tu La Kiếm !

Giọng Vong Hồn Nữ dịu đi :

- Người đến vừa đúng lúc. Xuống đi !

Lương Đình Khôi đã thông thuộc địa hình, tới đến mép động. Chàng sờ soạn xác định vị trí động rồi hơi nhoài người về phía trước buông mình rơi xuống.

Đứng một lúc cho quen với bóng tối, Lương Đình Khôi phát hiện thấy Vong Hồn Nữ ngồi bên cạnh lỗ thông xuống tầng dưới, tường đá dịch hẳn ra, như thế có thể quan sát rõ cả khu vực trước động khẩu bên dưới.

Bà ta cất giọng hỏi :

- Tu La Kiếm, bên ngoài phát sinh chuyện gì vậy ?

Lương Đình Khôi đáp :

- Văn bối giám sát hành động của bọn Thiên Tinh Môn.

Vong Hồn Nữ “à” một tiếng, nói :

- Tốt lắm ! Có phải chúng rút cả rồi không ?

Lương Đình Khôi gật đầu :

- Chính phải !

- Trong này ta cũng thấy. Bọn bao vây đã tản đi hết, chỉ là không biết chúng rút thật hay có âm mưu gì.

Lương Đình Khôi được Bạch Phát Tiên Bà phái ở lại bảo vệ Vong Hồn Nữ, chàng có ý định bàn chuyện với bà ta nhưng bây giờ lại quên mất không biết nên nói về vấn đề gì.

Vong Hồn Nữ lại hỏi :

- Sao Bạch Phát thư thư không thấy trở lại ?

Lương Đình Khôi đáp :

- Cao túc của Bạch Phát Tiên Bà là Lê cô nương hình như bị đối phương khống chế làm mê thất thần trí nên bà ấy đã đi xem xét tình hình, sai văn bối vào đây cùng tiền bối đối phó với người của Thiên Tinh Môn.

Vong Hồn Nữ kinh hãi kêu lên :

- Thế nào ? Như Ngọc bị làm mê thất thần trí ư ?

- Vâng !

- Có phải người của Thiên Tinh Môn làm việc đó không ?

- Có khả năng đúng như vậy. Nhưng văn bối còn chưa thể khẳng định, chờ Bạch Phát Tiên Bà thẩm tra lại mới biết rõ.

Vong Hồn Nữ hừ một tiếng, đôi mắt lóe lên tia hàn quang đầy thù hận, nghiêng răng nói :

- Tên Thiên Tinh Môn chủ đó thật độc ác ! Chỉ vì chiếc tráp sắt mà hại không biết bao nhiêu người. Tổ Tổ chết cũng vì hấn ? Đến cả lão thân muốn thoái ẩn cũng không được còn liên lụy đến Tổ Mai đại thư nữa !

Tổ Mai đại thư chỉ Bùi Tổ Mai, tên thật của Bạch Phát Tiên Bà, Vong Hồn Nữ gọi như thế chứng tỏ tình bằng hữu của họ đã nói lại thấm thiết như xưa.

Lương Đình Khôi suy nghĩ xem mình có nên nói ra bí mật mình đã nhặt được chiếc tráp sắt hay không ?

Nếu tiết lộ việc này thì tất nhiên phải hoàn trả lại tráp cho Vong Hồn Nữ vì chính bà ta đã đoạt lấy từ tay lão Đại của Thiên Nam Tam Ác. Và như thế rất có khả năng sẽ bị Thiên Tinh Môn chủ đoạt mất.

Lương Đình Khôi quyết không cam chịu để chuyện đó xảy ra.

Thiên Tinh Môn chủ bây giờ đã lộ mặt là thủ phạm chiếm đoạt Huyết Thư của Thần Kiếm Giang Phong, làm sư phụ phải bị hàm oan. Bây giờ có lý nào để mất nốt chiếc tráp về tay hắn ? Hơn nữa Vong Hồn Nữ cũng do giết Đại Ác mà đoạt lấy chứ không phải là chủ hợp thức của chiếc tráp, vì thế không cần trả lại.

Theo tên Hương chủ họ Ngô của Thiên Tinh Môn thì nguyên chủ của Huyết Thư là thần Kiếm Giang Phong.

Hồi chiều trước khi đoạn khí, Giang sư bá đã tỏ ý mong muốn Lương Đình Khôi lấy được Huyết Thư và chiếc tráp.

Sau khi chàng nói rằng mình đã may mắn có được hai bảo vật này và đã luyện thành Lô Đình kiếm pháp, Giang sư bá nói rằng lão phu có thể nhắm mắt được rồi và tỏ ra mãn ý. Như vậy bản thân chàng giữ chiếc tráp là hợp lệ, còn Huyết Thư thì không kể bởi vì đó chỉ là mảnh lụa mà thôi, Thái Cực Lão Nhân chép lại theo trí nhớ chứ không phải nguyên vật cũ và chính Thái Cực Lão Nhân tiền bối tự nguyện tặng cho chàng.

Lương Đình Khôi quyết định mình sẽ giữ hai vật này và trình bày lại với sư phụ, nếu thần Kiếm Giang sư bá có nghi tử hoặc truyền nhân thì tìm họ giao lại, đó là cách giải quyết hợp tình hợp lý nhất.

Nghĩ thế, chàng quyết định giấu kín bí mật về chiếc tráp.

Chợt nhớ ra một chuyện. Chàng liền hỏi :

- Tiền bối có biết lai lịch Thiên Tinh Môn chủ không ?

Vong Hồn Nữ, không cần suy nghĩ, trả lời ngay :

- Không biết !

- Văn bối định đề xuất một việc...

- Việc gì ?

Lương Đình Khôi thành khẩn nói :

- Nếu tiền bối đã quyết tâm thoái xuất giang hồ thì bây giờ có thể hành động, thừa cơ người của Thiên Tinh môn còn chưa trở lại rời khỏi vùng núi này đi. Mọi việc ở đây sẽ do văn bối khu xử.

Đôi mắt Vong Hồn Nữ chợt ánh lên. Bà ta trầm mặc một lúc rồi chậm rãi lắc đầu nói :

- Không được. Hiện tại lão thân không thể làm như thế nữa ! Chờ sự việc này giải quyết xong, ta mới có thể thoái xuất giang hồ, buông tay phó mặc việc đời !

Lương Đình Khôi ngạc nhiên nói :

- Tiền bối cần giải quyết việc gì ?

Vong Hồn Nữ không đáp, đắm đắm nhìn vào bóng tối, dường như nghĩ chuyện gì rất lung, chẳng biết vì không nghe câu hỏi của Lương Đình Khôi hay không muốn trả lời.

Lương Đình Khôi đương nhiên không thể truy vấn. Chàng tiến lại gần Vong Hồn Nữ nhìn qua lỗ hổng nhìn xuống bên dưới thạch động, chỉ thấy xung quanh động khẩu cũng tối om, tĩnh mịch, không có tình huống gì khác lạ.

Trong động lặng đi khá lâu.

Cuối cùng Vong Hồn Nữ chủ động lên tiếng trước :

- Tu La Kiếm ! Có chuyện này ta nghĩ mãi, và bây giờ muốn nói với người.

Tới đó bà ta lặng đi một lúc.

Lương Đình Khôi dự cảm rằng có chuyện gì đó rất quan trọng đang diễn ra, sốt ruột hỏi :

- Tiền bối ! Chuyện gì vậy ?

Vong Hồn Nữ trầm ngâm nói :

- Việc này có thể coi là một vụ công án lớn của võ lâm. Lão thân bây giờ đã biết thêm một số việc, nhất là hiểu rõ người là người thế nào nên quyết định nói hết cho người biết. Bởi vì vụ công án này liên quan đến lệnh sư.

Lương Đình Khôi chợt thấy trong lòng căng thẳng hẳn lên.

Vừa rồi, căn cứ vào những tình tiết mà chàng đã phác họa ra một bức tranh toàn cảnh về vụ công án, còn sắp tới chàng sẽ được biết những chứng cứ xác thực.

Chàng chỉ ngạc nhiên một điều là làm sao cả Vong Hồn Nữ cũng biết về vụ công án này ? Chẳng lẽ bà ta có liên quan và cũng là một trong những người bị hại ?

Liền nói :

- Văn bối xin lắng nghe.

Vong Hồn Nữ lắng lắng nhìn vào bóng tối một lúc rồi trầm giọng kể :

- Câu chuyện xảy ra đã hơn hai mươi năm trước. Hồi đó có một vị kiếm khách trẻ tuổi có danh hiệu là Thần Kiếm Giang Phong tình cờ được một chiếc tráp sắt đựng Huyết Thư là bảo vật của võ lâm ở khu cổ mộ trên núi Bắc Mang Sơn.

Lương Đình Khôi ngắt lời :

- Văn bối biết vị Thần Kiếm Giang Phong đó.

Vong Hồn Nữ ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao người biết ?

Lương Đình Khôi do dự một lát rồi trả lời :

- Việc này... Tiễn bối cứ kể chuyện đó trước đã sau đó văn bối sẽ xin phụng cáo.

- Thế cũng được.

Vong Hồn Nữ hắng giọng kể tiếp :

- Sau khi nhặt được bảo vật không lâu, Thần Kiếm Giang Phong có công chuyện phải đi xa nên đưa chiếc tráp cho một vị bằng hữu chí cốt bảo quản, vị đó là lệnh sư, Phi Long Kiếm Triệu Quảng Hàm.

Lương Đình Khôi là một tiếng. Quả nhiên chàng suy đoán không sai.

- Rồi sao thế nào ?

- Sau đó... Khi Thần Kiếm Giang Phong trở về, lệnh sư trả vật cho bằng hữu. Thần Kiếm Giang Phong phát hiện ra tuy chiếc tráp vẫn còn nguyên, nhưng Huyết Thư trong tráp không còn nguyên như trước mà đã bị đánh tráo bằng vật giả.

Lương Đình Khôi đã biết việc này, chỉ hỏi :

- Có phải Thần Kiếm Giang sư bá hoài nghi gia sư làm việc đó ?

Vong Hồn Nữ gật đầu :

- Phải. Lúc đầu thì như vậy, chính vì thế mà tình bằng hữu của hai người từ đó bị đoạn giao.

Lương Đình Khôi công phần nói :

- Gia sư há làm chuyện thấp hèn phản lại bằng hữu như thế ?

Vong Hồn Nữ nói :

- Người cứ bình tĩnh nghe lão thân kể tiếp. Vụ công án phát sinh đã hai mươi mấy năm. Huyết Thư là một tấm lụa viết bằng máu, trong đó ký tải một chiêu kiếm pháp bá đạo võ lâm nhưng viết bằng cổ tự nên rất ít người hiểu được, mãi đến gần đây Giang Phong mới phát hiện được rằng chìa khóa để hiểu được khẩu quyết viết ở Huyết Thư lại nằm ngay trên chiếc tráp không đó, đồng thời hiểu ra ngày xưa mình đã nghi

oan cho chí hữu là Phi Long Kiếm Triệu Quảng Hàm, rất hối hận chỉ vì chuyện đó mà làm hại nhiều người chính khí...

...Điều cốt yếu là ở đây.

Lương Đình Khôi liền hỏi :

- Tiền bối nói, nhiều người chính khí là những ai vậy ?

Vong Hồn Nữ xua tay nói :

- Việc đó người đừng hỏi, cứ nghe lão thân nói nốt đã !

Bà ta dừng một lúc mới kể tiếp :

- Giang Phong quyết định phải bằng mọi giá tra tìm cho bằng được thủ phạm đã đánh tráo Huyết Thư để trả lại thanh danh cho những người bị hàm oan và bày tỏ lòng hối hận của mình, bèn tìm đến Bùi Tổ Mai thư thư...

Sau khi bàn bạc, hai người thống nhất một biện pháp là cố ý cho chiếc tráp cùng Huyết Thư tái hiện nhằm mục đích thu hút kẻ ngày xưa đã đánh cắp Huyết Thư, nhất định sau khi tìm cách đọc được Huyết Thư hẳn biết ngay tác dụng của chiếc tráp và ra sức tranh đoạt nó.

Ngay cả chỗ này, Lương Đình Khôi suy đoán cũng không sai. Sau khi tung chiếc tráp và Huyết Thư ra, sư đồ Bạch Phát Tiên Bà đã bám theo để phát hiện thủ phạm, và cuối cùng đã xác định đúng là Thiên Tinh Môn chủ, chỉ không biết Bạch Phát Tiên Bà có quan hệ thế nào với Thần Kiếm Giang Phong và sư phụ mà thôi.

Chàng buột miệng hỏi :

- Có phải thủ phạm đánh tráo Huyết Thư là Thiên Tinh Môn chủ không ?

Vong Hồn Nữ gật đầu :

- Không sai ! Bây giờ thì có thể khẳng định chính là Thiên Tinh Môn chủ, vì thủ hạ của hắn dễ dàng nhường Huyết Thư cho Hắc Hồ bang mà tìm mọi biện pháp để đoạt cho bằng được chiếc tráp.

Lương Đình Khôi lại hỏi :

- Ngay cả tiền bối cũng không biết công dụng của chiếc tráp hay sao ?

- Chính vì không biết nên lão thân mới vứt nó đi, ngay cả khi giao Huyết Thư cho người, ta cũng chưa biết nó là giả, mãi đến chiều nay mới nghe Tổ Mai thư thư nói.

Lương Đình Khôi nghiêng răng nói :

- Vì Thiên Tinh Môn chủ mà gia sư bị hàm oan, văn bối phải có trách nhiệm tham gia giải quyết vụ công án này !

Vong Hồn Nữ lắc đầu nói :

- Chẳng cần đâu ! Tổ Mai thư thư sẽ toàn quyền giải quyết việc đó. Lão thân còn ở lại đây chinh vì để giúp Bùi thư thư một tay.

Lương Đình Khôi muốn tìm hiểu mối quan hệ giữa Bạch Phát Tiên Bà với Thần Kiếm Giang Phong và sư phụ nên cố tình hỏi :

- Vì sao lại do Bùi tiền bối toàn quyền giải quyết ? Theo văn bối hiểu thì việc chỉ liên quan đến gia sư và Thần Kiếm Giang sư bá thôi mà ?

Vong Hồn Nữ cố tình thoái thác :

- Cái đó sau này người sẽ biết.

Lương Đình Khôi cố nài nỉ :

- Sao tiền bối không cho văn bối biết ngay bây giờ có được không ?

- Không thể được !
 - Vì sao ?
 - đương nhiên là phải có nguyên nhân. Người chớ hỏi nhiều, đằng nào thì cũng chỉ nay mai là biết thôi !
- Bà ta dừng một lúc rồi nói :
- Chuyện của ta đã kể xong. Bây giờ người nói xem vì sao lại biết Thần Kiếm Giang Phong ?
- Lương Đình Khôi nói :
- Thần Kiếm Giang tiên bối đã bị giết hại rồi !
- Vong Hồn Nữ kinh dị đứng bật lên hỏi :
- Cái gì ? Thần Kiếm Giang Phong bị giết hại rồi sao ? Lúc nào chứ ?
- Lương Đình Khôi trầm giọng đáp :
- Giang sư bá mới bị giết lúc chập tối nay, ở trong một thạch động cách đây không xa, chính vãn bối đã sơ táng cho sư bá.
- Vong Hồn Nữ mắt phát hàn quang hỏi :
- Giang Phong bị hại như thế nào ?
 - Bị Độc Diêm La hạ độc.
 - Độc Diêm La ?
- Vong Hồn Nữ nghiêng răng nói :
- Lão thân sẽ phanh thây lão độc vật đó thành trăm mảnh.
- Lương Đình Khôi lắc đầu.
- Không cần nữa. Hắn đã đền tội dưới kiếm của vãn bối rồi.
 - Thế nào ? Người đã giết được Độc Diêm La rồi ư ?
 - Dạ ! Có lẽ vì Độc Diêm La bị giết nên Thiên Tinh Môn chủ mới ra lệnh
- rút người của chúng bao vây ngoài động khẩu về. Nhưng vãn bối đoán rằng chúng sẽ huy động thêm cao thủ trở lại đây và rất có khả năng cả Thiên Tinh Môn chủ sẽ đích thân đến.
- Ánh mắt Vong Hồn Nữ long lên, nói :
- Hừ ! Đó chính là điều chúng ta đang cần !

19. Đồng Tâm Truy Án

Nghe khẩu khí của Vong Hồn Nữ, Lương Đình Khôi nhận định rằng chẳng những bà ta căm hận Thiên Tinh Môn chủ nhập cốt mà hình như còn biết người đó là ai.

Chàng nhớ lại vừa rồi sau khi nghe chàng kể lại diện mạo lão thợ săn và nhất là nghe nói đến thanh bảo đao của lão ta, Bạch Phát Tiên Bà lẩm bẩm nói rằng :

- Chẳng lẽ chính là hắn ? Không có khả năng vì hắn đã chết từ lâu...

Như vậy cả lão thợ săn tự xưng mình họ Phương cũng là một nhân vật bí ẩn, không ngờ Thiên Tinh Môn chủ lại tập hợp được nhiều kẻ đáng sợ đến thế.

Nếu chàng không diệu gặp kỳ duyên thì không sao thắng được Cái Thế Kiếm Vương, và chiếc tráp nhất định sẽ về tay Thiên Tinh Môn chủ.

Khi đã hẳn sẽ luyện thành Lôi Đình kiếm pháp, dưới trướng có cả Cái Thế Kiếm Vương lẫn Độc Diêm La thì trở thành mối đại họa cho võ lâm nguy hại biết chừng nào ? Ai có thể đứng ra diệt trừ nỗi chúng nữa ?

Vong Hồn Nữ từ từ ngồi xuống.

Không ai nói gì, mỗi người đang bận lòng theo đuổi những ý nghĩ riêng.

Hồi lâu, chợt nghe Vong Hồn Nữ lẩm bẩm một mình :

- Thiên Tinh Môn chủ là ai ?

Đương nhiên Lương Đình Khôi không thể giải đáp được câu hỏi đó.

Trong thạch động lại hăm nhập vào tĩnh lặng.

Đột nhiên nghe âm thanh gì rất lạ ở bên ngoài vang rền như sấm động.

Cả hai người vội ghé mắt nhìn qua lỗ hổng ra động khẩu và cùng giật mình kinh hãi.

Không biết đá gỗ từ đâu lăn ầm ầm xuống cửa động, hết lớp này đến lớp khác va vào nhau tóe lửa, thật là một cảnh tượng khiến quý khốc thần kinh, giống như ngọn cô phong bị sạt lở làm cho bao nhiêu đất đá đổ hết xuống vậy !

Cả Vong Hồn Nữ lẫn Lương Đình Khôi cứ dán mắt nhìn cảnh tượng kinh hồn đó mà rung mình sở gáy, tin rằng người của Thiên Tinh môn đang phá núi chôn sống mình trong thạch động này !

Gỗ đá vẫn lăn hoài không ngừng, quả nhiên chẳng bao lâu thì động khẩu bên dưới cao tới hai trượng rộng ba bốn trượng bị lấp kín !

Qua chừng hai khắc, cảnh tượng kinh hồn đó mới chấm dứt, không khí lại trở nên tĩnh lặng như không có chuyện gì xảy ra.

Lương Đình Khôi định thần, lên tiếng hỏi :

- Có lẽ chúng lại tiếp tục bao vây ?

Vong Hồn Nữ đáp :

- Đó cũng là điều nằm trong dự tính.

Lương Đình Khôi lại hỏi :

- Liệu chúng có bịt kín cả hai động khẩu chôn sống chúng ta không ?

- Không đâu. Động khẩu bên dưới là đất bằng nên có thể làm được nhưng động khẩu phía trên khoét giữa vách đá, dù phá tan cả núi cũng không lấp nổi ! Chỉ không biết chúng định tiến hành âm mưu gì tiếp theo.

Lương Đình Khôi nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi :

- Tiền bối, chúng ta hãy xuống tầng dưới đi ! Nếu động khẩu chưa bị lấp kín, chúng ta thừa cơ đêm tối mà xông ra tàn sát một trận !

Vong Hồn Nữ lắc đầu :

- Không ! Lão thân không thể rời thạch động vào lúc này được. Nếu người muốn thì cứ ra một mình đi !

Lương Đình Khôi ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao tiền bối không thể đi được ?

- Đó là kế hoạch của Tổ Mai thư thư. Lợi dụng nơi hiểm yếu mà phòng thủ thì có lợi hơn. Đối phương quyết không vào được trong thạch động này, và điều quan trọng nhất là lão thân ở đây, bọn chúng tin rằng lão thân đang giữ chiếc tráp sắt, Thiên Tinh Môn chủ sớm muộn rồi sẽ xuất hiện, đó chính là mục đích của chúng ta.

Bấy giờ Lương Đình Khôi mới hiểu ra, thảm thán phục rằng diệu kế, chỉ bắn khoả hỏi :

- Chỉ sợ chúng bao vây lâu ngày...

Vong Hồn Nữ nhìn chàng hỏi :

- Người sợ chúng ta chết đói chết khát ư ? Yên tâm đi ! Dù cổ thủ trong này một năm, việc ăn uống không thành vấn đề. Hơn nữa Tổ Mai thư thư đang ở bên ngoài sẽ chỉ viện khi cần, không để chúng tự do hành động đâu !

Lương Đình Khôi hiểu rằng Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ đã trù liệu chu tất, lương khô thì không nói, thông thường trong thạch động thể này có những mạch nước chảy vào các chỗ lõm giữa tảng đá như giếng lộ thiên không bao giờ khô.

Chàng lại có mối lo khác là tình hình của Như ngọc.

Liệu Bạch Phát Tiên Bà và Kim Đồng có giải thoát được cho nàng không ?

Biết đâu lão thợ săn bí hiểm đó đã mang nàng đến chỗ khác rồi ?

Nghĩ tới đó, lòng chàng nóng như lửa đốt chỉ muốn chạy ra ngoài tìm Bạch Phát Tiên Bà để biết tin tức về nàng.

Nhưng nghĩ rằng bây giờ là đêm khuya có ra ngoài cũng chẳng được việc gì, vì thế mà chàng đành nán lại chờ trời sáng...

Bên ngoài không có động tĩnh gì, Vong Hồn Nữ chợt nói :

- Có khả năng đối phương chờ đến sáng mới bắt đầu hành động. Ta xuống tầng dưới để phòng đối phương thừa lúc đêm tối đột nhập vào động, còn người cứ ở đây tùy cơ ứng biến, được chứ ?

Lương Đình Khôi thấy sắp xếp như vậy có lý liền tán thành ngay.

- Ý của tiên bối rất hay ! Chúng ta cứ vậy mà làm.

Vong Hồn Nữ bám hai tay vào miệng hố buồng mình rơi xuống. Còn Lương Đình Khôi thay chỗ bà ta, ngồi tựa lưng vào phiến đá đưa mắt nhìn xuống.

oOo

Cuối cùng rồi trời cũng sáng.

Nhớ đến chuyện đá lăn tối qua, Lương Đình Khôi không dám mạo hiểm đi thăm dò bên ngoài động, chỉ ngồi canh giới ngay trước động khẩu.

Nếu kẻ địch đã bao vây thạch động và còn có khả năng tiếp tục lăn đá gỗ xuống thì buộc phải phòng thủ trong động chờ xem diễn biến tiếp theo. Mặc dù đó chẳng phải là phương pháp tích cực gì và làm người ta rất khó chịu nhưng cũng không có cách nào hơn.

Đột nhiên Lương Đình Khôi trông thấy hai chân người từ mép trên động khẩu thông xuống.

Trong lòng đầy kinh dị không hiểu đối phương tiến hành âm mưu gì, chàng vội lùi vào vài bước đứng tựa lưng vào tường, tay cầm chặt chuôi kiếm sẵn sàng xuất thủ.

Đôi chân thông xuống thấp dần, tới đầu gối, rồi thắt lưng... Rõ ràng là có người từ trên cao bám vào dây đang thả mình xuống. Rất có khả năng hẳn chính là kẻ tối qua đã lăn gỗ đá.

Đây chính là thời điểm thuận lợi nhất để không chế đối phương nhưng Lương Đình Khôi vẫn đứng trong động nhìn ra không dám khinh suất vì rất có thể đây là con mồi để nhử chàng ra khỏi động.

Cuối cùng người kia thả mình rơi xuống trước động khẩu.

Lương Đình Khôi vô cùng kinh ngạc khi nhận ra đó là Kim Đồng, liền vội vã bước ra lên tiếng hỏi ngay :

- Kim Đồng ! Người làm gì thế ?

Kim Đồng cũng lộ vẻ ngạc nhiên à lên một tiếng hỏi :

- Lương đại ca làm sao cũng ở đây ?

Vừa hỏi vừa chui vào động.

Lương Đình Khôi đang lo lắng về tình hình của Như Ngọc, không trả lời mà tiếp tục hỏi :

- Tình huống ở ngôi lầu thế nào rồi ?

Kim Đồng lắc đầu, rầu giọng đáp :

- Chẳng thế nào cả, chỉ là một cái lầu không !

Lương Đình Khôi hốt hoảng kêu lên :

- Không thấy ai cả ư ?

- Không có ai cả ! Người đi, lầu vắng...

Nói xong liếc nhìn Lương Đình Khôi.

Chàng cắn môi trong lòng hết sức lo lắng, lại hỏi :

- Bạch Phát Tiên Bà đâu ?

Kim Đồng đáp :

- Bà ấy lo đến phát cuồng, hiện đang chạy náo lên khắp núi tìm Như Ngọc tở tở, sai tiểu đệ tới đây liên lạc với Vong Hồn Nữ, chẳng ngờ lại gặp đại ca ở đây.

- Thế Vong Hồn Nữ đâu rồi ? Sao đại ca không ở trong thạch động với bà ấy ?

- Bà ấy đang ở dưới thạch động đó...

Chàng dừng một lát rồi nhìn đối phương hỏi :

- Người xuống đây bằng cách nào thế ?

Kim Đồng theo thói quen nhún vai đáp :

- Từ trên trời rơi xuống !

Lương Đình Khôi nhại lại :

- Từ trên trời rơi xuống nghĩa là người ở trên đỉnh núi leo xuống chứ gì ? Như vậy đá gổ tới qua cũng do người lặn xuống phải không ?

Kim Đồng lắc đầu đáp :

- Người lặn gổ đá không phải tiểu đệ, nhưng chúng sẽ không bao giờ còn có thể tiếp tục lặn đá gổ hại người được nữa !

- Người đã giết chúng ?

Kim Đồng cong môi, hỏi vặn :

- Chẳng lẽ ở đây còn có thiên binh thiên tướng ?

Lương Đình Khôi hơi ngượng vì nhận ra câu vừa rồi là thừa, dừng một lúc mới nói tiếp :

- Chúng là người của Thiên Tinh môn ?

Lại thừa nữa !

Kim Đồng phì cười nói :

- Không phải !

Lương Đình Khôi ngạc nhiên hỏi :

- Không phải ? Vậy là ai chứ ?

- Là thủ hạ của Diêm Vương lão ngũ !

Lương Đình Khôi biết mình bị mắc lừa nên đỏ bừng mặt.

Một lúc lại hỏi tiếp :

- Người lên đó bằng cách nào mà không bị chúng phát hiện ?

Kim Đồng vẫn đùa dai :

- Bọn người của Diêm Vương đó ư ?

Rồi bỗng nghiêm giọng nói :

- Rất đơn giản. Lợi dụng ngay chiếc dây mà chúng dùng để lên xuống...

Đại ca không thấy tiểu đệ vừa thông người xuống đó sao ?

Bấy giờ Lương Đình Khôi đã hiểu ra mọi chuyện. Thiên Tinh Môn chủ bố trí người chắt sắt gỗ đá trên núi uy hiếp lối ra vào thạch động thay cho việc bố trí người bao vây bên ngoài động khẩu, vừa có hiệu quả hơn lại vừa đỡ hao tổn lực lượng.

Quả thật âm mưu đó thật nham hiểm, nếu chúng không bị Kim Đồng tiêu diệt thì quả là chàng chẳng dám thò mặt ra động khẩu vì gỗ đá có thể lăn xuống bất cứ lúc nào, mà địa thế bên ngoài động khẩu thì hết sức hiểm trở đâu tìm được chỗ tránh ?

Bây giờ chúng đã bị Kim Đồng giải quyết chẳng còn lo gì nữa.

Lương Đình Khôi cùng Kim Đồng đi ra khỏi động, đưa mắt quan sát xung quanh thấy không một bóng người.

Động khẩu biến dạng hẳn đi, đá lăn gây ra sạt lở khắp nơi, sườn đồi lở lói thành vệt dài, một số cây cần cỗi bám vào vách đá bị gãy thân bật gốc, cành lá xác xơ trông thật điêu tàn ?

Kim Đồng kéo áo Lương Đình Khôi hỏi :

- Lương đại ca có muốn dẫn bụng một chút không ?

Rồi móc trong túi ra một chiếc bánh bao giúi vào tay chàng.

Lương Đình Khôi nhin từ trưa qua tới giờ nên đã đói ngấu, liền cầm lấy chiếc bánh bỏ ngay vào miệng.

Kim Đồng bám vào một mô đá đưa mắt nhìn xuống chân núi.

Lương Đình Khôi chỉ cắn vài miếng đã hết chiếc bánh bao rồi đưa ống tay áo chùi ngang mép, chùng như vẫn còn thơm thềm.

Bấy giờ chàng mới nhìn sang Kim Đồng, thấy thần tình thiếu niên có vẻ khác thường, chùng như đang lo nghĩ điều gì.

Chỉ thấy đôi mi hấn nhú chặt, mắt thần thờ nhìn xuống núi một cách đắm chiêu. Chưa bao giờ Lương Đình Khôi thấy thiếu niên lém lỉnh này trầm tư như thế cả.

Vốn chàng định tra vấn Kim Đồng về lai lịch của mình xem rốt cuộc có phải là Mỹ Linh không, nhưng thấy thần tình đối phương trầm trọng như thế đành từ bỏ ý định.

Chàng nhẹ giọng hỏi :

- Kim Đồng, người đang nghĩ gì thế ?

Kim Đồng như sực tỉnh, quay lại nói :

- À tiểu đệ... Tiểu đệ đang nghĩ xem Như Ngọc tỷ tỷ có thể đang ở đâu và gặp chuyện rủi ro gì không ?

- Người rất quan tâm đến Như Ngọc ?

- Đương nhiên ! Về mặt đạo nghĩa thì chúng ta cùng ở trên một trận tuyến chống lại Thiên Tinh môn.

Chợt hấn khóc sụt sịt rồi đưa tay áo lên quệt mũi.

Lương Đình Khôi chờ cho đối phương hết xúc động mới nói :

- Kim Đồng, ta có điều này muốn hỏi người...

Thiếu niên lau mắt lần nữa rồi ngược lên nhìn chàng hỏi :

- Điều gì ?

- Người từng nói rằng mình rất quen thuộc vùng núi này, gốc cây ngọn cỏ nào cũng biết. Như vậy chứng tỏ người là thường khách ở đây. Vậy hãy nói xem, người cư ngụ ở đâu và tới đây với mục đích gì ?

Kim Đồng cắn cắn môi đáp :

- Trong núi thiếu gì chỗ cư trú ? Người giang hồ, chỉ cần một thạch động trú qua đêm, một ít quả rừng lót lòng cho đỡ đói đó chính là nơi trú ngụ ? Còn nói về mục đích... Chỉ là thích chọc tay vào chuyện của người khác, và cũng do hiếu kỳ nữa. Đó là bản tính của tiểu đệ.

Trả lời như vậy nghe qua thì có lý, nhưng ngẫm lại thì nhận ra chưa thực tâm mà có phần ngụ biện.

Hắn là người trong giang hồ, thân thủ vào hàng nhất lưu, không có lý gì lang thang trong núi như một tên mọi rợ.

Hơn nữa trong vụ công án về Huyết Thư này hắn tham gia từ đầu tới cuối chắc chắn không phải chỉ do hiếu kỳ và thích chen tay vào chuyện người đời như hắn vừa biện bạch.

Căn cứ vào thái độ của Bạch Phát Tiên Bà đối với Kim Đồng và sự quan tâm của hắn đối với Như Ngọc, chứng tỏ giữa ba người này có mối quan hệ đặc biệt.

Lương Đình Khôi từng biểu lộ sự hoài nghi của mình rằng Kim Đồng thật sự là Mỹ Linh, nhưng đối phương đã mồm năm miệng mười phủ nhận, lại còn định cời y phục ra để chứng minh nữa.

Bây giờ liệu có thể để việc đó trùng diễn không ?

Nghĩ ngợi một lúc, chàng lại hỏi :

- Người thật chỉ là do hiếu kỳ mà tới đây ?

- Sao lại không thật !

- Thôi được. Cứ tạm cho là như thế. Vậy ta hỏi người một câu. Vụ công án này có liên quan gì đến Bạch Phát Tiên Bà ? Vì sao bà ta dốc hết tâm lực tham gia vào vụ này, còn huy động cả ái đồ là Như Ngọc nữa ?

Lương Đình Khôi phát ra một câu hỏi quyết định, vì thế hỏi xong chàng nhìn chằm chằm vào mặt Kim Đồng quan sát từng biểu hiện trên mặt đối phương.

- Cái đó...

Kim Đồng lấp bắp nói, mặt biến sắc cuối cùng lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ không biết !

Lương Đình Khôi biết rằng Kim Đồng cố tình giấu giếm liền hỏi dồn :

- Người biết rõ mà không chịu nói, đúng chứ ?

Thấy thái độ của Lương Đình Khôi kiên quyết như vậy, Kim Đồng đành phải xuống nước, rụt rè nói :

- Lương đại ca ? Việc này... Quả thật tiểu đệ có biết, nhưng... Không thể nói cho đại ca được ! Sợ rằng Bạch Phát Tiên Bà... Lấy mạng tiểu đệ mất !

Lương Đình Khôi chợt động tâm linh, hỏi :

- Nghiêm trọng đến thế sao ?

- Nghiêm trọng chứ ! Cực kỳ nghiêm trọng là khác ?

Hắn chợt buông ra lý sự :

- Trong giang hồ có những bí mật chỉ một người được biết thôi... Nếu lan ra đến tai người thứ hai là không được, vì có thể hại đến thanh danh người khác.

Nghe nói đến thanh danh, Lương Đình Khôi không tiện truy vấn nữa. Nói đến thanh danh tức động chạm đến chuyện riêng tư của người khác và trên giang hồ thì tìm hiểu đời tư người ta là điều đại kỵ.

Kim Đồng chợt đưa tay chỉ xuống núi :

- Đại ca xem này ! Trong khu rừng đó hình như có người... Mà không phải chỉ một người đâu !

Lương Đình Khôi theo tay chỉ của Kim Đồng nhìn xuống, quả nhiên phát hiện thấy trong khu rừng dưới chân núi phía bên dãy đồi yên ngựa có nhân ảnh di động nhưng xa quá nên nhìn không rõ.

Chàng hồ nghi nói :

- Có lẽ đó là người của Thiên Tinh môn ẩn phục để giám sát chúng ta.

Kim Đồng gật gù :

- Rất có khả năng.

- Người thấy chúng ta nên xuống đó xem không ?

Kim Đồng trầm ngâm đáp :

- Nếu là đệ tử của Thiên Tinh môn mai phục thì chúng ta xuống đó cũng chẳng được gì. Hơn nữa ở đây không ai cảnh giới, nếu đối phương đột nhập vào được thì Vong Hồn Nữ ở bên dưới sẽ gặp nguy hiểm.

Lương Đình Khôi thấy có lý nên vẫn ngồi yên lặng, vẫn chăm chú quan sát đám người trong khu rừng.

Bỗng nhiên chàng phát hiện thấy một nhân ảnh rất khác thường liền dụi mắt nhìn kỹ lại rồi buột miệng nói :

- Bạch Phát Tiên Bà !

Kim Đồng kinh ngạc hỏi :

- Thật ư ? Chúng ta hãy...

Lương Đình Khôi không chờ nghe hết câu lập tức bám theo các triền núi, không quản nguy hiểm đi nhanh về phía đám người.

Kim Đồng cũng nhanh chóng đuổi theo.

Xuống tới chân núi, hai người men theo đồi cây thấp vượt sang phía dãy đồi yên ngựa tới thẳm khu rừng.

Khi tới gần, quả nhiên trông thấy Bạch Phát Tiên bà đang đứng đối diện với một phụ nhân còn trẻ.

Lương Đình Khôi nhận ra ngay trung niên phụ nhân này chính là nữ chủ nhân của ngôi lều thợ săn mà mình ghé vào nhờ ăn bữa trưa qua, cũng chính là nơi Như Ngọc bị vạch trần thân phận và quyết tử đấu với chàng.

oOo

Nhận ra người đứng đối diện với Bạch Phát Tiên Bà là Phương đại nương.

Lương Đình Khôi lập tức thấy trong lòng khẩn trương hẳn lên, liền đưa tay ra hiệu cho Kim Đồng đang đi phía sau rồi bí mật tiến thêm mấy bước ẩn vào trong một lùm cây.

Trong rừng hai phụ nhân vẫn gườm gườm nhìn nhau nhưng không nghe ai nói câu gì.

Chỗ Lương Đình Khôi và Kim Đồng ẩn thân rất kín đáo, cách Bạch Phát Tiên Bà và Phương đại nương chừng ba trượng.

Lúc bấy giờ tuy mặt trời đã lên nhưng còn khuất bên kia núi nên khu rừng phía bên này vẫn còn chưa sáng hẳn.

Chợt nghe Phương đại nương cất tiếng :

- Tiên Bà, hậu bối chỉ phụng mệnh truyền lại câu đó thôi. Bây giờ dù có giết tôi cũng không biết làm thế nào được.

Bạch Phát Tiên Bà mắt phát hàn quang, gằn giọng :

- Nghe đây ! Chỉ cần Như Ngọc rụng một sợi tóc, lão thân thê sẽ huyết tẩy Thiên Tinh môn !
- Cái đó thì Tiên Bà khỏi lo đi ! Hậu bối dám bảo đảm Như Ngọc cô nương sẽ không bị sơ sẩy một sợi tóc nào đâu !

Bạch Phát Tiên Bà lại nói :

- Nếu cần chiếc tráp thì nhất định phải do đích thân Môn chủ của các người hiện thân thương lượng !

Phương đại nương đáp :

- Tệ môn chủ đã quyết định rồi. Điều kiện như đã nói, dùng Như Ngọc cô nương trao đổi chiếc tráp.
- Nếu lão thân không chấp nhận thì sao ?
- Hy vọng Tiên Bà suy xét kỹ.

Lương Đình Khôi nghe tới đó chợt thấy máu trong người sôi lên.

Thì ra Như Ngọc bị khống chế là việc đã được Thiên Tinh Môn chủ tính toán từ trước nhằm mục đích lấy nàng làm con tin buộc Bạch Phát Tiên Bà phải đưa thiết tráp tới trao đổi.

Không ngờ là môn chủ của một đại môn phái mà hành động ti tiện hạ đẳng như vậy, nếu như hắn đoạt được chiếc tráp luyện thành Lôi Đình kiếm pháp thì còn thủ đoạn nào hắn không đem ra sử dụng để đối phó với võ lâm nữa ?

Không kể đến thù riêng Thiên Tinh Môn chủ đánh tráo Huyết Thư làm cho sư phụ bị hàm oan, chỉ tính riêng hành động vô đạo này đã có thể đem hắn ra mà băm làm vụn đoạn được rồi !

Lại nghe Bạch Phát Tiên Bà nói :

- Nhưng lão thân không giữ chiếc tráp đó.

Phương đại nương thuyết phục :

- Mặc dù Tiên Bà không giữ nhưng Vong Hồn Nữ với Tiên Bà là thư muội tình như thủ túc, chỉ cần Tiên Bà chấp nhận là Vong Hồn Nữ thuận tình ngay. Bà ấy nhất định không nỡ để Tiên Bà phải hi sinh ái đồ.

Bạch Phát Tiên Bà vẫn lắc đầu :

- Lão thân quyết giữ vững nguyên tắc !
- Nếu vậy thì hậu bối đành phải trở về báo lại với tệ Môn chủ về mỹ ý của Tiên Bà để Môn chủ định liệu mà thôi.

Cuối câu của bà ta lộ rõ hàm ý đe dọa.

Lương Đình Khôi hiểu rõ nỗi lo lắng của Bạch Phát Tiên Bà.

Sự an nguy của ái đồ là việc hệ trọng, nhưng bà ta không thể chấp nhận mà không tính đến hậu quả.

Bởi vì hiện chiếc tráp đang ở trong người chàng, Bạch Phát Tiên Bà hoàn toàn không biết chuyện này.

Lương Đình Khôi thấy rằng mình nhất định phải tham gia giải quyết biến cố này, nhưng còn chưa biết giải quyết thế nào cho hợp lý. Bởi vì giao tráp cho Bạch Phát Tiên Bà cũng khó, mà không làm thế lại không thể cứu được Như Ngọc.

Bạch Phát Tiên Bà lại nói :

- Người đi đi ! Lão thân và Vong Hồn Nữ sẽ thương lượng lại và chờ Môn chủ người trước động khẩu bên kia.

Bà ta chỉ tay sang thạch động dưới chân ngọn cô phong mà Vong Hồn Nữ đang ở đó, nói thêm :

- Nhớ rằng nếu Môn chủ người không đích thân đến thì sẽ không có thương lượng nào hết. Lão thân thà lấy mạng Như Ngọc đổi lấy mấy trăm mạng người của toàn bộ Thiên Tinh Môn !

Câu cuối cùng bà ta nói với ngữ khí hết sức đáng sợ.

Phương đại nương chấp tay nói :

- Hậu bối xin chuyển cáo lại đầy đủ với tề Môn chủ ! Cáo từ !

Dứt lời quay đi...

Đúng lúc đó Lương Đình Khôi lao vút ra hiện trường nói to :

- Khoan đã !

Lời vừa dứt, người đã đứng chặn trước mặt Phương đại nương.

Phụ nhân này chỉ liếc nhìn qua đã nhận ra chàng chính là thiếu niên đã tới ngôi lầu tranh hôm qua, mặt bỗng biến sắc.

Lương Đình Khôi nhìn thẳng đối phương hỏi :

- Đại nương còn nhớ tại hạ chứ ?

Phương đại nương run giọng :

- Người... Là Tu La Kiếm...

Bạch Phát Tiên Bà bước lên mấy bước đứng chéch giữa hai người tạo thành hình chân vạc, nét mặt lộ rõ sự kích động nhưng không nói gì.

Giọng Lương Đình Khôi không chút thiện cảm :

- Thì ra Phương đại nương vẫn còn nhớ ! Trước hết xin cảm tạ thịnh tình của hai vị thưa qua.

Thịnh tình đó có ý gì ? Là bữa ăn hay là cuộc đấu giữa chàng và Như Ngọc sau đó ? Không ai biết được...

Phương đại nương vẫn chằm chằm nhìn vẻ mặt lạnh lùng đến tàn ác của vị sát tinh trẻ tuổi đã làm toàn bộ chúng nhân đệ tử của Thiên Tinh Môn hồn tiêu phách tán này, lắp bắp trả lời :

- Khéo khéo nói !

ánh mắt Lương Đình Khôi bắt đầu hiện sát cơ. Chàng buông từng chữ :

- Bây giờ nói sang việc chính. Nếu Như Ngọc cô nương tổn thất một sợi tóc, tại hạ xin thề với trời đất rằng sẽ tiêu diệt Thiên Tinh Môn cho đến người cuối cùng !

Phương đại nương nghe nói phát run.

Lương Đình Khôi lại tiếp :

- Còn điều này nữa. Cũng như Bạch Phát Tiên Bà vừa nói, việc trao đổi Như Ngọc cô nương lấy chiếc tráp pháo do đích thân Thiên Tinh Môn chủ đến tận hiện trường. Tại hạ xin long trọng lấy danh hiệu Tu La Kiếm để đảm bảo, hai tay sẽ đưa thiết tráp cho Thiên Tinh Môn chủ. Bây giờ thì Phương đại nương có thể đi được !

Phương đại nương đưa mắt liếc nhìn Bạch Phát Tiên Bà lần nữa rồi cũng không nói câu nào bước chéch sang trái tránh Lương Đình Khôi đang đứng ngay trước mặt rồi xuyên rừng mà đi, chẳng bao lâu đã khuất bóng.

Bạch Phát Tiên Bà quay sang đối diện với Lương Đình Khôi hỏi :

- Tu La Kiếm ! Căn cứ nào mà mới rồi ngươi dám nói trao lại tráp sắt cho Thiên Tinh Môn chủ một cách chắc chắn như vậy ?

Lương Đình Khôi đáp :

- Đương nhiên vẫn bối có lý do. Nếu Thiên Tinh Môn chủ hiện thân, không thấy tráp sắt không thả người.

- Người biết hậu quả sẽ rất nghiêm trọng chứ ?

- Tại hạ biết.

Bạch phát Tiên Bà truy vấn :

- Vậy người có biện pháp thế nào ?

Lương Đình Khôi định nói ra chiếc tráp hiện mình đang giữ, chợt nghĩ đến Kim Đồng đang nấp gần đó.

Thiếu niên này lai lịch còn bí ẩn, năm lần bảy lượt cố che giấu hành tích.

Tuy chàng nghi ngờ hẳn là Mỹ Linh, hoặc ít ra có quan hệ nào đó với Bạch Phát Tiên Bà và Như Ngọc nhưng đó mới chỉ là suy đoán.

Lỡ ra hẳn có ý đồ nguy hiểm nào đó mà biết được bí mật này trong khi Thiên Tinh Môn chủ còn ráo riết truy bức thì chẳng những Như Ngọc gặp bất lợi mà còn dẫn đến những hậu quả khó lường.

Bởi thế chàng quyết định tạm thời giữ kín bí mật đó, vì vấn đề liên quan đến tính mạng của Như Ngọc nên không thể sơ suất.

Nghĩ thế liền nói :

- Đến lúc đó tiền bối sẽ biết rõ.

Bạch Phát Tiên Bà hướng ánh mắt sắc như mũi kiếm nhìn xoáy vào Lương Đình Khôi một lúc mới nói :

- Tu La Kiếm. Người dám lấy danh hiệu ra bảo đảm tức có cơ sở đáng tin cậy, hãy nói cho lão thân nghe xem !

Lương Đình Khôi nghĩ nhanh cách ứng phó, liền phản vấn :

- Tiền bối cũng chấp nhận để Thiên Tinh Môn chủ hiện thân dùng thiết tráp đối người vậy có cơ sở đáng tin cậy nào ?

Bạch Phát Tiên Bà quần bách nói :

- Người nói câu đó, chẳng lẽ...

Bà ta định nói chẳng lẽ biết Vong Hồn Nữ thật đã làm mất thiết tráp ! Nhưng vì sinh mệnh của Như Ngọc là quan trọng nên ngừng lại.

Chỉ có Vong Hồn Nữ với Bạch Phát Tiên Bà biết chắc rằng thiết tráp đã mất, nay Lương Đình Khôi hỏi câu đó, đương nhiên bà ta nảy sinh mối nghi ngờ.

Lương Đình Khôi sợ đối phương truy bức tiếp thì khó trả lời nên chặn trước :

- Cơ sở của tiền bối và văn bối cũng như nhau cả. Thiết tráp hiện đang ở trong tay Vong Hồn Nữ, đến lúc đó chẳng lo gì không có đồ vật mà giao ra.

Bạch Phát Tiên Bà không còn biết nói gì nữa, thở ra một hơi rồi lẩm bẩm :

- Ai ! Thật phiền phức ai ngờ phát sinh biến cố, nha đầu bỗng dưng sa vào tay chúng làm hỏng mất kế hoạch.

Tới đó lắc lắc đầu, không nói tiếp nữa..

Lương Đình Khôi hiểu ra những gì Bạch Phát Tiên Bà còn chưa nói. Kế hoạch đó là dùng thiết tráp làm mồi nhử Thiên Tinh Môn chủ hiện thân nhằm bộc trần thân phận lai lịch hẳn, cũng là vạch trần thủ phạm năm xưa đã đánh cắp Huyết Thư.

Nhưng bây giờ Như Ngọc đã bị bắt làm con tin, đương nhiên kế hoạch sẽ rất khó thực hiện.

Bạch Phát Tiên Bà lại thở dài một tiếng rồi cầm cúi đi về hướng ngọn cô phong, hiển nhiên bà ta đang lo lắng cho Vong Hồn Nữ, sợ lão muội của mình trong thạch động có phát sinh biến cố gì chẳng.

Chờ Bạch Phát Tiên Bà đi khỏi, Kim Đồng liền bước ra khỏi chỗ nấp, đến bên Lương Đình Khôi nói :

- Lương đại ca ! Xem ra sự việc đã phát sinh theo chiều hướng bất lợi, nếu chúng ta có thể giải thoát Như Ngọc tỷ tỷ thì tốt quá, vì điều đó sẽ giúp hai vị tiền bối hoàn thành kế hoạch của họ đã đề ra...

Lương Đình Khôi nhíu mày hỏi :

- Người biết kế hoạch của họ là gì không ?

Kim Đồng lúng túng trả lời :

- Cái đó tiểu đệ chỉ ước đoán rằng kế hoạch liên quan đến việc trừng trị tên Thiên Tinh Môn chủ .

Lương Đình Khôi lại hỏi :

- Kim Đồng, hình như ngươi rất căm thù Thiên Tinh Môn chủ phải không ?

Kim Đồng ngớ người ra một lúc rồi hỏi vặn :

- Chẳng lẽ Lương đại ca không căm thù hắn ?

Lương Đình Khôi nghiêm giọng :

- Đừng hỏi ta. Giữa ngươi và Thiên Tinh Môn chủ có thâm cừu đại hận gì hay sao ?

Kim Đồng lắc đầu :

- Thâm cừu đại hận thì không có, chỉ thấy hành vi hắn quá đê tiện và tàn bạo nên căm hận mà thôi. Đại ca cũng thấy đấy, chỉ vì chiếc tráp sắt mà hắn có từ thủ đoạn nào đâu.

Lương Đình Khôi bỗng dịu giọng :

- Điều kiện mà ngươi hôm nọ thắng cuộc bắt ta phải làm là đối phó với một người mà ngươi không thắng được hắn. Có phải nhân vật đó chính là Thiên Tinh Môn chủ không ?

Kim Đồng không trả lời mà phản vấn :

- Lương đại ca, nếu đúng như thế thì đại ca có nguyện ý làm giúp tiểu đệ không ?

- Có thể !

Kim Đồng bỗng xịu mặt nói :

- Như vậy là Lương đại ca miễn cưỡng rồi ! Nếu thế tiểu đệ sẽ không bắt đại ca làm nữa đâu, coi như cuộc đánh cuộc đã bị xóa bỏ !

- Không thể được ! Đại trượng phu một lời đã xuất ra nặng bằng cửu đỉnh. Nếu ta không thực hiện điều kiện đã hứa thì còn coi là võ sĩ gì nữa chứ ?

Kim Đồng lúng túng nói :

- Nhưng... Nhưng tiểu đệ đã chính thức ra điều kiện đâu ? Đó chỉ là đại ca phỏng đoán thôi mà...

Lương Đình Khôi nhẹ lời an ủi :

- Ngươi yên tâm đi ! Trừng trị Thiên Tinh Môn chủ cũng là tâm nguyện của ta !

Chàng dừng một lát rồi chợt hỏi :

- Vừa rồi ngươi đề xuất ý định cứu Như Ngọc, nhưng có kế hoạch cụ thể gì không ?

- Tiểu đệ chỉ mới nghĩ ra thế thôi.

Lương Đình Khôi trầm ngâm nói :

- Giải cứu cô ta đâu phải chuyện dễ dàng ? Hiện tại Như Ngọc là một quân chủ bài trong tay Thiên Tinh Môn chủ, hy vọng duy nhất để buộc Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ đưa thiết tráp để trao đổi, làm sao hắn có thể khinh suất cho đối phương cơ hội giải thoát ?

- Nhưng chúng ta nên tri lực mà làm, cho dù không thành công cũng chẳng có ảnh hưởng gì đến kế hoạch của hai vị tiền bối, đồng thời không nguy hiểm đến tính mạng Như Ngọc tỷ tỷ là được !

Lương Đình Khôi suy nghĩ một lúc, thấy nói như vậy cũng có lý nên gật đầu :

- Được, ta đồng ý. Nhưng người nói xem nên tiến hành thế nào ?

Kim Đồng mặt tươi lên, phần chần nói :

- Trước hết chúng ta tiến hành điều tra xem Như Ngọc tỷ tỷ bị giam giữ ở đâu rồi tùy cơ mà hành động.

Lương Đình Khôi nói :

- Kim Đồng, theo ta suy đoán thì Như Ngọc cô nương đang bị giam giữ ở một nơi hết sức bí mật. Nếu có thể tìm ra nơi giam giữ thì việc giải thoát chắc không khó lắm. Chúng ta bây giờ nên chia nhau ra mà tìm kiếm. Nếu ai có tin tức thì quay về thạch động chỗ Vong Hồn Nữ và Bạch Phát Tiên Bà báo tin chứ không được tùy tiện động thủ để khỏi làm đánh cỏ động rắn. Bây giờ người đi về hướng Đông, còn ta theo hướng Tây, được chứ ?

Kim Đồng gật đầu :

- Ý kiến của đại ca rất hay. Chúng ta cứ thế mà làm ! Nào đi !

Hai người theo hai hướng trái ngược lập tức xuất phát.

20. Trời Quang Mây Tạnh

Lương Đình Khôi quay lại nơi mình cất giấu chiếc hộp sắt, lấy ra tần ngần cầm trên tay, băn khoăn nghĩ ngợi.

Bây giờ đã tới thời điểm quyết định, chiếc tráp cần mang theo người để lúc cần thiết đưa ra cứu mạng Như Ngọc.

Nhưng có một vấn đề cần suy tính.

Nếu giấu chiếc tráp trong người thì không thể tránh khỏi bị người khác phát hiện vì kích thước không nhỏ, nhưng lại không thể khinh suất đem bỏ chỗ khác.

Nên giải quyết thế nào cho thỏa đáng ?

Suy đi tính lại, Lương Đình Khôi thấy chỉ còn cách là cứ giấu nó trong người nhưng không đến gần bất cứ ai, cứ đơn độc hành sự rồi sau đó sẽ tùy cơ ứng biến.

Tay cầm chiếc tráp, bất giác chàng nghĩ đến Thần Kiếm Giang Phong. Chính Giang sư bá mới là người chủ chân chính của huyết thư và chiếc tráp.

Thần Kiếm Giang Phong lúc lâm chung khi biết chàng đã may mắn có được cả Huyết Thư lẫn chiếc tráp và luyện thành Lôi Đình kiếm pháp đã nói rằng “Bây giờ thì lão phu có thể nhắm mắt được rồi !”, chứng tỏ vị Giang sư bá đã có ý di tặng lại cho chàng.

Như vậy Lương Đình Khôi cất giữ chiếc tráp chẳng thể coi là không chính đáng.

Lương Đình Khôi hiểu rằng Giang sư bá có ý như vậy cũng thực tâm, do hối hận mình đã hiểu lầm mà làm cho vị bá đệ phải hàm oan, nay biểu lộ nghĩa cử cuối cùng để tạ tội đã gây ra nỗi oan khuất đó bằng cách di tặng lại cho bá đệ, tức sư phụ của chàng.

Mặc dù Huyết Thư đang ở trong tay Thiên Tinh Môn chủ, Lương Đình Khôi chỉ may mắn mới gặp được kỳ duyên được Thái Cực Lão Nhân tặng lại chứ không được Thần Kiếm Giang Phong trực tiếp di tặng, nhưng chỉ cần vị Giang sư bá có ý nguyện như thế cũng đáng trân trọng lắm rồi.

Tuy nhiên Lương Đình Khôi đã có chủ định là sau khi trở về quan ngoại, chàng sẽ trình bày lại tất cả với sư phụ và đề nghị với lão nhân gia tìm hiềm tử hoặc truyền nhân của Thần Kiếm Giang sư bá giao lại chiếc tráp và bức Huyết Thư được Thái Cực Lão Nhân đã chép lại tặng cho chàng.

Còn một nghi vấn vẫn còn ám ảnh Lương Đình Khôi là Thần Kiếm Giang sư bá nói rằng cả Bạch Phát Tiên Bà cũng là người bị hại do chuyện hiểu lầm đó mà không nói rõ nguyên nhân bị hại.

Chàng cũng đã nêu nghi vấn này với Vong Hồn Nữ nhưng vẫn không được giải thích.

Lương Đình Khôi định hỏi thẳng Bạch Phát Tiên Bà để biết rõ nguyên do, tiếc rằng cả hai lần gặp đều không có cơ hội đề xuất.

Đành phải chờ đến khác, khi gặp lại nhất định chàng sẽ hỏi cho bằng được việc này.

Chàng luồn chiếc tráp vào trong áo, dùng dây lưng buộc kỹ lại rồi lao xuống núi.

O0o

Lương Đình Khôi cứ theo hướng Tây sục sạo khắp các hang cùng, ngõ hẻm nhưng chẳng thì được kết quả gì.

Đến gần trưa, chàng nghĩ rằng, nếu bây giờ mà Thiên Tinh Môn chủ đến theo lời hẹn mang cả Như Ngọc thì không biết Bạch Phát tiên Bà và Vong Hồn Nữ sẽ đối phó bằng cách nào, vì trong người họ không có thiết tráp.

Bởi vậy chàng vội vã quay về thạch động.

Nhưng trước động khẩu vẫn yên tĩnh, chứng tỏ Thiên Tinh Môn chủ còn chưa đến, mà Lương Đình Khôi lại không muốn gặp hai vị nữ tiên bối đó vì, sợ họ phát hiện ra chiếc tráp ảnh hưởng đến kế hoạch của mình, bởi thế cứ quanh quẩn ở khu vực phụ cận.

Nhưng quanh quẩn mãi rồi chẳng được tích sự gì, chàng quyết định tìm một chỗ kín đáo cách động khẩu không xa nằm ngả lưng chờ sự kiện phát sinh.

Lương Đình Khôi tin chắc rằng nhất định Thiên Tinh Môn chủ sẽ đáp ứng điều kiện của Bạch Phát Tiên Bà đích thân mang Như Ngọc đến đổi lấy chiếc hộp sắt, bởi vì suốt mấy chục năm hẩn dốc hết tâm lực, hy sinh không biết bao nhiêu thủ hạ nhằm mục đích trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm thủ, nay gặp cơ hội muôn một đầu thề bỏ qua. Mặt khác, cả Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ đều không có chiếc hộp sắt đó, không biết họ định xử lý thế nào ?

Nếu không có hộp, đương nhiên Thiên Tinh Môn chủ không bao giờ chịu thả người. Trong khi đó Như Ngọc chẳng những bị bắt mà còn bị dùng ma pháp làm cho mất thần trí cho dù Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ bản lĩnh cao cường bao nhiêu cũng khó lòng mà cứu được nàng.

Đang lúc Lương Đình Khôi bần thần suy tính xem có nên đưa hộp cho Bạch Phát Tiên Bà để giải quyết tình thế khó khăn trước mắt hay không thì có một nhân ảnh từ phía Đông đang lao nhanh về hướng thạch động.

Chỉ cần lướt mắt qua, chàng cũng nhận ra đó là Kim Đồng, trong lòng lập tức thấy khẩn trương hẳn lên.

Hai người đã ước với nhau bỏ ra hai hướng để điều tra xem Như Ngọc bị đối phương giam giữ ở đâu, nếu phát hiện được tin tức gì là phải về ngay thạch động để thông báo.

Nay chỉ cần nhìn Kim Đồng phóng hay học tốc như vậy cũng đủ biết là hẩn đã tìm ra manh mối chẳng nghi !

Nếu như vậy thì xem ra tình hình khả quan rồi, chỉ cần biết tung tích Như Ngọc, tin rằng với thân thủ của bốn người chẳng khó gì mà không cứu được.

Theo cách nghĩ của Lương Đình Khôi thì thủ phạm lấy cắp huyết thư năm xưa đã được xác định là Thiên Tinh Môn chủ . Chẳng cần nghi ngờ, nay muốn truy bắt hẩn chỉ cần đột nhập vào Thiên Tinh môn là mọi việc sẽ được giải quyết.

Chàng vừa định giao chiếc hộp đi để vào trong thạch động cùng Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ thương lượng biện pháp giải cứu cho Như Ngọc thì chợt phát hiện thấy có thêm hai nhân ảnh nữa xuất hiện. Hai người một hắc một bạch thong thả đi về phía động khẩu.

Lúc ấy Lương Đình Khôi đã lấy chiếc hộp ra giấu vào một hốc đá sửa lại y phục cẩn thận vừa định đứng lên, thấy có người xuất hiện vội nép người lại nhìn, bỗng thấy cổ họng khô đi, hơi thở như ngừng lại.

Người đi trước là một lão nhân bận hắc bào, mặt bịt khăn đen chỉ chừa có đôi mắt, còn đi sau chính là Như Ngọc, vẫn ăn vận giống như hồi giả dạng Bạch Y Truy Hồn, chỉ là không mang mặt nạ để lộ dung nhan kiều diễm mê hồn !

Như thế là đối phương đã thực hiện lời ước đem người đến trao đổi, chỉ không biết Hắc y lão nhân có phải Thiên Tinh Môn chủ hay không ?

Hai người đến cách động khẩu chừng năm sáu trượng thì dừng lại vị trí này cách nơi Lương Đình Khôi ẩn nấp cũng xấp xỉ từng đó.

Thoạt tiên Lương Đình Khôi định lao ra phát kiếm trừng trị lão nhân kia để Như Ngọc chạy thoát nhưng lập tức từ bỏ ngay ý định nòng nọc được Thiên Tinh Môn chủ đã cho người đưa con tin đến chỗ hẹn tất đã có kế hoạch chu toàn, không bao giờ để cho đối phương có cơ hội giải cứu một cách dễ dàng như thế.

Đây là thời điểm quyết định, nếu tính toán không cẩn thận để xảy ra điều gì sơ suất thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, vì thế cần phải cân nhắc thật kỹ lưỡng trước khi hành động để tránh mọi sai lầm đáng tiếc.

Lương Đình Khôi quan sát kỹ lại, nhận thấy vẻ mặt Như Ngọc như kẻ ngây dại, ánh mắt thất thần cũng như trước đã ở ngôi lều của lão thợ săn. Rõ ràng là nàng bị khống chế huyết đạo hoặc bằng thủ thuật tà môn nào đó...

Bạch Phát Tiên Bà, Vong Hồn Nữ và Kim Đồng tử trong thạch động đi ra.

Song phương đứng đối diện cách nhau khoảng năm trượng.

Lương Đình Khôi chú mục ngưng thần quan sát, lòng hết sức khẩn trương chờ xem diễn biến tình hình.

Điều làm cho không khó hiểu là Vong Hồn Nữ ôm trên tay một bọc vải vuông vắn hình thù hoàn toàn giống chiếc hộp sắt mà chàng vừa giấu trong hốc đá.

Chẳng lẽ bà ta còn có một chiếc hộp sắt khác có công dụng dẫn giải Huyết Thư ?

Hoàn toàn không có khả năng, nhất định là Vong Hồn Nữ đã làm chiếc hộp giả, nhưng làm sao mà qua mặt được Thiên Tinh Môn chủ ?

Bạch Phát Tiên Bà cất tiếng, giọng lạnh như băng :

- Người kia có phải là Thiên Tinh Môn chủ không ?

Hắc y lão nhân đáp :

- Không sai, chính là bổn tọa !

- Môn chủ các hạ có thể biểu lộ diện mục thật của mình không ?

- Việc đó không cần thiết !

Bạch Phát Tiên Bà khiêu khích :

- Chẳng lẽ đường đường một vị Môn chủ của môn phái lớn nhất võ lâm như Thiên Tinh môn mà có điều chi phải lánh mặt thiên hạ ?

Hô hô hô

Hắc y lão nhân ngửa mặt cười vang một tràng dài rồi nói :

- Bùi Tổ Mai ! Bổn tọa tới đây là theo lời ước của người, chỉ có mục đích đổi người lấy hộp, còn mọi việc khác miễn bàn !

Hắc y lão nhân bất chấp mọi sự khích bác từ chối thẳng thừng, chứng tỏ con người này quả là gian hùng, chỉ cần đạt tới mục đích mà chẳng cần đếm xỉa đến quy tắc lễ số cũng như mọi đạo nghĩa trên giang hồ.

Hiện tại thì Lương Đình Khôi đã biết rõ mục đích chủ yếu của Bạch Phát Tiên Bà là vạch trần bộ mặt thật của Thiên Tinh Môn chủ để xem thủ phạm ngày xưa đã đánh cắp Huyết Thư rốt cuộc là nhân vật nào.

Kế hoạch đó lẽ ra đã thành công, vì chỉ cần làm Thiên Tinh Môn chủ tin rằng họ đang giữ chiếc hộp cổ thủ trong thạch động thì trước sau gì hắn cũng xuất hiện.

Nào ngờ kế hoạch đang tiến triển thuận lợi, Thiên Tinh Môn chủ đã dốc hết chủ lực vây hãm thạch động và chính hắn sắp buộc phải hiện thân thì xảy ra biến cố rất phức tạp là Như Ngọc bị bắt làm con tin làm cho kế hoạch bị phá sản.

Nay con tin bị khống chế, vật trong tay Vong Hồn Nữ nhất định là vật giả chẳng dễ gì đánh lừa được đối phương, tình hình xem chừng đã trở nên nghiêm trọng, tính mạng của Như ngọc đang bị đe dọa.

Lương Đình Khôi thấy rằng tình thế đã bắt buộc mình phải lộ diện.

Vong Hồn Nữ trầm giọng nói :

- Được, chúng ta bắt đầu trao đổi, những việc khác sẽ bàn sau.

Rồi giơ cao cái bọc lên, tiếp :

- Hộp sắt đã ở đây, Môn chủ hãy thả người ra !

Dứt lời bước lên hai bước.

Lương Đình Khôi nghĩ thầm :

- Như Ngọc bị bắt trong hoàn cảnh bất ngờ, và biến cố cũng phát sinh chưa lâu. Trong núi không có khả năng làm giả một chiếc hộp giống hệt như thế được. Vậy trong bọc chứa đựng vật gì ? Đương nhiên Thiên Tinh Môn chủ chỉ thả người sau khi đã kiểm chứng cẩn thận, chỉ cần mở bao ra là sự việc bị bọc trần ngay...

Quả nhiên chàng đoán không lầm, Thiên Tinh Môn chủ cười giảo hoạt nói :

- Trước khi bàn đến chuyện trao đổi, bốn tọa cần kiểm tra lại chiếc hộp xem thật giả ra sao đã !

Bạch Phát Tiên Bà hỏi :

- Kiểm tra cách nào ?

Thiên Tinh Môn chủ chỉ tay sang Kim Đồng đáp :

- Tiểu tử này sẽ mang chiếc hộp đi sang bên tả ba trượng...

Lại chỉ sang Như Ngọc nói tiếp :

- Còn con tin đi sang bên hữu cũng với cự li đó, còn hai người thì vẫn đứng nguyên vị trí. Chờ khi bốn tọa kiểm nghiệm chiếc hộp xong, nếu thất đúng thì các người mới được nhận người, còn bốn tọa mang vật đi, thế là xong việc !

Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ nhìn nhau, thấp giọng giao đàm một lúc sau khi thống nhất ý kiến xong, Bạch Phát Tiên Bà cao giọng nói :

- Thôi được, cứ theo lời người mà tiến hành.

Vong Hồn Nữ giao bọc vải cho Kim Đồng, thiếu niên cầm lấy đi tới vị trí mà Thiên Tinh Môn chủ đã chỉ định, nơi đó chỉ cách Lương Đình Khôi đang ẩn thân chỉ có hai trượng.

Thiên Tinh Môn chủ nói với Như Ngọc mấy câu, sau đó thấy nàng từ từ đi qua phía bên hữu ba trượng thì dừng lại.

Lúc này năm người đứng thành hình tứ giác, một người chiếm một góc hướng mặt vào nhau, chỉ riêng Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ hai người đứng với nhau một chỗ trước động khẩu.

Không khí bỗng trở nên căng thẳng, mặc dù không nói ra nhưng ai cũng đang tính toán kế hoạch hành động của mình và dự liệu những bất trắc có thể xảy ra, chỉ riêng Như Ngọc là vẻ mặt vẫn ngơ ngác giống như mọi việc diễn ra xung quanh chẳng ảnh hưởng gì đến mình.

Khoảng cách giữa bốn người rất đều nhau. Từ Thiên Tinh Môn chủ đến Kim Đồng cũng bằng từ Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ đến chỗ Như Ngọc. Nếu trong khi Thiên Tinh Môn chủ đi về phía Kim Đồng mà

Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ thừa cơ giải thoát Như Ngọc là việc rất dễ dàng, nhưng lúc đó Kim Đồng không thể tránh khỏi bị Thiên Tinh Môn chủ uy hiếp.

Lương Đình Khôi không hiểu quan hệ giữa Kim Đồng với những người kia thế nào mà hấn lại mạo hiểm tính mạng mình vì lợi ích của họ như thế ?

Trừ Kim Đồng và Như Ngọc đến vị trí mới được quy định cho mình, chưa ai có hành động gì.

Bạch Phát Tiên Bà bỗng cất tiếng gọi :

- Như Ngọc !

Như Ngọc không trả lời, chỉ nhìn sư phụ bằng ánh mắt lãnh đạm giống như không nghe thấy gì cả vậy.

Lương Đình Khôi vô cùng lo lắng.

Ngay đến sư phụ mình mà Như Ngọc vẫn không nhận ra chứng tỏ thần trí cô ta hoàn toàn mê thất.

Chàng có nghe nói đến nhiều loại được vật và một số thủ pháp làm người ta quên đi bản thân và tất cả những người từng gần gũi với mình, lúc đó người bị hại chỉ còn nghe lệnh kẻ khống chế mình mà thôi.

Nếu tình hình như vậy thì rất có khả năng Như Ngọc sẽ phản kháng lại bất cứ ai định cứu mình, tình thế sẽ trở nên hết sức khó giải quyết.

Bây giờ thì Lương Đình Khôi đã hiểu vì sao Thiên Tinh Môn chủ không mang theo thủ hạ mà thái độ vẫn ung dung tự tin như thế.

Bạch Phát Tiên Bà đề xuất điều kiện :

- Môn chủ các hạ ! Trước hết người hãy giải trừ cấm chế cho Như Ngọc đã !

Giọng bà ta run run lộ vẻ kích động.

Thiên Tinh Môn chủ lắc đầu :

- Không cần đâu ! Với bản lĩnh của Đệ nhất quái thủ ngoạn đảo thì đó không phải là việc khó !

- Chẳng lẽ các hạ hoài nghi chúng ta...

Thiên Tinh Môn chủ ngắt lời :

- Bồn tọa không hoài nghi gì cả, nhưng đó là vấn đề nguyên tắc. Cuộc trao đổi phải được tiến hành một cách công bằng, trước khi chiếc hộp chưa được chứng minh là thật, bồn tọa há để các người nắm đằng chui ?

Bạch Phát Tiên Bà cười nhạt hỏi :

- Chiếc hộp sao còn giả được ?

- Còn chưa biết !

Bạch Phát Tiên Bà đành nhượng bộ :

- Thôi được, đành theo ý các hạ vậy !

Thiên Tinh Môn chủ bắt đầu đi về phía Kim Đồng.

Chờ đối phương đến cách mình một trượng, Kim Đồng bỗng giương cao bọc vải nói :

- Môn chủ, bắt lấy !

Vừa nói, hấn vừa vứt cái bọc về phía Thiên Tinh Môn chủ rồi nhảy lùi lại.

Thiên Tinh Môn chủ đưa tay gạt bọc vải rơi xuống đất, gầm lên :

- Các ngươi dám...

Từ trong bọc vải lặn ra một miếng gỗ vuông màu đen, tuy hình thù và màu sắc tương đối giống chiếc hộp sắt mà Lương Đình Khôi đang giữ nhưng chỉ nhìn qua cũng biết là nó được làm bằng gỗ và dùng than củi quét lên.

Vong Hồn Nữ lao thẳng tới Thiên Tinh Môn chủ, hai tay áo phát liên tục phát kim châm đoạt mệnh, tới tập vào đối phương.

Cùng lúc đó Bạch Phát Tiên Bà bỏ về phía ái đồ và điều mà Lương Đình Khôi lo lắng đã xảy ra. Như Ngọc rút trong tay áo ra một ngọn chủy dao nhằm sự phụ mình công kích, thế là giữa hai sư đồ xảy ra một cuộc chiến.

Thiên Tinh Môn chủ cũng phát tay áo chắn lạc Kim châm đoạt mệnh nhưng không phản công, nhún mình lao vút ra khỏi hiện trường, chỉ chớp mắt đã mất đi tích ảnh.

Vong Hồn Nữ và Kim Đồng không chút chậm trễ lập tức phi thân đuổi theo.

Nói thì chậm, nhưng tất cả những hành động đó được tiến hành đồng thời và diễn ra chỉ trong chớp mắt.

Lương Đình Khôi hết sức lo lắng cho tình cảnh của Như Ngọc nên vội vàng lao tới chỗ hai sư đồ đang ác chiến.

Như Ngọc như đã phát cuồng nhằm sự phụ mình công kích dữ dội, không tiếc sử dụng chiêu sát thủ.

Còn Bạch Phát Tiên Bà vì đã biết ái đồ bị mê thất thần trí chỉ là hành động theo bản tính mà thôi, trong lòng hết sức thương xót chỉ tránh chiêu mà không hoàn thủ, bởi vậy không sao không chế được Như Ngọc.

Lương Đình Khôi đã từng đối phó với hành động như vậy của Như Ngọc nên đã có kinh nghiệm, lập tức xuất kiếm xông vào vòng chiến.

Bạch Phát Tiên Bà kêu lên :

- Người hãy cẩn thận đừng làm nó bị thương !

Lương Đình Khôi trả lời nhanh :

- Tiền bối yên tâm !

Rồi thừa cơ Như Ngọc còn bận đối phó với sự phụ, chàng phát nhanh một kiếm đánh bay ngọn chủy dao khỏi tay nàng.

Bạch Phát Tiên Bà không bỏ lỡ cơ hội, liền chớp lấy uyển mạch ái đồ rồi điểm nhanh ra một chỉ.

Trường giao đấu tới đây kết thúc.

Bạch Phát Tiên Bà gấp giọng nói với Lương Đình Khôi :

- Tu La Kiếm ! Việc của Như Ngọc để lão thân xử lý cho. Người hãy chạy nhanh trợ lực với Vong Hồn Nữ và Kim Đồng đi ! Ta đoán rằng người của Thiên Tinh môn thế nào cũng bố trí ở bên ngoài, hãy cẩn thận !

Lương Đình Khôi không cần suy nghĩ liền trở lại nơi mình vừa nấp lấy chiếc hộp nhét vội vào trong ngực áo rồi nhắm hướng ba người vừa đi khuất phóng mình truy theo.

Oo

Lương Đình Khôi chạy được chừng nửa dặm thì chợt nghe trong một khu rừng rậm có tiếng người rên rỉ, không chút chần chừ liền đâm bổ tới.

Đưa mắt nhìn vào một bụi cây nơi phát ra tiếng rên khê, Lương Đình Khôi bỗng giật mình khi trông thấy Kim Đồng nằm bệt trong đám lá, da mặt tái ngắt, máu rỉ ra từ khóe miệng hoen đỏ cả một bên má còn tiếp tục chảy xuống vai.

Chàng gấp giọng hỏi :

- Kim Đồng ! Người sao thế ?

Kim Đồng khó nhọc đáp, giọng ngắt quãng :

- Lương đại ca... Đến vừa kịp... Hãy mau...

Lương Đình Khôi tỏ vẻ quan thiết :

- Thương thế người...

- Không sao... Tiểu đệ... Chưa chết đâu ! Chạy nhanh... Sang mé tả... Vong Hồn Nữ tiền bối không đối phó nổi... Hãy nhanh lên !

Lương Đình Khôi lo lắng hỏi :

- Người thật không việc gì chứ ?

- Tiểu đệ không sao đâu mà !

Kim Đồng chợt “à” một tiếng cố sức nhổ người lên nói tiếp :

- Lương Đình Khôi ! Có chuyện này... Đại ca còn nhớ lần trước. Lương đại ca thua cuộc tiểu đệ...

Lương Đình Khôi gấp giọng :

- Đúng thế, nhưng sao ?

- Bây giờ là lúc đại ca phải thực hiện điều kiện đó...

- Được, nói đi !

- Giết... Thiên Tinh Môn chủ !

Lương Đình Khôi gật gật đầu nói :

- Ta nhất định sẽ làm. Nhưng bây giờ hãy để ta kiểm tra thương thế của người xem có nặng không...

Kim Đồng gượng ngồi lên được, nghiêng rằng nói :

- Không cần đâu ! Đại ca đi nhanh lên, không thì Vong Hồn Nữ tiền bối nguy mất !

Lương Đình Khôi đành lùi khỏi lùm cây nhằm hướng tả vận hết thân pháp xuyên rừng mà chạy.

Lại thêm chừng nửa dặm nữa, chàng bỗng nghe một tràng cuồng tiểu vang lên phía trước không xa.

Lương Đình Khôi nhận ra ngay thanh âm của Thiên Tinh Môn chủ, liền xác định phương hướng, gia tăng tốc độ lao tới.

Chỉ lát sau, chàng đã tới gần hiện trường, chỉ thấy Vong Hồn Nữ và Thiên Tinh Môn chủ đứng đối mặt nhau giữa vòng vây của năm sau cao thủ của Thiên Tinh Môn, trên ngực áo đen có tới hai hoặc ba ngôi sao màu vàng, chứng tỏ đều là đệ tử cao cấp ngoài ra còn có ba tên nằm bất động, chắc đã chết bởi kim châm đoạt mệnh của Vong Hồn Nữ.

Lương Đình Khôi nhận thấy trong số năm cao thủ của Thiên Tinh Môn có tên Tổng đàn Hộ pháp Thẩm Thời Anh, và một trong ba tên đã chết có lão đầu trọc Lãnh đội Thiên Tinh vệ đội Khâu Tử Cửu.

Như vậy Thiên Tinh Môn chủ hầu như đã dốc hết lực lượng tinh tráng tới đây với cố gắng cuối cùng để cướp đoạt lấy chiếc hộp, đủ biết việc đó đối với hắn có tầm quan trọng đến mức nào.

Lương Đình Khôi lùi lại ẩn trong lùm cây quan sát.

Chỉ thấy hai ánh mắt tàn độc phát ra từ bộ mặt trùm kín của Thiên Tinh Môn chủ, giọng hắn phát ra cũng độc địa không kém :

- Bò Vân Anh ! Người chỉ có một cơ hội cuối cùng là phải giao chiếc hộp ra mới cứu được nha đầu Như Ngọc mà thôi, nếu không chỉ trong vòng ngày hôm nay nó sẽ đi theo tiên tốt. Các người dù có cầu đến thần tiên cũng không cứu được nó đâu !

Lương Đình Khôi bấy giờ mới biết Vong Hồn Nữ tên là Bò Vân Anh.

Vong Hồn Nữ nghe gọi đích danh, kinh dị hỏi :

- Người là... Người là...

Thiên Tinh Môn chủ ngắt lời :

- Người không cần biết ta là ai ! Chỉ biết rằng hiện tại người chỉ còn hai cách lựa chọn, một là hy sinh cả bản thân cùng với ái đồ của Bùi Tổ Mai nghĩa tử người, hai là giao ra chiếc hộp.

Vong Hồn Nữ nghiêng răng nói :

- Người thật là đê tiện !

Thiên Tinh Môn chủ cười hắc hắc nói :

- Vậy các người không đê tiện hay sao ? Dùng cái hộp gỗ hòng đánh lừa bổn tọa, chẳng những ti tiện mà còn quá ấu trĩ !

- Nhưng chiếc hộp đích thực là đã mất...

- Bổn tọa không tin. Các người chắc đã thừa biết rằng nếu không có Huyết Thư, chiếc hộp đó chỉ là cục sắt rỉ chẳng có tác dụng gì !

Vong Hồn Nữ nghiêng răng hỏi :

- Bây giờ sau tất cả những gì mà người đã tự mình biểu lộ ra, người không thể phủ nhận chính là kẻ đã lấy trộm Huyết Thư hơn hai mươi năm trước...

Thiên Tinh Môn thẳng thắn nói :

- Bổn tọa không phủ nhận !

Vong Hồn Nữ thở dốc mấy hơi rồi hỏi :

- Người là ai ?

Thiên Tinh Môn chủ cười nhạt đáp :

- Việc đó người không cần biết ! Hiện tại người chỉ còn một cách tự cứu là giao chiếc hộp ra !

Vong Hồn Nữ chừng như chân khí đã hao tổn không ít, ngực phập phồng thở một lúc rồi phần uất nói :

- Quân đê tiện ! Nếu người...

Thiên Tinh Môn chủ mặt lạnh tanh hỏi :

- Người làm được gì chứ ?

Vong Hồn Nữ rút lên :

- Ta thề huyết tẩy Thiên Tinh Môn !

Thiên Tinh Môn chủ ngửa mặt cười to một tràng rồi nói :

- Các người không đủ bản lĩnh làm việc đó đâu ! Chỉ sợ tự cứu lấy mình còn không làm nổi.

Rồi vẻ mặt bỗng lạnh tanh hỏi :

- Người còn vọng tưởng có thể sống sót mà thoát khỏi được đây sao ? Chỉ trừ làm theo lời bổn tọa...

Lương Đình Khôi thấy mình không thể ẩn mình được nữa, liền móc chiếc hộp ra giấu vào một hốc cây rồi bước ra chiến trường.

Tên Tổng đàn Hộ pháp Thẩm Thời Anh đứng gần nhất nên phát hiện trước tiên, liền quát hỏi :

- Ai !

Lập tức cả bảy cặp mắt cùng hướng về phía Lương Đình Khôi.

Thiên Tinh Môn chủ trấn tĩnh trước tiên, cười nói :

- Thì ra là Tu La Kiếm !

Rồi khoát tay ra lệnh ho bọn thuộc hạ :

- Các người cứ để mặc cho hắn vào !

Lương Đình Khôi ngang nhiên bước vào giữa vòng người tới đứng đối diện với Thiên Tinh Môn chủ.

Vong Hồn Nữ nhận ra Lương Đình Khôi, trong lòng rất ngạc nhiên nhưng cũng yên tâm không ít.

Thiên Tinh Môn chủ tắt ngay nụ cười, hần giọng hỏi :

- Tu La Kiếm ! Tại sao người cố tình chọc tay vào việc của bốn tọa ?

Lương Đình Khôi đáp :

- Tại hạ dù không muốn chọc tay vào cũng không được !

- Vì sao ?

- Đương nhiên phải có lý do !

Không biết trong tấm vải bịt kín, sắc mặt của Thiên Tinh Môn chủ có biểu hiện gì, chỉ thấy ánh mắt lão ta hiện đầy sát cơ .

Tuy vậy giọng nói lão ta còn giữ được vẻ trấn tĩnh :

- Tu La Kiếm ! Người chớ ỷ vào kiếm pháp...

Lương Đình Khôi đáp lại :

- Tại hạ chỉ dựa vào hai chữ “công lý” !

Thiên Tinh Môn chủ rít lên :

- Rốt cuộc là người muốn gì ? Nếu người cũng muốn mạo hiểm sinh mạng để tranh đoạt chiếc hộp...

Lương Đình Khôi ngắt lời :

- Tại hạ không ấu trĩ thế đâu ! Hiện tại cả các hạ, Vong Hồn Nữ tiền bối và tại hạ đều biết rằng chỉ riêng bản thân chiếc hộp sắt là vô giá trị ! Nó chỉ có giá trị với các hạ, người đã có trong tay pho Huyết Thư hơn hai mươi năm về trước...

Nghe câu đó, chẳng những Thiên Tinh Môn chủ lộ vẻ kinh hoàng mà ngay cả Vong Hồn Nữ cũng sững sờ.

Lương Đình Khôi như không để ý đến thái độ của đối phương, thản nhiên nói tiếp :

- Bây giờ tại hạ muốn chơi với các hạ một ván cuộc nhỏ...

Thiên Tinh Môn chủ buột miệng hỏi :

- Điều kiện thế nào ?

Giọng Lương Đình Khôi hết sức trầm tĩnh, giống như người ta đang nói về một sinh hoạt bình thường nào đó :

- Bây giờ hai chúng ta tiến hành một cuộc quyết đấu. Nếu ai còn sống sẽ lấy được chiếc hộp sắt mà các hạ từng hy sinh hàng trăm mạng người để giành cho bằng được nó...

Thiên Tinh Môn chủ chợt thấy tâm thần rung động, thốt lên :

- Lấy hộp sắt đánh cuộc !

Ngay cả Vong Hồn Nữ cũng đưa mắt kinh ngạc nhìn Lương Đình Khôi, không biết chàng nói vậy có ý gì, và câu đó là thật hay giả.

Lương Đình Khôi đột nhiên đưa ra đề xuất đó vì ở hiện trường lực lượng của Thiên Tinh môn không ít, trong lúc đó Vong Hồn Nữ hình như đã kiệt sức, nếu lúc này chàng quyết đấu với Thiên Tinh Môn chủ, chỉ e Vong Hồn Nữ khó lòng đối phó nổi với năm cao thủ còn lại của Thiên Tinh Môn.

Không thể coi thường những cao thủ này, chỉ riêng Tổng đàn Hộ pháp Thảm Thời Anh đã giao đấu với Phó bang chủ Hắc Hổ bang Biện Trung Lương tới gần hai trăm chiêu đủ thấy thân thủ đã vào hàng thượng thặng.

Hơn nữa Lương Đình Khôi đã từng qua chiêu với ba tên chức vị không hơn bọn đang có mặt ở hiện trường mà suốt một canh giờ vẫn không thắng nổi, đủ thấy tình trạng Vong Hồn Nữ hiện tại không còn cơ may nào thoát hiểm.

Ngoài ra Kim Đồng đang bị thương ở phía sau không biết tình hình thế nào, nếu cuộc đấu kéo dài thì cho dù chàng giành được phần thắng cũng không đủ sức bảo vệ Vong Hồn Nữ và Kim Đồng được.

Vì suy tính đến hậu quả trên, Lương Đình Khôi đành mạo hiểm đề xuất đến chiếc hộp.

Chàng gật đầu nói :

- Không sai ! Tại hạ trình trọng nhắc lại nếu ai sống sót khỏi cuộc quyết đấu này sẽ là chủ chiếc hộp đó !

Quả nhiên không ngoài ý liệu của chàng, Thiên Tinh Môn chủ vội nói :

- Khẩu thiệt vô bằng ? Muốn được bốn tọa tin thì trước hết ngươi cứ đưa chiếc hộp ra chứng minh đã !

Lương Đình Khôi gật đầu :

- Có thể !

Dứt lời quay lại hốc cây lấy chiếc hộp quay vào vòng người, vẫn cầm trong tay nói :

- Chiếc hộp này chắc không giả chứ ?

Ồ...

Vong Hồn Nữ vừa trông thấy chiếc hộp đã kêu lên.

Ánh mắt Thiên Tinh Môn chủ lộ vẻ tham lam chẳng ngờ chiếc hộp mà lão dốc hết tâm trí, hy sinh cả trăm thủ hạ vẫn không đoạt được bây giờ đang ở ngay trước mặt !

Cả năm tên đệ tử của Thiên Tinh môn cũng chăm chăm nhìn vào chiếc hộp không rời mắt.

Vong Hồn Nữ cất giọng run run hỏi :

- Tu La Kiếm ! Ngươi làm thế nào mà lấy được nó ?

Lương Đình Khôi đáp :

- Tại hạ tình cờ thấy nó nằm tênh hênh giữa tầng trên thạch động nên chỉ tiện tay cầm lấy, không ngờ chỉ vì chiếc hộp sắt rỉ này mà Thiên Tinh Môn chủ đã bất chấp mọi thủ đoạn để tranh đoạt, chẳng tiếc hàng trăm sinh mệnh của thuộc hạ... Xin phiền Bồ tiên bối xác định lại...

Vong Hồn Nữ chăm chăm nhìn chiếc hộp, “à” một tiếng...

Lương Đình Khôi bước gần lại, hỏi :

- Thế nào ?

Chợt thấy Thiên Tinh Môn chủ lách mình tới trước, nhanh đến nỗi Lương Đình Khôi không kịp nảy sinh ý niệm, liền nghe Vong Hồn Nữ rên lên một tiếng người lạch hẫng xuống !

Lương Đình Khôi vội nhét chiếc hộp vào người, tay phải phàm tốc rút kiếm ra, nghiêng răng nói :

- Ngươi dám...

Thiên Tinh Môn chủ xua tay nói :

- Đừng lo ! Bốn tọa chỉ tạm thời cần Bồ Vân Anh ngủ một giấc ngắn để tránh xảy ra trường hợp bất trắc thôi ! Trong canh bạc này không nên để cô ta biết, ngươi cho rằng như thế có đúng không ?

Lương Đình Khôi nhìn lại, thấy Vong Hồn Nữ nhắm mắt nằm thiêm thiếp nhưng hơi thở vẫn đều mới tin rằng bà ta chỉ bị mê đi thôi, có lẽ bị điểm phải Thù huyết.

Qua đó càng thấy rõ Thiên Tinh Môn chủ tâm cơ thật đáng sợ, hành sự hết sức cẩn mật chu đáo...

Hơn nữa, với thân thủ như Vong Hồn Nữ mà đối phương chỉ cần một chỉ đã khống chế được, chứng tỏ rằng bản lĩnh của tên này đã tới mức xuất thần nhập hóa, chẳng thể xem thường.

Năm tên cao thủ của Thiên Tinh Môn khép vòng vây lại, kiểm soát trong tay dần mắt nhìn vào đấu trường không nói một lời.

Lương Đình Khôi quét mắt nhìn chúng, nói :

- Thiên Tinh Môn chủ các hạ làm thế là không công bằng !

- Vì sao ?

- Đã nói rằng đây là cuộc quyết đấu nếu đã không cần người làm chứng thì ngay cả quý thuộc...

Thiên Tinh Môn chủ hiểu ý, gật đầu nói :

- Bỏ tọa chỉ làm như thế vì không muốn để Bồ Vân Anh can dự vào việc của chúng ta thôi, người đã muốn thế...

Rồi khoát tay ra lệnh cho năm tên thủ hạ :

- Các người lui ra mười trượng !

Bọn cao thủ của Thiên Tinh môn răm rắp tuân lệnh, cả năm tên do Tổng đàn Hộ pháp Thẩm Thời Anh dẫn đầu mang theo cả thi thể ba tên đồng bọn lùi xa mười trượng nhìn vào.

Mục đích của Lương Đình Khôi chỉ là bảo đảm an toàn cho Vong Hồn Nữ nên thấy vậy cũng yên tâm nói :

- Bây giờ chiếc hộp đã được xác nhận là không giả, chỉ cần các hạ thắng được là toàn quyền sở hữu nó. Hãy chuẩn bị đi !

Thiên Tinh Môn chủ rút ra một con dao giấu trong y bào, vỏ và chui dao được chạm khắc rất công phu và đính nhiều viên châu ngọc lóng lánh...

Lương Đình Khôi kinh dị kêu lên :

- Các hạ là Phương lão đầu đã đóng giả thợ săn ư ?

Thiên Tinh Môn chủ cười to đáp :

- Bỏ tọa không phủ nhận !

- Nhất định các hạ cũng không phải họ Phương ?

- Đương nhiên !

- Nếu vậy các hạ là ai ?

- Người không cần hỏi ! Nếu sau trận đấu này người còn sống được thì chẳng lo gì không biết ta là ai. Nào ! Bây giờ chúng ta tốc chiến tốc thắng !

Vừa dứt tiếng đã rút phát bảo đao cầm tay.

Có lẽ hấn lo Bạch Phát Tiên Bà sẽ nhanh chóng tới đây, đối với mình sẽ bất lợi nên vội vàng như thế.

Lương Đình Khôi cố loại hết mọi tạp niệm khỏi đầu mình.

Cuộc chiến này chàng phải thắng chứ không được phép thua bởi vì nếu thất bại, mọi chuyện sẽ chấm dứt, kể cả tính mạng.

Song phương tiến vào vị trí xuất thủ, thi triển thủ thế.

Lương Đình Khôi nhắm qua trong đầu một lượt, hoàn chỉnh chiêu kiếm ghi trong Huyết Thư, công lực vận tới đỉnh điểm vào tay kiếm.

Đây là vấn đề sinh tử hơn nữa còn đại diện cho hai thế lực đối lập trên võ lâm : chính thẳng tà hay tà ác sẽ trở thành bá đạo ?

Bởi thế Lương Đình Khôi quyết định phát huy hết uy lực của Lôi Đình kiếm pháp, chỉ một chiêu toàn thắng. Ánh kiếm, ánh đao phản xạ ánh nắng chiều tà ngấm chứa sát cơ, không gian dường như ngưng kết lại.

Chỉ còn đao kiếm, bản ngã không còn tồn tại vì toàn bộ tâm lực của con người đã dồn hết vào binh khí, ngay cả ý niệm cũng không, nếu có thì chỉ tồn tại một ý niệm duy nhất : đối phương phải bị giết dưới đao kiếm của mình.

Điều gì phải đến nhất định sẽ đến !

Một tiếng thét phát ra đồng thời từ miệng hai đối thủ, ánh đao kiếm cũng nhất loạt lóe lên, còn ngắn và nhanh hơn cả tia chớp rồi tắt ngay, không sao kịp nhận thấy, chỉ có thể hình dung ra mà thôi.

Tiếp đó là tiếng rên sâu muộn.

Trường kiếm của Lương Đình Khôi cắm vào ngực trái đối phương sâu chừng nửa thước như cương cứng lại trong tư thế đó. Thân ảnh Thiên Tinh Môn chủ hơi chồm tới trước thanh bảo đao hơi chệch xuống, vẫn được giữ chặt trong tay.

Cả năm tên cao thủ của Thiên Tinh môn cùng bật lên một tiếng kêu kinh hoàng, không tự chủ lao lên ba bước nhưng dừng phắt lại ngay, rồi tay vẫn cầm chặt kiếm, hoảng hốt quay đầu chạy trốn, không cần biết Môn chủ sống chết ra sao, cũng chẳng buồn ngó ngang gì đến thi thể của ba tên đồng bọn.

Một người xuất hiện sau lưng Lương Đình Khôi, chính là Bạch Phát Tiên Bà !

Không ai nghĩ đến chuyện đuổi theo bọn người của Thiên Tinh môn.

Bạch Phát Tiên Bà bước đến giật tấm khăn trùm mặt Thiên Tinh Môn chủ, chợt “à” lên một tiếng rồi run rẩy lùi lại, mắt đờ đẫn nhìn khuôn mặt trắng trẻo với chòm râu dê của Thiên Tinh Môn chủ vừa lộ ra, khoe miệng giật giật không nói nên lời.

Hai mắt Thiên Tinh Môn chủ như lồi hẳn ra, những thớ thịt trên mặt giật giật, không nhìn Lương Đình Khôi mà nhìn sang Bạch Phát Tiên Bà.

Lương Đình Khôi vẫn giữ nguyên thanh kiếm, vì chàng biết rằng chỉ cần rút ra là Thiên Tinh Môn chủ đoạn khí ngay, trong lòng đầy ngỡ vực nhưng không hồi vì biết rằng tất cả sẽ được lý giải ngay bây giờ.

Bạch Phát Tiên Bà trấn tĩnh lại nhưng vẫn chưa hết run, nghiêng rằng nói :

- Từ Hán Văn ! Thật không ngờ lại chính là ngươi !

Lương Đình Khôi hơi ngạc nhiên vì chưa từng nghe nói đến danh hiệu này.

Bạch Phát Tiên Bà nói tiếp :

- Thì ra ngày xưa ngươi đánh tráo huyết thư xong đã tự phao tin mình đã chết... Ngươi... Thật là lòng lang dạ thú, tàn hại...

Bà ta đột nhiên dừng lại, liếc mắt nhìn sang Vong Hồn Nữ.

Thiên Tinh Môn chủ run lên, há miệng định nói gì nhưng chỉ có máu và bọt trào ra, không phát được thành tiếng.

Bạch Phát Tiên Bà hỏi :

- Từ Hán Văn ! Nói đi, giải cấm chế cho Như Ngọc bằng cách nào ?

Thiên Tinh Môn chủ cố sức nhưng vẫn không nói được.

Bạch Phát Tiên Bà nói tiếp :

- Từ Hán Văn ! Tổ sư sẽ không bao giờ dung thứ cho ngươi ! Ngươi... Nghịch thiên đạo, trái võ đạo, chỉ biết lợi cho riêng mình, nhân thần cùng oán ! Nói nhanh, làm thế nào để giải cấm chế cho Như Ngọc ?

Thiên Tinh Môn chủ hóp hóp mấy hơi khẩu khí, cuối cùng nói được mấy tiếng :

- Tẩy huyết tĩnh mạch...

Máu từ miệng lão lại trào ra, những vắn cổ sức nói thêm :

- Đó là thiên... Ý !

Rồi thở hắt ra một hơi cuối cùng, ngoéo đầu xuống.

Lương Đình Khôi biết đối phương đã chết liền rút kiếm ra.

Thiên Tinh Môn chủ ngã ngựa xuống bất động, nhưng hai mắt vẫn trợn trừng.

Vị Môn chủ của một đại môn phái đã kết thúc cuộc đời như thế, có lẽ cũng tỉnh giấc mộng trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm thủ !

Bạch Phát Tiên Bà vẫn nhìn chăm chăm vào mặt tử thi.

Lương Đình Khôi thấy trong lòng vẫn mơ hồ, biết rằng tới đây mọi việc sẽ được làm sáng tỏ nhưng đối với chàng chưa có điều bí ẩn nào được giải thích, ngoại trừ một cái tên xa lạ Từ Hán Văn.

Bạch Phát Tiên Bà bước đến gần Vong Hồn Nữ, do dự một lát mới cúi xuống kiểm tra huyết đạo bà ta rồi điểm xuất hai chỉ .

Vong Hồn Nữ mở mắt ngồi dậy, ngơ ngác hỏi :

- Đại thư...

Bạch Phát Tiên Bà dịu giọng :

- Lão muội, bây giờ đừng nên nói gì nữa cả ?

Vong Hồn Nữ đứng lên bước lại gần tử thi Thiên Tinh Môn chủ, mặt chợt tái mét đi, miệng lắp bắp :

- Đại thư... Chẳng lẽ... Là hấn...

Bạch phát Tiên Bà đáp :

- Không sai ! Chính là hấn ! Diện mạo có thay đổi nhưng còn nhận ra được, nhất là thanh đao...

Vong Hồn Nữ loạng choạng như không đứng vững, vẻ mặt khác hẳn đi. Miệng lẩm bẩm rằng :

- Thật không ngờ... Đến nằm mộng cũng không ngờ...

Tới đó nước mắt chợt ứa ra.

Bạch Phát Tiên Bà buông lời an ủi :

- Lão muội, hãy trấn tĩnh lại đi !

Rồi quay sang Lương Đình Khôi nói :

- Tu La Kiếm ! Hãy nhanh về thạch động, Như Ngọc hiện không có ai trông coi.

Lương Đình Khôi ngập ngừng nói :

- Văn bối...

Bạch Phát Tiên Bà ngắt lời, giục :

- Đi nhanh đi !

Lương Đình Khôi biết rằng Bạch Phát Tiên Bà mượn cớ để không cho mình biết chuyện riêng tư giữa hai người này và nhất định có liên quan đến Thiên Tinh Môn chủ Từ Hán Văn, nhưng lòng cũng đang lo lắng cho Như Ngọc nên không truy vấn nữa, đành thu kiếm vào bao rồi phóng mình trở về thạch động.

Đi được vài chục trượng, chàng gặp Kim Đồng đang ngược về phía mình, liền hỏi :

- Kim Đồng, thương thế người ra sao rồi ?

- Không sao cả, Bạch Phát Tiên Bà đã cho linh dược trị thương, đỡ nhiều rồi.

- Còn bên đại ca thì sao ?

- Người tới đó xem thì biết.

- Vong Hồn Nữ có sao không ?

Lương Đình Khôi lắc đầu :

- Không sao.

- Bây giờ đại ca đi đâu ?

- Về lại thạch động, Như Ngọc đang ở đó một mình.

Kim Đồng nghĩ ngợi một lát rồi nói :

- Nếu vậy đại ca đi đi !

Hai người ngược chiều nhau, ai cũng hối hả đi nhanh...

Tới gần thạch động, Lương Đình Khôi phát hoảng khi thấy trước động khẩu lửa cháy bùng bùng nhưng không thấy Như Ngọc đâu cả.

Chàng lập tức chạy nhanh đến, nhưng tới nơi nhìn qua hiện trường mới hiểu ra Bạch Phát Tiên Bà đã đưa Như Ngọc vào động và đốt lửa lên để phòng dã thú và rắn rết thâm nhập, đó là việc thường tình của người miền núi.

Chàng liền vòng qua đồng lửa đi vào động.

Như Ngọc nằm thiêm thiếp trên một lớp lá khô chỉ nhìn qua cũng biết cấm chế còn chưa được giải, vì thế nên Bạch Phát Tiên Bà mới điểm thủy huyết để nàng ngủ yên.

Mới rồi Thiên Tinh Môn chủ trước khi chết có nói ra cách giải cấm chế là tẩy huyết tĩnh mạch nhưng Lương Đình Khôi lại không biết cách làm, đành phải chờ Bạch Phát Tiên Bà về giải vậy !

Chàng ngồi xuống bên cạnh ngắm nghía khuôn mặt kiều diễm của nàng, đối với chàng thân thiết và xinh đẹp nhất trên thế gian này, nâng bàn tay mềm mại của nàng, thầm nói :

- Như Ngọc ? Chúng ta lại được ở bên nhau rồi ! Sự hiểu lầm của sư phụ nàng đã được giải trừ, từ nay không có trở lực nào trên đời có thể chia cắt chúng ta được nữa !

Nhưng tới đó chàng bỗng tự cười mình :

- Người ta đã bày tỏ tình yêu với mình bao giờ đâu chứ ?

Mặc dù vậy vẫn không ngăn được niềm cảnh tươi sáng và hạnh phúc hiện ra trong đầu chàng.

Không biết qua bao lâu, chợt nghe ngoài động khẩu có tiếng bước chân.

Lương Đình Khôi vội buông tay Như Ngọc đứng lên, tưởng rằng Bạch Phát Tiên Bà đã trở về nhưng ra cửa thì chỉ thấy một mình Kim Đồng, ngạc nhiên hỏi :

- Người về một mình thôi sao ?

- Dạ ! Tiên Bà và Bồ tiên bối còn lo hậu sự cho Thiên Tinh Môn chủ.

Nói xong bước nhanh đến bên Như Ngọc ngồi xổm xuống, sờ vào mặt nàng, cất giọng thật dịu dàng :

- Như Ngọc thư ! Mong sao chị chóng hồi nguyên !

Lương Đình Khôi rất khó chịu vì hành động của thiếu niên, nhưng nghe gọi Như Ngọc thư liền nhú mào hỏi :

- Kim Đồng, sao người gọi Như Ngọc như thế ?

Kim Đồng nhoẻn miệng cười phản vấn :

- Sao không được ? Tiểu đệ gọi huynh là Lương đại ca sao không gọi chị ấy là thư thư chứ ?

Lương Đình Khôi không hài lòng, nhưng hỏi sang chuyện khác :

- Kim Đồng, Bùi tiền bối có dặn gì không ?

- Lão nhân gia nói rằng sau khi lo hậu sự cho Thiên Tinh Môn chủ xong sẽ về giải cấm chế cho Ngọc thư thư.

- Có giải được không ?

- Đương nhiên được chứ ! Tuy nhiên thủ pháp của tên gian ác họ Từ đó thật là độc ác !

Dừng một lúc, lại nói thêm một câu :

- Nhưng đại ca cứ yên tâm đi, nhất định Ngọc thư thư sẽ hồi phục.

Lương Đình Khôi nghe vậy có yên tâm lên thật, lặng đi một lúc rồi chợt hỏi :

- Kim Đồng, ta thấy hình như Bùi tiền bối và Vong Hồn Nữ có quan hệ gì đó với Thiên Tinh Môn chủ ?

Kim Đồng gật đầu đáp :

- Lương đại ca nói không sai !

- Quan hệ thế nào ?

Kim Đồng trầm mặc hồi lâu rồi chậm rãi nói :

- Lương đại ca, tiểu đệ biết trong lòng đại ca có rất nhiều nghi vấn, bây giờ thì đã có thể giải thích mọi chuyện cho đại ca biết...

Thiếu niên dừng một lúc rồi hắng giọng kể :

- Bạch Phát Tiên Bà và Vong Hồn Nữ vốn là một đôi thư muội thâm giao, chỉ vì cùng yêu một vị nam nhân mà tình cảm phai nhạt dần, đương nhiên nam nhân đó chỉ dành trái tim mình cho một vị, đó là Bạch Phát Tiên Bà...

Lương Đình Khôi vội hỏi :

- Nam nhân đó là ai ?

- Lệnh sư Phi Long Kiếm Triệu tiền bối !

ô !

Lương Đình Khôi kêu lên một tiếng, mở to mắt kinh ngạc.

Thật nằm mộng chàng cũng không sao ngờ đến chuyện này. Đương nhiên chàng không bao giờ hỏi đến chuyện riêng tư của sư phụ và lão nhân gia cũng không thổ lộ với đồ đệ mình, nhưng chàng vẫn không sao hình dung được hai nhân vật này trước đây lại là một đôi tình lữ !

Kim Đồng lại nói :

- Đó cũng là lý do để ban đầu Bạch Phát Tiên Bà ngăn cản đại ca và Như Ngọc thư thư yêu nhau, bây giờ thì rõ rồi chứ ?

Lương Đình Khôi gật đầu, lại hỏi :

- Thế vì sao gia sư với Bạch Phát Tiên Bà chấm dứt quan hệ ?

- Cũng vì chuyện Huyết Thư mà ra...

Lương Đình Khôi “à” một tiếng rồi sốt ruột hỏi :

- Chuyện thế nào ? Người nói nhanh đi !

Kim Đồng vẫn đứng đĩnh như muốn trêu chọc :

- Chuyện phải nói từ đầu. Lệnh sư và Thần Kiếm Giang Phong trước đây có quan hệ cũng rất thân thiết. Một lần Giang tiên bối tình cờ lấy được Huyết Thư trong một khu mộ cổ ở núi Bắc Mang, vì có việc đi xa nên đưa Huyết Thư nhờ lệnh sư bảo quản...

Chuyện này Lương Đình Khôi đã biết, nhưng cũng phải bấm bụng chờ nghe tiếp.

Kim Đồng lại kể :

- Đến khi Giang tiên bối trở về mới phát hiện ra tuy chiếc hộp vẫn còn nguyên, có cả khóa hắc hời nhưng pho Huyết Thư bên trong đã bị đánh tráo bằng thứ giả. Thế là Giang tiên bối nghi ngờ lệnh sư đánh tráo nên hai người từ đó đoạn giao...

Lương Đình Khôi công phần nói :

- Gia sư há lại làm chuyện ti tiện đó ?

Kim Đồng xua tay ngăn chàng lại nói :

- Lương đại ca cứ bình tĩnh nghe tiếp đi ! Cũng trong thời gian Thần Kiếm Giang Phong đi xa, chợt lệnh sư cũng được cử đại môn phái đề cử trọng nhậm làm Minh chủ Võ Minh, mới đưa chiếc hộp Huyết Thư nhờ tình lý cất giữ. Sau này cũng do nguyên nhân bị đánh tráo mà mối tình của đôi uyên ương này cũng tan vỡ !

Lương Đình Khôi thốt lên :

- Thì ra là vậy !

Bây giờ chàng mới hiểu vì sao Thần Kiếm Giang Phong nói rằng Bạch Phát Tiên Bà cũng là người bị hại và nguyên nhân gì làm bà ta nhận trách nhiệm về mình trong vụ này ?

Kim Đồng kể tiếp :

- Gần đây mới có người dò tìm chiếc hộp đựng Huyết Thư, từ đó Thần Kiếm Giang Phong mới nhận ra ngày xưa mình đã đổ oan cho bằng hữu làm chia rẽ một đôi uyên ương lẽ ra đã rất hạnh phúc, mới tìm đến Bạch phát Tiên Bà xin lỗi. Hai người sau khi bỏ qua chuyện cũ mới lập kế tung ra chiếc hộp và Huyết Thư để tra tìm thủ phạm đã đánh tráo pho Huyết Thư hơn hai mươi năm trước...

Lương Đình Khôi hỏi :

- Sau khi Thiên Tinh môn dễ dàng để Hắc Hổ bang lấy đi pho Huyết Thư giả mới biết chắc thủ phạm là Thiên Tinh Môn chủ, đúng không ?

Kim Đồng gật đầu :

- Không sai ! Nhưng có một điều khó hiểu là làm sao thủ phạm lại có thể lấy được Huyết Thư một cách dễ dàng và lý lo gì hắn không ôm cả chiếc hộp mà phải đánh tráo như vậy ?

- À đại ca thắc mắc rất đúng ! Bởi vì Vô Ảnh Dao Từ Hán Văn là sư đệ của Bạch Phát Tiên Bà nên mới có cơ hội lấy cắp Huyết Thư và phải dùng thủ ctoạn đó để khỏi bị lộ.

Bấy giờ Lương Đình Khôi mới hiểu thái độ của Bạch Phát Tiên Bà khi mới bóc trần bộ mặt thật của Thiên Tinh Môn chủ và câu bà ta nói với hắn : “Sư tổ sẽ không dung thứ cho ngươi !”

Chàng lại hỏi :

- Vì sao không hoài nghi ngay từ đầu mà phải tới bây giờ ?

Kim Đồng đáp :

- Đại ca còn chưa biết, sau khi hắn lấy được Huyết Thư thì trốn biệt, tự phao tin rằng mình đã chết, bởi thế nên không bị nghi ngờ, trút nỗi oan lên đầu lệnh sư và Bối tiên bối.

Như vậy là mọi vấn đề gần như đã rõ, nhưng còn nỗi bàng hoàng của Vong Hồn Nữ khi trông thấy diện mục thực của Thiên Tinh Môn chủ .

Chàng lại hỏi :

- Còn giữa Vong hồn Nữ với Từ Hán Văn có quan hệ thế nào ?

- Tiểu đệ đã nói cả Vong Hồn Nữ lẫn Bạch Phát Tiên Bà cùng yêu lệnh sư nhưng Triệu tiên bối đã dành trọn trái tim mình cho Bạch Phát Tiên Bà, Vong Hồn Nữ trong lúc tuyệt vọng bị Từ Hán Văn lợi dụng quyến rũ. Hai người hoà thai mà không hôn thú, nổi nhục làm Vong Hồn Nữ càng thêm tuyệt vọng. Hơn nữa bà ta nhận thấy mình hoàn toàn không yêu Từ Hán Văn, bởi thế hai người nhanh chóng chia tay.

Sau đó một thời gian, Từ Hán Văn đi lên phương Bắc và có tin đã bị giết, họ hàng bên nội đã đến khẩn cầu Vong Hồn Nữ để xin nuôi nhi tử kế tục hương hỏa. Bà ta liền đồng ý và bỏ đi lang bạt giang hồ...

Lương Đình Khôi hỏi :

- Có phải nhi tử đó là Từ Huy, Tổng quản Thiên Tinh môn không ?

Kim Đồng gật đầu :

- Chính thế ! Việc họ hàng bên nội xin nhi tử về nuôi cũng là kế hoạch của Từ Hán Văn trước đó.

- Chẳng lẽ sau này Vong Hồn Nữ không tìm thăm nhi tử của mình.

- Nghe nói rằng bà ta có tìm nhưng không biết nó đã mất tích đâu không ai biết, chắc Từ Hán Văn đã lấy mang đi.

Bấy giờ thì mọi việc đã sáng tỏ.

Lương Đình Khôi rung mình khi nghĩ rằng trên đời lại có người hoàn toàn không còn chút nhân tính như vậy ! Chỉ vì một pho bí kíp võ học, nuôi giấc mộng hảo huyền trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ mà đang tâm đi phá vỡ tình yêu của sư tỷ, bội bạc với tình nhân, mãi đến bây giờ vẫn không từ bỏ mọi thủ đoạn truy bức và khống chế họ, dùng tính mạng sư đệ để đe dọa cả sư tỷ mình.

Lương Đình Khôi còn tin rằng nếu quả thật Vong Hồn Nữ có trong người chiếc hộp mà kiên quyết không chịu nhượng, nhất định Từ Hán Văn không nung tay giết cả người mà mình từng gối ấp tay kẻ !

Bạch Phát Tiên Bà đã nhận xét về hắn không sai “người là kẻ lòng lang dạ thú ! ”.

Chàng bỗng nhìn chăm vào mặt Kim Đồng hỏi :

- Kim Đồng ! Người là Mỹ Linh, đúng không ?

Kim Đồng trở mặt hỏi :

- Sao Lương đại ca biết ?

Lương Đình Khôi hiểu rằng mình đã đoán không sai, liền truy bức :

- Bây giờ thì cô nương không thể phủ nhận nữa chứ ?

Kim Đồng đỏ mặt đáp :

- Tiểu... Muội không phủ nhận, nhưng Lương đại ca hãy giải thích...

Lương Đình Khôi cười nói :

- Có gì khó đâu ! Bởi vì chỉ có truyền nhân của Bạch Phát Tiên Bà mới tham gia công việc điều tra của sư phụ mình tích cực như vậy, và biết nhiều chuyện liên quan đến Bùi tiên bối như thế.

Ngoài ra...

Tới đó chàng bỗng dừng lại.

Kim Đồng hỏi dồn :

- Còn gì nữa ?

Lương Đình Khôi đỏ mặt đáp :

- Vì người quá quan tâm đến Như Ngọc...

Kim Đồng chợt nhớ lại ánh mắt khó chịu của Lương Đình Khôi khi mình vuốt ve trên mặt Như Ngọc, nhoẻn miệng cười hỏi :

- Vì thế mà huynh ghen chứ gì ?

Rồi nàng chợt đứng lên phụng phịu nói :

- Bây giờ thì giao Ngọc thư thư lại Cho huynh đó ! Muội đi mách sư phụ đây.

Nói xong chạy vụt ra khỏi thạch động.

Lương Đình Khôi ngượng ngịu nhìn theo eo lưng thon nhỏ của Mỹ Linh bất giác nở nụ cười rồi từ từ quay vào ngắm nhìn khuôn mặt mỹ diệu và thánh thiện của tình nhân, lòng chứa chan hạnh phúc.Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-thu>